

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

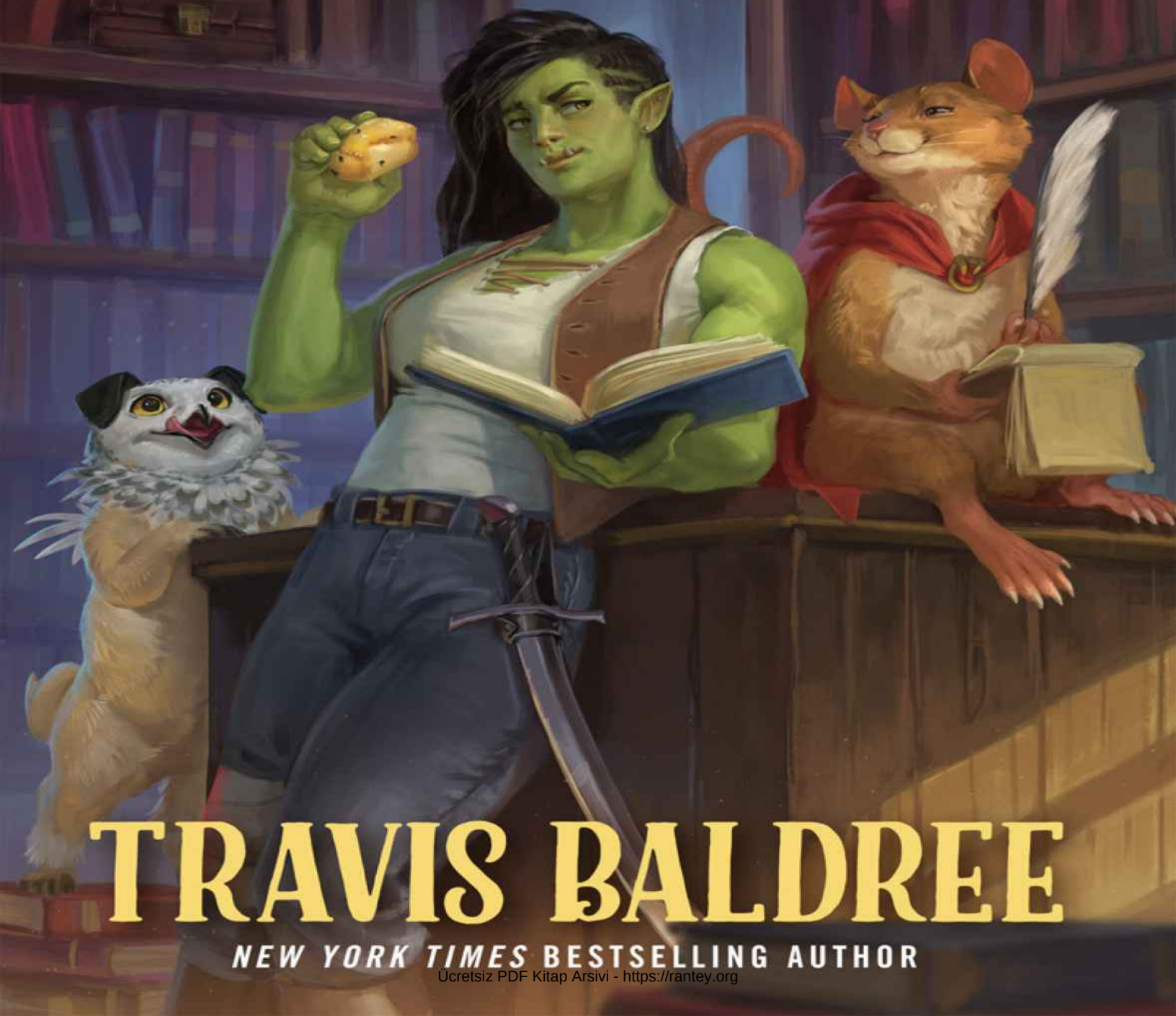
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Hilarious, heartwarming, and wholesome as heck."

NICHOLAS EAMES

BOOKSHOPS & BONEDUST

TRAVIS BALDREE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

PROLOGUE

"On sekiz!" diye bağırdı Viv, kılıcını düz bir kavis çizdirerek wight'ın kafatasını omurgasından ayırdı. Güldü ve düşmeye başlamadan önce omzunu bedenine saplayarak kemikleri her yöne doğru kırdı. İki adım sonra, bıçağını yukarı doğru savurarak bir diğerini göğüs kafesinden yakalamıştı bile. Kıymıklar, düşen bir baltadan fırlayan talaşlar gibi etrafa saçıldı.

"On dokuz!" Vahşice sıırttı, dişlerini gösterdi ve dev adımlarla ilerledi.

Her nefesi ciğerlerinde saf ve temiz bir şekilde şarkı söylüyor, kasları mükemmel bir ritimle kasılıp gevşiyor, kanı damarlarında kükrüyordu. O gençlik, güç ve kuvvetti ve bu üçünü de gidebildikleri yere kadar zorlamak istiyordu.

Solgun Varine'in cılız, iskelet askerlerden oluşan ordusu, kurumuş olmalarına rağmen çevik bir şekilde burç meşelerinin arasına doluşmuştu. Ölümsüz bir sessizlik içinde savaşıyorlardı; kısa kılıçlar ve kargılar Viv'e doğru savruluyor, Viv de akıntı gibi durmaksızın onlardan kaçıyor ya da onları kenara itiyordu.

Rackam'ın Kuzgunları'nın geri kalanının çok önündeydi, hücum liderlik ediyordu. Hepsi de yaşlı savaş atlarıydı. Yaşlı ve yavaş. Yeni kanı arkada tutmaya çalışmışlardı ama o bunun için yaratılmamıştı.

İleride bir yerde büyücü pusuya yatmıştı ve Viv ona ilk ulaşan olmak istiyordu. Ayrılanlar nihayet ona yetiştiğinde, onu kılıcını rahatça kullanırken ve avlarını ayaklarının dibinde bir yığın halinde bulacaklardı.

Kılıcıyla etrafını sararken her vuruşta sayısı artıyordu. Hâlâ yeterince hızlı değildi. Maulunu ilmiğinden çekip çıkardı ve iki eliyle işe koyuldu, iskelet saflarını çekiç ve kılıçla ezip parçaladı. Kalkanları bir kenara savruldu. Halka zırhları kâğıt gibi yırtıldı. Kafatasları kış kavunları gibi çöktü.

Rackam'ın mürettebatı ardında bıraktığı samanlarla ya da onları kuşatmaya çalışan wightlarla uğraşırken arkasında sert çığlıklar yankılandı. Biri yavaşlaması için bağırdı. Küçümseyici bir kahkaha attı.

Ve sonra bacağı yarım saniye içinde sıcaklaşan soğuk bir ateşle aydınlandı. Kargının paslı başı kalçasındaki uzun bir yaradan çıkarken sendeledi ve diğer ayağının üzerinde döndü. Kargı tekrar ileri fırladı ve pantolonunun içinden geçip mükemmel bir paralel kesikle bacağının etine saplanırken inanamayarak baktı. Sonra kan geldi. Hem de çok fazla.

Kükredi, kargıyı mauluyla bir kenara fırlattı ve ardından kılıcını yukarı doğru savurarak wight'ı ikiye böldü. Boynuzlu miğferi saçma bir dönüşle gökyüzüne doğru fırladı. Acı çekmeseydi Viv gülebilirdi.

Ağırlığı salıncaktan kayınca onu geride bıraktı. Yaralı bacağı bir mısır sapı gibi altına çöktü.

Birdenbire yosun ve çamurun içinde yan yatmış, her yeri kan içinde kalmıştı.

Bir başka iskelet hortlak onun üzerinde belirdi, boş yuvalarında mavi ışık bukleleri **t i t r e ş i y o r d u** . Alnında Varine'in sembolü parlıyordu; boynuz gibi dalları olan bir elmas. Paslı bir kule kalkanını havaya kaldırmış, kenarını ezici bir darbeye indirmeye hazırlanıyordu. Tek ses, kalkanın gıcirtısı ve Viv'in hırıltılı nefesleriydi.

Elindeki maulla kalkanın kenarını yakalayıp yana savurdu ama silahı üzerindeki hakimiyetini kaybetti. Acı gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Viv yine de o şeyi etkisiz hale getirmeyi başaramamıştı. İnsafsız hortlak metal levhayı bir kez daha kaldırdı. Bu kez aç tamamen yanılttı ve kılıcı kendisi ile düşen kenar arasında kaydırıldı. Şaşkınlık içinde, çeliğin boynuna doğru düşüşünü izleyebildi sadece.

Düzensiz bir çığlık, ama kendi çığlığı değil.

Rackam omzuyla yaratığa saldırdı. Wight sendeleyerek geri çekilirken, cüce flanşlı gürzünün tek bir vuruşuyla yaratığı yok etti.

Adam ona baktı ve dudaklarındaki hayal kırıklığına uğramış yüz ifadesi kadının midesinin bulanmasına neden oldu. "Lanet olası aptal. Şuna bir el at. Olduğun yerde kal ve eğer yapabilirsen ölmemeye çalış."

Sonra o gitmişti ve Rackam'ın Kuzgunları kılıçlar, yaylar ve büyüleri ateşlerle önlerindeki düşmanı dümdüz eden bir sıra halinde hücumla geçerken Viv şoktan nefessiz kalmıştı.

Onlar sisin içinde kayboldular ve o yalnızdı, bacağından hayat pompalanırken şaşkınlıkla bakıyordu.

"Hâlâ bizimle misin?"

Viv halsiz bir şekilde kendine geldi. Hasta olacakmış gibi hissediyordu. Belki de çoktan olmuştu.

İlk gördüğü şey, Rackam'ın çamurlu, tuzlu ve biberli sakalının örgülerinin üzerinde parlayan çakmak çakmak gözleriydi. Viv başını salladı ve etrafına bakındı; görüşünün kenarları yağa bulanmış gibiydi. Her nasılsa sırtını meşelerden birine dayamıştı. Belli ki gömleğinin altını yırtıp yarasını bağlayacak kadar da aklı varmış.

bir avuç yosunun etrafında. Kumaş sıırıslıkladı ve altındaki toprak çamur ve kan çalkantısı içindeydi.

Bunu görünce kendinden geçmeye başladı ve Rackam yanağına şaşırtıcı derecede yumuşak bir tokat atarak onu kendine getirdi.

İç çekti ve başını salladı.

Savaş bitmişti. Eğer onun varlığı bunu anlatmaya yetmediyse, arkasındaki savaşçıların telaşsız hareketleri bunu anlatabilirdi.

"İmzayı attığında anlamıştım. Yanılacağımı umuyordum ama hayır, böyle olacağını biliyordum. Genç her zaman aptaldır ve akıllanmak kan ve zaman ister." Başka bir olası geleceğe bakar gibi uzaklara baktı, sonra tekrar ona döndü. "Her yeni ihtimale eşit şans veriyorum. Elllerine, kollarına bakarım. Yara izi yok mu? O zaman ilk **b u l d u k l a r ı n ı n** onları öldürme ihtimali de eşittir."

Eldivenli eliyle kadının iri ön kolunu okşadı. Kaslarla doluydu ama derisi lekesizdi. Viv onun arkasından bacağının enkazına baktı.

Rackam ayağa kalktı ve onun gözleriyle karşılaşmak için başını kaldırmasına gerek kalmadı. "O zaman seni öldüren bu mu?"

Viv mide bulantısını bastırdı ve kendini aptal gibi hissederek gözlerini kıstı. Aptal hissetmek onu kızgın hissettiriyordu. Ve kızgınlık, öfkeden sadece yarım adım ötedeydi. Sıkılmış dişlerinin arasından "Hayır," dedi.

Kıkırdadı. "Öyle olacağını sanmıyorum. Ama şimdilik işin bitti."

Gözlerini kırıştırdı. "Onu yakaladık mı?"

"Biz yapmadık. Söyleyebileceğimiz kadarıyla burada bile değildi. Sadece bizim için küçük bir sorun çıkardı. Kuzeye gidiyoruz. Onu bulacağız."

Viv sol bacağıyla kendini gövdeye yaslamak için mücadele etti. Diğer bacağı yarı yarıya büyük geliyordu ve kalbinin her atışında karanlık bir davul sesi duyuluyordu. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Biz" mi? Dediğim gibi, şimdilik işiniz bitti. Bana bir deniz kasabasına sadece birkaç mil olduğunu söylediler. Seni o tarafa göndereceğim. İyileşirsin ve işimiz bittiğinde oradan geçeriz. Geçtiğimizde hâlâ buraladaysan ve yapabilirsen, seni geri alırız. Muhtemelen birkaç hafta. Eğer biz geldiğimizde gitmiş olursan..." Omuz silkti. "Buna son demekte utanılacak bir şey yok."

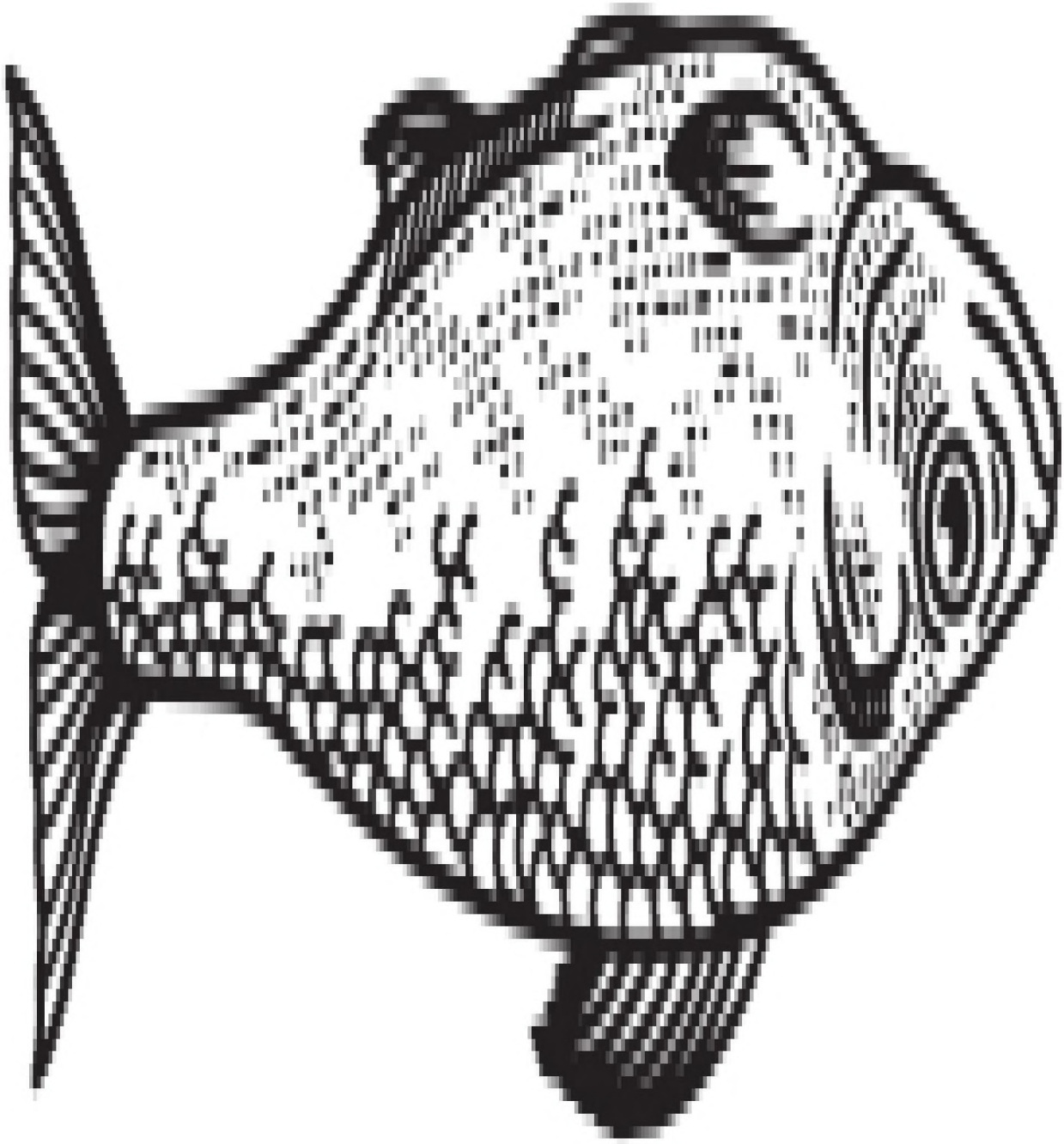
"Ama-"

"Bitti, evlat. Bugün aptalca bir hatadan kurtuldun. Bu kadar kısa süre sonra bir tane daha yapmak istiyorsan..." Bakışları sertti. "Sana bu konuda verdiğim oranları söylememi ister misin?"

Ama Viv aptal bir ork değildi, o yüzden çenesini kapattı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

T

Viv küçük odanın zemininde yatıyordu. Yani, neredeyse yerde. Burası orklar düşünülerek inşa edilmemişti ve yatak en az iki ayak kadar kısaydı. Birisi hasır şilteyi güreşerek yere sermişti ve bacakları hâlâ uçta olsa da, çantasını ayağını destekleyecek şekilde yerleştirmişler ve yaralı bacağını yüksekte tutmuşlardı.

Sekiz cehennem gibi acıyordu.

Bir yük katırının arkasındaki çöpte zıplarken ateşi yükselmiş, kaldıracabileceği tüm tozu öksürerek atlatmıştı. Ki bu *çok fazlaydı*.

Viv iki gün boyunca yatağa bağlı kalmış olabilirdi, bilinci gidip geliyordu, dairesel rüyalar ve zonklayan bir acı karmaşası içindeydi. Cerrah birçok kez gelip gitmişti. Ya da belki de gelmemişti ve o sadece sürekli halüsinasyon görüyordu. Adamın yüzünü yarı yarıya hatırlıyordu, tanımlayamadığı bir utançla karışık.

Artık kafası **r a h a t t ı**. Bu da çoğunlukla *hissedebileceği* anlamına geliyordu. her şey tam bir netlikle. Bu tartışılabilir bir gelişmeydi.

Dahası, kesinlikle açlıktan ölüyordu.

Odanın etrafına baktığında, çoğunlukla çorak bir yer olduğunu gördü. Derme çatma bir karyola ve üzerinde bir fener ve leğen bulunan küçük bir masa. Duvarlar gri, ham ahşap. Küçük, çitalı bir pencere. Deniz, kuru kumsal otları ve balık kokuyordu. Karşısında eski bir deniz sandığı duruyordu. Kılıcı ona yaslanmıştı, yanında da kaba bir tahta değnek. Değneği kayıptı. Düşünmeye değer başka bir şey yoktu.

Bina tamamen sessizdi. Tek ses dışarıdan geliyordu.

-Otların tıslaması, dalgaların uzaktan g e l e n homurtusu ve ara sıra bir deniz kuşunun sesi.

Viv'in akıllı bir saatten az bir süredir başındaydı ve bir saat daha dayanmak zorunda kalırsa bu manzaranın onu delirtebileceğini düşünüyordu.

Bacağı en azından temiz bir şekilde sarılmış, dizi bükülmesin diye atellenmişti. Pantolonunun paçası kesilmişti. Bandajların rengi sızdığı yerden biraz solmuştu ama yosun ve kirli bir yün gömlekten çok daha iyiydi.

"Şey," dedi. "Kahretsin."

Yavaş yavaş ayağa kalktı, poposunu karyolanın üzerine çekti ve hasarlı bacağını döndürürken dişlerinin arasından hava emdi. Sol botu uyuyordu ama sağ ayağı o kadar şişmişti ki çıplak kalması gerekecekti. Ayağa kalkmaya çalışırken ılık su dolu leğene ulaştı ve orada bulduğu bir bezle elinden geldiğince kendini ovdu. Daha az hissediyorum

Topallaya topallaya kapıya doğru ilerledi ama topuğunun yere her vuruşunda görüşünün kenarları kararıyordu. Dişlerini sıkarak yönünü değiştirdi ve isteksizce koltuk değneğini kavradı.

Bunun ne kadar iyi olduğunu kabul etmek onu kızdırdı.

Oradayken, alışkanlıktan dolayı kılıcını kuşandı.

Ne yazık ki odanın dar bir merdivenin tepesinde olduğunu fark etti. Merdivenleri beceriksizce indi, her iki adımda bir koltuk değneğiyle kendini yakaladı. Kılıç işleri kolaylaştırmak için hiçbir şey yapmadı. Her darbeye Rackam için yeni ve daha renkli bir sıfat buluyordu. Elbette bu onun hatası değildi. Yine de birine ismiyle küfretmek çok daha tatmin ediciydi, bu isim kendi ismi olsa bile.

Aşağı inerken pastırmanın hayalet kokusunu alabiliyordu, bu da devam etmesi için yeterli bir teşvikti.

Merdivenler bir hanın ya da tavernanın ya da buralarda her ne deniyorsa, kaba ahşaptan yapılmış uzun bir yemek alanına açılıyordu. Büyük, taş bir ocak bir duvar boyunca soğuk bir şekilde çömelmiş, hayal kırıklığına uğramış bir ağız gibi esniyordu. Demir bir avize eğri büğrü asılmış, mum balmumuna gömülmüştü. Cam şamandıralar ve fırtına fenerleri kirislere asılmış ya da çivilenmişti; yanlarında ağlar ve üzerlerine isimler kazınmış yıpranmış kürekler vardı. Bir avuç dolusu yaralı masa boştu.

Arka duvar boyunca uzun bir bar uzanıyordu ve meyhaneci ona yaslanmış, boş boş bakır bir bardağı temizliyordu. Mekânın gerektirdiği kadar sıkılmış görünüyordu. Uzun boylu deniz feykinin çenesi kırılmış griydi. Burnu balta gibiydi, saçları sivri kulaklarının arkasından yosun kalınlığında sarkıyordu ve ön kolları dövmelele doluydu.

"Günaydın, bayan," diye gürledi. "Kahvaltı mı?"

Viv kimsenin ona *bayan* dediğini hatırlamıyordu.

Bakışları kızın üzerinde gezindi, kılıcı görünce kaşları kalktı, sonra parlattığı fincana döndü.

"Pastırma mı?" diye sordu Viv.

Başını salladı. "Yumurta da mı? Patates?"

Midesi agresif bir şekilde homurdandı.

"Evet." "Beş bit yeterli olur."

Cüzdanını bulmak için kemerini yokladı, merdivenlere doğru baktı ve küfretti.

"Bir dahaki sefere ben alırım. En kötü ihtimalle o merdivenleri kendim çıkarım." Adam alaycı bir şekilde gülümsedi. "Benden kaçabileceğini sanmıyorsun, değil mi? Hâlâ yapabiliyorken bu taburelerden birine düşsen iyi olur."

Viv, varlığının açık bir tehdit oluşturmaya o kadar alışmıştı ki, böyle hafif bir şaka bile olsa, onunla dalga geçildiğini duymak gerçekten şaşırtıcıydı. Tek ayak üzerinde takırdamanın insanın korkaklığını körelttiğini düşünüyordu.

Kadın önerilen manevrayı gerçekleştirirken, adam arka tarafta gözden kayboldu. Viv başka bir tabureyi, çıplak ayağını alçak desteklerinden birine dayayabileceği kadar yakına sürükledi.

Parmaklarını tezgâha vurarak içeriği daha fazla inceleyerek dikkatini dağıtmaya çalıştı ama *gerçekten de* işaretlemeye değer pek bir şey yoktu. Arka taraftan gelen sesler ve kokular zihninin üzerinde durabildiği tek şeydi.

Meyhaneci bir tava getirip bir çatal ve peçeteyle birlikte tezgâhın üzerine koyduğunda, yaklaştırmak için acele ederken neredeyse sıcak sapını çıplak eliyle yakalayacaktı. Patates, çıtır çıtır, yağlı domuz eti ve iki yumurtadan oluşan karma hâlâ cızırdıyor ve patlıyordu. Neredeyse sevinç gözyaşlarına boğulacaktı.

Viv onu barın diğer ucundan yemeği mideye indirirken izlerken yakaladı ve yavaşlamaya çalıştı ama patatesler yumurtayla birlikte tuzlu ve zengindi ve duraklamadan kürekle yememek zordu. Yemek yerken çıkardığı sesler kibarca değildi ama kesinlikle samimiydi.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu deniz feyzi boş tepsiyi barın üstünden kaydırırken. "Tanrım, evet. Ve teşekkürler. Ben Viv."

Yine o alaycı sırıtış. "Geldiğinde duydum. Aslında tanışmıştık ama hatırlamamana şaşırmadım. Tüm bu kargaşadan sonra."

Kargaşayı *hatırlamıyordu* ama adamın eğlenme tonu onu meraklandırdı. "Kuzgunlar kaldığın süre için ödeme yaptımı?"

"Rackam'ın kendisini göreceğimi umuyordum," dedi barmen. "Yine de, seni yerleştirmek için gönderdiği adam tam bir beyefendiydi. Dört gün ödedi. Bunu aşabileceğini söyledi. Ben Brand."

Adam elini uzattı ve kadın da sıktı. İkisinin de elleri sıkıydı.

"Rahatına geri döndün o zaman?" diye sordu.

"Kahretsin, hayır. Çıldırırım. Um. Tam olarak *neredeyim*?"

Yüzündeki alaycı gülümseme eğlenmeye kadar vardı. "Batı kıyısının mücevheri Murk'a ilk hoş geldiniz diyen ben olayım! Batı kıyısının çok *küçük bir* parçası. Burası da benim mekânım olan The Perch."

"Buralar çok sessiz görünüyor." Neredeyse *iç karartıcı bir* şekilde Sessiz ol.

"Tekneler geldiğinde gürültülü anlarımız oluyor. Ancak dinlenmek ve iyileşmek istiyorsanız, çoğu gün gürültüden rahatsız olmayacaksınız."

Başını salladı ve sağlam ayağının üzerinde zıplayarak koltuk değneğini tekrar altına aldı. "Tekrar teşekkürler. Sanırım seni daha sık göreceğim."

Karnında sıcak yemekle Viv kendini daha iyi hissediyordu. Şehrin bir kısmını topallayarak gezme düşüncesi birkaç dakika öncesine göre çok daha çekiciydi. Bir parmağını tezgâha vurdu. "Sanırım etrafı gezeceğim."

"On dakika sonra görüşürüz o zaman," dedi Brand. Viv güldü ama zorlamak zorunda kaldı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Viv verandadan inip denge sağlamak için korkuluklardan birine tutunurken arkasına baktı. Kiremitli tentenin altında, üzerinde kayıtsızca oyulmuş bir balığın bulunduğu, üzerinde TÜNEK yazan ve koyu renkle boyanmış, yıpranmış bir tabela asılıydı.

Hafif bir deniz meltemi buklelerini yüzüne doğru savurdu ve gözlerini Murk'un görebildiği kısmına dikti.

Okyanus, kuzeydeki uzun, kireçli bir kayalık tarafından örtülene kadar ufkun dörtte üçü boyunca görülebiliyordu. Bazı küçük yapıların ve çitlerin en ufak taslaklarını seçebiliyordu ama amaçlarını belirlemeye yetmiyordu. Kum tepeleri düzleşen dalgalar halinde kıyıdan geriye doğru kabarıyor, kumsal otlarının tüylü saçaklarıyla taçlanıyordu.

Eski bir taş kale duvarı Murk'un büyük bölümünü çevreliyor, yokuş yukarı ilerliyor ve kasaba bu duvarın içine sıkışıyor. Tünek, bu koruyucu kuşatmanın içinde değil, güney yolunun yanındaki kumlu bir yamaçta, surların manzarasını görebiliyordu.

Duvarların dışında ve The Perch'e daha yakın olan dar binaların uzun sıraları sahile doğru azalan yaylar çizerek kıvrılıyordu. Fıçı tahtası kenarları güneş ve tuz sisi nedeniyle inci grisi renginde ağarmış, sabahın geç ışıklarında gümüş renginde parlıyordu. Düzensiz tahta kaldırımlar onları birbirine bağlıyor ve yer yer kumla elenmiş eski, seyrek taş döşeli yollar aralarından geçiyordu.

Denize doğru uzanan dört uzun iskele, sandıklar ve armalarla doluydu. Balıkçı tekneleri ekmek peşindeki balıklar gibi iskeleleri kemiriyor, daha büyük gemiler ise ötedeki sularda geziniyordu. İskelelerin üzerinde birkaç küçük figür hareket ediyor ve zayıf sesleri suyun üzerinde yankılanıyordu.

Bütün şehir yarı uykuda gibiydi. Uyandığından bile şüpheliydi.

Ani ve güçlü bir geride bırakılmışlık duygusu Viv'in içine çöktü. Rackam onu bu sefil sınır bölgesine bırakmıştı ve Rackam'ın bu yoldan asla geri dönmeyi planlamadığına dair içinden vahşi bir kesinlik yükseldi. Tüm bunlar baş belası bir çocuktan kurtulmak için uygun bir bahaneydi.

Dişlerini sıktı ve bu duyguyu tekrar karanlığa gömdü. Viv gölgeden topallayarak çıkarken, güneşin tüm ağırlığı üzerine çöktü.

Henüz öğlen olmamıştı ama yaklaşıyordu. Gözlerini kapadı ve bir an için tenindeki sıcaklığın tadını çıkarmaya çalıştı.

Deniz havasından kocaman bir nefes çekip yavaşça dışarı verdi. "Pekâlâ," dedi kendi kendine. "Hadi şu işi bitirelim."

Koltuk değneğıyle kaldırım taşlarında gezinmek zordu ama iyi ki vardılar çünkü tek başına kum çok daha kötü olabilirdi. İlerleyiş

Buz gibiydi ama metodikti ve kolunun altı alışık olmadığı koltuk değneği yüzünden şimdiden sızlamaya başlamıştı. Bu lanet şeyden tamamen **k u r t u l a n a** kadar onu bir şeyle sarmak zorunda kalacaktı.

Eğim aşağı doğru ama hafifti, bu da bir nimetti. Martılar yolun her iki tarafındaki kum tepelerinden ürküyordu.

Viv'in gördüğü ilk kişi bir başka orktu. Kollarının altına sıkıştırdığı izlerle bir arabayı arkasından sürükleyerek sert adımlarla ona doğru ilerliyordu. Göğsü ve başı çıplaktı, omuzları eski yara izleriyle doluydu. Arabaya odun demetleri ve çıra parçaları yığılmıştı.

"Günaydın," dedi ve boşta kalan eliyle şaka yollu bir selam verdi.

Adam geçerken başını salladı, gözleri kılıcına kayd ve kadın durup onun gidişini izledi. Adam arkasına bakmadı, bu da nedense onu kızdırdı.

Ulaştığı ilk binalar, ahşap geçitlerden oluşan bir ağın kumu daha gezilebilir hale getirdiği sahile inen bir dizi dükkândı.

Viv vitrinleri birbirine bağlayan tahta kaldırıma doğru manevra yaptı. Değneğin tuzla kavrulmuş tahtaya her vuruşu bir toynak darbesi gibiydi.

Dükkânların çoğu uzun ve dardı ve okyanustan gelen esintiye karşı eğilmiş gibiydi. Yakından bakıldığında, fiçı tahtası ve kiremitler kıymıklarla doluydu.

İlk birkaç işyeri kapalıydı. İçlerine muşamba ya da kağıt sıkıştırılmış çatlak camlara bakılırsa kalıcı olarak. Sonra bir çeşit kitapçı dükkânı. Bir çift dar ön pencereden kaotik kitap, çizelge ve çeşitli ıvır zıvır yığınlarını gördü. Küf kokusunu neredeyse *görebiliyordu*. Kapı bir zamanlar kırmızıydı ama şimdi üzerinde bir rengin hatırasından başka bir şey yoktu.

Sol taraftaki küçük tabelada THISTLEBURR KİTAP SATICILARI yazıyordu. Viv başını salladı ve topallayarak ilerledi.

Bir yelken tamircisi. Sonra deniz kabukları, kum dolarları, camdan şamandıralar ve denizcilikle ilgili her şeyle dolu bir hurdacı. Viv bunları kimin neden istediğini anlayamıyordu.

Esen rüzgârda, tuzlu su ve deniz yosununun keskin kokularını kesen bir fırın kokusu yakaladı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde yine acıkmıştı. Etrafta dolaşmak için harcadığı çaba ve iyileşmekte olan vücudunun talepleri bir yana, Viv ateşler içinde yanıyordu ve geç yaptığı kahvaltı neredeyse karnındaki fırında tükenmek üzereydi.

Dükkânlardan oluşan bu şeridin en sonunda, odun taşıyan taş suratlı orku saymazsanız, gördüğü ilk gerçek yaşam belirtisi vardı. Ama o saymıyordu.

Burası diğerlerinin en az iki katı genişliğindeydi, iki bacası tütüyordu ve insanlar gerçekten gelip gidiyordu. Camın üzerinde SEA-SONG BAKERY yazıyordu ve harfler düzenli ve yeni boyanmış görünüyordu. Dükkânın ne hakkında olduğunu anlamak için burnunuzdan başka bir şeye ihtiyacınız yoktu.

Büyük yuvarlak somunlar, çörekler ve bisküvilerle tıka basa dolu dokuma sepetler pencereden görünüyordu. Kapının üstündeki zil çınlarken, denizci havalı bir cüce son bir şeyi ağzına tıktırarak dışarı çıktı.

Viv bir an için içeriye baktı ve cüzdanını odasında bıraktığı için kendine bir kez daha lanet okudu. Devasa, lapa lapa bisküviler, kokuların şimdiden belirlediği yüksek beklentileri aşmayı vaat ediyordu. Ön kolunun tersiyle dudaklarını sildi ve isteksizce a r k a s ı n ı döndü.

Babası ona her zaman açlığın öyle ya da böyle terle tedavi edilebileceğini söylerdi. Kumla yıkanmış yolda kararlı adımlarla ilerlemeye başladı. Diğer taraftaki binaların çoğu konut ya da belki de tatilciler için konaklama yerleri gibi görünüyordu. Yine de etrafta kimse yok gibiydi.

Yol boyunca uzun bir otostop direği uzanıyordu ve bu, istediği şey için yeterince iyi olacaktı.

Sırtında birkaç gün geçirmişti ve vücudu bunu hissettiğinden emindi. Yakın zamanda koşu yarışı yapacağından değil ama kendi sınırlarınızı keskin tutmazsanız çelik sapanla hayatta kalmayı bekleyemezsiniz.

Koltuk değneğini ve kılıcını bir uca yaslayarak, kendini ana girişin altına doğru yavaşça salladı ve onu eliyle kavradı. Bacaklarını sokağa doğru uzattı ve sağ uyluğu boyunca yükselen acıyla irkildi.

Dirsekleri neredeyse kilitlenene kadar kendini aşağı indirdi. Sonra kendini tekrar tekrar yukarı çekti, sırtında, göğsünde ve kollarının üst kısmında sıcaklık oluşuyordu. Bacağındaki acı zihninin arka tarafına sürüklendi.

Pazuları zorlanmanın etkisiyle titreyip ter şakaklarında iz bıraktığında, sol bacağının topuğunu içeri çekip ağır ve dengeli bir nefes alarak kendini arkasına yatırdı.

Elinde odun arabası olan ork ona bakıyordu, yokuş aşağı geri dönerken durmuştu. Arabası şimdi çok daha boştu. Çıtalı kenarlarındaki kancalardan çeşitli yıpranmış aletler sarkıyordu; bir kargı, bir kızak, bir balta, bir testere.

Viv gözlerini ona dikti. "Neye bakıyorsun sen?"

Omuz silkti ve cevap verdiğinde sesi derin ama şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Çok yakında geri döneceğim."

"Buraya geldiğimde seninle de tanışmış mıydım?"

Tekrar omuz silkti. "Çoğu gün pek bir şey olmuyor. Heyecan verici bir şey olduğunda fark etmemek zor. Oldukça heyecan vericiydi." Bir sırtışın gölgesi. "Neredeyse Highlark'ı boğuyordun."

"Highlark?"

"Cerrah."

"Oh," diye cevap verdi yüzünü buruşturarak. Bu pek de ideal değildi.

"Pitts," dedi kendini göstererek. Sonra başını eğdi, izleri daha yükseğe çekti ve arabayı harekete geçirdi. Kadının kendi adını söylemesini beklemedi.

Bunu belli belirsiz sinir bozucu buldu. "Viv!" diye bağırdı arkasından. Adam arkasına bakmadan başını salladı.

"Sekiz cehennem," dedi Viv. "Harika bir kasaba. Herkesin neden burada kaldığını anlayabiliyorum."

Ayağa kalkmak için mücadele etti. Değneğini ve kılıcını toplayarak tahta kaldırımın sonuna gitti ve iki kum tepesi arasındaki bir vadiye doğru gözden kayboldu.

Suyu göremiyordu, rüzgâr tamamen kesilmişti ve durgunluk onu o kadar kaşındırıyordu ki koltuk değneğini kuma fırlattı ve yol boyunca acı içinde tıslayarak sahildeki kum tepesinin zirvesine doğru topalladı.

Yukarıdaki esinti daha tatlıydı ve kılıcını kınından çıkarmadan önce nefesini dengelemesi için bir dakika verdi. Viv ağırlığını çoğunlukla hasarsız bacağında tutarak birkaç kılıç formu uygulamaya çalıştı. Hassasiyete ve üst vücut çalışmasına odaklanarak en azından yüksekte alçağa ve çalımlara birkaç geçiş yapmayı ummuştu ama nafileydi. Öndeki bacağı aniden kaydı ve geriye doğru sallandığında kılıcın ağırlığı onu zayıf topuğunun üzerine itti ve ardından bir kum ve küfür bulutu içinde yuvarlandı.

Kum tepesindeki utanç verici çırpınıştan beş dakika sonra tökezleyerek ana caddeye geri döndü. Öfkeli, engellenmiş ve gömleğinin içindeki kum ve ter karışımının farkında olarak, tepeden Tünek'e doğru zorlu bir yürüyüşe başladı. Hafif yokuş, olması gerekenden çok daha zorlu bir sınavdı ve sonunda karşısına çıkan tek şey boş bir han, boş bir oda ve bir dizi daracık merdivendi.

Kuzgunlarla omuz omuza olmalıydı. Varine'e daha yakın olmalıydı.
Buradan başka bir yerde olmalıydı.

Dikkatinin çoğunu kumla kaplı kaldırım taşlarına ve koltuk değneğini nereye koyacağına vermişken, bir gölgenin görüş alanına girmesiyle irkildi.

Kafasını kaldırdığında kendini bir tapentinin yarık yılan gözlerine bakarken buldu. Kadın Viv kadar uzun değildi -çok az insan öyleydi- ama yamacın yukarısında olduğu için Viv ona bakmak zorundaydı.

Ya da belki sadece öyle hissettirdi.

Güçlü bir yapısı vardı, derisinin narin desenleri kaslı omuzları ve bacakları üzerinde şekillenmişti. Pullu kukuletası şakakları ve boynu boyunca uzanıyor, ışığın içinden parladığı yerlerde somon balığı gibi parlıyor ve saçlarının uzun, çingirak gibi örgüleri esintide kuru bir şekilde kayıyordu.

Bir Gatewarden'ın feneri, belinde uzun kılıcının karşısında asılı olduğu yerde parlıyordu ve mavi tüneliğin üzerinde bir rozet vardı.

Kadın başını Viv'in küçümsemekten başka bir şey olarak yorumlayamayacağı bir şekilde eğdi. "Dövüş h ü n e r l e r i n i n çarpıcı bir gösterisi." Gözleri Viv'in ötesine, kum tepesinin zirvesine ve yarıda bıraktığı kılıç taliminin yapıldığı yere kaydı. Viv'in tüyleri diken diken oldu, öyle bir kızarıklık ki bu, utançtan öfkeye bir tüy ağırlığında bile dönüşebilirdi. Bunun olmasına izin verecek kadar aptal değildi, yerel yasalara göre değil, ama olmak zorunda da değildi.

Kibar da değil. "Sanırım bakacak başka bir şey yok, ha?"

Tapenti ince bir şekilde gülümsedi ve gözleri kısıldı. "Şehrimde görmemeyi tercih ettiğim bir manzara. Sessizliği severim ve etrafta kılıç taşıyan küçük kızlar gürültülü olacağı benziyor. Kılıcını kınında tutmanı ya da daha iyisi odana geri dönmeni öneririm. Bana kalırsa senin de orada kalmaman için bir neden yok."

Viv kekeledi, "Küçük kız... ?"

Geçit Gardiyanı, sesi acımasız bir tıslamaya dönüşmüş bir halde, onun üzerinden hoyratça geçti. "Seni içeri sürüklediklerinde, sana bir kez baktım ve seni izlemem gerektiğini anladım. *Highlark* kesinlikle gelişini yakın zamanda unutmayacak. Burada en ufak bir sorun çıkarırsan, *arkadaşların gelip seni elimden alana kadar iyileşme s ü r e c i n i g e ç i r m e n* için seni bir hücreye atmakta tereddüt etmem."

Viv sadece sessiz bir öfkeyle bakabildi. Eli kılıcının kabzasına doğru seğirdi ama tapenti'nin gözlerinin onu takip ettiğini gördüğünde bile bu dürtüye hakim oldu

hareketi acımasız bir eğlenceyle izledi.

"İyi günler." Kadın başını alaycı bir tavırla hana doğru eğdi. "Ve tepeye çıkarken dikkatli olun. Kötü bir düşüş kalış sürenizi uzatabilir ve ikimiz de bunu istemeyiz, değil mi?"

Sonra o gitti ve Viv sadece sokağın yukarısına, The Perch'e doğru bakıp bıçaklayacak bir şey bulma arzusuyla yanıp tutuştu.

Rackam yakında geri dönmezse, *gerçekten* pişman olabileceği bir şey yapmadan önce oradan ayrılıp onu kendisi bulmak zorunda kalacaktı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

3

Gatewarden'la karşılaşmasından sonra hâlâ öfkeli olan Viv, Tünek'e yeniden hevesiz bir şekilde baktı. Sıkıcı, anlamsız bir günün geri kalanında sıkıcı, boş bir odaya sıkıcı, yalnız bir yürüyüşle yüzleşmek istemediğinden, tahta kaldırıma ve en yakın dolu dükkâna doğru yöneldi.

Değneğini Thistleburr Kitapçıları'nın önüne indirdiğinde acı bir çatırtı duyuldu. Çürük tahta ağırlığın altında bükülürken yemin etti. Viv çeyrek saat içinde ikinci kez neredeyse kuyruğu dişlerinin üzerine düşüyordu ama değneği tamamen delip geçmeden önce yukarı kaldırmayı başardı.

Yarı parçalanmış tahtaya baktı. "Kahretsin."

Kıl payı kurtulduğu için adrenalini hâlâ kollarında cızırdarken, kapıyı iterek açtı ve sendeleyerek kitapçının loş ışığına girdi.

İçerisi neredeyse tam olarak hayal ettiği gibi kokuyordu -eski kâğıt, küf ve hayal kırıklığı- ama bunlara köpek ve *kümes* kokuları da eklenmişti. Burnunu kırıştırdı.

Kitaplar uzun, dar bir dükkânı doldurmuştu; raflara sıkıştırılmış, rafların üzerine serpiştirilmiş, yerde yığınlar halinde sallanıyordu. Bazı ciltler yeni gibi görünüyordu ama çoğu eskiydi, deri ya da kumaş kaplı ahşap ciltlerinden serseri iplikler sarkıyordu.

Deniz haritaları ve çizelgeler ön pencerelerin altındaki alçak rafta dağınık bir yığın halinde duruyordu. Bacası çatlamış bir kasırga lambası duvara monte edildiği yerde zayıf bir şekilde titriyordu.

İç kısım, dış kaplama ile aynı kalaslardan inşa edilmiştir.

Bir zamanlar beyaza boyanmış olan duvarlar şimdi çay lekeli ve soyulmuş görünüyordu.

Odanın içinde talihsiz bir yol çizen eski püskü halı tuzlu kum ve ... başıboş tüylerle kaplanmıştı.

Arkada küçük bir tezgâh, onun da arkasında kitaplarla dolu bir duvar vardı. Eski sözcüklerden oluşan bir heyelanın altında kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya gibiydi. Eğri büğrü bir hol arka tarafa doğru uzanıyordu ve köşeden bir hışırtı duyduğunu sandı. Salonun solunda, yine kitaplarla dolu, eski püskü bir *odun* sobası duruyordu. Dükkânda kimse yokmuş gibi görünüyordu.

Viv dudağını bükerek, "Sekiz adına, ne çukur ama," dedi. Bu berbat bir fikirdi.

Gitmek için beceriksizce döndüğünde, kılıcı üç kitap yığına çarptı, sayfalar ve toz yığını içinde dağıldılar. Viv irkildi, bir nefes aldı... ve sonra bitişik iki yığın diğerlerinin üzerine sıçrayarak devrildi.

Dükkânın arka tarafından garip bir havlama sesi yankılandı. Aniden, bir pençe gürültüsünden önce bodur, küçük bir hayvan ortaya çıktı.

Tüylerden ve dökülen kıllardan oluşan bir bulutun içinde doğrudan ona doğru savruldu. Pençeleri yırtık pırtık halıyı yakaladı ve tekrar ileri fırlayana kadar karnının altındaki tozlu tümseklerde bir araya getirdi, tüm dünya için su altında havlayan bir köpek gibi ses çıkardı.

Dört güdük bacağının üzerinde zıplayarak, kısa altın rengi saçları omurgası boyunca dalgalanarak önünde patinaj yaparak durduğunda irkilmedi. Başı baykuşa benziyordu ve büyüktü, kocaman parlak gözleri ve küçük siyah bir gagası vardı. Kürk dalları ve iğneler, körelmiş kanatlara işaret ediyordu. Üçgen şeklindeki köpek kulakları, bir bekçi köpeğinin haklı öfkesiyle başının tüyleri üzerinde geriye doğru kıvrılmıştı.

Viv bir elini kılıcının kabzasına koydu ama yarattığın agresif ciyaklamalarına rağmen tehlikede olduğunu düşünemiyordu. Şaşkınlığı çoktan inançsız bir kıkırdamaya dönüşmüştü.

"Kahretsin!" diye bağırdı küçük, yüksek bir ses. "Potroast, hayır!"

Viv başını kaldırıp baktı, küfür karşısında şaşırmıştı. Gerçekten *samimi* bir küfür. Ama sesin sahibi onu daha da şaşırtmıştı.

Kısa kırmızı bir pelerin giyen küçük bir çingiraklı, hayvana sert bir parmak sallayarak ışığa doğru koştu.

"Sorun değil," dedi Viv, kahkahasını orantısız bir sırıtışa dönüştürerek. Durumun saçmalığı, Gatewarden'la karşılaşmasından duyduğu öfkenin son izlerini de silmişti.

"Çok özür dilerim!" diye haykırdı çingiraklı, kollarını titreşen kurtarıcısına dola m a k için eğilirken. Sonra yuvarlanan ciltleri gördü ve yere yığıldı. "Aman Tanrım, kahretsin."

"Evet, bunun için özür dilerim. Benim hatamdı." Viv, suçlu onlar olmasa da bacağını ve koltuk değneğini işaret etti. Şu anda kılıcı taşıyor olmaktan neredeyse utanıyordu, bu garipti.

"Potroast! Arkaya geç! Hadi, git!" diye tısladı çingiraklı. Viv'i şaşırtan yaratık itaat etti, güdük kuyruğu sarkarak tezgâhın arkasına geçti. Başını yan taraftan çıkarıp greyfurt büyüklüğündeki güvensiz gözleriyle Viv'e baktı ama olduğu yerde kaldı.

Viv, kitap karmaşasını toparlamaya yardımcı olmak için çömelmeye gibi zahmetli bir sürece başladı.

Rattkin onu durdurdu. "Unut gitsin." Kocaman bir iç geçirdi. "Kaderi kışkırtmayalım, hm?"

Yeni, daha tehlikeli yığınlar oluşturmaya uzun sürmedi ama en azından yere saçılmamışlardı. O bunu yaparken, Viv gizlice

Koltuk değneğiyle bir ucunu sürükleyerek halıyı düzeltti, bu da Potroast'tan gülünç, fokurdayan bir hırlamayı tetikledi.

"Pekâlâ. Kahretsin. Telaşlandım," dedi çingiraklı, bir patisiyle kendini yelpazeleyerek. Bıyıklarını silkeledi ve "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Sözler o kadar kibar bir tonda söylenmişti ki Viv artık kendini tutamadı ve sonunda bir kahkaha attı.

"Ah, Tanrım, özür dilerim," dedi boğulmaya çalışarak. "Sadece... şimdiye kadar tanıştığım her çitir çok yumuşak, utangaç küçük bir şeydi ve ben düşündüm ki-"

Rattkin'in gözleri kısıldı. "*Ben de tüm orkların sadece kitap yediğini* sanırdım ama işte buradayız."

Ve sonra Viv kahkahalarını tamamen kaybetti.

Bir saniye sonra, çingiraklı da bir iki kıkırdamayı başardı, alnını sildi ve oraya nasıl geldiğini merak ediyormuş gibi etrafına baktı.

"Fern, bu arada." Sıkmak için bir pençe uzattı.

Viv buna mecbur kaldı ve onu kendi kocaman avucunun içinde yuttu. Yine de bu konuda nazik olmaya çalıştı. "Viv. Dağınıklık için tekrar özür dilerim."

Fern el salladı. Sayılır. "Bir kitap alırsan, her şey affedilir."

"Ah, yani... Cüzdanımı The Perch'te unutmuşum..." Boş kemerini işaret etti. Uygun bir bahaneydi, çünkü zaten bir şey almaya niyeti yoktu.

Fern'den bir iç çekiş daha. "Bu bacağa bakılırsa, kötü kazanılmış bir romanla tepelerde dörtlüla koşacağını sanmıyorum, bu yüzden veresiye al ve yarın geri gel. Bu senin için uygun mu?"

Köşeye sıkışmış.

"Sanırım. Ama"-etrafa göz gezdirdi-"dürüst olmak gerekirse, çok fazla okumam ve zaten ne aradığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Fern, Viv'in ağırlığını kelimelerle ölçüyormuş gibi onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Viv'in kılıcını ve genel olarak... Viv-liğini düşünürken alt dudağına pençesiyle vurdu.

"*Zincirin On Halkası*," dedi parmağını bazı kitapların sırtlarında gezdirerek. "Bu bir klasiktir."

Viv şüpheli bir yüz ifadesi takındı. "Kulağa... havasız geliyor."

Fern omzunun üzerinden, "Bir hapishane firarıyla ilgili," diye seslendi. "Kılıç dövüşleri. Gece vakti bir gemi savaşı. Lanetler. Tek gözlü bir cüce var ve

izgi." Arkasına baktı ve siyah gözleri kesin bir ifadeyle parıladı. "Güven bana, hm? Ah, işte burada!"

Kırmızı deri ciltli ince bir kitap çıkardı ve getirdi. Viv isteksizce aldı. Başlık kapağa kabartma olarak işlenmişti ve pul pul dökülen altın rengiyle boyanmıştı, yazarı da R. Geneviss'ti. Kitabı çevirerek açan Viv, küçük kelimelere şüpheyle baktı.

"Hiç resim var mı?" Sonra suçlulukla yaptığı pislizi ve  n taraftaki çürümüş tahtaları düşündü. "Sanırım bu önemli değil?"

Fern güldü, yumuşak, müzikal bir ses. "*Birkaç* gravür. Ama hiçbiri kanlı değil."

Viv minnettar göründüğünü umduğu bir gülümseme takındı. "Ah, evet. Tabii ki. Her neyse, bunun için teşekkürler. Sana ne kadar borçluyum? Yarın için?"

"Yeni yazıcılardan çıkmadı ama o deri ciltlemeyle otuz bit." Viv'in yüz ifadesini gördü ve i çekti. "Kahretsin. Tamam, senin için yirmi."

"Bu konuyu açmaktan nefret ediyorum ama..." Viv ona  n taraftaki tahrip olmuş tahtadan bahsetti.

ıngıraklı patileriyle iki gözünü de kapattı ve kendini toparlamadan önce Viv'in küfür olduğundan emin olduğu bazı kelimelerin yanı sıra şaşırtıcı derecede yaratıcı birkaç küfür savurdu. "Daha fazla yaralanmadığına sevindim," dedi dikkatle, sanki bir bardak konyaktan sonra ip üzerinde yürüyormuş gibi. "Yarın."

Viv kapıdan çıkarken, Potroast geri çekilirken muzaffer bir kahkaha attı.

Viv sendeleyerek The Perch'e doğru geri dönerken denizden bir sis yuvarlandı ve kumsaldaki otlar uzun r zg rlarla ıslandı. Hava hızla değişiyordu. Bandajlarının sırlıslıkla olmasđ ve koltuk değneğini ıslak kumda orkların taşıması ihtimali hiç de cazip değildi, bu yüzden adımlarını hızlandırdı. Yine de koltukaltındaki sürtünme oldua ateşli bir hal almaya başlamıştı.

The Perch'e çıkan üç merdiveni tırmanıp tentenin güvenliğine ulaştığında ilk birkaç damla kumun üzerine koyu renkli paralar saçtı. Sadece birkaç saniye sonra, gök gürültüsü bir çamaşır tahtasındaki patatesler gibi homurdandı ve sislerin arasından şimşekler aktı. Kıvrımlı yağmur perdeleri kum tepelerinin üzerinden içeri süzüldü ve ıslanmış sıcak kum kokusu diğer tüm kokuları bastırdı.

Viv içeri girdiğinde, han öncekinden çok daha kalabalıktı.

Kolları ve giysileri tuzla kaplanmış deniz feykleri ve insanlar masaların etrafında kümeleniyor ya da barda oyalanıyor, odayı şen şakrak sohbetler dolduruyordu. Brand zahmetsizce tezgâhın arkasında bir ileri bir geri kayıyor, şununla bununla ilgileniyordu. Dar omuzlu bir yarım elf çocuğu masaların arasında dolaşıyor, bakır kupalar ya da güveç kaseleri bırakıyordu. Birisi ocakta ateş yakıyordu ve yağmur damlaları çiranın üzerinde tıslıyordu.

Viv yine açlıktan ölüyordu. Arka taraftaki tek bir masa boştu ve rahatça park edebileceğini düşündü. Dişlek bir deniz yırtıcısının monte edilmiş kafatasının altındaki sandalyeye çöktü. Ağırlığını yaralanmamış bacağından arka tarafına aktarırken rahatlayarak iç geçiren Viv, kılıç kemerini karıştırdı ve sandalyesinin altına bırakarak koltuk değneğini duvara dayadı.

Kırmızı kitabı masanın üzerine koyarak çocuğun gelmesini beklerken kitaba baktı. Rackam ve diğerlerinin -Lannis, Tuck, Sinna ve Malefico- nerede olduğunu merak etti. Şimdiye kadar kamp kurmuşlardır şüphesiz, nöbet için kura çekiyorlardı. Yoksa Varine'i çoktan yakalamışlar mıydı? Herkes hâlâ tek parça mıydı? Viv Kuzgunlar'a katılalı daha iki ay bile olmamıştı ama şimdiden gözden düşmeye başlamıştı. Bandajlarına bakıp dudağını çiğniyor ve gözlerini uzaklara dikiyordu.

"Sana bir şey getireyim mi?" Gergin bir ses onu kendine getirdi. Tavernacı çocuk, parmaklarından bir sürü boş kupa sarkıyordu.

"Şunlardan birkaç tane," dedi, fincanları göstererek. "Ve diğer herkes ne yiyorsa? Ondan da üç tane." Brand'in dikkatini çekti ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. O da eliyle işaret etti. "Brand'e haber ver, yarın öderim." Serseri bacağına sıvazladı.

"Tabii."

O yokken, *Zincirin On Halkası'nı* önünde ortaladı ve derin bir iç çekti. Onu okumayı düşünmek bile teslim olmak gibi geliyordu. Artık farklı bir insan olduğunun zımni bir itirafıydı bu. Zayıf. Yumuşak. Uykulu.

Savaşmak ve kazanmak yerine boş boş oturan ve çalışan biri.

İlk sayfayı çevirdi. Bölümün başlığı "BİR ADAMI HATIRLADIĞIM BÖLÜM" idi. Viv, Fern'in bilmiş bakışlarını düşündü ve bir kahkaha attı. İsteksiz bir ilgiyle okumaya başladı.

Size haksız yere hapse atıldığımı ilk söylediğimde biraz sempati duyabilirsiniz. Ancak yaptığım korkunç şeylerden birkaçını bile aktardığımda, sempatiniz belki de gerginleşecektir

sınırının ötesinde. Senden sadece beni dinlemeni isteyebilirim, sevgili okuyucu. Gerçekten de adamın kafasını, bacaklarını ve kollarını kestiğim ve yolculuktan sağ çıkabilmek için onları üç varil tuzlu suya doldurduğum için bir canavar gibi görünebilirim. Ama hikayemin sonunda, beni tekrar saygınıza layık görebileceğinizi düşünüyorum.

Ayrıca.

O bir piçti.

Viv içecekleri ve yiyecekleri geldikten sonra okumaya devam etti. Dalgınca çiğnedi ve yudumladı, sayfaları birbiri ardına çevirdi ve üç kâsenin de boş olduğunu fark ettiğinde şaşırdı. Çocuk onları götürdüğünde başını bile kaldırmadı.

Tünek'teki ışık söndü, köşesi odanın karşısındaki ocaktan gelen ışık ve ısı patlamasından etkilenmedi, bu yüzden okumak için bir fener istedi. Çocuk bunu yerine getirdi ve rahatsız sandalyeye, bacağındaki ağrıya ve terk edildiği durgun suya rağmen kendini kaptırdı.

Nakledildi. Başka
bir yerdeydi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

O gece Viv, yükselen rüzgâra ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmura karşı odasındaki tahta panjuru indirdi. Kükürtlü bir kibrit çakarak lambayı yaktı, ardından yatağı karıştırarak karyolaya yaslanıp üzerine oturabildi. Pek rahat sayılmazdı ama bacağındaki kanın düşük gürültüsü, bunu kıyaslandığında önemsiz kılıyordu.

Viv sabahın erken saatlerine kadar, gözlerini açık tutamayınca ve çenesi kocaman bir esnemeyle kırılınca kadar okudu. Sonra, fırtınanın sesleri uykunun sınırlarını aşip rüyalarına yerleşirken, kitap yüzüstü ve göğsünde açık bir şekilde yattı. Çürük bir gökyüzünün altında yağmurla kavru lan bir fırkateynin ön güvertesinde kılıçlar şakırdıyordu. Rüzgârın uğultusu uykusuna karıştı ve Viv bilinmeyen denizlerde yolculuğa çıktı.

Viv ertesi sabah The Perch'ün zemin katına çıktığında, fırtına kendini berbat bir çiselemeye bırakmıştı. Yağmur damlaları kiremitli tentenin üzerinde mırıldanıyor, açık kapıdan saçakların altındaki kumu çukurlaştırıyordu.

Koltuk değneğinin ucunu, ormanda yarasını sarmak için parçaladığı yün gömleğin kalıntılarına bağlamıştı. Şimdi çok daha rahattı ama kolunun altındaki çiğ etin onu affetmesi bir ya da iki gün alacaktı.

Aldığı bakışları düşünerek, kılıcı geride bıraktı, bunu yapmak onu rahatsız etse de.

Masalardan birkaçında kahvaltı eden bir grup insan vardı ve Brand arka tarafta olmalıydı. Viv taburelerden birine çıktı ve komşusunu tekrar ayağının altına yerleştirdi. Kitabını tezgâhın üzerine bıraktı ve 196. sayfada yerini aldı.

Madger, General Dammerlight'ın ada kalesine serserilerden oluşan ekibiyle yeni sızmıştı ve Viv önceki geceyi okuyabilseydi, bunu yapardı. Sonraki rüyaları, geçmiş sahnelerin ve hayal edilen geleceklerin canlı parçaları olmuştu ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Belki de yarası uyuyan zihnini dürtüklüyordu ama uyandığında tüm bunların ışığını ve öfkesini yeniden yakalamak için yanıp tutuşuyordu.

"Thistleburr'a gittin mi?"

Sadece birkaç sayfa okuduktan sonra kendini kaptırarak irkildi. Brand birkaç boş tabakla yanından geçti.

"Ah. Evet." Kapıdan dışarı, yağmura baktı. "İçeride yapılacak bir şey sanırım."

"Görünüşe göre iki tane almalıydın." Kalan az sayıdaki sayfayı gösterdi. "Yine de sıkıldığınızda her zaman yapacak bir şeyler vardır." Yarım bir gülümseme.

"Bu bana bir şey hatırlattı." Cüzdanından bir avuç dolusu bakır çıkardı. "Dün için ve eğer bulabilirsem yine biraz kahvaltı için."

Brand başıyla onayladı ve bir kez daha mutfağa girdi.

Adam bir tabak dolusu kızarmış sosis, tereyağlı ırmik ve biberli yumurtayla döndüğünde Viv sayfasını işaretledi ve kitabı kapattı. Adam barın üstündeki bozuk paraları toplarken tabağı yaklaştırdı ve sordu: "Yani şu tapenti Gatewarden...?"

Brand güldü. "Iridia ile tanıştın, değil mi? Sekiz cehennem, görmek için para verirdim o bakışmayı."

Viv ona göz kırptı.

"Bazen yolun iki tarafında birbirini görmeden önce bir çift köpek görürsünüz ve dişlerinin çıkacağını bilirsiniz. Ben de sizin için aynısını söyledim. Iridia sert bir kadın ve bunu bildiğinizden emin olmak istiyor. Ona göre, bu daha sonra sorun çıkmasını önler." Omuz silktili. "İşe yaramadığını söyleyemem. Ve sanırım bu sabah burada oturduğunuza göre en yüksek sesle havlayan o."

Kaşlarını çattı ve yemeden çatalını yere bıraktı.

"Bu bir iltifat. O buranın baş Gatewarden'ı. Eğer ona baskı yapacak kadar aptal olsaydın, çok daha zor bir gece geçirirdin. Bir hücrede, anladığım kadarıyla. Demek ki biraz aklın var, hepsi bu." Onun hatırı sayılır ön kolunu okşadı. "Ayrıca, bir it dalaşında? Ben olsam polisimi henüz bacağından bıçaklanmamış olana koyardım." Kıkırdadı ve ellerini önlüğüne silerek uzaklaştı.

Viv, sınırlı bir başarı ile bunun üstesinden gelmeye çalıştı, ancak sıcak yemek yardımcı oldu. Gerçekten *mükemmel* sıcak yemek. Zorunlu nekahet döneminin iyi bir tarafı varsa o da soğuk ve kuru erzak dışında bir şeyler yemektir.

Bunu düşünmek bile aklına Rackam'ı ve onsuz kuzeye doğru ilerleyen diğerlerini getirdi. Kızarmış sosisler iyiden de öteydi ama onları gerçekten ait olduğu soğuk zeminde bir battaniyeye değişebilirdi.

Brand haklıydı. İki kitap almalıydı. Viv bir gece önce sahiplendiği masaya geçti ve *Zincirin On Halkası'nı* bitirmek için yerleşti. Madger'in uzun zamandır ertelenen intikamı, Dört Parmak'ın yürek parçalayan ihaneti

Legann, Dammerlight'ın ona yaşattığı cehennemden *sonra* bile dokunaklı bir son. Viv sürekli çiğnemek için bir kase fıstığı olmasını diliyordu.

Sonunda kitabı kapatıp parmaklarını kırmızı kapağın üzerinde gezdirdiğinde, çiseleyen yağmur hâlâ dinmemişti.

"Fern, bugün gelmeyeceğimi sanma. Bunu telafi etmek zorundayım," dedi. Kürkü sıırıslıkla halde kapıdan içeri dalan ve o yüksek, tatlı sesiyle kendisine küfreden hayvanı hayal etti. Bu bir sıırıışı canlandırdı.

Viv, sıırıf tadı damağında kalsın diye ilk bölümü tekrar okumak için geri dönüyordu ki kapıdan biri içeri *daldı*.

Yağlı pelerinini bir koluyla çıırıp büyük, siyah deri bir çanta çıkarırken yağmur pelerini sıırırdı. Elf kukuletasını geriye attı ve bıkkınlık içinde çantasından düşen damlaları savurdu. Boynundaki kordonda bir çift gözlük sallanıyordu ki bu tuhaftı çünkü elfler gözlüğe nadiren ihtiyaç duyardı. Viv bile bunu biliyordu.

Yüzündeki bir şey bir anıyı gıdıkladı.

Odaya göz gezdirdi ve onu gördüğünde yüz ifadesi tam olarak *aydınlanmadı* ama... hemen tanımlayamadığı bir ifadeye büründü.

Sonra adamın boynundaki morluğu fark etti. "Oh, kahretsin," diye inledi.

Yürüdü ve elindeki çantayı büyük bir gürültü ve takırtıyla masanın üzerine bıraktı. Bir asıırlık da olabilirdi, beş asıırlık da. Elflerde bunu söylemek zordu. Gümüş rengi saçlarını kısa kesmişti, yüzü pürüzsüz ve sertti.

"... Highlark?" diye sordu Viv. Özür dileyen gülümsemesi yüzünde garip ve kocaman duruyordu, dişleri ağzının içinde çok büyüktü.

"Randevumuzu hatırlamadın, değil mi?" dedi. Böylesine güzel bir sesin sıkıntısını ifade etmesinde son derece tuhaf bir şey vardı. "Şaşırdığımı sanmıyorum. Kendinde bile değildin."

"*Bunun için... bunun için gerçekten* üzgünüm," diye mırıldandı Viv, gevşek bir parmağıyla boğazını işaret ederek.

Ağzı inceldi. "Bunu burada, Murk'un yarısının önünde yapmayacağım. Yukarı." Başparmağını merdivenlere doğru kaldırdı. "Hadi şu işi bitirelim."

"Neyi-?"

"Çocuğum, eğer kemikleri kangren üzerinde yuvarlamak istiyorsan, ben yoluma gideyim. Havanın içine. Tekrar. Aksi takdirde, senden kibarca şu merdivenleri topallayarak çıkmanı isteyeceğim. Tamam mı?"

Viv koltuk değneğini
kaptı. Ve kitabını.

Merdivenlerden yukarı çıkarken, odaya girerken ve adamın bacağını açtığı ana kadar özür dilemeye devam etti. Adam yaralarının etrafındaki hassas bölgeleri dürtmeye başladığında, onu duvara çarpmak istedi.

Viv karyolanın üzerine oturdu, bacaklarını uzattı ve topuğunu tekrar çantasına dayadı. Adam kızgın etteki eski merhemi silerken kalçalarındaki uzun yırtıklar yeniden sızıyordu. Viv dişlerini alt dudağına kan çekecek kadar sert geçirdi ama kendini onun ne yaptığına bakmaya zorladı.

"Gördüğüm kadarıyla çok fazla topallıyorsun," diye gözlemledi. Gözlüklerini burnunun üzerinde düzeltti.

"Mmm," diye homurdandı. "Esnek kalıyorum."

"Evet, görüyorum ki sizin için iyi gidiyor."

"Gözlük mü?" Dişlerinin arasından tısladı. "Onlara ihtiyacı olan bir elfle hiç karşılaşmadım."

"Büyüteçler," dedi. "Sürünen pisliği tespit etmeye yardımcı olur. Neyse ki böyle bir şey yok gibi görünüyor. Ne kadar çok dinlenirseniz, bu mutlu durumun devam etme olasılığı o kadar artar."

"Burada mı? Çıldırırım. Bir yere çarpmadan zar zor dönebiliyorum. Ayrıca, birkaç hafta yatarsam, gitme zamanı geldiğinde savaşıyor durumda olmayacağım. Ve sonra..."

Gözlüklerinin üstünden ona baktı ve kızgın ifadesi tam olarak sempatiye dönüşmese de o yöne doğru ilerledi. "Bak çocuğum, genç olduğunu ve bir çayır öküzünün bünyesine sahip olduğunu biliyorum. Ama bunu korumak için *bundan* biraz kaybetmeyi göze alabilirsin" - kocaman bir pazuyu okşadı - "*bunu* korumak için." Kızın kalçasına dokundu.

"Diyelim ki tavsiyenize uydum..." Highlark
homurdandı.

"... ne zaman hareket edebilirim?"

Daralmış, lavanta rengi gözleriyle onu inceledi.

"Bu öneriyi yapmakta tereddüt ediyorum," dedi, "çünkü yaramazlık yaparsan ve bacağını kesmek zorunda kalırsam çok can sıkıcı olur."

Viv yutkundu.

"Ama." Çantasını karıştırdı. "Callis yağı. Normalde bunu kullanmazdım. Bunu duymuş muydun?"

Başını salladı ve adamın içinde sarı bir krema bulunan küçük bir toprak kabın kapağını kaldırmasını izledi. Ham sodalı sodanın yol açtığı göl pisliği gibi kokuyordu.

"Bir zamanlar savaş meydanlarında kullanılıyordu ve korkunç koşullar göz önüne alındığında yan etkilerine katlanmaya değerdi. Ürettiği his... şey. Eşek arısı sokmasına benzetilir."

Viv neredeyse gülecekti. "O kadar da kötü değil."

Highlark, "Uygulamanın her noktasında, saatlerce ve saatlerce sürekli eşek arısı sokmaları," diye detaylandırdı.

"Oh."

"Bununla birlikte, iyileştirici özellikleri rakipsizdir, özellikle de hızlı bir şekilde kiralık eti birbirine dikmek söz konusu olduğunda. Bugün uygulayacak olursak, yarın sabah *sınırlı* hareket kabiliyetini onaylayabilirim. Bağlara dokunulmadığı ve koltuk değneğinizi kullandığınız sürece."

"Öyleydim."

"O zaman bir denemek istersiniz sanırım?"

Viv küçük odada etrafına, bacağına ve koltuk değneğine baktı. Başını salladı. "Yap şunu."

Küçük bir tahta kürekle nasır yağını ilk sürdüğünde, soğuk bir his duymuş ve adamın duman üflediğini düşünmüştü. Ya da orkların bu etkiye karşı bağışıklığı olabileceğini.

Sonra yanma başladı. Sonra
iğnelerden oluşan bir orman
yangını oldu.

O zaman bunu tekrar bıçaklanmaya değiştirdi.

Sargılarını sararken Highlark'ın boynundaki morlukları hâlâ görebiliyor olmasının iyi bir şey olduğuna karar verdi, çünkü bu onu ikinci kez boğazlamaktan alıkoymuştu.

Öğle ve akşam yemeklerini atladı. Gerçekten de o gün saman kaplı yatağından bir daha kalkmadı. Rackam ve Kuzgunları bu Tanrı'nın unuttuğu yerden ne kadar uzaksa, yemek de o kadar uzaktı aklından. Acı akkor halindeydi, her şeyi tüketiyordu ve Viv sırtüstü yatmış, uzun, ürpertici nefesler alırken ter her santimini kayganlaştırıyordu.

Acıya tahammül etmek kişisel bir gurur kaynağıydı ve ilk otuz dakika boyunca kalçasındaki derinin yüzülmesi hissinde ustalaşabileceğinden emindi. Zonklamaya dönüşecekti. Ama keskinliğini korudu, geçen dakikalarla ya da dikkatli nefes alış verişlerle körelmedi. Tersine, kendini daha da keskinleştirdi.

Bunun karşısında, az önce okuduğu hikâyeye sarıldı. Hikâyeye kaygandı, parmaklarının arasından geçen çamur gibi kaygan bir ip gibiydi. Hikâyeyi sadece ara sıra iyi kavrayabiliyordu ama Madger ve Legann'ın, çatıdaki kılıç dövüşlerinin ve devasa siyah atların üzerinde gece uçuşlarının anlık görüntüleri gözlerini iç manzarada tutuyordu.

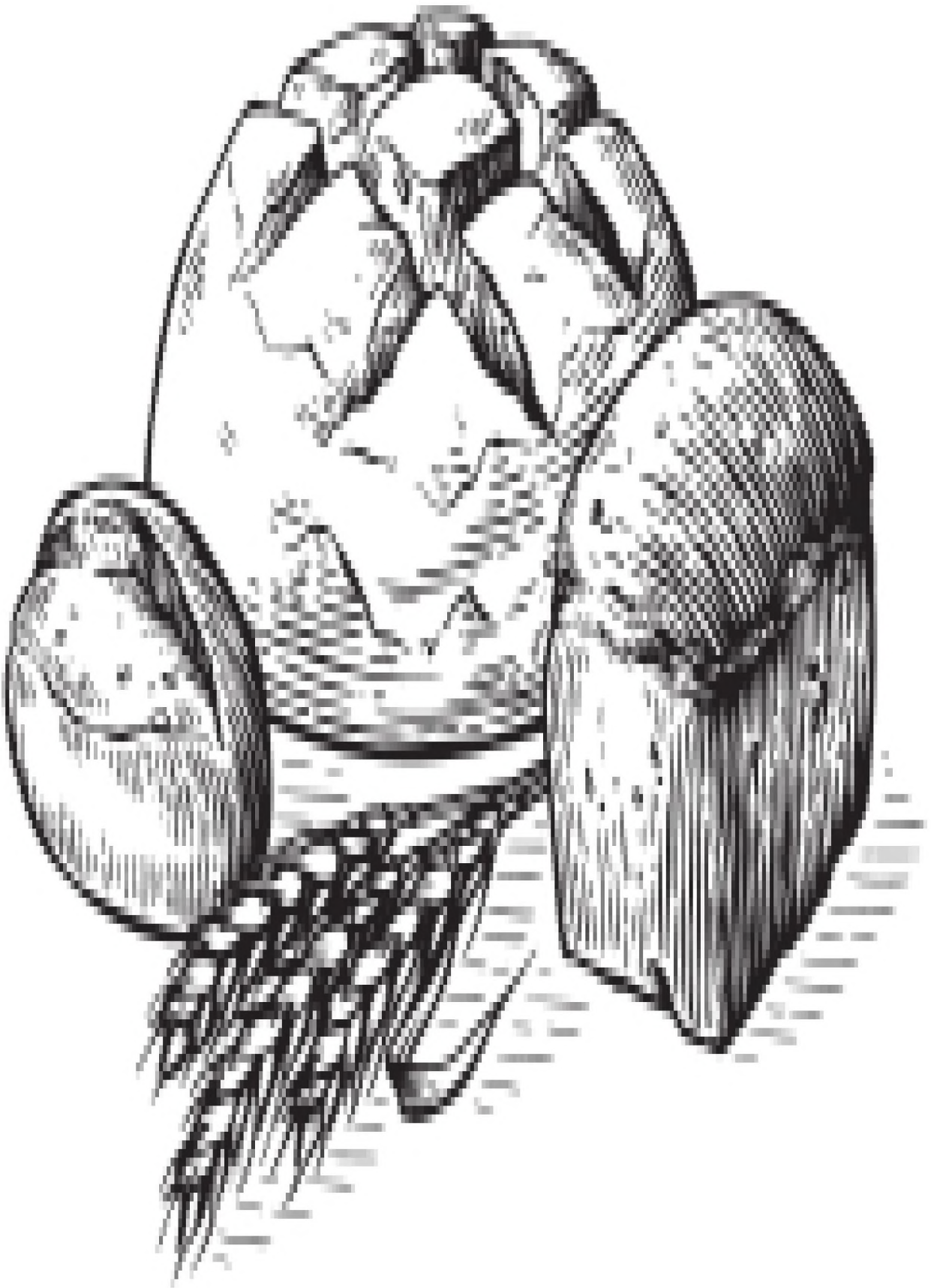
Karanlık saatlerde uyumayı bile başaramadı. Pek sayılmaz. İyi uyuyamadı. Sadece düşüncelerinin göz kapaklarının iç kısımlarında olduğu zaman parçaları vardı.

Şafak sökmeden önce, fırtına bacağındaki ateşle aynı anda kendini söndürdü ve vücudunun gergin kasları titrek bir bilinçsizliğe çöktü.

Çok uyudu. Geç saatlere kadar uyudu. Ve uyandığında, tüm dünyayı yemek istedi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Viv, The Perch'ün ön merdivenlerinden aşağı inmeden önce durakladı. Fırtınanın ardından gökyüzü sıcak ve mavi yanıyordu ve sahildeki çimler bir gecede sarıdan yeşile dönmüş gibiydi. Kum, sanki milyonlarca küçük yaratık karanlıkta üzerinden geçmiş gibi çukurlaşmış ve çukurlaştırılmıştı.

Bacağı mucizevi bir şekilde hareket etmiyordu ama eti daha az hassas, daha sağlam hissediyordu. Bandajların arasından parmaklarıyla test ettiğinde, mide bulandırıcı bir ağrıyı tetiklemek için daha fazla baskı gerekiyor gibiydi. Yine de nasır yağının yakıcılığının ateşli anısı kısa sürede unutacağı bir şey değildi.

Viv, yamaçtaki ilk yalnız gezintisinin tam tersine, tahta kaldırımlarda dolaşan başkalarını gördü. Bir yolcu firkateyni, iskeleye yanaşmış, iskele iskelesi aşağıdaydı. Koy oldukça derin olmalıydı. Martılar çırpınarak dönüyor, çığlıkları hafif dalgaların üzerinde yankılanıyordu. Aşağıdaki hareketlilik geçitlere ve Murk'un kapılarına doğru akıyordu, ama birçok figür de ona doğru yönelmişti.

Thistleburr Kitapçıları'nın önünden geçti; burası artan trafikten kayda değer bir şekilde faydalananı gibi görünmüyordu. Viv kumlu sokakta kaldı, eskimiş tahta kaldırıma güvenmiyordu. Belki de Fern'in kendisini pencereden gözetlemesini henüz istemiyordu. Viv gümbür gümbür geçerken kapıya baktı ama aklında başka bir iş vardı.

Sea-Song Bakery görünüşe göre kitapçıya ulaşamadan tüm müşterilerin ilgisini çekmişti. Liman işçileri, tüccarlar ve firkateyn yolcularının karışımından oluşan bir kuyruk kapıya kadar uzanıyordu. Viv de kuyruğa katıldı ve önündeki cücenin birkaç temkinli bakışına maruz kaldı. *Tanrı'ya şükür bugün kılıcımı kuşanmadım.* Gülümsemeye çalıştı ama kaşlarını kaldırmaktan başka bir şey yapamadı.

Kokular fırtına sonrası esen taze rüzgarda daha da iştah açıcıydı. Viv nihayet içeriye girdiğinde, bu tuzlu ve tatlı kokular iki katına çıktı.

Sıcak ve nemli fırın arka tarafa kadar açıktı. Ön pencerenin camında nem boncukları vardı. İki tuğla fırın ve iki devasa dökme demir ocak, bir tezgâhın ötesinde karşı karşıya duruyor ve yanlarında uzun mermer çalışma alanları bulunuyordu. Ortadan aşağıya, etkileyici çeşitlilikte ekmeklerle dolu bir çift açık raf uzanıyordu.

Ön tarafta türlerine göre sıralanmış başka sepetler de vardı. Yarık kabuklu uzun somunlar, tuzlu yuvarlaklar, Viv'in iki gün önce gördüğü iri, lapa lapa bisküviler ve kocaman şeker kristalleriyle süslenmiş çörekler vardı.

Sıranın önüne ulaştığında, tezgâhın arkasındaki cüce onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra pembe yanaklı bir sırtış attı. Kolları dirsekten sonra kıvrılmıştı, ön kolları hamurla güreşirken çok çalıştığının kanıtıydı. Terden parlıyordu ve saçlarını kalın sarı bir örgüyle bağlamıştı. Önlüğüne şaşırtıcı miktarda un bulaşmıştı.

"Ne kadar tatlı bir şeysin sen öyle, değil mi?" dedi göz kırparak. "Sana ne getireyim?"

Viv göz kırpmaya karşısında şaşırdı ve kendini toparlamadan önce bir an için gözlerini kaçırdı. "Uh, şu bisküvilerden üç tane alabilir miyim ve... sanırım koyu renkli olanlardan da aynısından?"

"Zencefilli çörek. Anladın mı tatlım. Gemiden yeni mi indin?" "Hayır... hayır, ben, um-"

"Oh, bekle!" Cüce parmaklarını şıklattı ve Viv'in bacağını işaret etti. "*Highlark!* Kahretsin, sen o-" Boynunu tuttu ve dilini dışarı çıkardı. Sonra güldü ve tezgâha bir tokat attı, açık fırında patlayıcı bir ses çıktı. Viv'in arkasındaki deniz fili gerçekten irkildi.

Viv'in yüzü kızarmıştı ama bu noktada bağışıklık kazanmış olması gerektiğini düşünüyordu. "Yani, tam olarak aklım başımda değildi-"

"Ha! Hayır, üzülme tatlı şey. O ekşi bir elma. Muhtemelen içine biraz şeker sıkmışsındır." Parmaklarını bir kez daha şıklattı, bu kez saçlarını topuz yapmış söğüt gibi bir insan kızına doğru. Çocuk bir kâğıt torbayı usulca açıp raflardan doldurdu.

Cüce çuvalın üstünü katlayıp uzatırken, "Senin için altı bit," diye ilan etti. "Bir süre Murk'te mi kalacaksın?"

Viv cüzdanını karıştırırken, "Birkaç hafta," diye cevap verdi. "Sanırım."

"Sanırım seni tekrar göreceğim."

"Bunlar *o kadar* iyi, ha?" Viv alaycı bir gülümseme takınmaya çalıştı. Şaşkınlık içinde, işe yaramış gibi görünüyordu.

"Yarın döneceğinizi *biliyorum*. Bisküvilerimi denersen, eminim daha *uzun* kalmaya karar verirsin. Ben Maylee. Murk'e hoş geldiniz."

"Um. Viv." Çantayı aldı.

"Eve gitmeden önce onları yememeye çalış Viv," diye seslendi Maylee tatlı bir sesle, sıra Viv'in manevra yapmasına izin vermek için kenara çekilirken.

Viv kitapçının kapısını araladığında, hamur işi kokusu neredeyse mekânın küf kokusunu bastırmayı başarmıştı. Fern başını kaldırıp

Tezgâhın arkasındaki taburede bir deftere notlar yazıyordu.

Potroast rafların arasından fırlayıp kendini göstermeye çalışıyordu. Viv'in ayaklarının dibinde durmak için çabaladı ve Viv koltuk değneğini onunla son seferinde devirdiği tehlikeli yığınlar arasında manevra yapmaya dikkat etti.

Kadının elindeki çuvalı görünce havlamaları azaldı ve o andan itibaren çuvalla kadının yüzü arasında gidip gelmeye başladı. Gözleri öfkeli bir şaşkınlıkla irileşti ve siyah gagasından küçük bir kürek gibi pembe bir dil sarktı.

Fern defteri kapatıp bir kolunu tezgâha yaslayarak, "Ertesi gün dönersin, değil mi?" dedi.

"Bandajlar yağmurda pek iyi olmuyor," diye cevap verdi Viv. "Yine de bir özür getirdim."

"Hm. Umarım üç kişiye yetecek kadar getirmişsinizdir. Potroast, en azından, rüşvete karşı çok hassastır."

"Ben de buna güveniyordum. Yani ..." Çuvalı karıştırdı ve bir bisküvi çıkarıp iki parmağının arasına sıkıştırarak yaratığın üzerine bıraktı. Kuyruğu bulanıklaştı ve uzun, ağlamaklı bir ötüş çıkardı. "O tam olarak ne?"

"Bir gryphet." Fern taburesinden indi ve yaklaştı. "Eğer onu parçalara ayırmazsan, bütün olarak yutmaya çalışacak ve o zaman onu balıkla çıkarmak zorunda kalacağız. İnanılmaz derecede açgözlüdür."

Viv çömelmeyi beceremediği için bisküviyi Fern'e uzattı, o da biraz koparıp yere attı. Gryphet lokmayı yere düşmeden havada kaptı.

"Bende daha fazlası var," dedi Viv.

Fern Potroast'a bir parça daha attıktan sonra Viv'i tezgâha doğru salladı ve çuvalı açarak ödülünü yerleştirdi.

"Maylee'nin, hmm? Özür dilemek istemiştin."

"Evet, iyi birine benziyor. Arkadaş canlısı."

"Öyle, değil mi?" Çıngıraklı, lassy çöreklerinden birini seçti ve şaşırtıcı derecede büyük bir ısırik aldı. "Siktir," dedi ağzındaki lokmanın etrafında. "Bunların ne kadar *güzel* olduğunu unutmuşum."

Viv güldü. Bacağı bugün gerçekten daha az ağrıyordu ve keyfi yerindeydi. Tezgâhtaki unlu mamullerin yanına yirmi parça bıraktı ve bisküvilerden birini aldı. "İlk günden beri bunlardan bir tane istiyordum." Derin bir nefes aldı ve bir ısırik aldı. Ekmek hâlâ sıcaktı, nemliydi ve

Ufalanmış, biraz ekşi maya tadı var. "Sekiz cehennem, tereyağından *yapılmış*. Bunu her gün yiyebilirsin ama yemiyor musun?"

Fern kaşlarını çattı. "*Bazı* masraflar daha acil."

Viv rahatsız bir şekilde dükkânın durumuna baktı, özellikle de Brand'la birkaç haftalık konaklama için daha yeni anlaşılmışken. Paralı askerlik ölümcül bir işti ama karşılığını veriyordu.

Potroast mızızlandı ve çingiraklı ona baktı, sonra memnun bir iç çekmeden önce çöreğini cilaladı. "Her neyse, boş verin bunu. *Zincirin On Halkası* hakkında bir fikrin var mı? Nasıl gidiyor?"

"Ben çok iyiyim. Zor bir günü atlatmamı sağladı. Daha önce hiç böyle okumamıştım... sadece *okumak* için."

"Bitirdin mi?" Fern'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Lanetleneyeceğim."

"Öneriniz için teşekkürler."

"Bana gerçekten teşekkür etmek istiyorsan, başka bir yer satın alarak burayı sübvanse edebilirsin."

Viv koltuk değneğini duvara dayadı ve bir dirseğini tezgâhın üzerine koyarak bacağındaki ağırlığı hafifletti. "İşler o kadar kötü mü?"

"Çok sayıda harita ve deniz haritası satıyorum, ama ..." Fern bisküvilerden birini aldı ve inceledi. "Bugünlerde bu sadece su boşaltmak. Gemi eninde sonunda batacak." Bir ısırik aldı, gözlerini kapadı ve kırıntılarla dolu bir küfür daha mırıldandı.

İkisinin de çiğnediği ve birbirleri dışında her yere baktıkları garip bir sessizlik bunu izledi. Ne yazık ki dükkânın kendisi de bakılacak pek bir şey bırakmamıştı. Sonunda Viv yutkundu ve "Bir deniz haritası beni çıldırmaktan alıkoymayacak ve bir süre bu koltuk değneğine bağlı kalacağım, o yüzden... başka bir öneriniz var mı?" dedi.

Çingiraklı bir an için onu inceledi ve Viv onun bu kadar genç birinin olabileceğinden daha yorgun görüldüğünü düşündü. Yine de Fern kendini topladı ve neşelendi. "Önce bana *On Bağlantı'dan* bahset. Düşüncelerini bilmek istiyorum."

Viv kaşlarını çattı. Dürüst olmak gerekirse, bundan çok keyif almıştı ama... bunu nasıl kelimelere dökeceğinden emin değildi.

"Şey. *Hoşuma gitti*," demeye çalıştı.

Fern homurdandı. "Evet, çok

aydınlatıcı."

"Kılıç dövüşleri harikaydı. Gerçekçi değil ama eğlenceliydi."

"Sanırım bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım. Peki ya karakterler?"

"Şey... Madger... karmaşık biriydi."

"Mmmhmm. Nasıl yani? Ne dikkatini çekti?" Dürüstçe ilgilenmiş gibi görünerek bıyıklarını okşadı.

Viv bunun hakkında düşündü. "Sert biriydi. Ve sanırım bu yüzden ondan hoşlanıyorsun. En azından ben sevdim. Ama bazen... *çok* sertti. Ve sonra... Legann, o da bir nevi geri itiyor, sanırım? Sanki her ikisi de yarım insanmış gibi. Ama birbirlerine doğru yeterince bastırırlarsa, o zaman-"

Fern'in gözlerinde bir şeyler alevlendi. "Legann her *zaman* benim favorimdi, onun için her şey nasıl sona ermiş olsa da. Madger Legann'ı kaybettiğinde-"

"Her şeyini kaybetti," diye bitirdi Viv. "Adam ona ihanet etmiş olsa bile."

"Öyle mi yaptı? *Gerçekten mi?* Yoksa onun ihanet etmesini engellemeye mi çalışıyordu?

kendisi mi? Ve sonra daha önemli bir soru... *başarılı oldu mu?*" Viv

kaşlarını çattı. "Huh."

"Siz bununla uğraşırken, sanırım bende denemek isteyebileceğiniz bir şey var."

Fern bir yığını karıştırmak için bir rafın etrafından dolanırken Viv onu kısık gözlerle izleyen gryphet'e baktı.

"Hâlâ düşman mıyız?" diye fısıldadı Viv.

Potroast boğazının derinliklerinde, kızın hırıltı sandığı bir ses çıkardı. Kabarık tüyleri kabardı.

"Sen kaybedersin o zaman. Bu benim için," dedi ve kementli çöreğin son parçasını ağzına attı.

Gürültüsü şiddetlendi.

"Buyurun," dedi Fern, yeşil bir cildi tezgâha doğru kaydırarak. Bir öncekinden daha kalındı ve adı *Kalbin Kılıcı'y d 1*. "Russa Tensiger tarafından yazılmış. Biraz daha modern, ama içimden bir ses hoşuna gideceğini söylüyor."

"Başlığında 'blade' var, yani bu iyi bir başlangıç."

Viv, Fern'in gülümsemesinin gizemli olduğunu düşündü ama çingiraklı başını salladı. "Sana ne kadar borcum var?"

"Aslında aklımda küçük bir anlaşma var. Şimdilik al. Beğenirsen yirmi **s e n t d a h a v e r i r i m**. Beğenmezseniz, paranız sizde kalır."

"İşle ilgili tavsiyelerde bulunacak yetkinlikte değilim ama **b e l k i** de bu yüzden sadece deniz haritaları satıyorsunuzdur."

"Yine de tamamını okumalısınız. Hepsini. Ve eğer bitirmezseniz, parasını *da* ödemek zorundasınız."

Viv kaşlarını çattı. "Bu kitapta beklediğim kadar çok kılıç olmadığı hissine kapılıyorum."

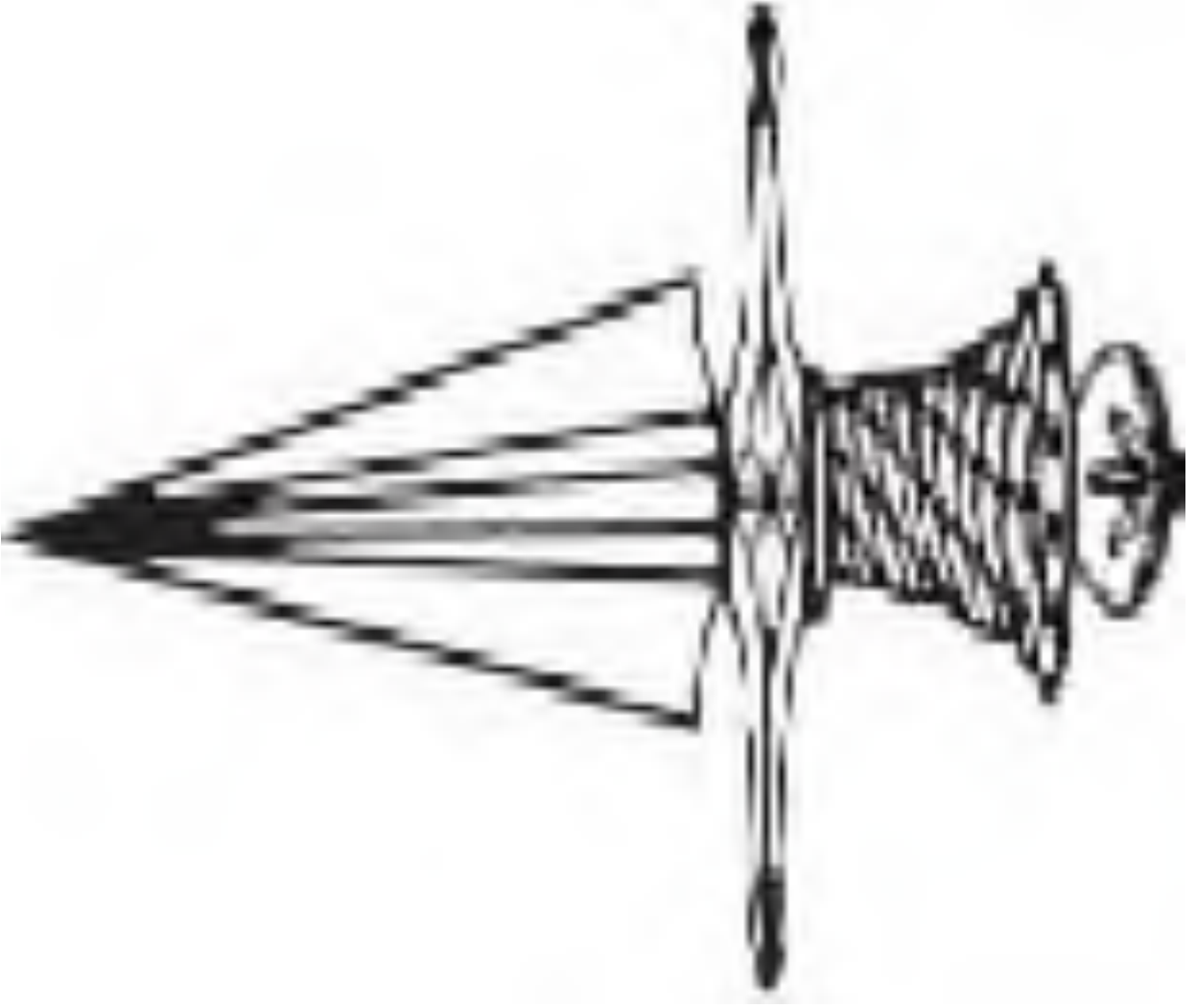
"Bu *önemli* bir kılıç. Anlaştık mı?" Pençesini uzattı. Viv düşündü ama omuz silkti. "Anlaştık."

Fern'in gözleri eğlenceyle parladı. "Ne düşündüğünü çok merak ediyorum."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

6

Viv neredeyse sağlam ayağını tahta kaldırımındaki yıkık kalasın üzerine koyacaktı ki kendini tam zamanında tuttu. "Sekiz cehennem," dedi öfkeyle. "İki kırık bacak buna gerçekten bir taç koyardı."

Dikkatli bir şekilde sokağa doğru ilerlerken, yaralı orku ve arabasını gördü, aletler çatalı kenarlarda takırdıyordu. İnsanlar akın akın

Perch'e doğru uzanan tepe, bir sazanın etrafını saran alabalıklar gibi etrafından ayrılıyordu.

"Hey!" diye seslendi. Sonunda onun adını hatırladı. "Pitts!"

Yavaşlayarak durdu ve onun topallayarak yaklaşmasını izledi.

Yakından bakınca Pitts beklediğinden daha gençti, kafa derisi tıraş edilmişti. Elindeki kitabı ilgiyle inceledi.

"Bak, eğer buralardan birkaç kalas almak istesem, bunu nerede yapabilirim? Sen bilirsin diye düşündüm," diye sordu.

Kaşlarını çattı, sonra omzunun üzerinden işaret etti. "Değirmen duvarların diğer tarafında, derenin üzerinde."

Nedense bunu bir soruyla takip etmesini bekledi ama adam elini bıraktı ve yine onu bekledi.

"Peki... bunu nasıl sorabilirim... Hiç bu tarafa geçtiniz mi? Benim için birkaç tahta alman için sana para ödemek istesem ve ayrıca bazı aletlerinle biraz zaman geçirmek istesem, bu yapabileceğin bir şey olur mu?"

"Sanırım bu değişir."

"Bağlı mı?"

Omuz silkti, hala izleri tutuyordu, böylece vagon da onun gibi eğildi. "Ne planladığınıza bağlı."

Elinde kitapla dükkâna doğru el salladı. "Oradaki tahta çürümüş. Neredeyse ayağımı sokuyordum. Değiştireyim dedim."

Pitts'in alnı, kadının kıç bacağına şüpheyle bakarak kırıştı.

"Neden?" Viv de kaşlarını çattı. "Tehlikeli olduğu için mi?"

Başını iki yana salladı. "Yani, neden sen? Biri mi sordu? Ne yaptığını biliyor musun?"

"Sanırım ikisine de *hayır*, ama bir tahtaya vurmak ne kadar zor olabilir ki? İş halletmek için yeterince sert çivi çakabileceğime eminim. Bilmiyorum, bence Fern'in endişelenecek yeterince şeyi var, ben de düşündüm ki..." Sesi kesildi.

Pitts bunu bir an düşündü, sonra yavaşça bir kez başını salladı. "Yarın öğlen."

"Öğlen... ne?" "Benimle burada buluş."

"Oh. Uh, sana ne borçluyum?"

"Göreceğiz."

Ve sonra tekrar yola koyuldu.

Viv onun gidişiyle gözlerini kırıştırdı. "Şey... teşekkürler!" diye arkasından seslendi ama adam geri dönmedi.

"Öğlen görüşürüz," dedi kendi kendine, başını sallayarak.

Viv, kendisinin olduğunu düşünmeye başladığı masada rahat bir öğle yemeği yemeyi umarak The Perch'e adım attı. *Heart's Blade'e* dalmayı ve Fern'in kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamayı dört gözle bekliyordu. Bunun yerine, alt katın tamamen dolu olduğunu gördü.

Görünüşe göre Brand'ın hanı yanaşmış firkateynin yolcuları ve mürettebatı tarafından iyi biliniyordu, çünkü *hepsi* orada gibi görünüyordu. Daha önce hiç duymadığı kadar gürültülüydü, yoğun bir sohbet ve ara sıra kahkahalar yükseliyordu. Masasına bile komuta edilmişti, gerçi orada iki açık sandalye *vardı*.

Bu haftadan önce herhangi bir zamanda, bu atmosfer hoş karşılanabilirdi. Bir bira, biraz yemek ve sohbet tam da istediği şey olabilirdi. Ama elinde bir kitap ve onu çözmeye yönelik şaşırtıcı bir ilgi varken, kendini tam anlamıyla engellenmiş hissediyordu. Üst kattaki odasına çıkabileceğini düşündü ama...

Bir koltuk değneğiyle kalabalığın arasından geçmek birkaç omuz çarpmasına neden oldu ve gürültünün içinde kaybolan özürler mırıldandı. Ancak tercih ettiği masaya yaklaşırken doğal cüssesi biraz yardımcı oldu.

En sevdiği sandalye - odanın geri kalanına bakan sandalye - Viv'in daha önce pek çok kez gördüğü bir bakışa sahip bir cüce tarafından işgal edilmişti.

Viv'den en az birkaç yaş daha genç olmalıydı. Dikenli turuncu saçlarını bir çift gözlük tutuyordu ve palaskasında bir dizi çıplak bıçak parlıyordu. Bir insan çocuğundan biraz daha büyük olan kafası masanın üstünü pek de geçmiyordu. Parmaksız eldivenler giymiş, elleri önündeki bakır kupayla oynuyordu ve yemek yiyor gibi görünmüyordu.

"Hey," dedi Viv zoraki bir gülümsemeyle. "Şu sandalyeye oturabilmem için seni yer değiştirmeye ikna etme şansım var mı? Bacağımı ayak altından çekmem daha kolay olur." Kalçasını hafifçe okşadı.

Gnome onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Viv, kanıtlayacak bir şeyi olan yeni bir aceminin bakışını tanıdı. Ne yazık ki. "Ben gittikten sonra başımın üstünde yerin var," dedi abartılı bir kayıtsızlıkla. Kız bir parmağını kupasının kenarında çok yavaşça gezdirdi.

Viv'in gözleri kısıldı ve burnundan sert bir nefes aldı. Sonra büyük bir dikkatle kitabını masanın üzerine bıraktı ve boş sandalyeyi çekerek bir ciyaklamayla döşeme tahtalarının üzerine bıraktı. Koltuğa oturup sert bacağını yana doğru sallarken cüceyle göz temasını kesmedi.

Gnome'un dudaklarında bir gülümseme belirdi ve Viv yumruklarını kasten açıp masanın üzerine koymak zorunda kaldı.

Sinirini üzerinden atmak için elinden geleni yaparak, tavernacı çocuğun gelmesini beklerken *Heart's Blade'e* dalabileceğini düşündü. Kalabalığa bakılırsa muhtemelen biraz zaman alacaktı. Ayrıca, tam önünüzde oturan birini görmezden gelmenin mükemmel bir yolu gibi görünüyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

Onları bir araya getiren çelik, onları ayrı tutan çelikti. Ya da muhtemelen tam tersi. Söz konusu bıçak gibi, onların hikayesinin de iki kenarı var.

Basit bir uzun kılıçtı, özenle yapılmış bir şey değildi. Yine de usta bir kılıç ustasının işiydi, kullanım açısından mükemmeldi, insana nehirdeki akşam sisini düşündüren parlatılmış bir maviydi.

Tamora onu dövüldüğü ruhla kullanıyordu. Asla gösterişli değil, asla gösterişli değil. Onu çekti, salladı ve iyi ve doğru yapılan bir işin parçası olarak kılıfına soktu.

Gece boyunca gümbürdeyerek ilerleyen arabanın arka tahtasında duruyordu ve geniş yüz hatları fener ışığıyla sert gölgeler oluşturunuyordu. Tamora gözlerini arkalarındaki yola dikmiş, tetikte bekliyordu.

Mirrim Stanhood, arabanın kapısındaki küçük pencereden, ağaçların koyu renkli şeritlerinin titreşerek geçişine bakıyordu. Kendine ait silahları vardı ama bu silahlar, saçlarının incelikle yontulmuş lülelerinden, şüphelenmeyenlerin kaburgaları arasına sıkıştırdığı keskin kelimelere kadar farklı türdendi.

Son zamanlarda, bu iyiliğe çok daha fiziksel bir şekilde karşılık vermekte bir sakınca görmeyen Tamora'nın üzerine çok fazla kayıyordu. Aynı otobüste bulunmaları sadece bir zorunluluktuk.

Ama Tamora kırmızı parıltıyı gördüğünde ve dumanın kokusunu aldığı anda, hala-

"Ne okuyorsun?"

Viv başını kaldırıp baktığında cücenin dudaklarına dokunduğunu, gözlerinin eğlenceyle yarı kapalı olduğunu gördü.

"Umurunda değil," dedi Viv kesin bir ifadeyle.

"İlginç olmalı. Yani, okuyorsun." "Bu ne anlama geliyor?"

Gnome omuz silkti. "Ah, hiçbir şey, gerçekten. Sana bakıyorum da..." Sanki cevap belliymiş gibi eliyle Viv'i işaret etti. "Sanırım senin daha çok çelik çomak gibi bir kız olduğunu düşündüm. Muhtemelen dikkatini çekmek için oldukça iyi olmalısın. Ya da ne bileyim. Kısa boylu."

Viv sadece ona baktı. Genellikle bu oldukça etkiliydi.

Gnome aldırış etmemiş gibi görünüyordu. "Hadi, ne deniyordu ona?" "Defol git."

"Tamam, bu senin okuyacağın bir kitaba benziyor."

"Size bir şey getireyim mi?" diye sordu meyhaneci çocuk nefes nefese, kalabalığın arasından sıyrılırken, kirli kupalar eklemelerine dolanmıştı.

Viv kaşlarını çattı ve adamın ellerini işaret etti. "Geçen seferkiyle aynı. Bunlardan birkaç tane ve öğle yemeği her neyse ondan da birkaç tane."

"İkiniz için mi?" Çocuk fincanları göstererek ikisini işaret etti. "Eğer o ismarlıyorsa, ben her zaman yiyebilirim," dedi cüce.

Viv kararlı bir şekilde, "Hayır," diye cevap verdi.

Adam kalabalığın arasında kaybolduğunda Viv içini çekti ve kızın kitabın başlığını okuyabilmesi için kitabı ucuna koydu. "İşte."

"*Kalbin Kılıcı*, ha? Bu daha iyi bir unvan."

Viv homurdanarak başını salladı ve dikkatini tekrar sayfalara verdi.

"Yarayı nasıl aldın?" Viv ona

ters ters baktı. "Bir savaşta."

"Oh, hey, işte *bu* duymak istediğim türden bir hikaye." "Anlatmakla ilgilenmiyorum."

"Ah, hadi ama. Bak ne diyeceğim, sen dökül, ben de sandalyeleri değiştireyim. İkimiz de istediğimizi alırız. Anlaştık mı?"

"Bugün herkes bir anlaşma yapmak istiyor," diye mırıldandı Viv. "Tamam. Ama önce biz değişelim."

Bir duraklama. "Pekala. Yine de beni aldatıyorsun ..."

"Ne yani, beni bunlardan biriyle mi bıçaklayacaksın?" Viv alay etti.

Kız palaskasındaki bıçaklardan birini çıkardı, birkaç metre havaya kaldırdı ve bir parmağının ucuyla aşağı doğru tuttu. Orada dengede tutarken omuz silkti.

"Çok gösterişli." Viv ayağa kalktı ve kendini koltuk değneğine bırakması birkaç saniye sürdü.

Sözüne sadık kalan cüce yer değiştirdi ve Viv gerçek bir memnuniyetle alışkın olduğu sandalyesine yerleşti. "Benim için ısıttığın için teşekkürler."

"Evet, evet, anlatmaya başla."

Çocuk Viv'in yiyecek ve içecekleriyle yeniden ortaya çıktı ve Viv onun gitmesini bekledikten sonra birasından uzun bir yudum aldı.

"Peki, tamam. Rackam'ın Kuzgunları ile çalışıyorum. Kuzey Bölgesi'ndeki üç şehirle, Kuzey Bölgesi'nden daha büyük bir orduya sahip kötü bir kadını avlamak için anlaştık."

Herkesin rahat edebileceği bir şey. Buraya yakın bir ormandan geçiyorduk ve askerlerinden biri şanslı bir vuruşla beni kalçamdan vurdu." Bir yudum daha yuttu ve sertçe bıraktı. "Ve hepsi bu."

Gnome'un gözleri kocaman açılmıştı. "*Rackam mı?* Rackam'la mı koşuyorsun?"

Viv omuz silkti. Bu konuda soğukkanlı olmaya çalıştı. Muhtemelen pek başarılı olamadı. "Elbette."

"Peki, şimdi neredeler?" diye sordu gnome.

"Birkaç hafta içinde döneceğim. Ben sadece... onlar gelene kadar dinleniyorum. Pekala, ben üzerime düşeni yaptım, şimdi okuyacağım, tamam mı?"

Kız sandalyesinde arkasına yaslandı ve spekülatif bir bakışla kollarını kavuşturdu.

Viv hikâyesine devam etmek üzereydi ama sonra içini çekerek "Ne?" dedi. "Beni onunla tanıştır."

"Ne?" Viv kuşkuyla tekrarladı.

"Beni duydunuz. Benimle yarışacak birini bulmak için Thune'a kadar bir koçla gitmem gerekeceğini düşünmüştüm ama bu mükemmel! Bak, ben *gerçekten* iyiyim. Kaydolmak için ne yapman gerekiyor?"

"Beni tavsiye ettiler," dedi Viv. "Beni tanıyan biri tarafından. Ve beni *sevdi*," diye vurguladı.

"Gördün mü, bu işler böyle yürüyor! Birini tanıman gerekir. Ama sen beni tanıyorsun, beni tanıyorsun, bam!" Avucuna bir yumruk indirdi. "Ben de varım!"

"*Adını* bile bilmiyorum."

"Gallina." Gnome elini masanın diğer tarafına doğru itti. Yarısına bile ulaşamadı.

Viv görmezden geldi. "Seni nasıl tavsiye edebilirim ki? Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bir gösteriye ihtiyacın var mı?" "*Kitabımı* okumam gerekiyor."

Gallina yüzünü buruşturdu. "Biliyorsunuz, bizim gibi insanlar birbirini kollamalı."

"Bizim gibi insanlar mı? Bu da ne demek oluyor?" Viv öfkeyle alnına masaj yaptı.

"Yeni kan. Herkes bir *yerden* başlamalı. *Senin* adın ne?" "Viv." Bu cevabı verdiğine pişman olup olmayacağını merak ediyordu. "Ve şimdi biz

İkisi de birbirini tanıyor, bunu okuyup öğle yemeğimi yiyeceğim. Rackam'la tanışmak istiyorsan, sanırım o gelene kadar burada bekleyebilir

ve bunu kendin yapabilirsin. Ona ne anlatabilirim ki? "Rackam'la karşılaştım.

Bu çocuk bir bardaydı ve benim başımın belasıydı. Lütfen efendim, sadece Kuzgunlar için baş belası olabileceğini düşünmüştüm?"

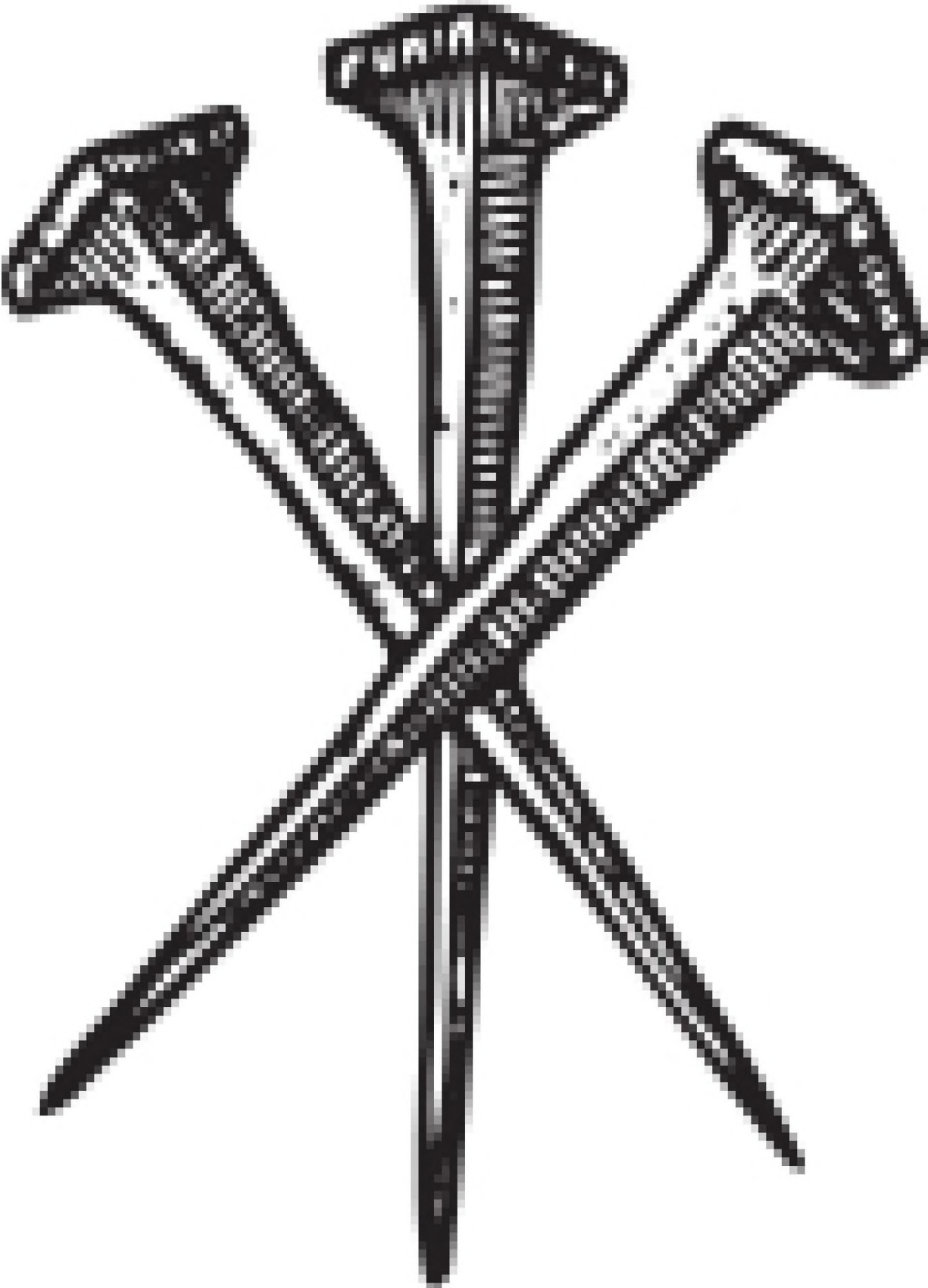
Gallina'nın yüz ifadesi kremayı kesebilirdi. Sandalyesinden aşağı kaydı. "Sen de siktir git," dedi ve kalabalığın içinde kayboldu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Viv, ayağını bir deliğe sokup sokmadığını merak ederek.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

7

Viv, Fern'e yirmi sent ödeyeceğini hissediyordu ve bunu kitabı sevdiği için yapmıyordu.

Öğleden sonraki randevusuna doğru yavaşça ilerleyerek erkenden tahta kaldırıma yöneldi. Bacağı oldukça dengeli hissediyordu ve birkaç adımda bir, toleransını test etmek için ağırlığının biraz sağ topuğuna binmesine izin verdi. Yine de, çoğunlukla *Heart's Blade'in* okuduğu bölümlerini düşünerek temposunu düşürmedi.

Beklenenden çok daha az kılıç sallanmıştı. Neredeyse sıfırdı, Fern'in sırtışından bunu anlaması gerekirdi. Aslında kitabın ilk üçte birlik kısmı Mirrim'in bir grup sonradan görme büyücüyle yaşadığı siyasi talihsizlikler, koruma Tamora'nın söz konusu büyücülere gözdağı vermesi ve ikisi arasında giderek artan gürültülü tartışmalarla ilgiliydi. Viv'in çoğunlukla iğneleme olduğundan emin olduğu pek çok zekice kelime oyunu vardı. Tamora bir taş-fey'di ve insan olan Mirrim'in üzerinde birkaç yüzyıl geçirmişti. Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Bir *bakıma*. Bunu söylemek giderek zorlaşıyordu. Viv sürekli ya birbirlerini yumruklamalarını ya da sırf aralarındaki sorunu çözmek için çuvala atlamalarını istiyordu. Eğer işler yakında değişmezse, sonuna kadar dayanabileceğinden emin değildi.

Pitts'in gelmesini bekleyeceğini düşünmüştü ama o çoktan Fern'in dükkânına gelmişti. Arabasını caddenin kenarına park etmiş, elleri dizlerinin arasında sallanarak tahta kaldırımın üzerine oturmuştu. Yanında dört kalas, bir testere, bir tokmak ve birkaç alet daha duruyordu.

Kadın yaklaşırken kendini ayağa kaldırdı.

"Hey, teşekkürler," diye seslendi koltuk değneğini kaldırım demirine dayayıp dengesini direğe karşı korurken.

"İhtiyacın olan şey bu olmalı. Yapacak işlerim var, birkaç saat içinde gelip aletlerimi alacağım." Ona doğru eğildi ve ciddiyetle ekledi, "Onları dışarıda bırakma, dikkat et."

"Tabii ki hayır."

Ondan malzeme yığınınına baktı ve geri döndü. "Fazladan getirdim. Her ihtimale karşı."

"İdare edebileceğime eminim."

Pitts omuz silkti. "Sanırım en kötü ihtimalle yeni bir delik açılacak." Sonra izlere adım attı ve çekip gitti.

"Sadece lanet olası bir iki tahta," diye mırıldandı Viv. Fern'i selamlamak için kafasını içeri sokmayı düşündü ama sonra işine bakması gerektiğini fark etti.

Pitts ayrıca uzun demir çivilerle dolu ahşap bir kutu, çelik bir levye ve bir kömür kalem de temin etmişti.

Viv kıcını kaldırırna dayayıp üstteki tahtayı kaldırdı, sonra da çürümüş tahtanın yanına kaydırđı. Çok uzun.

"*O kadar da* karmaşık değil," diye alay etti Viv, kalemle tahtayı işaretlerken. Testereyi eline alıp, sargılı bacağını dışarı atarak ve gövdesini doğru açıyı yakalamak için bükerek kendini garip bir şekilde ayarladı. Bir eli tahtanın üzerindeyken kesmeye koyuldu. Ne yazık ki diğer ucu her geri çekilişte kayıyor ve testerenin dişleri takılıp sarkıyordu. Nefesinin altında küfrederek testere bıçağını ileri geri hareket ettirdi ve ucu eğilene kadar tahtayı parçaladı. Onu kopardı.

Parmaklarıyla, çıkıntı yapan yırtık bir ahşap omurga bıraktı.

Orantısız kesiğe ve kenarındaki kıymık saçaklarına bakan Viv içini çekti ve birden çok az gibi görünen kalan tahtalara baktı.

"Kahretsın."

Düzgün ve temiz bir kesim yapmak için iki tahta daha kullanması gerekti, bu da bacaklarını sabit tutmak için çok rahatsız edici ve garip bir şekilde düzenlemesini gerektirdi. O zamana kadar nasıl emin ve yumuşak vuruşlar yapacağını çözmüştü. Sonucun *çok* da utanç verici olmadığına karar verdi.

En azından eski tahtayı sökmek basitti. Metal levveye biraz kas uygulayarak kolayca yerinden çıkardı.

Çivileri çakmak da önemsizdi. Hem de çok. Keskin ve isabetli vuruşlar yapıyor, başparmağını zedelemiyordu ve bunu yaparken gülümsüyordu. Bu, kolundaki her kasın akıcı bir şekilde konuştuğu bir dildi.

Son vuruşta tokmağı o kadar sert indirdi ki, çividen neredeyse tüm kalasın ortasına bir çatlak fırladı. O kadar yüksek sesle küfretti ki kapı arkasından açıldı.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı Fern. Potroast onun arkasında endişeyle havladı.

Viv suçlulukla başını kaldırdı. "Uh, sadece... bazı onarımlar mı yapıyordunuz?"

Fern ağzı açık bir şekilde ona bakıyor, talaş tozunu, sokağa savrulan tahtaları ve yıkık, yarı monte edilmiş kalası görüyordu.

"Ben... neden...?" Çıngıraklı çocuk ne diyeceğini şaşırılmış gibiydi.

"Sana bahsettiğim çürük tahta. Hatırladın mı? Neredeyse ayağımı sokuyordum. Şey... Önce koltuk de ğ n e ğ i m i geçirdim ve..." Viv

çekice baktı, sonra gözlerini kısarak ona döndü. "Neredeyse aldım mı?"

Fern ağzını kapattı, pelerininin tokasını ezmek istercesine kavradı, sonra Potroast'ın üzerine kapıyı kapattı ve başka bir şey söylemeden sahile doğru yürüdü.

Son tahtayı da dikkatli ve gergin bir şekilde yeniden boyutlandırdıktan sonra, Viv tahtayı yerine çakarken gücünün kontrolünü elinde tuttu. Çivi başlarını aynı hizaya getirirken son vuruşlarda nefesini tuttu.

Kendini ayağa kaldırdığında, yaptığı işi memnuniyetle inceledi. Taze ahşap göze çarpıyordu ama zaman içinde yeterince yıpranmış olmalıydı. Bir yıl daha geçse bunu asla bilemezsiniz. Koltuk değneğini toplayıp, tüm ağırlığını tahtanın üzerine verdi. En ufak bir gıcırta bile olmadı.

Talaşları süpürdüğünde, aletleri düzenlediğinde ve sokaktaki hurda odunları yerleştirdiğinde Pitts dükkâna geri dönüyordu.

Viv'in ilk denemelerinin enkazını ve bitmiş ürünü inceledi ve neredeyse gülmesini ya da başını sallamasını bekliyordu, ama o sadece odunları ve aletlerini arabaya yüklemeye başladı.

"Peki, sana ne borçluyum?" diye sordu.

"Sana borcum ne?" diye yüksek bir ses geldi arkasından. Fern sessizce yaklaşmıştı, kolunun kıvrımında uzun bir somun ekmek vardı, kırmızı pelerini esintide dalgalanıyordu.

Pitts arkasını dönmeden, "Odun sadece hurdaydı," dedi.

Viv nedense ona inanmamıştı.

Görünüşe göre Fern de bilmiyordu. "Buraya gel Pitts. Öğle yemeği yemeden kaçamazsın." Viv'e tamamen yersiz görünen bir bakış fırlattı. "Sen de öyle."

Fern içeriye doğru ilerlerken Potroast'ın gözü sadece taze ekmek somunundaydı. Viv de onu takip etti, kendini garip hissediyordu ama Pitts'in kapı pervazının altından geçerken, sanki raflar bir kâğıt çıığıyla üzerine devrilecekmiş gibi irkilerek baktığı kadar garip değildi.

Fern koşarak tezgâha gitti, bir yığın kitabı kenara itti ve aldığı somunu yere bıraktı. Arka tarafa gitti ve elinde uzun bir bıçak ve tülbentle sarılmış bir bohçayla döndü. Ekmeğin yanında açtığı bohçanın içinden sert bir sosis ile krema, tuz ve yaz otu kokan sarı bir peynir dilimi çıktı.

Tek kelime etmeden ekmek dilimlerini kesip peynir parçaları ve sosis dilimleriyle doldurdu ve ikisine de bakmadan iki orka uzattı. Sonra kendisi için bir porsiyon kesti ve gryphet'e bir parça peynir uzattı, o da mideye indirdi ve daha fazlası için kuyruğunu salladı.

Sonunda onların gözleriyle karşılaştı. "Eee? Yiyin!" Kendisi de bir ısırık aldı ve meydan okurcasına çiğnedi.

"Uh, sen-" Viv başladı.

"Ye."

"Tamam, peki." Viv dişleriyle bir köşesini kopardı. Ekmek tahmin edilebileceği gibi inanılmazdı; ekşi ve yumuşaktı, ağızda dağılan çiğnenebilir bir kabuğu vardı.

Pitts hafifçe avlanmış bir bakışla onunkini mideye indirdi.

Fern boğazını temizledi. "İkinize de teşekkür ederim," dedi dikkatle. Gözlerini Pitts'e dikti. "Bir kitap ilginizi çekebilir mi?"

Viv pek ilgili *göründüğünü* düşünmüyordu ama Pitts de en az direnç göstereceği yolu biliyor gibiydi. Bulabildiği en küçüğüne çekingen bir tavırla uzandı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu. Orada daha da küçük görünüyordu. "Bu mu?"

"*Thorns and Pinions*. Çok güzel bir şiir kitabı. Senindir," dedi Fern başını sallayarak.

"Ben... gitmeliyim," dedi Pitts. Durarak selam verdi ve dükkândan geri geri çıktı.

Viv gülümseyerek onun gidişini izledi. "Bedava yemekten bu kadar korkan birini daha önce gördüğümü sanmıyorum."

Fern kapalı kapıya bakıyordu. Yemeğine bir göz attı, hepsini Potroast'ın yemesi için yere fırlattı ve hemen gözyaşlarına boğuldu.

"Lanet olsun," diye hıçkırdı Fern. "Ben burada ne *yapıyorum*? Bir hastaneyi onarmak için hayırseverlere güveniyorum.

kırık tahta."

Viv kendini o anın ihtiyaçları karşısında hiç bu kadar eşit hissetmemişti. Çıngırağı taburesine oturttu, bunun üzerine kız kollarını tezgâhın üzerinde kavuşturup yüzünü onlara gömdü.

"Hadi ama, o kadar da kötü olamaz... değil mi?" diye mırıldandı Viv.

Fern'in iç çekişi suluydu. "Bu şekilde devam edemem. Daha fazla devam edemem. *Belki bir ay.*"

"Burası uzun zamandır var, değil mi? Eminim *birkaç* yıl dayanabilir. Bundan daha fazlası."

Çıngıraklı kız başını kaldırıp Viv'e kasvetli bir bakış fırlattı. "Elli yıl. O kadar zamandır burada. Burayı babam açtı. Ben burada büyüdüm. Küçükken şuradaki rafta uyurdum." Uzak köşeyi işaret etti. "Öldüğünde burayı bana bıraktı ve burayı yerle bir eden *ben olacağım*. Tanrım, görebilseydi ne derdi?"

Viv beceriksizce onun omzunu sıvazladı. "Dükkan işletmek hakkında pek bir şey bilmiyorum ama... ne değişti?"

"*Hiçbir şey* değişmedi. Her şey aynı. Bu doğru değil. Her şey daha perişan. Yarıları dağılıyor. Ve sanırım farklı olan tek şey benim."

"Belki de... belki de sorun budur, o zaman?"

Fern'in gözleri kısıldı. "Teselli etme konusunda pek iyi değilsin, değil mi?" "Oh, hayır, *seni* kastetmiyorum. Demek istediğim... her şeyi aynı şekilde yapmak." Viv

özür dileyerek yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, bu *gerçekten* benim alanım değil."

Rattkin biraz güldü. "Kendini küçümseme. Son bir aydır karşılaştığım en ilginç müşteri sensin."

"Vay canına, bu *çok* kötü."

Fern'in zayıf kahkahası aksayan bir homurtuya dönüştü. Kendini toparladığında, "Biliyorsun, bunu düşünmediğim için değil. Bir şeyleri değiştirmeyi. Ama her zaman delikleri yamamak için ne zaman ne de para varmış gibi görünüyor. Sadece denize su atmaya devam edecek kadar."

Viv ensesini ovuşturdu. "Bugün bir delik eksildi. Sanırım onu da ben yaptım, bu yüzden muhtemelen ilerleme sayılmaz."

Fern omuz silkti ve çenesini kavuşturduğu kollarına dayadı.

"Bir şeyi değiştirebilecek olsaydınız, bu ne olurdu?" diye sordu Viv.

Çıngıraklı uzun bir süre sessiz kaldı. Viv bir cevap alamayacağını tahmin ediyordu. Sonra, "Çok fazla. Envanter. Şu lanet deniz haritaları. Yeni baskılar. Duvarlara biraz boya. Her yeri sihirli bir şekilde kitapseverlerle dolu bir şehre taşıyın." Viv'e baktı. "*Sen* neyi değiştirirdin? Yeni bir ilk izlenim edinmişsin."

Viv özür dilemiş gibi görünmeye çalıştı. "Koku mu? Muhtemelen halı da öyle." "*Koku* mu?"

"Evet, biraz... sarı kokuyor. Ve iyi bir sarı değil." Gryphet'e baktı. "Sanki biri onu bir kovaya batırmış gibi."

Potroast öfkeyle kükredi ve onun çizmesini ısırды.

Fern tekrar güldü, sonra sessizliğe gömüldü. Bir süre sonra sessizce, "Bugünkü yardımın için teşekkürler. Şikâyetlerimi dinlediğiniz için teşekkürler."

"Burada aklımı başımda tutan tek şey sensin," diye cevap verdi Viv. "Kazanılmış bir menfaatim var."

Çıngıraklı kız canlandı ve yüz ifadesi netleşti. "*Heart's Blade* nasıl? O zaman seni tedavi edeyim mi?"

"Şey, ben..." Viv çit çekmeye başladı ama sonra vazgeçti. "Daha yeni başlıyorum. Bitirdiğimde sana haber veririm."

"Senin için yeterli kılıç yok mu?"

"Yargılamayı saklı tutuyorum, tamam mı?"

Fern kendini tezgâhtan geriye doğru itti ve bıyıklarını silkti. Birkaç dilim ekmek daha kesti ve birini uzattı.

Viv çiğnerken, çıngıraklı adam dükkânı tekrar gözden geçirdi. "Halı mı? Gerçekten mi? Büyük sorunlarla o kadar meşgulüm ki, küçük şeyleri pek düşünmüyorum. Sanırım iyi bir dayaa ihtiyacı var."

Viv yutkundu ve başını salladı. "Hayır. İyi bir yanma iyi gelebilir."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Sekiz yıldır burada ne yapıyorsun?" Highlark sinirlenmekle iyice şaşırmak arasında kalmış gibiydi. "Seni odanda görmeme daha iki gün var." Sanki biri Viv'i kapısının önüne kadar getirmiş gibi bir aşağı bir yukarı baktı.

Koltuk değneğine tamamen yaslanarak yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. "Dışarı çıkıp Murk'un geri kalanını göreyim dedim ve buraya geldiğimde bir taşla iki kuş vurabileceğimi düşündüm. Burayı bulmak gerçekten zor değil."

Highlark'ın muayenehanesi kasabanın merkezine yakın, kale duvarlarının içindeydi ve herkes nerede olduğunu biliyordu. Bina uzun, dar ve bakımlıydı; hem üst hem de alt pencerelerinde Viv'in tuhaf bir şekilde eğlenceli bulunduğu çiçek kutuları vardı. Lentonun üzerine şifacı asası ve hilal şeklinde demir bir tabela monte edilmişti.

Gözlerini ona dikti. "Ne istiyorsun? Sana gösterdiğim gibi yarana her gün bakıyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki. Ama... belki bir göz atabilirsin. O callis yağı oldukça işe yarıyor gibiydi. Belki bunu tekrar yapmalıyım?"

"*Yine mi?*" Şaşırmış görünüyordu.

"Evet. Bu beni bu koltuk değneğinden daha hızlı kurtarmaz mı?"

"İşler o şekilde yürümüyor," dedi bıkkın bir ses tonuyla.

Artık yağmurluk takmadığına göre Viv, elfin bembeyaz gömleği ve ince bir işçilikle dikilmiş pantolonuyla çok şık olduğunu görebiliyordu. Nedense onun kapısına kanlı bir önlükle gelmesini beklemişti. Boynundaki morlukların neredeyse geçtiğini fark edince sevindi.

"Sen daha da iyileşene kadar başka bir tavsiyede bulunabileceğimden şüpheliyim. Verebilseydim bile, buna aldırış etmeyeceğin açık. Gerekiyorsa içeri gel." Kapıyı sonuna kadar açtı ve teslim olmuş bir havayla onu içeri buyur etti.

Viv, Highlark'ın ofisine girdiğinde buranın gerçek bir kitapçıdan çok bir kitapçıya benzediğini görünce şaşırdı. Bir duvarda tavandan tabana uzanan raflardan başka bir şey yoktu. Kitap sırtları mükemmel durumda görünüyordu, yağlanmış gibi parlıyorlardı.

"Vay canına," dedi.

Rafların önünde notlar, klasörler, bir randevu defteri ve yanmayan bir fenerle dolu küçük bir masa duruyordu. Çalışmasını bölmüş olmalıydı. Viv'e göre bu pek de ameliyata benzemiyordu.

Highlark yukarı çıkan bir merdiveni geçip beyaz bir kapıdan geçerek arka tarafa doğru yürüdü. Viv onu takip ederken burnuna keskin kokular geliyordu.

çok farklı bir oda. Modern fenerler etrafı ışıltı ışıltı aydınlatıyor, alçak tıslamaları havayı dolduruyordu. Ortada bir çift uzun, yastıklı masa duruyordu ve duvarlar çizelgeler, notlar ve resimlerle kaplıydı. Altlarında sıra sıra çekmeceler bulunan geniş tezgâhlar her duvar boyunca uzanıyordu. Şişeler, kutular, özenle katlanmış çarşaf ve mavi sıvı kavanozları hazır bekliyordu. Hatta birkaç tane küçük Metal kollardan ip ile asılmış çeşitli ırklara ait -ama son derece ayrıntılı- ahşap iskeletler.

"Yukarı," dedi Highlark, en uzaktaki masayı işaret ederek. "Sanırım beni bir yolculuktan kurtarıyorsun. Ve eğer buraya bir kez gelebildiysen, ihtiyaç duyulursa bunu tekrar yapabilirsin."

Viv masanın üzerine kayarken -kendini itmesine bile gerek *kalmadı*- yüzünü buruşturdu ve arka cebinden *Heart's Blade*'i çıkarıp yanına koydu. Highlark yaralı bacağını kaldırdı ve topuğunu karşısındaki masaya dayadı.

Başka bir şey söylemeden sargılarını ustalıkla açtı. Eti ortaya çıktığında, istemsiz bir şaşkınlık sesi çıkardı.

"Ne?" diye sordu Viv.

Highlark cevap vermedi, **o n u n** yerine yaralarını incelemek için gözlüklerini çıkardı. Eti dürttü ve hala *çok* hassas olmasına rağmen, son ziyaretinde olduğu gibi kafası basınçla yüzmeye başlamadı.

"İyi gidiyor," dedi. Doğruldu ve gözlüklerinin göğsüne doğru sarkmasına izin verdi.

Çok daha iyi görünüyordu. Bacağı hâlâ çok şişti ama aktif olarak sızıntı yapmıyordu ve sıcak kırmızı allık daha soluk ve daha az uzağa ulaşan bir pembeye gerilemişti.

Highlark kitaba bir göz attı ve yüz ifadesinde şaşkınlığın farklı bir tonu belirdi. "Hafif bir okuma mı?"

"Evet, sanırım Fern benim için bir proje hazırladı." "Fern mi?"

"Biliyorsun, kitapçada. Daha önce oraya gitmiş olmalısın?" Highlark'ın kütüphanesine doğru belli belirsiz bir işaret yaptı.

"Ah! Hayır, onunla tanışmadım." "Huh. O zaman tüm bu kitapları nereden buldun?"

Highlark gözlerini kısarak ona baktı. "Çoğunlukla özel ciltler. Referans metinler. Taşıdığı kitaplar bu türden olsaydı şaşırırdım. Küçük, perişan bir yer, değil mi?" Bir çekmeceyi açtı, bir küvet merhem ve bir gazlı bez çıkardı.

Merhemi sürüp kalçasını sıvazlarken, "Bunun bir önemi var mı?" diye sordu. Sonuçta hepsi lafta, değil mi?" Yarası bir yana, Fern adına hafif bir kızgınlık hissetti.

Elf ona şaşkınlıkla baktı, sanki aniden tamamen başka biriyle yer değiştirmiş gibiydi. "Neden bu kadar ilgilisin?"

"Bilmiyorum. Sanırım buradan beklediğimden daha fazlasını elde ettim ve zaten kitapları *olan* insanların... kitap yerlerine gideceğini düşündüm."

"*Bu* kitabı size o mu tavsiye etti?"

"Evet. Gerçi aynı zamanda beni tahrik etmeye çalıştığını da düşünüyorum."

"Russa Tensiger. Bir elf yazar. Oldukça başarılı." Highlark kitabı eline aldı ve düşünceli bir şekilde inceledi. "Ve *sen* onu okuyorsun?" "Yarısını bitirdim. Demek öyle olmayan şeyler okuyorsun... ne dedin sen? onlara referans metinleri mi diyorsunuz?"

"Zaman zaman." Kitabı geri uzattı.

Highlark ona odanın etrafında bir tur attırdı, koltuk değneği üzerinde hareket ederken onu izledi ve topuğuna daha fazla ağırlık vermesini istedi. Daha sonra destek almadan ayakta durmasını, ağırlığını yaralı bacağının üzerinde ve dışında kaydırmasını istedi.

Hâlâ çok acıyordu ama belki sekizinin de canı yanmıyordu.

Sonunda, uzun bir süre gibi görünen bir süre boyunca gözlüklerini çenesine vurarak düşünceli bir şekilde onu izledi. Sonra koltuk değneğini kösedeki uzun dolaptan çıkardığı bir bastonla değiştirdi.

"İş ortaklarınız bakım masraflarınızı çoktan ödedi. Sizi bir hafta içinde **t e k r a r** görmek istiyorum, tamam mı?"

"Evet, tabii."

"Ve bunu yaptığınızda, okuduklarınızla ilgili düşüncelerinizi duymak isterim."

Kapıyı kapatıp onu sokakta yalnız bırakırken dudaklarında sadece bir gülümseme vardı.

Viv yürüme aletinin sağladığı hareket özgürlüğünün tadını çıkarıyordu. Ne yazık ki, çıplak topukları ve ayak parmakları nasırlı ve sert olsa da, artık daha rahat yürüdüğü için şehrin kaldırım taşlarında hırpalanmaya başlamıştı.

Yol tarifi almak için birkaç kasabalının yakasına yapıştıktan sonra bir ayakkabıcı buldu ve onu kendisine tek bir büyük sandalet satmaya ikna etti.

şışmış ayağına uyması için tangayı değiştirdi. Sonuç muazzam bir iyileşmeydi ve Viv hemen minnettar oldu.

Murk'un kale duvarları içindeki bölge, hem binalar hem de insanlar açısından sahildeki sıralardan çok daha kalabalıktı. Deniz kuşları bile çatılarda çok yakın duruyor gibiydi ve Viv kendini dışarıdaki açık havayı ve temiz kum tepelerini özlerken buldu.

Şehrin tam ortasından geçen pazar caddesinin dört bir yanı tüccarlar, ağ satanlar, bir iki han, bir yığın zanaatkâr ve kapıya yakın bir ahırla doluydu. Hatta açık bir arsa bile vardı ve bu arsanın sınırları içinde sehpalarda mobilya, giysi ve çeşitli eşyalar duruyordu. Kardeşe benzeyen bir çift genç cüce bir mülkü tasfiye etmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

Sahile dönüş yolunun ortasında tanıdık bir manzarayla karşılaştı; taleplerle dolu bir ödül panosu. Az sayıdaki ilanların hiçbirisi büyük işler değildi, ama bir tanesini bile üstlenmeye uygun olmadığını hatırlatıyorlardı. Yakın geleceğinde çok az canavar avı ya da kavga vardı. Ağzı inceldi ve nefesinin altında bacağına küfretti.

Kale kapısına olan mesafeyi kapatıp kumsalın sessizliğini dört gözle beklerken aniden durdu. Boynunun arkasındaki deri ürperdi ve tutuşu sıkılaştıkça bastonun ahşabı gıcırdadı.

Yoldan geçenlerin arasında onu fark etmesi sadece bir anını aldı. Satıcı dükkânının yanındaki küçük avlunun gölgelerine neredeyse tamamen karışmıştı.

Pelerini sis grisiydi ve yolculuktan yıpranmıştı; açıkta kalan ellerinin derisi soluk, neredeyse beyazdı. Bir omzunda aşırı doldurulmuş bir çanta vardı ve kapüşonu kapalıydı, öyle ki sadece burnunun ucu görünüyordu. Burnu ona doğru seğirdi ve onun duruşunda galvanik bir gerginlik, bir ihtiyat sezdi.

Kendini tutuşundaki o tehlikeli söz Viv'in onu olmayan bir silah için taramasına neden oldu. Eli istemsizce belindeki kılıca doğru giderken neredeyse asasını bırakacaktı.

Sonra üç denizciden oluşan bir grup görüş alanını bozdu. Onlar geçtiğinde, adam gitmişti.

Kalabalığın içinde onu aradı ama sonuçta içinde bulunduğu durumda onu takip edebilecek gibi değildi. Viv pes edip yoluna devam etti ama

Adamın görüntüsü onu rahatsız ediyor, hayatta kalma içgüdülerini görmezden gelmemeyi öğrendiği bir şekilde karıncalandırıyordu.

Ön kapıdan geçerken Viv yan tarafa baktı ve Geçit Gardiyanı Iridia'nın aynı mavi üniformayı giymiş diğerleriyle toplantı halinde olduğunu gördü. Murk'ta çok fazla Gardiyan varmış gibi görünüyordu ama Viv batıdan gelebilecek olası bir soruna karşı bir garnizon tutulduğunu düşündü. Ya da belki Varine'in kıyıya doğru ilerlediğini duymuşlardı ve önlem alıyorlardı. Ardında bıraktığı enkazın hikâyeleri şimdiye kadar buraya ulaşmış olmalıydı.

Baş Gardiyan sanki onun varlığını hissediyormuş gibi konuşmalarını yarıda keserek altın rengi gözlerini Viv'e dikti. Tapenti onu bir aşağı bir yukarı süzüyordu ve Viv bu bakışın meydan okuyan ağırlığını hissedebiliyordu. O da bakışlara aynı şekilde karşılık verdi ama içlerinden sadece birinin etrafta dolaşmak için bir asaya ihtiyacı vardı ve bu bilginin yansıdığını gördüğünü hayal etti. Viv görüş alanından çıkarken savaş alanından kaçıyormuş gibi hissetti.

Etrafında akan trafiğe aldırmadan kale duvarlarının birkaç metre dışında durdu ve tuzlu havadan uzun bir nefes aldı.

Viv birkaç gündür ilk kez kılıcını odasında bıraktığına pişman oldu.

Yokuşu çıkıp fırının önünden geçerken, hâlâ endişeli ruh halinden kurtulmaya çalışıyordu ki, bir çan sesi duyuldu ve biri ona seslendi.

"Viv!"

Maylee Sea-Song Fırını'ndan çıktı, ekşi maya kokusu da onunla birlikte geliyordu. Dükkânın kapısında sıra yoktu, yani günün yoğunluğu bitmiş olmalıydı.

"Bir bayana yeteneğini kaybettiğini düşündüreceksin," diye suçladı cüce, aşağı inerken önlüğündeki unun tozunu alıyordu. Diğer elinde katlanmış bir kâğıt çuval tutuyordu.

"Ha?"

"O zamandan beri dönmedin tatlım." Kalın örgüsünü omzunun üzerinden geriye attı, yanakları sıcaktan ya da çok çalışmaktan ya da her ikisinden de hâlâ pembeydi. "Bir fırıncı alınabilir."

"Oh! Oh, hayır, o bisküviler mi? Onlar harikaydı. Hatta harikaydı! Ama adımı hatırlamana bile şaşırdım."

Maylee sanki bu çok saçmaymış gibi gözlerini devirdi. "Görüyorum ki yeni bir ulaşım aracınız var?"

Viv asasını yere vurdu. "Dünyada yükseliyorum."

Kadın çuvalı uzattı. "Perch'tesiniz, değil mi? İşte tepeye tırmanmak için küçük bir şey. Birkaç tane yedek vardı."

Viv kaşlarını kaldırarak cüceye baktı. Sonra içine baktı. Dört ya da beş kek çuvalı doldurdu, üzerleri fındık ve şekerle kaplanmıştı.

"Sekiz sana ikinci bir şans vermiş gibi görünüyor." Maylee Viv'e göz kırptı ve başka bir şey söylemeden fırına girdi. Zil onun ardından çaldı.

"Ah, teşekkürler!" Viv kapalı kapıya doğru gecikmeli olarak seslendi.

Keklerden birini çekti ve şaşkınlıkla bir ısırık aldı. İstemsiz bir inilti dudaklarından kaçtı. Kekin geri kalanı uzun süre dayanamadı.

"İkinci bir şans mı?" diye mırıldandı son lokmasını yutarken. Sonra parmaklarını yalayarak temizledi ve başını sallayarak yoluna devam etti.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Yani, kitabın yaklaşık yarısı boyunca ikisine de dayanamadım," dedi Viv, sesi hafifçe yükselmişti. "Sonuna kadar dayanamayacağımdan ve sana yirmi sent borçlu kalacağımdan emindim."

Fern'in halısına bastonuyla müthiş bir darbe indirdi. Havaya bir toz, tüy ve pislik bulutu yayıldı. Halının ucunu sıkıca kavrayarak yukarı doğru savurdu ve daha da fazla pislik havaya karıştı.

Fern öksürdü ve elini salladı, iki ayağı da halının diğer ucundaydı ve halıyı kaldırım korkuluğunun üzerine serdi. "Ama?"

"Ama sonra, bilmiyorum. Pruitt ve diğerleriyle birlikte Red Rule House'da sıkışıp kaldıkları zaman olduğuna eminim. Her şey tersine döndü. Bir grup yalancıya karşı ikisi sırt sırta vermişlerdi. Birbirleriyle farklı şekilde *konusmuyorlardı* bile, hep iğneleme ve çirkin laf *s o k m a l a r* . Ve aralarında kılıç varken sırt sırta uyuyorlardı..."

Fern'e eliyle işaret etti ve Viv bir kez daha vahşice vurmadan önce yıpranmış halıyı ters çevirdiler. Şaşırtıcı bir şekilde, yerinden oynatılacak daha fazla Potroast vardı. Söz konusu gryphet, kapının önünde güneşin altında uyuklarken uykusunda kükredi.

"Çerçeveleme her şeyi değiştirdi," diye bitirdi Fern. "Ters çevirdiğinizde başka bir şeye dönüşen o hileli çizimler gibi."

"Sanırım bir keresinde bir meyhane tabelasında buna benzer bir şey görmüştüm. Coney & Gull. Doğrudan kuşa benziyordu, başını eğersen tavşana benziyordu."

"Evet, aynen öyle. Ama bitirdin mi?"

"Ben yaptım." Viv halıyı çekti ve bir eliyle yüzeyin tozunu alıp parmaklarını inceledi. *Çok* kirli değildi.

"Ve?" Fern'in sesi sabırsız geliyordu.

Viv gülümsedi ve bir süre daha sükûnetini koruyarak halıyı büyük bir gösteriyle inceledi. Hepsini toplayana kadar dörde katladı, ağırlığının çoğunu sol ayağına vererek yavaşça hareket etti. Kapının önüne yığarken, çingırağın sabırsızlığının sırtını yaktığını hissedebiliyordu. Cüzdanından büyük bir dikkatle dört adet beş sent çıkardı ve Fern'e uzattı. "Birini önemsemek isteyeceğimi hiç sanmıyorum.

O ikisinin yaptığı gibi. Biraz tehlikeli görünüyor."

Fern paraları almadı, onun yerine kollarını kavuşturdu. "Ama sen Öyle mi? Kılıç dövüşünün belirgin eksikliğine rağmen mi?"

Viv bir an düşündü, başparmağıyla parçaları boş boş hareket ettirdi.

"Sanırım çok fazla kavga oldu. Sadece çok fazla kanama olmadı. Ve belki de

daha çok hoşuna gitti mi? Yine de nedenini söylemekte zorlanıyorum." Utanarak boğazını temizledi. Aynı zamanda Fern'in dikkatli, neredeyse *aç* bakışlarında onu tatmin etmek istemesine neden olan bir şey vardı.

"Sanki... bazı açılardan birlikte çok kötüydüler ama... yine de birbirlerini mi savundular? Birbirlerini sevdiklerinden bile eminim. Yani, eğer otuz beşinci bölümü sayarsanız, *kesinlikle birbirlerini seviyorlardı.*" Gözlerini devirdi. "Ama bunun ötesinde, daha önemli bir şekilde."

Çıngıraklı adam yarım bir gülümsemeyle onun yüzünü inceliyordu. Viv, çelik bir bıçağı ilk kez eline aldığı anda babasının da böyle görüldüğünü hatırladığını düşündü. Onu kürkü ve bıyıklarıyla bir kez daha görmek için göğsünde küçük bir sıcaklık gülü açtı.

Garip bir şekilde sözlerini şöyle bitirdi: "Ve sanırım *bu* bana, eğer *buna* aşk demeye istekliysen, o zaman... daha iyi bir türün o kadar da imkansız olmayabileceğini düşündürüyor." Kızardı ve başka tarafa baktı. "Aşk. Tanrım. Hadi ama, kendimi eşek gibi hissediyorum. Al şu lanet parayı."

Fern bunu bilmiş bir bakışla yaptı.

Bu arada dükkânı da süpürdüler, bu da köşelere yığılmış kitap yığınlarının yerlerinin değiştirilmesini gerektiriyordu. Viv yürüyüş sopasını Fern'in kıl süpürgesiyle değiştirdi. Potroast itiraz ediyor gibiydi, süpürgeyi ısıyor ve ona hırıyordu. Küçük, körelmiş kanatlarını salladı ama Viv onu süpürgeyle nazikçe yolundan çekti. Yani, çoğunlukla nazikçe.

Fern kırmızı pelerinini çözdü ve tezgâhın diğer tarafına fırlattı. "Lanet olsun. Sen de buradayken, bir fırının yanında çalışmak gibi!"

Viv omuz silkti. "Orklar sıcaktan yanar. Kışın her zaman bir orkun çadırında uyumak istersin. Bu sadece bir gerçek."

Çıngıraklı homurdandı ve deri ciltli, pul pul dökülen bir yığın kitabı yolundan çekmek için kaldırdı.

Toz bulutları muazzamdı ve bir noktada Viv havayı temizlemek için Fern'in pelerinini açık kapıya doğru çırparken durmak zorunda kaldılar. Potroast panik içinde döşeme tahtalarının üzerinde sürünerek bir rafın arkasına saklandı.

İşlerini bitirdiklerinde Viv halıyı eşiğe bıraktı, kapı çerçevesini kavradı ve sağlam ayak parmaklarını kullanarak bir köşesini kaldırıp çevirerek açtı. Fern halının ucundan tutup sonuna kadar uzattı.

Viv onun yanından geçip arka koridoru ve tezgâhın yanındaki alanı dolduran, hâlâ raflanmamış kitap kulelerine baktı. Onlar aradan çekilince mağazanın önü çok daha az klostrofobik olmuştu.

"Bunların hepsi önemli mi?" Başıyla bir işaret yaptı.

Fern küskün görünüyordu. "*Tabii ki* önemliler! Onlar benim kitaplarım!"

"Yani, etrafta yığınlar halinde dururlarsa kimsenin onları *satın alacağını* düşünüyor musunuz?"

Çıngıraklı kız öfkeyle puflayarak doğruldu ve tozunu aldı. "Eğer bir müşteri bana ne istediğini söylerse, ben de onun için bulurum. Bir kitapçı böyle çalışır. Bir *yerde* saklanmaları gerekir."

"Eğer herhangi bir yere gidebiliyorlarsa... neden arka tarafta olmasınlar? Eğer nerede olduklarını biliyorsan?"

Fern gözlerini kısarak ona baktı.

Viv aceleyle devam etti. "Sadece, hepsi dışarıda ve her yerde olduklarında, bir şeye dokunmaktan korkuyorum. Ya da bir şeye bakmaya. Ya da hareket etmekten."

Çıngıraklı kız alt dudağını kemirirken uzun bir duraklama oldu.

"Ve," diye cüret etti Viv, "muhtemelen tüm deniz haritalarını da oraya atabilirsin."

Fern olağanüstü bir vahşilikle, "Şu lanet olası deniz haritaları," dedi.

"Öyleyse neden onları saklamıyoruz? Bakalım nasıl bir hismiş?" Adamın yüzündeki ifadeyi gördü.

rattkin'in yüzüne baktı ve ellerini kaldırdı. "Yani, bunu söylemek bana düşmez ama... belki de size hiçbir maliyeti olmayan bir delik açabilirsiniz gibi görünüyor?"

"Siktir!" diye mırıldandı Fern.

"Evet, özür dilerim, gerçekten yapmamalıydım-"

"Hayır, öyle değil." Çıngıraklı iç çekti ve Viv'e bakmadı. "Sen buradayken bunu yapmak daha kolay. Bu da beni aptal gibi hissettiriyor. Bunca zamandır kuyruğumun üzerinde mi oturuyordum? Yapamazmışım gibi *davrandığım için mi* hiçbir şey yapmadım? Bunu bir *refakatçi olmadan* **y a p a c a k** enerjiyi toplayamayacak kadar zavallı mıyım?"

Viv sessiz kaldı. Bazen yapman gereken tek şey buydu.

"Seni suçlamıyorum," dedi Fern. "*Minnettarım*. Ben sadece... kızgıyım. Kendime. Ve bunların hiçbirini neden daha önce göremediğimi anlamıyorum. Belki de en başta bu işin yürümesini hiç istemediğim anlamına geliyordur."

"Ya da belki de sadece biriyle sırt sırta olmaya ihtiyacın vardı."

Çıngıraklı ona göz kırptı.

"Yeniden çerçevelemek için," diye

devam etti Viv. "Yanlamasına

bakmak için," dedi Fern.

"Tavşan mı yoksa martı mı olduğunu öğrenelim, olur mu?"

Viv'in ısrarla "zemin kitapları" dediği kitaplar Fern'in ciltleme işleriyle uğraştığı arka odaya kaldırılınca birlikte ön tarafa geçip yaptıkları işi incelediler.

"Burası iki kat daha büyükmüş gibi geliyor," dedi Viv. "Ve *ben* iki kat daha büyük *olduğum* için

"Söylemeliyim ki, bu oldukça iyi hissettiriyor." "Kabul ediyorum, çok daha... havadar."

Potroast hemen halının üzerine kıvrıldı ve açık kapıdan içeri süzülen güneşin altına girdi. Tüylerini kabarttı ve kocaman gözlerini bariz bir memnuniyetle kapattı.

Highlark'ın ofis kütüphanesindeki yağlı ve pırıl pırıl ciltlerden çok farklıydı ama biraz daha az perişandı. Pek düzenli sayılmazdı. Tam olarak davetkâr da değildi. Doldurulmuş raflar hâlâ odayı çevreliyordu ve ortadaki çift hâlâ bir çığ tehdidi oluşturunuyordu ama biraz açık alanın sağladığı şey dikkate değerdi. Soyulan boya ve çatlamış lamba bacası bile daha az ıssız görünüyordu.

"Artık o kadar da sarı kokmuyor," dedi Viv kendi kendine. "Neydi o?"

"Hiçbir şey."

Dışarıdaki tahta kaldırımın gıcirtısı, tuzdan kabuk bağlamış giysiler içindeki iki büküm bacaklı bir cücenin gelişinden önce duyuldu. Elleri, günlerini bir geminin güvertesinde geçirmiş bir adamın sert ve nasırlı görünümüne sahipti.

Fern içini çekti, sonra gülümsedi. "İyi günler, efendim! Deniz haritası mı arıyorsunuz?"

Yanaklarının altındaki iki uzun kırıksıklık şaşkınlığıyla birlikte derinleşti. "Hayır. Son zamanlarda hiç uyumadım. Saatlerce oyalanacak bir şeyler bulurum diye düşündüm. Bunun için neyin var?"

Fern başka bir şey söyleyemeden Viv, "Kılıç dövüşleri ve hapishane firarları hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Cüce ona düşünceli bir bakış attı. "Bir önerin var mı?" "Evet, var," dedi Viv.

Kösele gibi ufak tefek adam birkaç dakika sonra elinde *Zincirin On Halkası* kolunun altında katlanmıştı.

O gittikten sonra Fern Viv'e döndü ve bıyıklarını okşadı.

"O zaman komisyon alacak mıyım?" Viv meydan okuyan bir baş hareketiyle esasına yaslandı.

"Sana başka bir teklifim var," diye başladı Fern, ilk kez çekingen bir tavırla. "Başka bir bahis mi?"

"Tam olarak değil." Biraz daha tereddüt etti.

"Isırmayacağım. Devam et. Duymak istiyorum."

"Burada daha fazla zaman geçirmeye ne dersiniz? Gün boyunca?" Sonra, duraksayarak ekledi, "Ve karşılığında... seni... kitaplarda tutacağım."

Viv bunu düşündü.

Fern aceleyle devam etti. "Senin kütüphanen gibi olacak. Ne istersen okuyabilir ve bitirdiğinde geri getirebilirsin. Bir seferde istediğin kadar! Kitaplar elbette pahalı olabilir ve bu şekilde-"

"Benim için onları önerir misiniz? Kitapları mı?"

Düşünme sırası Fern'deydi. "Ben... Evet, elbette. Memnuniyetle."

Viv bastonuyla kapıya vurdu ve sonra yüzünü buruşturarak tahtaya zarar vermediğinden emin olmak için kontrol etti. Potroast uykulu gözlerle ona baktı. "Evet. Bitmiş say o zaman."

Çıngıraklı rahatlamış görünüyordu ama biraz da suçluydu.

Bu ifade karşısında Viv'in içinde bir şeyler kıpırdandı. İçinde bir tür ihtiyaç gizliydi. Belki de Kuzgunlar yaşaması gereken hayatı alıp giderken dikkatini dağıtacak bir şey görmüştü. En azından savaşacak bir şey. "Yine de bir karşı teklifim var."

"Oh, gerçekten mi?"

"Burada oturup kitaplarınızı okumak istemiyorum. Ya suyu kefaletle ödemekten daha fazlasını yapmaya çalışsaydın? Ya ben bunun gerçekleşmesine yardımcı olsaydım?"

"Yani kitapçılık işiyle savaşmak mı istiyorsun?" Fern'in ağzı neredeyse ama tam olarak değil, şüpheli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım birilerini kitap almaları için korkutabilirsin."

"Bence bir orkun sinirli olmadığında ne kadar çekici olabileceğini hafife alıyorsun. Ayrıca, tamamen cahil olmak beni daha önce hiçbir şeyi denemekten alıkoymadı. Yine de bir şartım daha var."

"O da ne?"

"Burada oturacak bir yer bulmalıyız. Bütün gün ayakta durmamın sekiz cehennemde de imkanı yok."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Gününün geri kalanını geçirmek için The Perch'ün dışında bir yer giderek daha çekici hale geliyordu.

Viv sabahın geç saatlerinde yemek alanına indiğinde, tanıdık bir figür en sevdiği sandalyeye uzanmış, topuklarını masaya dayamıştı. Gallina'nın boyu göz önüne alındığında bu çok garip bir açıydı ve Brand'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, çizmelerinin yerleşimi pek hoşuna gitmemişti.

Gnome'un gözleri Viv'i takip etti, çenesinin eğikliği ilgisizliğini belli etse de.

Gallina birkaç gün önce Viv'e patladığından beri orada düzenli olarak ikamet ediyordu. Viv, cücenin gününü daha iyi **g e ç i r m e s i** gerektiğini düşünüyordu.

Başını sallayarak bara gitti ve aldırış etmedi. "Günaydın Brand."

"Viv," dedi. "Kahvaltı, her zamanki gibi mi?"

Rahatlamış bir iç çekişle bir tabureye uzandı ve bastonunu tezgâha dayadı. "Sormak zorundayım, bu her zaman temizlediğin kupa mı, yoksa hepsinin bir şansı var mı?"

Deniz peykinin gri kaşları kalktı. Kollarındaki dövmeler ovaladıkça kaynadı. "Fark edeceğini düşünmemiştim. Eski tavernacı sırrı. Birini yıkarsan, herkes diğerlerinin de temiz olduğunu varsayar." Ona sırtıttı. "Bugün yulaflı kek ve yumurta var. Biraz da taze bal aldım."

Viv sağ uyluğuna masaj yaptı. Bir gün önceki temizlik ve halı çırpma telaşıyla biraz abartmıştı, çünkü bacağı daha sert ve hassastı. Ya da belki de bugün yedek ve **y ı p r a n m a m ı ş** pantolonunu giydiği içindi. Bacağındaki şişlik, içine sığabileceği kadar inmişti ama yine de rahatsız edici bir şekilde sıkıyordu.

Ve can sıkıcı duygularını listelerken, Gallina'nın ensesindeki gözlerinin karıncalı ağırlığını görmezden gelmek zordu.

Brand bir tabak yumuşak yumurta, ızgarada pişmiş yulaf keki ve üzerine sürülmüş çiğ balla döndüğünde eğildi. Başparmağını arkasından görünmeyecek şekilde göğsüne yaklaştırarak, "Bütün gün burada mı?" diye fısıldadı.

Brand homurdandı. "Eskiden buralarda yaşlı bir erkek kedi vardı. Güveçte pişiremeyeceğim kadar sert şeyler yemediğim sürece onu hiç görmedim. Onları atmak için dışarı adımımı atar atmaz, sanki pencereden izliyormuş gibi orada olurdu. Şuradaki de aynı şekilde." Boğazını temizledi ve sesini alçalttı. "Ama artık *sensin*."

Viv gözlerini devirdi ve çatalını aldı.

"Kedi çizmelerini *masaların* üzerine koymadı ama," diye seslendi Brand. "Ne?" diye sordu gnome sertçe.

Viv bir ağız dolusu yumurtayı yuttu ve ona döndü. "Neyi beklediğinden emin değilim. Arka cebimde Rackam yok, bu yüzden etrafta dolanıp onun düşmesini beklemenin pek bir anlamı yok."

Cüce ona hançer gibi baktı, sonra palaskasından bir tane çıkardı ve tiksinti dolu bir ifadeyle tırnaklarını kesmeye başladı.

Bu Viv'i rahatsız etmemeliydi ama yemeğini yiyip parasını ödedikten sonra acelesi varmış gibi görünmeden olabildiğince hızlı bir şekilde oradan çıktı.

Alçak, yumuşak sis kümeleri kum tepelerinin üzerine yığılmış, sahili gizlemiş ve Murk'un duvarlarına karşı yığılmıştı. Demir atmış bir geminin hayali gölgeleri inci grisinin arasından seçilebiliyordu. Yukarıda gökyüzü bulutlardan arınmış, düz ve soluk maviydi.

Gallina'yı geride bırakmak rahatlatıcıydı, ancak Viv cücenin onu takip etmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden kontrol etti ve bu konuda kendini gülünç hissetti.

Pitts'i sabah vizitesinde yakalamayı umuyordu, çünkü gece boyunca bir fikir üzerinde oturmuştu ve bunun yapılıp yapılamayacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Sis, tahta kaldırıma inen yolculuğa tuhaf, boğuk bir sessizlik kattı; yakın sesler çok uzaklardan geliyor gibiydi, sanki dünya her yöne doğru gerilmişti ve aradaki boşlukları sadece sis dolduruyordu.

Viv, oldukça kalabalık olan fırına varana kadar kimseyi görmedi. Bu noktada, denizin ötesinden gelen düşmanlar kale duvarlarını kuşatırsa, Sea-Song'da hâlâ bir sıra olacağını düşündü. Ve kuşatmacılardan bazıları muhtemelen bu kuyruğun içinde olacaktı.

Sıranın önüne ulaştığında Maylee iki elini **t e z g â h ı n** üzerine koydu ve hoş bir gülümsemeyle öne doğru eğildi. "Kekler yüzünden, ha? İşi bitiren bu oldu." Göz kırptı. Bunu çok sık yapıyor gibiydi.

"Tepeye çıkmadan önce hepsini yedim, yani belki?" "Ne zamandır şehirdesin, tatlım?"

Viv omuz silkti. "Sanırım birkaç hafta daha. Geri dönecek bir ekibim var. O zamana kadar seyahat edebilecek duruma gelirim." Bacağını olması gerekenden daha hevesli bir şekilde sıvazladı ve sonra pişman oldu.

Bir liman işçisi ne olduğunu anlamak için Viv'e doğru eğildi ve bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı.

Maylee'nin oldukça etkili bir bakışı olduğu ortaya çıktı. Viv kendisine yöneltilmediğine sevinmişti.

"Demek talihin askerisin, öyle mi?" diye devam etti cüce parlak bir sesle. "Yani, sana bakınca, ben de öyle düşünmüştüm. Nasıl buldun?"

Viv arkasında büyüyen kuyruğun giderek daha fazla farkına vardı ve ağırlığını rahatsız edici bir şekilde kaydırđı.

"Oh, şey. Sanırım hep yapmak istediğim şey buydu. Dışarı çıkmak ve ortalığı biraz karıştırmak. Yanlışları düzeltmek, bu tür şeyler." Omuz silkti. "Gerçi beklediğimden çok daha fazla omurga avcılığı var. Hem de *çok*."

"Mmm. Evet," dedi Maylee hülyalı bir şekilde. Sonra gözlerini Viv'in arkasındaki adama dikti ve parmağını ona doğru uzattı. "Rolf, topuzlarını alacaksın. Kıcını sıkı tut!"

Viv bir çuval lassy çöreğiyle ayrılırken, sıradaki sabırsız insanların iyiliği için yüz ifadesini özür dileyici hale getirmeye çalıştı.

Şehre doğru ilerlemeye devam etti, sis o ilerledikçe daha da yoğunlaşıyordu. Dalgaların şakırtısı sisin içinde garip bir şekilde yankılanıyor ve gemilerin hayalet gibi gıcırtıları rüya gibi bir nitelik kazanıyordu. Pitts'e rastlayamazsa, en azından istediği şeyin hâlâ elde edilip edilemeyeceğini görebilirdi.

Ama Viv ona *rastladı*. Önce arabasını gördü, kumun tuzla kaplı kale duvarına karşı küçük tümsekler halinde yığıldığı tarafa çekilmişti. Pitts uzun otların arasında bir kum tepesinin üzerine oturmuş, yaralı omuzları öne doğru kamburlaşmıştı.

Fern'in ona hediye ettiğı küçük kitabı okuyordu.

Viv farkına varmadan çok yaklaştı ve Viv'le ilk karşılaştığında takındığı o yumuşak ifadeyle ona baktı.

"Sanırım hoşuna gitti?" dedi.

Önce küçük turuncu kitaba baktı, sonra dudaklarını büzerek ona döndü. "Sanırım yaptım." Sanki sisin içini görebiliyormuş gibi sisin içine baktı. "Bunun için de iyi bir gün. Bazen sadece bir sayfa okurum ve onun hakkında düşünürüm. Kafamın içinde bir taş gibi evirip çeviriyorum ve her yönden bakıyorum."

Viv ona gözlerini kırptırdı. Bu, ondan daha önce hiç duymadığı ve beklemediğı bir **S Ö Z D Ü**. "Hey, sormak istediğim bir şey vardı. Ama zaten senden istediğimden daha fazla iyilik aldım, o yüzden bu seferlik ödememe izin vermelisin."

Çuvalı ona doğru uzattı. "Öncelikle, her halükarda bunlar senin için. Sadece tekrar teşekkür etmek istedim. Getirdiğin şeyin hurda odun olmadığını biliyorum."

Pitts çuvalı aldı, içine baktı ve minnettar bir şekilde kokladı.

Çöreklerden birini çıkardı, şaşırtıcı derecede hassas bir ısırık aldı ve gözleri kapalı çiğnedi. Ork kocaman bir parmağıyla kitaptaki yerini tuttu.

Yutkunduktan sonra başını salladı, bekledi.

Çoğunlukla boş olan arabasını gösterdi ve ne istediğini söyledi. Adam düşündü, tekrar başını salladı, sonra ayağa kalkıp pantolonundaki kumların tozunu aldı ve kitabı dikkatlice cebine soktu.

Yine de bir yere gitmeden önce bir çörek daha yedi.

Cüce kardeşler pazarlık etmişlerdi, bunu biliyordu ama belki de sabahın nemli havası onun işine yaramıştı, çünkü bu konuda o kadar da inatçı görünmüyorlardı. Pazar sokağındaki önceki gezintisi sırasında, satılık mobilyaların arasında birkaç sandalye görmüştü. Süslü değillerdi ama yeşil kadife minderleri vardı ve en önemlisi, yıkılma tehlikesi olmadan oturabileceği kadar büyük ve sağlamdılar.

Bir gümüş ve iki parça çakmakla Pitts'in arabasının arkasındaki sandalyelere doğru ilerledi. Ayrıca küçük, uyumlu bir yan sehpa ulaşmak için de pazarlık yapmıştı.

Kale duvarlarından çıkarken, satıcı dükkânının yanındaki avluya doğru baktı. Elinde aşırı yüklü bir çanta olan gri giysili adam ortalıkta yoktu. Başını iki yana salladı ve kendi kendine sinirli bir kahkaha attı. Viv onu gördüğünde yaşadığı o ürpertici tehlike hissini unutmamıştı ama bu kadar tetikte olmaya degecek biri değildi.

Bir geçit bekçisi gelip gidenleri izliyordu ama o Iridia değildi. Viv, Tapenti'nin bile bir vagon dolusu mobilyada kusur bulamayacağını düşünüyordu.

Thistleburr'a vardıklarında Pitts onun aldıklarını tahta kaldırıma indirmesine yardım etti. Sonra arabasını tek eliyle yuvarladı. Diğer elinde bir çörek tutuyor, giderken sakın sakın çiğniyordu.

"İmkânı yok. *İkisine de* yetecek kadar yer olamaz," dedi Fern, kaşlarını çatarak kapısının önündeki mobilyalara şüpheyle bakarak. Puslu soğuğa karşı kırmızı pelerini daha sıkı çekti.

"Denemeden asla bilemeyiz. Yine de en *azından* birinin gelmesi gerekiyor. Ne de olsa bu benim şartlarımdan biri." Viv ona sırtıttı.

Potroast, ilk sandalyeyi yaralı bacağının lehine garip bir ayak sürüme hareketiyle sürüklerken ona yararsız bir şekilde sinirli yuhalamalarda bulundu.

Viv diğer iki parçayı getirirken Fern de yerleştirme işiyle uğraştı. Doğuya bakan pencerenin altına oldukça iyi oturdular ve kasırğa lambasından gelen ışık etraflarında rahat bir altın parıltısı oluşturdu.

Viv minnettar bir iç çekişle kendini bir mindere bıraktı. Minder biraz nemliydi ama bacağını tamamen uzatıp arkasına yaslandığında oldukça rahatlamıştı. Ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "İşte böyle."

Fern uygun sandalyeye doğru kayd, pelerinini ve kuyruğunu arkasına doğru savurdu. Pençelerini kolların üzerine vurdu. "Bunlar ne kadara mal oldu?"

Viv gözlerini kapattı. "Fark etmez. Sadece benim olduklarını söyleyelim ve giderken yanımda götürüyormuşum gibi davranalım. Ayrıca, müşterileriniz de oturup bir şeyler okumak isteyebilir?"

"İtiraf etmeliyim ki... *güzel*," diye izin verdi Fern. Arkasına yaslandı ve başını Viv'e doğru eğdi. "Biliyor musun, tuhaf ama sana hiç gerçek sorular sormadım. Bu benim kabalığım, değil mi? Sana kendim hakkında yıllardır kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlattım. Sanırım seninle konuşmak için fazla zamanım olmadı.

... son birkaç yıldır tanıdıklar. Pratik yapmıyorum."

Viv ona göz kırparak, "Sen tüneldesin. Nasıl geçtiğini biliyorum."

"Tünel mi?"

"Sadece diğer uca ulaşmaya çalışıyorsunuz ve içindeyken iki tarafta da hiçbir şey yok. Sadece ileriye giden yol var. Bilirsiniz, tünel. Belki bir çıkış yolu bulduğunda etrafına bakabilirsin, ama o zamana kadar ..." Viv omuz silkerek sandalyeye daha da gömüldü.

"Huh." Fern uzun bir süre sessiz kaldı. "Pekâlâ, şu anda lanet bir tünelde değilmişim gibi davranalım. Sen ne yapıyorsun burada? Bacağına ne olduğunu bile bilmiyorum!"

Viv de ona Rackam ve Solgun Varine'den bahsetti ve kalçasından bıçaklandığı kısmı olabildiğince hızlı bir şekilde geçti.

"Lanet olası bir *büyücü mü*?" diye haykırdı Fern. "Buralarda mı?"

"Oh, kilometrelerce kuzeyde. Muhtemelen şimdiye kadar çoktan karlı dağ eteklerine varmışlardır. Onun için endişelenmene gerek yok. Kuzgunlar

Eninde sonunda onu yakalayacağız."

"Yani sadece bacağın iyileşene kadar mı buradasın?"

"Boyutları bu kadar. Rackam ortaya çıkana kadar, ki bu da hareket hızlarına bakılırsa muhtemelen haftalar sürer. O zamana kadar tamamen iyileşmiş olmayabilirim ama koşamasam bile tekrar katılabiliyim." Viv kendini buna inandırmak için çok uğraştı.

"Yani *hoşuna gitti* mi? Geri dönmek için sabırsızlanıyor musun?" diye cüret etti Fern. "Neden olmayayım ki?" diye sordu Viv.

"Şimdiye kadar, kulağa kaba yatmak ve çok bıçaklanmak gibi geliyor."

Viv güldü ama sonra düşündü ve şöyle dedi: "Kuzgunlardan biri olmak her şeyin kıyısında yaşamaktır. Savaşın en yoğun olduğu bir saniye, başka bir yerde bütün bir gün gibidir. Bundan geri adım attığınızda"- omuz silkti-"geri kalan her şey zaman kaybı gibi görünüyor."

Fern tam cevap vermeye başlamıştı ki, Potroast içeri girdi ve Viv'e ters ters bakarak tüylerini kabarttı. Viv sakladığı bir parça çöreği çıkarıp havaya kaldırdı ve Potroast ona şüpheyle baktı. Sonra bakışlarını kaçırdı ve çingiraklı hayvanın ayaklarının altına kıvrıldı. Viv içini çekti ve lokmayı Fern'e fırlattı.

"Eninde sonunda sana ısınacaktır," dedi özür dileyen bir omuz silkmeyle. Onu bıraktı ve gryphet boynunu uzatarak onu havadan kopardı. Viv reddedilmiş hissetmemek için çok uğraştı ama pek başarılı olamadı.

Fern ayak parmaklarını Potroast'ın omurgasının sırtında gezdirirken, Potroast mutlu bir şekilde böğürdü ve daha da sokuldu. Rattkin pencereden dışarı, sisin içine baktı ve sonra tek ses gryphet'in sesleri ve kasırga lambasının yumuşak tıslaması oldu.

Sonunda Viv dedi ki, "Peki, bir sonraki kitap. Bir fikrin var mı?"

Fern uzak bir yerden döndü. *Sakin* görünüyordu. "Aslında biliyorum." Potroast'ın uyuyan formuna basmamaya dikkat ederek sandalyeden indi. Tezgâhın arkasından bir şey aldı ve Viv'e ağır bir cilt sundu.

Kitabın adı *Tutku Denizi*'ydi. "Zelia Greatstrider" kalın serifli harflerle, oldukça stratejik bir *şekilde* konumlandırılmış, çalgınca birbirine dolanmış iki deniz feyzi ve çarpan bir dalganın oldukça açık saçık bir gravür baskısının altına bası l m ı ş t ı .

Viv kuşkulu bir şekilde "Huh" diye mırıldandı.

"Biliyor musun, şimdi düşündüm *de*, sana kendin hakkında sorular sordum. Çünkü *bu* tam olarak böyle bir *ş e y* , " dedi Fern şaşkın bir ifadeyle.

Gölmek. "Cevabını duymak için sabırsızlanıyorum."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Raleigh hızlıca bir büyü yaptı ve ışık tutuştu. İçinde dinlendikleri mağaranın tavanına yapışmış likenlerin arasından dallanıp budaklandı.

Mavi ışığın altında ikisi de Leena'nın hissettiğinden daha soğuk görünüyordu. Leena'nın yanakları al al olmuştu ama kontrolsüzce titriyordu, omuzlarının açıkta kalan eti solgun ve narindi. Taze ışıktaki yüzünü buruşturdu.

Raleigh'in magestone'u dökümden sonra kalçasında *ı s ı n d ı* ve onu parmaklarının arasına alarak emebildiği kadar az ısıyı emdi.

"Keşke burada çıra için bir şeyler olsaydı," dedi. Küçük kadının oturması için yer açmaya çalıştı ve rahat etmesi için kayanın üzerine yaymak üzere çantasından ıslak bir pelerin çıkardı. Çılgınca yüzerken çantasına tutunmuş olması bir mucizeydi. İkisinin de kayalıklarda ölesiye hırpalanmamış olması bir mucizeydi.

"İdare ederiz," diye mırıldandı Leena. Silik bir gülümsemeyi başardı. Dağınık ve yanaklarına yapışmış saçları bile ıslı ıslıydı. Gülümsemesi de öyle. Pelerinin üzerine çıktı ve bir *s ü r e* sonra Raleigh'e doğru eğildi.

Raleigh bir süre kıpırdamadan oturdu, onun saç, tuz ve ıslak pamuk kokusunu içine çekti. Bir ateş yakamamış olabilirdi ama aralarında bir sıcaklık oluştu ve uçuşlarının çılgın enerjisi azaldıkça yerini başka bir şeye bıraktı.

"Raleigh," diye fısıldadı Leena ve zar zor da olsa ona doğru hareket etti.

Ama son günlerde Raleigh en basit jestlerde bile yeni bir anlam bulmuştu; onu hem dehşete düşüren hem de heyecanlandıran karmaşık bir temel.

"Evet?" dedi ve yavaşça dönerken Leena'nın hareketlerinin sesleri deniz mağarasında duyuluyordu. Tek bir el yükseldi, kararsızdı.

Leena'nın parmakları köprücük kemiğini buldu ve ıslak kumaşın altından kayarak uzunluğunu izledi, Raleigh'in dayanamayacağı kadar samimi bir şekilde.

Parmaklar öylece durdu ve sonra... Raleigh'in ağzı onunkinin üzerindeydi. Önce gözlerini kapattı ama açtığı anda Leena'nın açlık ve ihtiyaç dolu bakışlarla ona baktığını gördü.

Elleri aşağı doğru hareket etti ve vücutları daha da yaklaştı, pelerinin altındaki kayalara aldırmadan, her duyuları yapabileceklerine uyum sağladı

dokunmak ve tatmak. Daha aşıya, ve-

Viv aniden başını kaldırdı ve Fern'in tezgâhtaki tüneğinden onu izlediğini gördü.

Bu özel okuma seçimi olmasaydı, bütün gün dükkânın etrafında dolaşmak kolay olurdu. Viv kitaptan zevk almıyor değildi, çünkü alıyordu. Ne yazık ki, bazı *bölümler*, sayfalar ve bütün *bölümler* her tarafının kızarmasına neden oluyordu. Dahası, Fern'in onun ilerleyişini izlediğini fark ediyordu ve çingiraklı çocuk bu anların *tam olarak* ne zaman gerçekleşeceğini biliyor gibiydi. Bu onu rahatsız ediyordu, sanki biri onu yıkanırken izliyormuş gibi.

Viv, "Sanırım bunu odamda okuyacağım," diyerek sayfa numarasını işaretledi ve *Tutku Denizi'ni* yan sehpayaya koydu.

"Hm. Biraz özel zaman ister misin?" Fern sırıttı, Viv onu daha önce hiç böyle bir şey yaparken görmemişti.

"Hayır ama sanki bir şey çalmamı bekliyormuş gibi beni izliyorsun."

Çingiraklı omuz silkti. "Sadece... ilğini ölçüyorum."

Viv asasının yardımıyla kendini ayağa kaldırdı. "İçinde... *nemli* bitler?"

Fern kahkahalara boğuldu ve Potroast'ı uykusundan uyandırdı.

"Neyin peşindesin sen? Hiç de yardımcı oluyormuşum gibi hissetmiyorum." Viv ona doğru topallayarak yürüdü.

Çingiraklı, büyük bir matbaa kataloğunu inceliyor ve envanter defterine işaretler koyuyordu. "Senin burada olman bile beni-"

O anda, uzun boylu bir deniz feyzi kadını kapıyı açtı ve temkinli adımlarla içeri girdi.

Viv Fern'den önce davrandı. "Deniz haritaları mı?" diye sordu geniş bir gülümsemeyle. Müşteri şaşkın şaşkın baktı ve kaşlarını çattı. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu Fern, Viv'i kenara iterek.

Kadın elinde üç kitapla ayrıldığında - belli ki önünde uzun bir yolculuk vardı - Viv kapının dışında durmuş, parmaklarıyla çerçeveye vuruyordu.

"Ne?" diye sordu Fern. "Görünüşe göre yine mobilya önermek üzeresin."

"Sadece nasıl daha fazla yardım edebileceğimi öğrenmek istiyorum. Kaşınıyor gibi hissediyorum. En azından kitap okumadığım zamanlarda." Viv, Fern bir şey söyleyemeden sözünü kesti. "Ve evet, ciddiydim. *O bölüm* 'benim odam' bölümü."

Fern, "Biliyor musun, son iki günde bir önceki haftadan daha fazla müşteri geldi - seni saymıyorum," dedi.

"Gerçekten mi? Hâlâ oldukça sessiz görünüyor."

Çıngıraklı kız burnunu kırıştırdı. "Evet, lanet olası Murk'te bir kitapçının hayatına hoş geldin. Belki de seni vitrinde görüp dükkânın kapanmak üzere olmadığını anlamışlardır? Ya da *çökmek üzere olmadığını*?"

Viv parmağını ön kapıdaki kırmızı kalıntıların üzerinde gezdirdi. "Biraz boya onlara doğru fikri verebilir."

"Tuzlu havada çok çabuk aşınıyor. Etrafta gümüşe ihtiyaç duyan o kadar çok şey varken, onu yeniden boyamak için para harcamak gibi geliyor."

"Ne gibi?"

"Yeni kitaplar gibi." Fern kataloğa dokundu. "Envanterimin çoğu eski. Klasiklerde bir sorun yok ama..." Omuz silkti. "Bugünlerde Azimuth'tan çıkan şeyler daha taze. Biraz cüretkar. Ayrıca, çok fazla seri çıkıyor ve birini satın alırsanız, bir sonrakine ihtiyacınız oluyor. Kesinlikle daha fazla sürekli müşteriye ihtiyacım var."

Katalogu bir çırpıda kapattı. "Yine de çok pahalı. Bir de yer sorunu var."

Viv tıka basa dolu rafları inceledi. "Daha fazla yer açamamanız çok kötü..."

"Hm?"

"Sadece düşünüyordum. Bana aldırmayın. Bak, gevšemem lazım. Bacaklarım sertleşiyor ve gerektiği gibi dövüş formunda kalamıyorum. Bir süreliğine geri dönüp bu sefer kıcımın üstüne düşmeden bir şeyler yapıp yapamayacağıma bakacağım. Senin için uygun mu?"

Fern ona bir el salladı.

"Birazdan dönerim." Viv el salladı ve The Perch'e geri döndü.

Kılıcını beline bağlamak, rahatça giyilmiş bir çift botu giymek gibiydi. Onu giymeyeli kaç gün olmuştu? Viv saymayı unutmuştu.

Kum tepelerine inip Iridia'yla ters düşmek yerine Viv, The Perch'ün arka tarafına yöneldi. Hiçbir erkek kedi artık beklemiyordu. Neyse ki Gallina da ortalıkta görünmüyordu.

Hanın arkasındaki alan çoğunlukla düzdü, duvara yığılmış sandıklar ve fiçiler ile küçük bir yanma çukuru vardı. Kum ve kayalar bir

Arkasında deniz otlarıyla kaplı bir yamaç vardı. Neyse ki her şey çoğunlukla gözden uzaktı.

Viv sopasını kasalara dayadı ve düzleştirilmiş alanın ortasına doğru yavaşça adım attı. Form çalışması için kum tepelerinden çok daha iyiydi ve ilk seferinde buraya bakma zahmetine katlanmamış olması onu kızdırmıştı.

Kılıcını çekerek dikkatlice gard duruşuna geçti. Hatta sağ bacağına biraz daha fazla ağırlık vermesine izin verdi ve - ş i d d e t l i bir şekilde-yanmasına rağmen, bir yırtılma ya da çöküşten önceki acı gibi hissetmedi.

Kasten ve yavaşça yüksek ve alçak formlar ve ardından uzatmalar arasında geçiş yaptı. İlk başta tüm üst bedeni kaskatı kesilmişti ama beklediğinden daha hızlı bir şekilde akışkanlık geri geldi. Ancak bacağındaki ağrı artmaya devam etti ve ara vermek zorunda kalmadan önce sadece on beş dakika dayanabildi.

Sırtından ve kollarının altından ter damlıyordu ve şakaklarındaki gümbür gümbür ağrı ona durmakta haklı olduğunu söylüyordu.

Bir eliyle alnını silerek kılıcını kınına soktu ve Brand'dan bir leğen su getirip getiremeyeceğini görmek için içeri döndü.

Saçları yıkanıp ıslak bukleler halinde sırtına döküldükten ve geri kalanı bir leğen ve bir bezle yıkandıktan sonra Viv, Thistleburr'a doğru yola koyuldu. Öğleden sonra güneşi denize doğru dalarken sıcak ve öfkeliydi, sönmek için sabırsızlanıyordu.

Önceki efordan sonra, bacağına ağır bir şekilde destekledi ve yürüme esasını normalden daha fazla kullandı.

Dükkâna adımını attığında parmaklarını ıslak saçlarında gezdirerek yüzünü kapatmaya çalıştı. "Eh, şimdiye kadar yaptığım *en kötü* uygulama değil-" diye başladı ve sonra aniden durdu.

Gri giysili adam oradaydı.

Dükkanda.

Sürüsü yoktu ama oydu, Sekiz'in üzerine yemin edebilirdi. O soluk bıçak gibi burun, yırtık pırtık renksiz pelerin. K u k u l e t a s ı geriye atılmıştı, saçları beyazdı ve bir sıra halinde toplanmıştı. Gözlerindeki bir şey -soluk ve romatizmalı- tenini karıncalandırdı ve omuzlarına değen ıslak saçlar buz gibi hissettirdi. Adam ona bakarken yanağında mavi bir damarın titreştiğini görebiliyordu.

Bakışları spekülâtifti. Uzun uzun baktıktan sonra elini raftan indirdi ve pelerininin içine soktu.

"İçeri girdiğini duymadım," diye seslendi Fern koridorda aceleyle ilerleyip pelerininin yeniden bağlarken. "Arka kapıdan çıktım-"

Potroast patlayarak odaya girdi. Keskin, yuhalayıcı havlamaları, şaşkınlıkla dönen gri giysili adama doğru hızla ilerlerken yırtık bir kenara sahipti.

Gryphet sıçradı ve neredeyse Viv'in takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde yabancı yaratığın kafasına bir tokat atarak onu yere düşürdü.

Potroast hantalca bir takla atarak düştü, tüyleri ve kürkü uçtu ve ötüşü ürkek bir ciyaklamaya dönüştü. Viv hemen adama doğru ilerledi ve elindeki sopayı daha da yukarı kaldırdı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen!" diye bağırdı Fern, ona doğru hışımla yaklaşarak.

"Özür dilerim hanımefendi," dedi adam başını eğerek. "Ürkütücü bir tepki. Ben sadece şaşırdım." Sesi sakın ve çöl kumundan daha kuruydu. Ayağa kalkmaya çalışan gryphet'i işaret etti. "Görünüşe göre bir zarar gelmemiş. Tekrar özür dilerim."

Fern aceleyle Potroast'ı kontrol ederken, "Umurumda bile değil-" diye söze başladı. Adam kapıya doğru dönmeye başlamıştı bile. Viv'e tekrar baktı, asasını tutuşunu fark etti, sonra gülümsedi ve gülümsemesi her dişiyle yanılttı.

İçindeki her içgüdü, derisinin altındaki bir yanma gibi uyandı.

Neredeyse adama hırlayacaktı, savaş dışında hissettiğini hatırlayamadığı gömülü, ilkel bir dürtü. Kolu, asasıyla adamın çenesine vurup onu yere sermekten başka bir şey istemiyordu. Ama o bunu başardı ve o bunu yaptığında adam onu geçmiş ve sanki zaman onu hızlandırmış gibi tahta kaldırırma **ç ı k m ı ş t ı .**

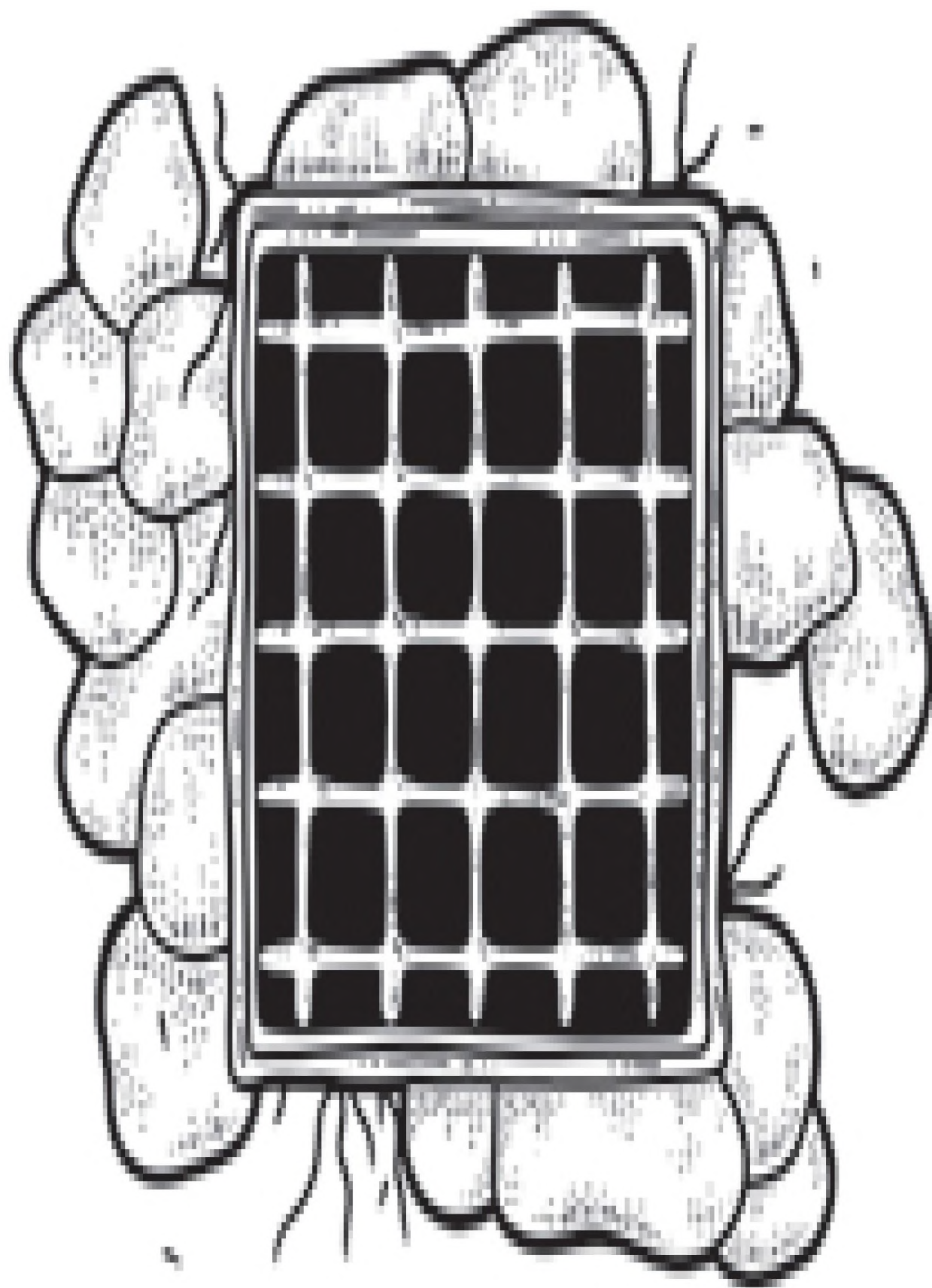
Fern, "Sekiz lanet olası cehennemde kimdi o?" diye homurdandı.

Viv kapıdan eğildi ve adamın çoktan caddenin yirmi adım aşağısında olduğunu fark etti.

"Bilmiyorum," diye hırladı. "Ama öğreneceğimden adım gibi eminim."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Belki de daha önce çalıştığı kılıç formlarıydı. Belki de onca boş günün ardından **b a s t ı r ı l m ı ş** bir hareket etme, *eyleme* geçme ihtiyacıydı. Belki de gryphet'i rahatça kelepçelemesi ya da her içgüdüsünün acımasına neden olmasıydı. Belki de bunların hepsi ve daha fazlasıydı.

Viv esasını sıkıca kavrayarak tahta kaldırırma çıktı. Kılıcını odasında bıraktığı için acı bir pişmanlık duyuyordu ama tek başına yeterince silahlıydı. Ya da eskiden öyleydi.

Adamın üzerinde bıçak görmemişti ama bunun ne kadar az şey ifade edebileceğini çok iyi biliyordu. Onu ilk gördüğü andan itibaren her şeyiyle bir *tehdit* çılgılığı atmıştı ve böyle bir şey karşısında tereddüt etmekle uzaktan yakından hiç tanışmamıştı.

Onun peşinden yürüdü, tembelliği ve fiziksel kırılganlığı üzerine tam oturmayan bir palto gibi üzerinden attı. Viv, Murk'e geldiğinden beri ilk kez kendi derisinin içini doldurduğunu, neredeyse dışına çıkacağını hissetti. Kalçasında uzaktan gelen acı sesleri yankılanıyordu ama her geçen saniye daha da uzaklaşıyorlardı.

Zihninin bir kısmı, onu Murk'a ilk başta indiren paldır küldür hücumu hatırlattı, ama ihtiyat acıdan bile daha uzaktaydı.

Gri giysili adam birkaç dükkân ötedeydi ama onun adımları, bastonunu kullansa bile çok daha uzundu. Aralarındaki mesafeyi dakikalar içinde tüketti.

Viv'in nefesi burnundan keskin bir şekilde geldi ve dudakları dişlerine doğru gerildi. Uzun zamandır ilk kez kendini alışık olduğu şekilde güçlü ve amaçlı hissediyordu.

Onu kendisine ulaşmadan önce hissetti ve rahat bir şekilde durdu. Elleri pelerininin içine gömülmüştü.

"Hey," dedi. Üzerinde yükseldiği asanın başının düşmesine izin verdi Onu.

Adam yavaşça döndü, burnundaki beyaz kama sallanıyordu. bir bıçak gibi. "Hanımefendi," dedi, tatsız bir nezaketle. "Bana hanımefendi deme," diye hırladı kadın.

"Seni üzecek bir şey mi yaptım?" diye sordu, solgun gözleri eğleniyordu.

"Orada ne yapıyordun?" Sesi sert ve düz çıkmıştı. "Canım, sanırım basit doğanın seni yönetmesine izin veriyorsun." O

İki elini de pelerinininden çekti -Viv bunu yaparken gerildi- ama elleri boştu ve yalvarırcasına uzattı. "Sadece göz gezdiriyordum. Neredeyse bir

Suç. Canavar beni gafil avladı. Dürüst bir tepkiydi ve zarar görmedim. Şimdi, beni mazur görün, çünkü ben-"

"*Kokusunu alabiliyorum.* Bir şey ..." Bir koku vardı. Tanıdığı bir koku. Yerini belirleyemiyordu ama-

Bu sözleri söylerken gözlerindeki bir şey değişti. Işık düzleşti, sanki üzerine bir sis çökmüştü. Elleri pelerinin içinde kayboldu ve Viv tekrar ortaya çıktıklarında ellerinin boş olmayacağını kesinlikle biliyordu.

İki adımda aralarındaki mesafeyi ortadan kaldırdı ve bastonunu bir kenara attı. O sadece yoluna çıkacaktı. Sol ayağını dikerek ona doğru uzandı. Sahte gülümsemesi bir hırlamaya dönüştü ve bıçağın buz gibi parıltısı çoktan yarı yarıya ortaya çıkmıştı.

Viv bir ön kolunu onunkine dayadı ve diğer elini arkasına dolayarak hançer dönüp uzaklaşana kadar sertçe çevirdi. Göz ucuyla adamın pelerininin çiçek açtığı yeri gördü, diğer kolu yükseliyordu, şüphesiz başka bir bıçak hazır bekliyordu. Onu durdurmak için elini geri çekti, saldırısını engellemek için kumaşı yumruğunun içinde kıvırdı. Ama adamın sol ayağı tekme atarak hasarlı bacağının topuğuna dolandı.

Bıçaklanmadan önce, bu bir dağ yeriinden oynatmaya çalışmak gibi bir şeydi ama dizleri büküldü ve ona doğru tökezledi. Tüm saptırma girişimlerinden vazgeçti ve düşerken onu iki koluyla ortasından kavradı, onu kendisine karşı öyle düz bir şekilde ezdi ki, bir bıçak getiremeyecekti.

Sonra bir kum serpintisi ve pelerin karmaşası içinde yere yığıldılar ve bacağındaki acı yeniden alevlendi. Yine de onu döndürdü ve kollarını düz bir şekilde bastırarak bacağındaki acının cızırtısını görmezden geldi. Ona doğru hırladı ve o *koku* ona saldırdı; soğuk, yanlışı ve çok tanıdık. *Tam olarak* aynı değildi ama ölümcül bir şeyin kuzeniydi, keşke onu yerleştirmek için bir dakikası olsaydı.

Gri giysili adam vahşice bir çabayla dişlerini ona doğru gösterdi ve kız onun elinin büküldüğünü, parmaklarının kıvrıldığını hissetti. Pelerini yana doğru açıldığında, kalçasına bağlı bir magestone görebiliyordu ve ısı ile parlادığında gözleri genişledi. Ani bir darbe ona çarptı, sanki iki büküm bir şekilde göle düşmüş gibiydi. Viv geriye doğru savruldu ve caddenin karşısına geçerek tahta kaldırımın kenarına çarptı.

Şimdi o asanın kendisinde olmasını diliyordu.

Bu, tereddütün her şeyin sonu anlamına geldiği andı. Bacağındaki yaranın çekildiğini ve yırtıldığını hissetti, dört ayak üzerinde ona doğru koşarken ılık bir ıslaklıkla birlikte. O daha toparlanamadan Viv pelerindeki magestone'a doğru hamle yaptı. Parmakları adamın kemerine takıldı ve ikisi de tekrar devrilirken çekiştirdi. Omzundan bir çanta fırladı ve kumun üzerinde yuvarlandı. Adam toprağa çarptığında nefesinin kesildiğini duydu ama elleri tekrar hareket etmeye başlamıştı ve Viv kemerini çıkaramadı.

Viv'in tanıdığı keskin ve yüksek bir ses, "O elini oynatmayı kes yoksa bu lanet olası boğazına girer," dedi.

Kendisi için mi yoksa gri giysili adam için mi söylendiğini bilmiyordu ama ikisi de dondu kaldı.

Gallina'nın yumruklarından biri adamın kapüşonuna dolanırken, diğeri de bir poniard'ı adamın adam elmasına bastırdı.

"Kemerini çıkarın üstünden," dedi cüce soğukkanlılıkla. "Bir daha rol yapmasına izin veremeyiz, değil mi?"

O sabah biri Viv'e Gallina'yı görmekten memnun olacağını söyleseydi, Viv onun akıl sağlığından şüphe ederdi.

Adamın gözleri Viv'e sabitlenmişti, geniş ve nefret dolu. Homurdanarak ağırlığını artık pantolonundan sızan bacağından uzaklaştırdı ve ince magestone kemerin tokasını bulmayı başardı. Kalın parmakları beceriksizce açmaya çalıştı ve kemeri adamın altından çekip çıkardı, gümüş gözyaşı taşı mika gibi beneklerle parılıyordu.

Viv sanki yoğun bir sisin içinden çıkıyormuş gibi çevresinin farkına vardı. Tahta kaldırımında toplanmış figürler vardı. Fern de orada olmalıydı.

Sonra başka bir ses konuştu, hoş karşılanmaktan çok uzaktı.

Tapenti, "*Hepiniz* duracaksınız, yoksa sokağında kanayan sadece biriniz olmayacak," dedi. Geçit Gardiyanı Iridia etraflarında dönüyordu, pullu başlığı şakaklarından boğazına kadar parlıyordu. Uzun kılıcını zahmetsizce aşağı doğru tutuyordu ama Viv bu tutuştaki yeteneği fark etti.

Kadın üçünü de süzdü ama bakışları Viv'e kaydı. Kadının arkasında dört Gatewarden daha belirdi, fenerleri bellerinde parlıyordu, elleri çekilmemiş silahlarının üzerindeydi.

"Sana sessizliği sevdiğimi söylemiştim."

Viv'in Murk kalesinin duvarları içindeki üçüncü yolculuğu, grup içinde en az uğurlu olanıydı.

Gatewardens'ın işgal ettiği eski taş binada sadece bir çift hücre vardı. Viv ve Gallina birinde, gri giysili adam da diğerinde kalmıştı. Pantolonunun bacağına kana bulandığı uzun ve son derece acı verici yürüyüş için Viv'in bastonunu geri almasına izin vermişlerdi. Oraya vardıklarında Iridia asayı onun elinden almış ve Gallina'nın hançerleri, yabancıların silahları, çantası ve magestone ile birlikte nöbet masasına yerleştirmişti.

Tavanlar o kadar alçaktı ki Viv tam olarak dik duramıyordu ama en azından bir çift karyola vardı. Bacağını uzatarak minnetle bir tanesinin üzerine oturdu ve kalp atışları yaranın içinde gürleyen dalgalar halinde yankılandı.

Gallina parmaklıklara tutunarak durdu ve nefesinin altında mırıldandı.

Yolun karşısında, gri giysili adam ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuş oturuyordu. Pelerinini almışlardı ve altında uzun, bol, gri bir gömlek ve yırtık pırtık, renksiz bir pantolon vardı. Yüzünde dingin bir ifadeyle yere bakıyordu.

Tapenti hücreler arasındaki ince geçitte durdu ve loş ışıkta ürkütücü, parlak bir altın renginde parlayan kısık gözleriyle tutsaklarını inceledi.

"Highlark'a burada olduğunuzu haber vereceğim," dedi Viv'e. "O gelene kadar hücreme kan sıçratmamaya çalış." Tapenti boğazının derinliklerinden iğrenmiş bir ses çıkardı. "Şu anda hiçbirinizle konuşmakla ilgilenmiyorum. Yarına kadar bekleyebilirsiniz."

"Yiyecek bir şeyler alıyor muyuz?" diye sordu Gallina. "Cücelerin metabolizması yüksektir."

Iridia'nın gözleri daha da kısıldı. "Hayır."

Sonra hızla koridordan çıktı. Kırpık sakallı genç bir cüce nöbet masasına oturdu ve çakısıyla bir şeyler yontmaya başladı.

Gallina bir nefes verdi. "Pekala. Bu tam bir bok gösterisi."

Viv yüzünü buruşturdu ve bacağını inceledi. Kanamanın durduğunu düşünüyordu ama hücrenin her yerine sızıntı yaparsa işleri ne kadar kötüleştireceğini merak *ediyordu*. Kafasını kaldırdığında, cücenin onu beklenti içinde izlediğini gördü. İç çekti. "*Teşekkür ederim.*"

Kızın yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Bizim gibi insanların birbirini kollaması gerektiğini söylemiştim."

Viv yorgun bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Hala o tavsiye için uğraşıyorsun, ha?"

"Konuyu sen açtın, tek söylediğim bu. Ayrıca, bu adamın sana saldırmasına izin verdiğin için bir gecede burada açlıktan öleceksem, bunu hak ettiğimi düşünüyorum."

"Beni atlatmak mı?" Viv ona inanamayarak baktı.

"Yardıma ihtiyacın olduğunu başka nasıl anlayabilirsin? Şu cüssene bir bak!" Gallina omzunun üzerinden karşıdaki hücreye baktı. "Hey, onu atlattın, değil mi?" diye seslendi.

Gri giysili adam hiç kıpırdamadı bile.

"Ürkütücü piç kurusu," dedi Gallina.

Viv adama baktı. Oturduğundan beri *hiç* hareket etmemişti. Alnına bir çakıl taşı fırlatsa, sanki taştan oyulmuş gibi sekeceğini hayal etti.

Bu mesafeden onun kokusunu alamıyordu ama kokuyu hâlâ hatırlayabiliyordu. Kar altındaki kan gibi bir şey, soğuk, kuru ve bakırımsı. Murk'un doğusundaki orman buna benzer bir şeyle doluydu. Bir ağaç gövdesine yaslanıp kanını akıtırken fark etmek için bolca zamanı olmuştu.

"Sen de kimsin be?" diye seslendi adama. Viv en azından bir kez denemesi gerektiğini düşündü.

Yanıt yok.

Gallina diğer karyolaya atladı ve ellerini başının arkasında birleştirerek arkasına yaslandı.

"Artık okuyacak bir kitabın olmadığına göre, sanırım birbirimizi tanıyabiliriz. Gün batımına daha çok var. Peki ya Rackam'ın tayfası? Bana onlardan bahsetmek ister misin?"

"Pek sayılmaz," dedi Viv. Gallina gerçekten de onun kışını kurtarmıştı. Son on gün içinde ikinci kez düşünmesi gerekirken harekete geçmişti. Rackam şimdi onun şansına ne diyecekti?

Highlark'ın yakında ortaya çıkıp çıkmayacağını ya da pantolonunun paçasını yırtıp yarayı kendisinin mi kontrol etmesi gerektiğini merak etti.

Viv teslimiyetle içini çekti. "Ama sanırım sana borçluyum. Rackam hakkında zaten çok şey biliyor gibisin, bu yüzden neden bu kadar hevesli olduğunu anlamıyorum."

"Birisi *hakkında bilgi* sahibi olmak, Bölgenin diğer tarafında Onları *taniyorum*."

Bu konuda tamamen isteksiz davranmak niyetindeydi, ama yaşlı savaş atını düşününce, Viv yardım edemedi ama konusuna ısındı. Bu konuda endişeliydi.

Kuzgunlar'la arasındaki her bir kilometrelik mesafe artıyordu ama sürpriz bir şekilde adamı da özlediği ortaya çıktı.

"Şey," diye başladı, "belli ki çok zeki bir dövüşçü ama aynı zamanda amcam gibi. Ben beş yaşındayken bana bir çıranın nasıl tek vuruşta kesileceğini göstererek kulağımı çınlatırdı, ama ona dün ne yaptığını sorsanız? Elinden gelse tek kelimeyle ya da daha kısa cevap verirdi."

"Tamamen iş, ha? Buna saygı duyabilirim."

"Sanırım. Ama her şeyi iş olan bir *amca*. Aranızda işler zorlaşsa da siz hâlâ ailedensiniz."

"Stoacı amca. Anladım. Ee, başka kim var? Hadi, Kuzgunlarla aynı çadırı paylaşmak nasıl bir şey?"

Viv bir kahkaha attı. "Sadece bir tanesini Tuck ile paylaşma." "Öyle mi?"

"İz tayınları ona uymuyor. Bu konuyu kapatalım."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Highlark, Viv'in kalçasının etrafındaki bağları çözmeyi bitirip artık şişmiş olan yarasını ortaya çıkarırken, "Kesinlikle çok saçma," diye homurdandı.

"Sekiz cehennem," dedi Gallina, karyolasından eğilip ilgiyle incelemek için. "Bunun üzerinde mi *yürüyorsun*?"

"Asasız olmamalı," dedi Highlark, siyah valizini açıp içeri karıştırırken. "Tabii bu da onun sokak kavgalarına karıştığı anlamına geliyor. Neden zahmet ettiğimi gerçekten bilmiyorum. Boş zamanlarını *okuyarak* geçirdiğini sanıyordum?" diye sordu.

Cerrah artan şüpheleri için doğru dinleyici kitlesi gibi görünmüyordu, bu yüzden Viv özür dileyen bir omuz silkmeye yetindi. Highlark tiksinti dolu bir ses çıkardı ve cerrah yarayı güçlü bir şekilde büzücü bir şeyle temizlerken yüz ifadesini aynı seviyede tutmak için elinden geleni yaptı. Gallina'nın bir tepki vermek için yüzünü incelediğinin farkındaydı. Tentür her neyse, callis yağı üzerinde hiçbir etkisi yoktu, bu yüzden metanetini korudu. Çoğunlukla.

Elf gözlüklerinin ardından uzun kesiklere baktı ve parmaklarıyla her iki tarafı da hafifçe sıktı. Acının parlak şimşeği göz önüne alındığında, onları içeri sokmuş da olabilirdi. Viv'den bir tıslama kaçtı ve adamın dudaklarında acımasızca eğlenen bir gülümsemenin başlangıcını kaçırmadı. "Belli ki yırtılarak açılmış. Yine de derin dokuların bu kadar çabuk iyileşmesine şaşırdım."

"Bu daha uzun sürecek mi?" Iridia hücrenin dışında bekliyordu, yüzünde aşırı sabırsız bir ifade vardı.

Highlark içeri çekti. "Hayır. Kimsenin dinleyeceğini **s a n m a d ı ğ ı m** için tavsiye verme zahmetine girmeyeceğim. Sadece yarayı temizleyip bağlayacağım ve uzmanlığıma değer veriliyormuş gibi davranacağım."

Taze sargı bezlerini sarıp iğnelemeyi bitirdiğinde, elf ayağa kalktı ve bardak şingirtisiyle çantasını kaldırdı. "Ağrın için bir şey ister misin?"

Viv başını salladı. "Hayır. Ve tekrar teşekkürler. Sizi buraya sürüklediğim için özür dilerim."

Cerrah hâlâ ellerini önünde kavuşturmuş oturan gri giysili adama baktı. Adamı incelerken dudakları inceldi. Viv onun bunu yaparken havayı koklamış olabileceğini düşündü. "*Bunun durumu daha mı* kötü? Eğer daha sonra kendi sıvılarıyla dolu bir havuza düşecekse, hazır buradayken ilgilenmem daha iyi olur."

Tapenti başını salladı ve hücrenin kapısını açtı. "Bahsetmeye değer bir şey yok."

Highlark son bir kez Viv ve adam arasında baktı, yüzünde okunamayan bir ifade vardı, sonra ayrıldı. Iridia arkasından kapıyı kilitledi ve

tek kelime etmeden gözden kayboldu.

Her zamanki gibi Viv karyolaya sığmıyordu, bu yüzden sırtını duvara yaslayarak oturdu, bacağı yeni bağların altında zonklarken giderek daha da rahatsız oluyordu. Gri giysili adam kıpırdamadan duruyordu ama varlığı Viv'in tenine yerleşmiş gibiydi ve Viv'in içinden onu fırçalamak gibi mantıksız bir istek geliyordu. Sadece Iridia onları dışarı çıkardıktan sonra, bu adam magestone'unu geri aldığı anda ve gözünün önünden kaybolduğunda neler olacağını düşünebiliyordu. Bu fikir bile dişlerini gösterme isteği uyandırıyor. Dezavantajlı durumdayken etrafta dolaşan bir tehdit bırakmazdınız. En azından nefes almaya devam etmek istiyorsan.

Ancak şu anda bunun üzerine düşünmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Gallina üçüncü ya da dördüncü teatral iç çekişini yaptıktan sonra Viv gözlerini devirdi. Cücenin elleri başının altında toplanmış, bir botunu diğerine vurarak tavanı inceliyordu.

"Neden hâlâ buradasın, gerçekten?" Viv sonunda sordu. "Gerçekten de Rackam'ın kasabaya dönmesini bekliyor olamazsın. Ben bile beklemeye zor dayanıyorum ve başka seçeneğim yok."

Gallina ona bakmadı. "Öyleyse ne olmuş yani? Şu anda bundan mutlu olmalısın."

"Zamanınızı daha iyi değerlendirebileceğiniz bir şey olmalı. Başka bir şey planlamış olmalısın, değil mi? Gemiden inmeden önce ne yaptın?"

Gallina kaşlarını çattı. "Benim yerimdeyken bir kıyafetin sana şans vermesinin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Şey..."

"Tabii ki hayır. Muhtemelen seni bir mil öteden görüyorlar ve hemen imzalıyorlar. Sen yürüyen bir gerekçesin. Kafatası kırabileceğinden kimsenin şüphesi yok, değil mi? Şu haline bir bak!"

"Hey, yine de üzerime düşeni yapmalı ve çalışmalıyım. Bugün bir saatimi kılıç formları arasında topallayarak geçirdim, kırımın üstüne düşmemeye çalıştım, çünkü düşmezsem-"

Cüce bir ahududu üfledi. "Beni bağışla. Beni ilk gördüğünde ne düşünmüştün? *Gerçekten* mi?"

Viv ağzını açtı ama ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gallina parmaklarını gömleğinin ön kısmında, bıçaklarının bulunduğu palaskasının geçtiği yerde gezdirdi.

Garip bir sessizliğe gömüldüler ve gri giysili adam bu sessizliği daha da arttırdı.

Viv nefes alıp almadığını bile anlayamadı.

"Bir ziyaretçiniz var." Iridia'nın boğuk sesi Viv'i uykusundan uyandırdı. Adrenalin mide bulandırıcı bir dalgayla Viv'in üzerine çökmüştü. Hücrenin arka tarafındaki yarık pencerelerden hâlâ zayıf bir ışık süzülüyordu ama salondaki kasırga lambaları yanıyordu.

Tapenti sinirlenmiş görünüyordu. Viv bunun sadece dinlenme ifadesinden mi kaynaklandığını merak etti. Yüzündeki ince ölçekli desenler pek de hoş bir gülümsemeye elverişli görünmüyordu.

Bir pençesiyle kırmızı pelerinin tokasını kavrayan, diğer pençesiyle de tanıdık kokulu bir kese kâğıdı taşıyan bir çingiraklı derili ortaya çıktı.

"Fern?" Viv, Geçit Yöneticisi'nin onu içeri almasına çok şaşırılmıştı. Iridia isteksizce High-lark'ı kabul ettiğini göstermişti ama Viv bunun daha çok aksi takdirde temizlemek zorunda kalacağı dağınıklıkla ilgili olduğunu düşünmüştü. Iridia'ya şaşkınca bakmaktan kendini alamadı ama Iridia'nın yüzü okunmaz haldeydi.

Fern endişeyle tapenti'ye baktı ve çuvalı iterek hücreye yaklaştı. "İyi olduğunuzdan emin olmak istedim. Bunları vermeme izin verirse seni beslemek zorunda kalmayacağını söylemiş olabilirim."

Viv kendini karyoladan kaldırdı, elini duvara dayadı ve zıplayarak parmaklıklara doğru ilerledi. "Highlark beni iyileştirdi. Ben iyiyim."

"Maylee'den," dedi Fern. "Bunu da isteyebilirsin." Kolunun altından *Tutku Denizi'ni* çıkardı.

"*Bunu* kabul ettiğimi hatırlamıyorum," dedi Iridia, müdahale edecekmiş gibi hareket ederek.

"Bu lanet olası bir kitap," diye tersledi Fern, şaşırtıcı bir sıcaklıkla.

Tapenti'nin dudakları inceldi ama bir an sonra geri adım attı.

İkisini de alan Viv kaşlarını kırıştırdı. "Maylee?"

"Evet, çok endişeli görünüyordu. Her şeyi gördü." "İçeride iki kişiye yetecek kadar var mı?" diye sordu Gallina.

Viv onu susturmak için elini salladı. "Potroast nasıl?"

"Davetsiz bir misafiri kaçırmış gibi yapıyor. Şu anda kendisiyle çok gurur duyuyor. O iyi." Fern önce Iridia'ya, sonra da onun girişine en ufak bir tepki vermeyen gri giysili adama baktı. "O piç sağ olsun."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Iridia, Fern'in arkasında belirerek.
"Gördüğünüz gibi, geceyi gayet iyi atlatacak."

Fern parmağını sessiz adama doğru uzatarak, "*İşte* göz kulak olman gereken kişi bu," diye cevap verdi.

"Topuklarını soğutuyor, değil mi? Söylenecek daha fazla şey varsa da burada söylemeyeceğiz."

Fern Viv'e son bir kez daha baktı ve dışarı çıkarılmasına izin verdi.

Viv kitapla birlikte karyolaya yerleşti ve çuvalın içindekileri inceledi. Kocaman, lapa lapa bisküviler ve sıcacık, pekmez, zencefil ve tereyağı kokan çörekler.

Bir süre sessizlik oldu.

"Sana metabolizmamdan bahsetmiş miydin?" diye sordu Gallina.

Bisküvi ve çörekler uzun süre dayanmadı. Viv bir çuval dolusunu aralarında eşit olarak paylaştı.

Gallina son kırıntılar için parmaklarını yaladı. "Sekiz cehennem, bunların teslimatını nasıl *değerlendirdin*?"

"Biliyorsam ne olayım," dedi Viv. "Şu kitaba bir bakayım."

Viv tereddüt etti ama sonra uzattı.

Cücenin gözleri kapağı tararken genişledi. "Vay canına. Dalga konusunda oldukça şanslılar, değil mi?"

"Ver şunu bana."

"Yapacağım!" Viv'in uzanan elinden kitabı aldı. "Ee, bunu okudun mu? İyi mi?"

"Neden, bir kopya almayı mı planlıyorsun?"

Gallina ona sırtıttı. "Hayır, okurken huzursuz oluyorum. Okuyabilirsin Ama benim *için*. Başka ne yapmamız gerekiyor?"

Viv bıraktığı bölümü düşündü. "Evet, bu konuda iyi olabileceğimi sanmıyorum."

"Seninle bir anlaşma yapacağım."

"Yine *anlaşmalar*," diye mırıldandı Viv.

"Siz bana bunun bir kısmını okuyun, ben de bu konudan bir daha bahsetmeyeyim. Asla."

Gallina'ya spekülatif bir bakış attı. "Bütün bu şey mi? Yani... ?" "Seni gri giysili, sıska bir adamdan kurtarmam gibi."

Söz konusu kemikli adam bu söz karşısında hiç kıpırdamadı. Şimdiye kadar Viv onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Neredeyse.

Dikkatlice düşündükten ve işlerin ne zaman kızıştığını hızlıca gözden geçirdikten sonra, "Bir bölüm," dedi.

"Üç."

"İki."

"Anlaştık." Gallina kitabı geri fırlattı ve Viv onu havada kaptı. "Seni uyarıyorum, ben pek iyi bir hikâye anlatıcısı değilim," dedi Viv.

"Yine de gerçekten denemelisin. Yapmazsan anlarım."

Viv kitabı havalı bir şekilde salladı. "Anlaşma çoktan yapıldı. Şimdi şart ekleyemem."

Gallina ona bir kez daha ahududu üfleyince Viv gülümsemekten kendini alamadı.

Duvara yaslandı ve yaralı bacağını elinden geldiğince düzeltti.

Boğazını temizleyerek, önce duraksayarak başladı.

"Raleigh dümeni kavr a y a c a k kadar uzun olana kadar hayatının çoğunu denizde geçirdi. O zaman bile, o kadar söğüt gibiydi ki-"

"Willowy?"

Viv bıkkın bir ses çıkardı. "İnce demek. Bunu okumama izin verecek misin?"

"Sesler çıkaracak mısın?"

"Hayır."

"Bu pek de iyi bir anlaşma değildi."

"Okumamı istiyor musun, istemiyor musun?"

Gallina homurdandı ama devam etmesi için eliyle işaret etti.

Viv yeniden yerleşti. "O kadar söğüt gibiydi ki annesi kötü bir fırtınada denize düşeceğinden korkardı. Zorlu bir yolculuktan sonra karayı ilk görüş gibi güzeldi. Yine de asla düzgün bir denizci olamayacaktı; bunu herkes biliyordu. Tesh sihir kitaplarıyla gemiye binene kadar hava Raleigh'in lehine dönmemişti. O günden sonra denizler onun için asla sakın olmadı, ama onu gerçekten de ilginç yerlere götürdüler."

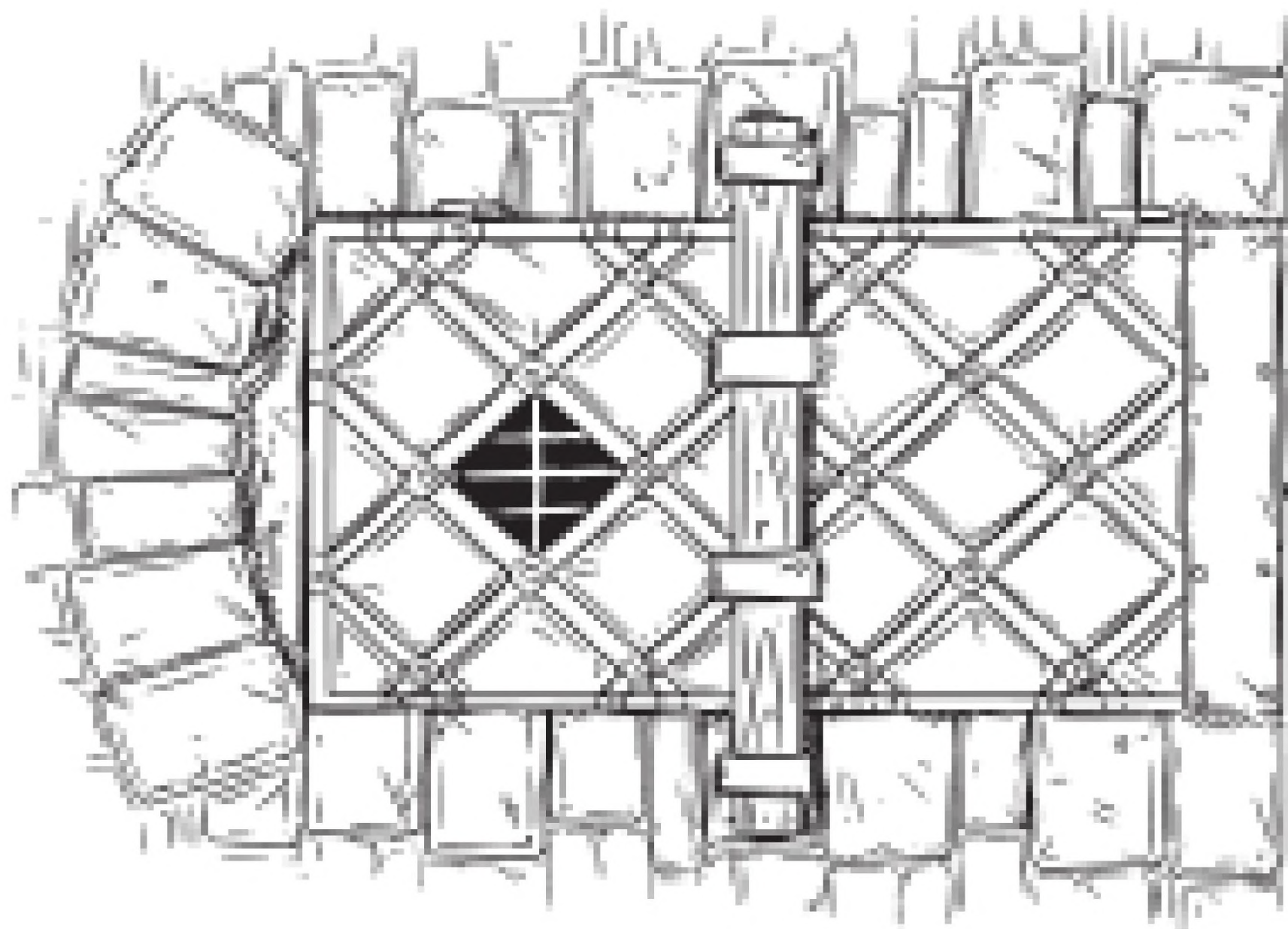
Daha dördüncü sayfaya gelmeden cüce usulca horlamaya başlamıştı. Viv karşısındaki adama sert bir bakış atarak öğleden önce kaldığı yerden devam etti ve kendi kendine okumaya başladı.

Yine de yorucu bir gün olmuştu ve bitkin düşmüştü. Uykunun onu da sürüklemesi uzun sürmedi ve kitap açık kaldı.

Kucağı
nda.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Hangi cehennemde o?"

"Wuh?" Gallina halsizce mırıldandı.

Viv cücenin karyolasının kenarını tuttu ve salladı. Bu onu hızla uyandırdı. "Gitmiş."

"Kim?"

"Sence kim?"

Gallina parmaklıklara doğru koşarak koridora baktı. "Masada da kimse yok!"

Dışarısı hâlâ karanlıktı, pencerelerden sadece şafak öncesi çivit rengi görünüyordu. Karşıdaki hücrenin kapısı sımsıkı kapalı duruyordu ama Viv onu salıverme telaşı sırasında uyuyabileceğine inanamıyordu. Ne kadar bitkin olursa olsun, kalçasındaki zonklama bilincini kaybetmesine izin vermemiştir.

"Hey!" diye bağırdı Gallina nöbetçi masasına doğru. "Onu kim dışarı çıkardı?"

Yanıt gelmedi.

Viv ayağa fırladı ve Gallina'ya katılmak üzere hücre kapısına doğru ilerledi. Gnome gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Sence muhafızı o mu öldürdü?"

"Ve biz bunu duymadık mı?" Viv başını sertçe salladı. "Bilmiyorum. Kan kokusu da almıyorum."

"O zaman onu öylece ... *bırakmış* olmalılar?" Gallina yüzünü buruşturdu ve parmaklıkların arasından tekrar bağırdı. "Hey!"

Viv'in sesi oldukça yüksekti. "Yukarıda kimse var mı? Müdürüm!"

İkisinin de sesi kısılana kadar böğürdüler ve sonra Viv, Gallina'yı engellemek için bir elini kaldırdı ve dinlemek için başını eğdi.

Görüş alanının dışından gelen nefes nefese bir inilti ve ardından ayağa kalkmaya çalışan birinin itiş kakışı ve tokat sesleri duyuldu.

Cüce gece bekçisi kendini duvara yaslayarak sendeledi. Koridorda tökezleyerek ilerledi, hücreler arasında dolaştı ve boş olana aval aval baktı.

"Oh, kahretsin," diye homurdandı.

"Nereye gitti?" "Iridia'yı bulsan iyi edersin," dedi Viv kesin bir ifadeyle.

"Kimdi o?" diye sordu Iridia, sesi tehlikeli bir şekilde tınısızdı.

"Sanırım ona dün sormalıydın," diye cevap verdi Viv, her kelimesinden tiksinti akıyordu.

Gallina ona uyarıcı bir bakış attı.

Tapenti, "Pek açık sözlü değildi," diye cevap verdi, ancak bunu açıklamak istemediği belliydi. "Hücrede aç bir gece geçirmek genellikle bunu düzeltir. Benim tecrübelerime göre, sabır ve zaman çoğu sorunu çözer."

"*Bu hariç,*" dedi Viv, bir elini hücre kapısına vurup menteşelerini tıkırdatarak. Her tarafının sıcak olduğunu hissetti ve parmaklıklara karşı gücünü denemek için şiddetli bir istek duydu.

Cüce gece bekçisi yerde oturmuş, yavaş ve düzenli nefes alıyor ve çok yeşil görünüyordu. Iridia ona birkaç sert söz söylemişti ve Viv şu anki durumunun bundan mı yoksa gece onu bayıltan şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Yine de hiçbir şey görmemişti ve bayılmadan öncesini de pek hatırlayamıyordu. Baş ağrısından şikâyet ediyordu ama tapenti onun bahaneleriyle pek ilgilenmiyordu.

Iridia parmaklıklara baktı, sonra da Viv'e. Endişeli görünmüyordu. "En baştan başlayalım, olur mu? Eğer bana yardım edersen Bunu yaparsan, davet ettiğin belayı göz önünde bulundurarak şehrimde bulunmaya devam etmene daha az olumsuz bakabilirim."

Viv kafesinde volta atarken sinirli küfürlerini dışlarının arasında zar zor tutuyordu. Iridia'ya ters ters baktı ve sonra irade göstererek ellerini çözdü ve küfürlerini yuttu.

İçini çekti ve karyolaya geri yerleşti. Bacağını dışarı atarak, elleriyle bacağına baskı yapmayacak ve başka bir şeyi ezmeyecek bir şey bulmaya çalıştı. "Thistleburr'daydım-"

"*Kitapçı* mı?" diye araya girdi Gatewarden kuşkuyla. "Evet.

Kitapçı."

Iridia bunun üzerine yavaşça gözlerini kırıştırdı ve devam etmesi için işaret etti. "Her neyse, orada oyalanıyordu ve sonra Potroast-"

"Pot-?"

"O bir gryphet. Fern'in gryphet'i. Her neyse, arkadan fırlayıp geliyor, kesinlikle küçük aklını kaybediyor ve adamın üzerine atlıyor. Adam da ona gelişigüzel bir tokat attı." Viv hareketi tekrarladı. "Ve evet, bu hiç iyi değil. Kim küçük hayvanlara vurur ki? Sırf bu yüzden onu kışının üstüne atardım ama

."

Viv devam etmeyince Iridia onu yönlendirdi. "Ama?"

Viv i ç i n i ç e k t i . "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, böylece umursar ya da dikkat e d e r s i n . Bak, onu kokladım ve şöyle kokuyordu. . . " Geri verdi

Tapenti'nin sert bakışları. "Solgun Varine'in kim olduğunu biliyor musun? Adını duydun mu?"

Iridia dudaklarını büzdü ve bakışları daha düşünceli bir hal aldı. "Büyücü mü?"

"Ben buraya gelmeden önce onun peşindeydik."

"Kahretsin, gerçekten mi?" diye sordu Gallina. Gözleri yuvarlaktı.

"Rackam *Varine*'i mi avlıyor? *Beyaz Leydi Varine*'i mi?"

Gatewarden cücenin sözünü kesmesi üzerine tısladı ve dikkatini Viv'e geri verdi. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Hiç bir wight'ın etrafında
bulundun mu?" Tapenti başını
salladı.

"Evet, var. Bu noktada çok fazla. Ölüm gibi kokuyorlar. Bu kısmı anlamışsındır, değil mi? Ama başka bir şey daha var, donmuş kan gibi. Kışın burnun kurur ve nefes aldığında bakır tadı alırsın. Onlara doğru yaklaşırsanız, aynen böyle kokarlar."

Viv boş hücreyi işaret etti. "*İşte böyle* kokuyordu." "O bir wight değildi. Kesinlikle nabızı atıyordu."

"Evet, biliyorum. Ama o kokuyu biliyorum ve onunla ilgili bir şeylerin *yanlış* olduğunu biliyordum. İçime kadar işlemişti, biliyordum. Ve eğer Varine ile bir ilgisi varsa... ? Öyle ya da böyle bunun doğru olup olmadığını öğrenecektim."

"İşte bu yüzden şehirde Gatewardens var."

Viv homurdandı. "Yakınlarda kimseyi görmedim, yoksa bir tanesini işaretlerdim." Bacağını sıvazladı. "Ve bir tane bulmak için kale duvarlarının içine koşmayacaktım, değil mi?"

"Bu seni mücadeleye atılmaktan alıkoymadı."

Viv ellerini havaya kaldırdı. "Kılıcım yanımda olsaydı belki her şey farklı olurdu. Benden ne istiyorsun? Hücrenden kaçtı, gardiyanını bayılttı ve bu ona çok fazla belaya mal olmamış gibi görünüyor. O bir tehdit. Bizim için değilse bile, başkası için. Çadırında bir yılan bırakırsan, ısırılmak istersin."

"Oldukça boktan bir benzetme," diye tısladı Gallina, Iridia'nın ifadesi kararırken.

"Nasıl dışarı çıktı?" diye sordu Tapenti, öfkesini kontrol altında tuttuğunu gösteren bir hassasiyetle.

"Ben nereden bileyim? Biz uyuyorduk!" Viv sesini yükseltmekten kendini alamadı. "İkimiz de lanet olası bir şey görmedik ama şimdi o dışarıda, biz buradayız ve sanırım eşyalarını da geri aldı, değil mi?"

"Öyle," diye homurdandı cüce, kafatasının arkasına masaj yaparak. "O çanta, magestone, hançerler..."

"Benimkini çalmadı, değil mi?" diye sordu Gallina endişeyle.

Cüce başını salladı ve kadın rahat bir nefes aldı.

"İkiniz de hâlâ hayattasınız. Luca da öyle," diye acı acı gözlemledi Iridia. "İsimsiz ziyaretçimiz kaçabilseydi, sizi uykunuzda öldürebilirdi. Her kimse, aklında intikam yoktu."

"Belki de bizi öldürmek sandığın kadar kolay değildir ve belki o da bunu anlamıştır," dedi Gallina, belli ki konuşmanın dışında bırakılmış hissederek. "Ve bizden iki tane var! Hâlâ buradayız bu arada. O gittiğine göre bizi neden tutuyorsunuz ki?"

"Yeni bir neden bulmama gerek yok," dedi Iridia. "İlki tamamen yeterliydi." Ama Viv onun içinde bir şeylerin değiştiğini anlayabiliyordu.

Viv olabildiğince makul bir ses tonuyla, "Anlamlandırmana yardım etmemizi istedin," dedi. Bacağı ona bağırırken bunu yapmak olması gerekenden daha zordu. "Ne bildiğimizi biliyorsun. Ne olmuş yani? Kararınız nedir?"

"Karar verdiğimde sana söylerim," diye yanıtladı Geçit Bekçisi. Topuklarının üzerinde dönerek gözden kayboldu.

Iridia onları bir saat daha bekletti ama Viv bunun saçma bir hâkimiyet gösterisi olduğunu düşündü. Onları serbest bırakan Luca oldu, hâlâ solgun ve dengesiz görünüyordu. Eşyalarını geri verdi ve beladan uzak durmaları için mırıldanarak bir uyarıda bulundu ama Viv onları arkada gördüğü için rahatlamış görüldüğünü düşündü. Gallina, binadan çıkıp sabah ışığına adım attıklarında hançerlerinin kabzalarını sevgiyle okşadı. Havada nemli, dumanlı sabah ateşlerinin, kaynayan yulaf ve domuz pastırmasının kokuları dolaşıyordu. Gnome'un midesi yüksek sesle, özlem dolu protesto sesleri çıkardı.

Murk'un duvarlarla çevrili alanından çıkarken sessizdiler ama her biri gözünü dört açmıştı. Tahmin edilebileceği gibi, gece kaçan kişiden hiçbir iz yoktu. Viv olsaydı şaşırırdı ama bu onu aramaktan alıkoymadı.

Gatewardens da bakıyordu. Iridia'nın adamın kayboluşunu hafife almadığı belliydi ve neredeyse her köşede bellerinde fenerler olan kadın ve erkekler görüyorlardı. Hepsinde dikkatli ve güvensiz bir bakış vardı, elleri sık sık kabzalarındaydı. Viv, iyi garnizonlu kalenin olası bir deniz istilasına karşı alınmış bir önlem olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise,

sıkılan Gatewarden'ların nihayet dikkatlerini çekecek acil bir şey vardı.

Hatta birkaçı Murk'un devasa taş geçidinden aşağı inen kumlu yolda devriye geziyordu ama orada ne bulmayı umduklarını Viv hayal bile edemiyordu.

Bir çift yelkenli sabah sisinin içinde rıhtıma yanaştı ve dalgalar sert ve gürültülü bir şekilde kükredi. Güneş denizin üzerinde parıldıyor ve günün ilerleyen saatlerinde gerçek bir sıcaklık vaat ediyordu.

Gri giysili adamın o teknelerden birinde olabileceğini düşündü ama nedense bundan şüpheliydi.

Viv, esasının yardımıyla yamaçtan yukarı, Tünek'e doğru topallayarak ilerledi. Gallina onun hızına ayak uydurdu ve Viv bunu pek de umursamadığına karar verdi.

"Sence bizi yatağımızda mı öldürecek?"

"Ölmeyi planladığım yerde değil," diye homurdanarak cevap verdi Viv. Gerçi adamın burnunun dibinden kaybolmuş olması onu itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatsız etmişti. Elinin altında kılıcıyla uyuyacaktı, bu kesinlikle kesindi.

"Bütün zamanını orada mı geçiriyorsun?" Gallina, Thistleburr Kitapçıları'nın önünden geçerlerken sordu.

Viv homurdandı. "Ona da mı musallat olmayı planlıyorsun?" Gallina'nın yüzündeki kararan ifadeyi gördü. "Şaka yapıyorum. Evet, sanırım hoşuma gitti. Özellikle de artık bir sandalye olduğu için. *Rahat* bir sandalye."

"Rahat, ha?"

"Yine de botlarınızı masaya sığdıramazsınız."

Gallina bir kıkırdamayı bastırdı. "Yani, yapacak işlerim var." "Uh huh."

Bir süre daha sessiz kaldılar.

Viv yüksek sesle, "O bölümleri hiç duymadın ama," diye düşündü.

"Hm. Sanırım bir anlaşma yaptık."

"Evet."

"Sanırım bir daha uykuya dalmam gerekirse, geri kalanını çağıracağım. Belki şu rahat koltukta."

Viv bunu bir cevapla onurlandırmadı. Ama The Perch'ün merdivenlerini tırmanıp minnetle kendi yataklarına çökmeye doğru ilerlerken hâlâ gülümsüyordu.

OceanofPDF.com

Viv o gece kılıcı yanında yere bıraktı, kabzası parmaklarından sadece birkaç santim uzaktaydı. Hayal gücü ne yazık ki oldukça iyiydi ve grili adamın kokusunu bir iki kez aldığını bile hayal etti. Onu kapısının hemen dışında, kilide bir büyü yaparken, balık sırtı ellerinde gümüş bir kılıçla hayal etmek çok kolaydı.

Gün de çok sıcaktı, tam bir kavurucuydu ve rüzgâr kendini dışarı atmıştı. Saman kaplı şilteye uzandı, terliyordu ve kemikleri bitkin düşmüştü, bacakları tutuşmuştu ve bir başparmağını bıçağının kabzasının sarılı derisinde gezdiriyordu.

Yaralı olmaktan bıkmıştı ve sokakta kavga etmek gibi aptalca bir şey yaparak iyileşmesini geciktirdiği için kendine kızgındı. Viv, Highlark'ın talimatlarına uymaya karar verdi. Çoğunlukla.

Bu konuda kendisiyle boğuşurken, uyku aniden gelip onu yakaladı. Uyuduğunda, çok derin uyudu.

Viv ertesi gün geç saatlere kadar uyanmadı.

"İyi görünüyor," diye seslendi Viv yamaçtan aşağı dikkatlice inerken. Denizden gelen taze bir esinti tenindeki ısıyı uzaklaştırırken, kılıcı tekrar kalçasındaydı.

Fern bir pençesinde geniş bir kıl fırça tutuyordu ve kürkü kıpkırmızıydı. Kapının yarısını -alt yarısını- taze boya kaplamıştı ve yanında eski bir yelken bezi parçasının üzerinde ip saplı bir kova d u r u y o r d u .

"Oh," diye cevap verdi, alnını sildi ve arkasında hafif bir kırmızı leke bıraktı. "Güzel. Geri kalanını almak için beni bir şeyler dengelemekten kurtarabilirsin. Tanrım, kısa boylu olmaktan nefret ediyorum." Viv'in kınalı bıçağını görünce gözlerini kırıştırdı ama bir şey söylemedi.

"Her şeyi berbat etmeyeceğime söz veremem," dedi Viv, tahta kaldırıma tırmanırken yüzünü buruşturarak.

Çıngıraklı sanki kendi yarasıymış gibi tıslayan bir ses çıkardı. "Iridia'nın seni dışarı çıkarmasına şaşırdım. Bacağın nasıl?"

"Eğer izin verirsem iyileşir." Tırabzana yaslandı, derin bir iç çekti ve acısının akıntının çekilmesi gibi azalmasına izin verdi. Kafasını kaldırdığında, Potroast'ın pencerelerden birinden ona gözlüklü gözlerle baktığını gördü.

Fern sertçe etrafına bakındı. "Ve... eğer *sen* dışarıdaysan, o zaman ne olacak? *onu?*"

Viv kaşlarını çatı. "Bu daha uzun bir hikâye. Neden sana resim yaparken anlatmıyorum?"

Kılıç kemerini çözdü ve kılıcını kolayca ulaşabileceği bir yere, duvara yasladı. Fırçayı eline alarak, uzun ve emin vuruşlarla temiz bir şekilde çalışmak için elinden geleni yaptı. Hasar görmemiş bacağı, çalışırken ağırlığının çoğunu diğerinden uzak tutabileceği kadar sağlamdı ve Fern kovayı tuttu, böylece Viv fırçayı yeniden doldurmak için eğilmek zorunda kalmadı.

Viv, parmaklıklar ardında geçirdiği gece boyunca ve ertesi sabah olanları anlattı. Gri giysili adamın ortadan kaybolmasıyla ilgili kısma geldiğinde Fern ciyakladı ve neredeyse kovayı düşürüyordu.

Viv'in büyücüyle ilgili açıklaması ve aralarındaki bağlantıya dair şüpheleri sırasında Fern kendini daha fazla tutamadı.

"Yani, kilitli bir hücreden kayboldu ve bıçakları ve... lanet *büyüsüyle* dışarıda mı?" diye sızdı.

Viv'in de hoşuna gitmemişti ama çingırağın bu kadar öfkelenmesine şaşırmıştı. "Boyutları bu kadar, evet."

"O zaman *her an* geri gelebilir mi?"

Viv elindeki fırçayla kılıcını işaret etti. "Iridia'nın şu anda onu yanımda taşıdığım için bana sorun çıkaracağını sanmıyorum, çıkarsa da umurumda olacağını sanmıyorum."

Fern ona şüpheyle baktı.

"Benim işim bu." Viv omuz silkti. "Yaşamak için tehditkârım. Gün boyunca dükkânınızda yer kaplamak beni iki kat daha kullanışlı yapıyor, değil mi?"

"Seni iş başında görmek... tuhaftı. Arkadaşlığınızdaki hoşlanmıyorum çünkü *tehditkârsınız*."

Viv kaşlarını çatı. "Şey, sadece ihtiyacım olduğunda."

Fern ona tekrar baktı. "Demek istediğim bu değil. Potroast'a vurduğunda... gözlerini gördüm." Yutkundu. "Çok *ölüydü*ler. Her yerim buz kesti."

"Kesinlikle yanılıyor. Hem de sonuna kadar."

"Sadece senden şüphe etmediğimi söylemek istedim. Yaptığın şeyden şüphe duyma. İlk başta üzuldüm, çünkü dürüst olacağım, çok fazla sokak kavgası görmedim. Murk'ta pek yaygın değil!" Zayıfça güldü. "Sanırım Iridia bundan emin oluyor. Sanırım ben farklı bir şekilde üzgünüm. Ve sana değil."

Viv üst kenarın etrafını elinden geldiğince boyarken bir süre sessiz kaldılar. Fırça tekniğinin işçilik olarak adlandırılabilirliğinden bile emin değildi ama kapı kesinlikle kırmızıydı.

"Dün gece Potroast beni uyandırdı. Daha önce olduğu gibi havlıyordu. Sence ... ?"

Viv fırçanın son darbesini de bitirdi ve dikkatlice kovaya yerleştirdi. Fern'e ciddiyetle baktı. "Bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Eğer biri için geliyorsa, benim için geliyordur ve bunu burada yapmayacaktır. Kitapçıdan ne isteyebilir ki? Ya da senden korkmasına gerek var mı?"

"Bunun beni daha iyi hissettirdiğinden emin değilim."

"Dediğim gibi, benim işim bu," diye yanıtladı Viv. Biraz sırttı. "Şimdi, kürküdeki boyaya dikkat etsen iyi olur. Tavuk öldürmüş gibi görünüyorsun."

"Ah, kahretsin," dedi Gallina, açık elini sallayarak. "Bu ıslak mıydı?"

Viv cüceyi kitapçada görünce o kadar şaşırılmıştı ki, neredeyse sinirlenmeyi unutacaktı. "Boyayla ilgili tabelayı görmedin mi?"

Gnome kapıyı sırtıyla destekleyerek açtı-boyasız tarafıyla -Pencereye, sonra da yukarı baktı ve sonunda onu gördü. "Göz hizamın dışında."

Viv, Fern ile görüşmek için eğildiği tezgâhtan uzaklaştı. "Eğer bunun içinde parmak izi varsa..."

"Bu kadar alıngan olma. Eminim sorun yoktur."

"Eğer ellerindeyse, kapıda değildir," diye homurdandı Viv.

"Neden umursuyorsun ki? Bu senin değil." Gallina parmaklarını Fern'e doğru salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Çıngıraklı köpek çenesini pençesine koydu ve iç çekti. "Sorun değil. Sanırım Viv'e yardım ettiğin için sana teşekkür e t m e l i y i m . Boyadaki bazı izler ödenecek küçük bir bedel."

Gallina gülümsedi ve Viv onun da göğsünü şişirmiş olabileceğini düşündü ama bıçakların altında bunu anlamak zordu. "Gördün mü, evet, işte ben buyum-Bekle, *yardım ediyor musun?*"

"Kıçımı kurtarmak. Bu daha mı iyi?" diye sordu Viv. "Ben hâlâ kapıyı kontrol ediyorum." Cüce dükkâna girip eleştirel bir gözle etrafı incelerken, Viv yolun geri kalanını yürüyerek kat etti ve kapıyı dikkatle inceledi.

"Fern," dedi çıngıraklı. "Ve sen de Gallina olmalısın?"

Cüce Viv'e kaşlarını kaldırarak baktı.

"Evet, I söyledi onu hakkında Sen," o dedi sabırla. "Sen çok takdir ediyorum."

Gallina sandalyelerden birine yerleşti.

Viv sandalyesini fark etti. Gallina bir alışkanlık geliştiriyor gibi görünüyordu. "Hey, haklısın, burası oldukça rahat."

Potroast koşarak geldi, hemen sandalyenin üzerine sıçradı ve cücenin bacağına kıvrıldı.

"Ah, kim bu?" Gallina gryphet'in gözlerinin arasındaki tüyleri okşadı ve Potroast daha da yakınına sokuldu.

Viv bu durumdan itiraf edebileceğinden çok daha fazla rahatsız olmuştu. Fern, "Şu küçük beyefendi Potroast," dedi.

Gallina yüzünü buruşturdu. "*Bunu* hak edecek ne yaptı?"

Çıngıraklı güldü. "Gerçek adı Pallus. Babam ona edebi bir şaka olarak *Dördüncü Dilek'teki* Büyük Gryphon'un adını verdi, ama ben küçüktüm ve adı doğru söyleyemiyordum, bu yüzden ..."

"Daha iyisini hak ediyorsun," diye fısıldadı gnome Potroast'a.

Fern meraklı bakışlarını Viv'e yöneltti, o da çaresizce omuz silkti ve "Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu. Garip bir şekilde, bu "biz" ifadesi son derece doğal gelmişti.

"Sanırım bana bir ya da iki bölüm daha borçlusun," dedi Gallina.

"Günün bu erken saatinde uykuya dalmak istiyorsun, ha? Kitap yanımda değil."

"Kulağa kaynakçı konuşması gibi geliyor. Burada mı *çalışıyorsun* yoksa?" Viv omuz silkti. "Yardım ediyorum."

"Bedavaya mı?" Gnome şok olmuş gibiydi.

"Hayır, dükkânın yönetimi onda. Ne okumak isterse." Fern ona eğlenerek baktı.

Gallina yüzünü buruşturdu. "Yani, temelde bedavaya. Bütün gün burada tam olarak ne *yapıyorsun*?"

Fern, "Müşteriler geldiğinde -örneğin siz- onlara kitap satıyoruz," diye yanıtladı.

Gallina, ses tonunun patronluk taslayıp taslamadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi çıngıraklıya baktı. Fern hiçbir ipucu vermemekle takdire şayan bir iş çıkarmıştı.

Çıngıraklı adam devam etti, "Biz de tam birisi için bir kitaptan bahsediyorduk. Bir hediye. Kitapçının sanatı budur, söz konusu kişi için doğru kitabı seçmek."

"Kimin için?"

Viv boğazını temizledi. "Uh, sadece... bir arkadaş."

"Burada arkadaşların mı var?" diye sordu Gallina kuşkuyla. "Oh, bekle, ben miyim?"

Bunun üzerine Viv kahkahayı patlattı. Kendini tutamadı.

"Nedir bu?" Viv kahverengi kâğıda sarılı ve iple tutturulmuş bir paketi uzatırken Maylee sordu. Neyse ki Fern bağlamıştı, yoksa umutsuz bir karmaşa olacaktı.

"Sadece teşekkür etmek istedim." Viv ilk kez Sea- Song'u sıra olmadan görüyordu. Sepetler ve raflar neredeyse bomboştu ve sıcak ile nem hatırladığı kadar yoğun değildi. Fırınlarda ateş yanmıyordu ve saçlarını topuz yapmış ince yapılı kız arkadaki derin leğende çalışkan bir şekilde tencereleri ovuyordu. Tüm mekân, bitmek bilmeyen enerjiyle geçen bir günün ardından rahat bir nefes almış gibiydi.

Cücenin yüzündeki gülümseme kocaman ama aynı zamanda Viv'in hatırladığından daha yumuşaktı, sanki gerçek bir şaşkınlık onu yarı yolda yakalamıştı.

"Ayy," dedi sessizce, parmağını ipin altında gezdirerek. Tırnaklarının kenarları unlanmıştı. "Açabilir miyim o zaman?"

"Tabii! Evet, elbette." Viv orada garip bir şekilde durdu, aynı anda hem hızlı bir çıkış yapmak istiyor hem de ne olduğunu anladığında Maylee'nin yüzündeki ifadeyi yakalamayı umuyordu. Fern'le her şeyi konuşmuşlardı ve Viv seçimin biraz fazla isabetli olmasından endişe etse de sonuçta kitapçıya kendisinden daha çok güvenmişti.

Cüce hızlı bir çekişle ipi kopardı ve kâğıdı dikkatlice arkaya katlayarak ahşap ve sağlam bağcıklarla ciltlenmiş büyük bir cilt çıkardı. Önce kaşları çatıldı. Ön yüzünde herhangi bir başlık yoktu ama kitabı açıp gözleri ilk birkaç sayfayı taradığında gülümsemesi geri geldi ve doluluğa doğru yol aldı.

"Peki, eğer bu ... Sekiz..." Gözlerini kocaman açarak Viv'e baktı. "Bu düşündüğüm şey mi?"

"Size sadece tariflerden oluşan bir kitap verdiğim için kendimi biraz tuhaf hissettim, çünkü..." Etrafına el salladı. "Onlara gerçekten ihtiyacın var mı? Ama-"

"Sadece tarifler mi? Bu bir *Gnomca hamur işi* tarifleri kitabı." Maylee güldü. "Kahretsin, onları *yapmak* zorunda bile değilim. Sadece onları okumak bile bir zevk. Bunlardan bazıları... tanrılar! Adımlar! Ve şu gravürlere bakın! *Bayıldım, t a t l ı m .*"

"Sevindim," dedi Viv, ama bir yandan da bu kitabı kendi başına düşünemediği için utanç duyduğunu hissetti. "Beni düşündüğün için de teşekkürler. Hapisteyken. Bunu yapmak zorunda değildin ama

... güzeldi." Kızardı. Hediye vermek, olması gerekenden çok daha fazla dikkat gerektiriyordu.

"Seni mi düşünüyordum?" Maylee tezgâha yaslandı. "Tatlım, sen buraya geldiğinden beri hiç durmadım."

"Oh. Um." Viv'in düşünceleri, beynine bir sopayla vurulmuş çasına kesin bir şekilde yok oldu.

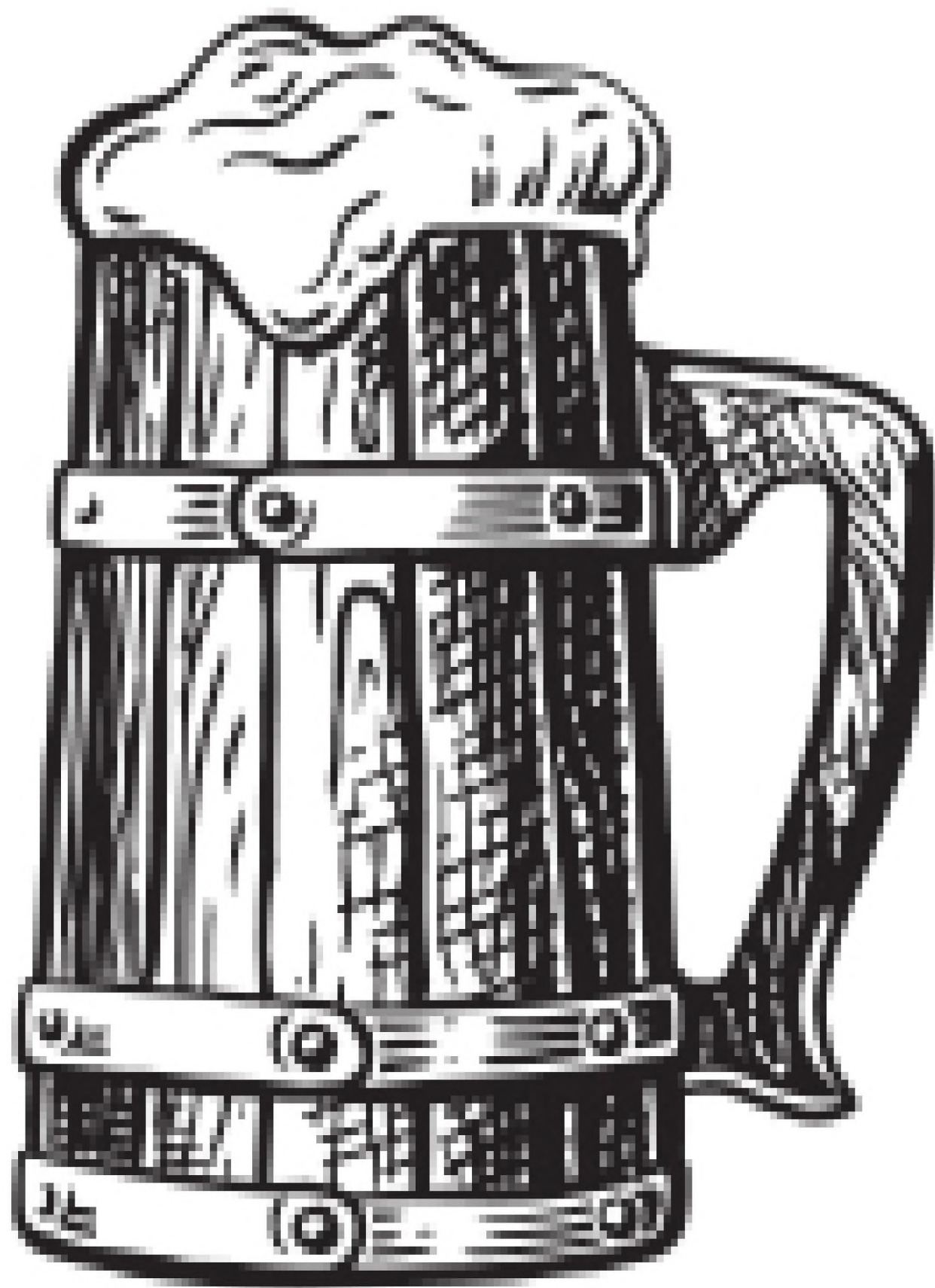
Cüce Viv'in yüz ifadesini izledi, kendi yüz ifadesinde de hem eğlence hem de başka bir şey vardı.

"O bacağa iyi bak Viv." Maylee göz kırptı, kitabı sevgiyle okşadı ve temizlik işlerine geri döndü.

Viv dükkândan kafası karışmış bir şekilde ayrıldı ama bu durumdan hoşnut değildi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Viv, hapishanede geçirdiği geceyi takip eden ilk birkaç gün boyunca artan bir şüphe içindeydi, ancak bu hisler her zamanki halinden çok da uzak olmayan bir arka plan uyanıklığına dönüştü.

Gri giysili sinsi adamlar ortalıkta görünmüyordu. Yine de kılıcını yanından ayırmadı, Iridia'ya lanet olsun.

Dükkândayken Fern'in ön pencereden bakmanın pek de hoş bir şey olmadığını söylemesi üzerine onu tezgâhın arkasına sakladı.

Ve ilk kez, gerçekten de caydıracak müşteriler vardı. Ne Viv ne de Fern bunun yeni boyadan mı yoksa içerideki kaosun biraz daha azalmasından mı yoksa başka bir belirsiz hareketlilik algısından mı kaynaklandığına karar veremiyordu. Bir trafik seli olduğu söylenemezdi ama her gün düzenli bir müşteri akını oluyordu - bazen eli boş ayrılan meraklı gezginler, ama gerçek alıcılar da oluyordu. Bir ya da iki kez, aynı anda iki kişi bile geldi. Birkaçı Viv'e meraklı bakışlar fırlattı ama bu olduğunda Viv kendi kitabını aldığından emin oldu ve bakışları başka yerlere kayd.

Gallina, genellikle Potroast'ı ziyaret etme bahanesiyle ara sıra uğradı. Çoğu zaman da sandalyelerden birinde bir süre takılırdı.

Hareketsizlik Viv'in bacağına iyi gelmiş, sokaktaki uygunsuz mücadelesinden sonra kaybettiği yerin bir kısmını geri kazanmıştı. Highlark onun ilerlemesinden isteksizce memnun bile görünüyordu. Ama bu sessizlik, Kuzgunlar'ın nerede olduğu ve dönüşlerini kaçırdığı ya da hiç dönmedikleri yüzlerce hayali senaryo hakkındaki huzursuzluğunu gidermek için hiçbir şey yapmadı. Rackam sözünden dönecek biri değildi elbette ama Viv de şirketin emektarlarından sayılmazdı. Kendini içinden çıkamayacağı bir belaya bulaştıran pervasız bir orktan uzak durmaktan mutlu olacağını söyleyen rahatsız edici sesi susturamıyordu.

Kelimeler umabileceği en iyi dikkat dağıtıcıydı.

"Pekâlâ," dedi dükkâna girerken. "Kitabı bitirdim." Sis, binanın önündeki yamaçtan yukarı doğru yığılmıştı ve soğuk bir duman gibi arkasından kıvrılıyordu.

Petroast ona kısıp gözlerle baktı ve bazı rafların arkasına saklandı. "Ah, gerçekten mi? Yeterince uzun sürdü. Çok fazla bölüm sadece uygun Odan için?" Fern tezgâhın arkasından ona sırtıttı. "Hm," diye yanıtladı Viv.

"Biliyorsun, o buralı."

"Kim?"

"Zelia Greatstrider, yazar. Buralarda yaşıyor."

"*Murk'ta mı?*" Viv kuşkuyla sordu. Kılıç kemerini çözdü ve kılıcını her zamanki yerine sakladı. *Tutku Denizi'ni* tezgâhın üzerine kaydırды.

"Evet, bazılarımız burayı *seviyor*," diye yanıtladı Fern, kitabı kendine doğru çekip bir pençesini ön yüzünde gezdirerek. "Biraz kuzeyde bir aile arazisi var. Onu bir ya da iki kez gördüm ama bu tarafa pek sık geldiğini sanmıyorum. Muhtemelen başka birini gönderiyordur. O çok... çok *asildir*."

Nedense bir yazarın sokakta yürürken karşılaşabileceğiniz gerçek bir insan olduğunu hayal etmek imkansız görünüyordu. "Ve o sadece... kitap mı yazıyor?"

Fern ona tuhaf bir bakış attı. "Bir şekilde olmalı. Ve o sadece kitap yazmıyor, bir *sürü* kitap yazıyor."

"Mesela, kaç tane daha?" Viv, elinden geldiğince kayıtsız bir şekilde sordu.

Fern'in dudakları tam anlamıyla kedigillere özgü bir sırtışla kıvrıldı, bu koşullar altında hiç de azımsanacak bir başarı değildi. "Biliyor musun, bir kitapçı için, sonunda kancayı taktığında *çok* tatmin edici oluyor."

Viv gözlerini devirdi.

"Elimde hangileri var bir bakayım. Bu stok yenileme siparişini bitirmeye çalışıyordum ve-"

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Pitts sisin içinden eğilerek içeri girdiğinde kimin daha çok şaşırdığını söylemek zordu, tıraşlı kafa derisinde nem boncukları oluşmuştu.

Kapının hemen önünde beceriksizce durdu, sonra küçük turuncu şiir kitabını iki parmağının arasında tuttu. "Merak ediyordum," dedi yavaşça, Fern'in başının çok üzerindeki bir noktaya dikkatle bakarak, "bunun gibi bir tane daha var mı?"

"Hey, tatlım!"

Pitts'in beklenmedik bir şekilde dükkâna gelmesinden sonra Viv, Maylee The Perch'te karşısındaki sandalyeye oturana kadar sürprizlerle işinin bittiğini düşünüyordu.

"Hey..." Viv elindeki bardağı yavaşça yere bıraktı.

Maylee sade kıyafetler giymişti ve ilk kez terden ve sıcaktan parıldamıyordu, ancak yanaklarındaki allık kaybolmamıştı. Örgüsü bir keten ipi gibi omzuna dökülüyordu ve fener ışığında gözleri

ışıl ışıldı. Viv'in bunu fark etmesi bir saniye sürdü ama avlanmaya alışkın bir savaşçı olarak, takip edilmenin ürpertisi yeniydi.

"Brand!" diye bağırdı Maylee. "Ben sığır eti alacağım! Peki şu küçük kırmızı patateslerden var mı? Kastettiklerimi biliyorsun."

Brand dövme kolunu onaylarcasına kaldırdı.

"Ve içecek bir şeyler!" diye ekledi.

Viv tabağını yana kaydırıp ve kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. Beklemek kibarca görünüyordu. "Seni daha önce burada gördüğümü sanmıyorum." Sesini alçalttı ve ekledi, "Ve bu biraz utanç verici ama seni fırının dışında görmek garip hissettiriyor. Sanki... Bilmiyorum, oraya *ait gibisin*." Zelia Greatstrider'ı Murk'ün etrafında yürürken hayal etmek onu şaşırtmıştı ama Maylee'yi dışarıda görmek de aynı derecede imkânsız görünüyordu. Yine de buradaydı.

"Eğer bu sizi şaşırttıysa, beni birkaç yıl önce görmeliydiniz."

"Öyle mi?" Viv'in kaşları kalktı.

"Sanırım bugünlerde bana bakınca bunu anlayamazsınız ama ben de eskiden ortalığı birbirine katardım." Maylee bir kolunu kıvırdı. "Bunları sadece parayı yumruklamak için almadım."

"Ciddi misin?"

"Kötü bir topuz salladım. Büyük, flanşlı bir şey. Çoğunlukla paralı askerlik yaptım ve sadece birkaç yıl çalıştım ama evet."

Viv daha da öne eğildi. "Kiminle kaçtın? Ne oldu?"

Maylee güldü, Viv'in ondan duymayı beklediğinden daha narin bir sesteki bu. Cüce kısa boylu olabilirdi ama onunla ilgili her şey büyük olmalıymış gibi görünüyordu. "Adını duyduğun biri değil. Sanırım kamp ateşinde pişirdiğim bisküvilerle uğraşmak, nemli bir mağarada dolaşmaktan daha çok zamanımı alıyor. Hiç kamp ateşinde bisküvi pişirdiniz mi? Tam bir baş belası. Yine de bunda oldukça iyiydim. Ve bir noktada..." Omuz silkti.

Viv şaşkındı. Aklına hemen Kuzgunlar geldi ve göğsünde vatan hasretine benzer bir şey alevlendi. "Ve sen... bunu yapmaktan mutlu musun? Özlemiyor musun?"

"Köklerin üzerinde mi uyuyorsun? Hayır."

"Buyurun hanımefendi," dedi meyhaneci çocuk, Maylee'nin önüne dumanı tüten bir tabak ve bakır bir fincan koyarak. Bir santim kalınlığındaki ağır biberli sığır eti tabağı, bir demet tuzlanmış, küp küp doğranmış patatesle doluydu. Viv yemeğinin yarısını çoktan bitirmişti.

Ama midesi ceviz, biberiye ve sıcak, çıtır çıtır yağ kokuları yüzünden hırıliyordu.

"Teşekkürler, Ketch." Demek tavernacı çocuğun bir adı vardı. Viv onun bir "hon" olmadığını fark etti.

Maylee tabağını önüne koyarken gözleri parlıyordu ve yüzündeki memnun ifade Viv'in gülümsemesine neden oldu. Kadın kesinlikle yemek konusunda hevesliydi.

Viv kendi tabağını tekrar önüne çekti ve çatalı eline aldı. "Sekiz cehennem, hayal bile edemiyorum. Çıldırırdım. Burada beklerken kaşıyamadığım bir kaşıntım varmış gibi hissediyorum ve her geçen gün biraz daha kötüleşiyor."

Cüce hevesle bir ısırık koparıp ağzına attı ve çiğnerken gözlerini kapattı. "Oh, işte bu." Memnuniyetle iç çekti. "Neyse, hayır, pek sayılmaz. Kendimi meşgul ediyorum ve çok daha az kanama oluyor." Çatalını Viv'e doğrulttu. "Ve çok daha iyi yemekler."

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yemek yediler, sadece teneke tabaklardaki bıçak ve çatal sesleri zamanı işaret ediyordu. Rahat bir ortamdı.

Sonunda Maylee elindeki kapları bıraktı ve parmaklarını tabağının üzerinde gezdirdi. Hâlâ gülümsüyordu ama bakışlarında ciddi bir şeyler de vardı ve Viv bir perdenin kenara çekildiği hissine kapıldı.

"Bak," dedi Maylee ve sesi daha yumuşaktı, sadece Viv için tizleşmişti. "Senden hoşlanıyorum."

Viv, o rahatlık hissi buharlaşıp gittiğinde boğazını temizledi ve yerini, içinden çıkmaya vakti olmadan çözemeyeceği bir duygu karmaşasına bıraktı. Birdenbire sahip olmadığı bir zaman. "Sanırım bunu bir şekilde anladım," dedi topallayarak. Ve sonra daha aşağıdan, "Nedenini bilmiyorum ama."

Maylee spekülatif bir kaşını kaldırdı. "Şey, o kolları ilk gördüğümde olduğunu söyleyebilirdim, çünkü... sekiz cehennem! Ama aslında seni sırada beklerken gördüğümde oldu. Diğer insanların etrafında dikkatli bir şekilde dolaşmanı izliyordum."

Viv'in yanakları kızardı ve söyleyecek söz bulamadı. Birden nefesi kesildi.

"Hepsi çok tatlı. Ve tamam, sonra Fern'le de konuştum." Viv'in irileşen gözleri karşısında Maylee güldü. "Hiç sır vermedi tatlım ama belki sana bir göz atmışımdır. Seni daha yakından tanımak istediğimi anlamama yetecek kadar."

Gülümsemesi kayboldu ve gözlerinde uzak ve hüznü bir şey vardı. "Biliyorsun, dışarıda bir sürü insan var. Çok fazla gürültü var. Yaptığım işi seviyorum, her gün seviyorum, ama hiçbirimiz tüm dünyanın küçük bir parçasından fazlasını görmüyoruz, sanki küçük bir pencereden bakıyormuşuz gibi. Ve ben seni benimkinden gördüm,

ve içimden bir ses, "İşte tanıman gereken biri." dedi. Bu kadar basit.

"Gideceğini biliyorum," dedi. "Belki birkaç hafta içinde. Ama ne var biliyor musun? Benim için fark etmez. Senin için her şeyi çok basitleştireceğim. *Beni* tanıman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

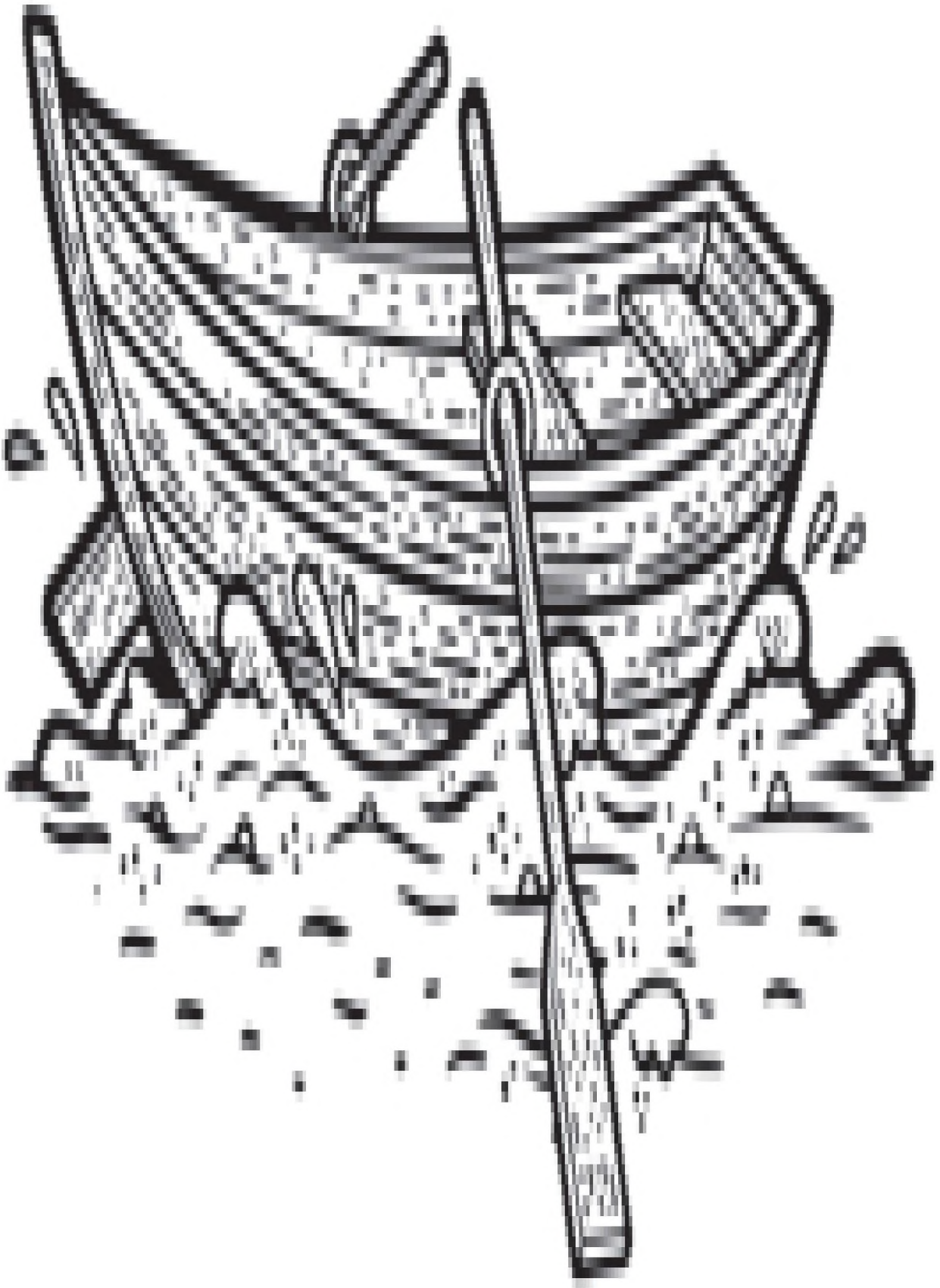
Maylee bunu gelişigüzel söylemeye çalıştı ama Viv bu sözlerdeki gerginliği hissetmeyecek kadar donuk değildi.

Kelimeler zihninde buhara dönüşürken Viv ona uzun uzun baktı ve bu sırada gerginliğin daha da arttığını hissetti. Ve kopmasına dayanamadığı anda, aniden cevap vermek zorunda kaldı.

"Bu hoşuma giderdi," dedi Viv. Ve bu doğru olsa da, bir parçası bunun bir kenarı olan bir gerçek olduğunu biliyordu. Daha sonra ikisini de kesebilecek bir gerçek.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Tekneniz mi var?" Viv, koydaki korunaklı ve durgun sulardan yararlanan dört iskeleden en küçüğüne bağlanmış olan sandala şaşkınlıkla baktı. Uzun bir kum yığını daralan bir kol halinde kıvrılıyordu ve tanınmaz haldeki yapıların bulunduğu burun her şeye tepeden bakıyordu.

Deniz suyu, hafifçe ileri geri sallanan küçük teknenin gövdesi boyunca kayıyordu. Viv teknenin büyüklüğüne korkuyla baktı ve zihinsel olarak kendini içine sığdırmakta biraz zorlandı. "İtiraf etmeliyim ki, bunun ... daha büyük."

Hiçbiri çok büyük olmayan diğer deniz taşıtları, çoğunlukla martı ve sumruların yaşadığı iskelenin sonuna doğru düzensiz bir sıra halinde sallanıyordu.

"İhtiyacım olduğunda ödünç alıyorum. Her gün bisküvi almaya gelen yaşlı bir denizci istediğim gibi kullanmama izin veriyor. Bütün gün bir trol teknesinde olduğu için onu neden sakladığını bile bilmiyorum." Maylee kazıklardan birine tutunarak teknenin karnına doğru adım attı. "Ver şunu tatlım," dedi ve tahtaların üzerindeki hasır sepeti işaret etti.

Viv buna mecbur kalarak sepeti yumuşak bir takırtı ve şingirtıyla uzattı.

Cüce onu pruvanın yanındaki tahta koltuğun arkasına sıkıştırdı ve kaşlarını kaldırarak geriye baktı. Viv'in şüphesi yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü Maylee deniz suyu gibi parıldayan o narin kahkahasını attı. "Hadi ama, yüzmeyi biliyorsun, değil mi?"

"Nasıl olduğunu biliyorum," dedi Viv. "Ama pek bir önemi yok gibi görünüyor. Hâlâ taş gibi batıyorum. Hem de sakat bir bacakla? Kesinlikle dibe doğru gidiyorum."

"Ben hiç öğrenemedim, eğer alabora olursak birlikte batarız. Çok trajik ve çok romantik olacak."

"Yüzme bilmiyorsun ve bu küçük tekneyle açılmak hoşuna mı gidiyor?" Viv onu tepeden tırnağa süzdüğünü gösteren bir hareket yaptı. "Sanırım paralı askerlik hayatını cesaretsizlik yüzünden bırakmadın, ha?"

"Bu kadar oyalama yeter. Çöz şunu, tamam mı?"

Viv bastonunu yuvarlanmayacağından emin olduğu bir kazığa dayadı, sonra gemiyi çözerek halatı tekneye attı. Maylee bir eliyle onu iskeleye sabitledi, sonra yer açmak için yana eğildi ve "Yapabilirsin. Önce sol bacak."

Birlikte yedikleri akşam yemeğinin üzerinden birkaç gün geçmişti ve Viv sadece hafif bir topallamayla ve asasının yardımıyla iskeleye kadar yürümeyi başarmıştı. Yine de, hantalca ilerlerken tıslamasına ve yüzünü buruşturmasına engel olamıyordu

tekneye bindi. Yaralı bacağını peşinden sürüklediği, tehlikeli bir şekilde yalpaladığı kötü bir an oldu ve sonra Maylee'nin elleri onu sabitlemek için belindeydi.

Kendini yavaşça kış taraftaki koltuğa, küreklerin yanına indirdi. İskelenin altındaki gölgeli sudan serin bir hava yayılıyordu.

"Kürek çekmeyi biliyor musun?" diye sordu Maylee.

"Bir yolunu bulabilirim gibi görünüyor."

Cüce ona düşünceli bir bakış attıktan sonra ellerini uzattı. "Eh, kürekleri bana ver."

Maylee onları iskeleden uzaklaştırarak koyun ortasına doğru kürek çekti. Güneş ışığı yumuşak, taraklı dalgaların üzerinde paramparça oluyordu. Bir çift kırlangıç sert, çapaklı sesleriyle azarlayarak onları takip etti.

Çalan saatin gongu kuzeydeki uçurumun yamacında parıldadı ve uzakta bir kalyon güneye doğru ilerledi, yelkenleri açık deniz rüzgârlarında şişti.

Fırıncının sağlam kolları, kumsal boyunca kuzeye ve burnun etrafına doğru bir rota çizerken sabit, güçlü kulaçlar atmaya devam etti.

Viv ilk süre boyunca yanlara doğru her kabarışta hassaslaşarak ve kendini tekne için fazla büyük hissederek yanları sıkıca kavradı. Denize düşme ve Maylee'yi de beraberinde götürme hayalleri zihnini dolduruyordu. Maylee ne derse desin, Viv karayı görmeden boğulmanın romantik bir yanı olduğunu düşünmüyordu. Yine de sonunda rahatladı ve güneşin teninde bıraktığı hissin ve kıyıdan uzaklaştıkça artan sessizliğin tadını çıkardı. Su safır mavisini gibi parlıyordu ama Viv uzaktan suyun bilinmeyen derinliklerde karardığını görebiliyordu.

Kuzeydeki burnu döndüklerinde, kayalıkların gölgelediği küçük bir koy daha görüldü. Gölgelemin içine girdiklerinde Maylee kürekleri çekerek yavaşladı ve durdu.

Gölgenin serinliği şok edici bir şekilde ani oldu ve Viv'in kollarının tüyleri diken diken oldu. Maylee bir küreğin ucunu sallayarak onu tuzlu s e r p i n t i n i n içinde yakaladı ve muzipçe sırtı.

"Bunu unutmayacağım," dedi Viv yavaşça sırıtarak. Üzerlerindeki uçurum duvarının açıkta kalan kayasına b a k t ı , b i r açıyla sıkıştırılmış binlerce katman. Önünde martılar beyaz bir girdap gibi dönüyordu ama sanki bu sessizliği bozmak istemiyorlarmış gibi seslerini çıkarmamaları şaşırtıcıydı. "Buraya çok sık gelir misin?"

"Sessiz. Havalı. Fırının tam tersi," dedi Maylee. Hasır sepeti teknenin ortasına, Viv'in bacaklarının arasına çekti,

Odanın büyük bir kısmını kaplıyordu. Çarşafı açarak bir somun ekmeği çıkardı ve bir parmak eklemiyle üzerine vurdu. Neredeyse boş bir ses çıktı. "Eski ve bayat. Ve bizim için değil."

Viv bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

Maylee hızlı bir çıtırtıyla ikiye böldü ve kabuk parçaları buğday samanı gibi her yöne saçıldı. Bir parçayı Viv'e uzattı, o da şaşkın bir ifadeyle kaldırdı. "Bizim için değil mi?"

Maylee gizemli bir gülümsemeyle parçasının ortasından bir parça kopardı ve suyun üzerinde yüzmesi için denize attı.

Viv, ekmeğin neredeyse anında ortadan kaybolduğunda başladı. Gümüşü bir şekil, durgun bir gölete düşen bir taş gibi ses çıkararak yüzeye çıktı. "Buraya balıkları beslemeye mi geldin? Murk'ü beslemek yetmiyor mu?"

"Bu müşteriler sessiz," diye yanıtladı Maylee, sesi alçaktı. "Ve bakın." Eliyle işaret etti ve yüzeyin hemen altında pembe ve gümüşten oluşan bir girdap geniş, kıvrımlı kavisler çizdikten sonra umutla iki katına çıktı.

"Oh," diye nefes aldı Viv. Balıklar tek bir organizma gibi hareket ediyor ve döndüklerinde güneş ışığı pırıl pırıl bir parıltıyla yanlarına dağılıyordu. "Bunlardan yüz tane olmalı."

"Peachgills. Evet. Peki, ne bekliyorsun?"

Sırayla somunu parçaladılar, balıklara lokmalar atıldılar ve birkaç cesur martı olup biteni incelemek için aşağıya süzüldü. Suyun tekneye vuran şakırtısı ve aç şeftali *solungaçlarının vrak vrak sesleri ikisini de sakinleştirdi.*

Viv bazen durup Maylee'nin yüzünü ve balıklardan biri onun ikramını aldığı anda yanaklarının nasıl sıkıldığını, gözlerinin neredeyse nasıl kapandığını izliyordu. Bacağındaki ağrı çok uzaklara sürüklendi.

Denizaltı lokantalarının iştahı açıldığında -ya da en azından bayat ekmeği bittiğinde- Maylee sepeti tekrar karıştırarak yeşil bir şişe ve bir çift cam bardak çıkardı.

Viv, "Bayat ekmeği balıklara verdiğimizde, orada bizim için taze bir somun olduğunu düşünmüştüm," diye gözlemledi.

"Oh, bunun bir *piknik* olduğunu mu sandınız? Hayır. Sadece seni yalnız yakaladım, böylece seni içkiye doyurabilirim." Maylee gözle görülür bir çaba göstermeden mantarı çekti ve dizlerinin arasındaki koltukta dengede duran iki bardağa da berrak bir şey doldurdu. Viv, ona gündönümü çelenklerini ve karı düşündüren bir ardıç kokusu aldı.

Maylee yanakları al al olmuş bir halde kadeh kaldırdı. "Tesadüfi karşılaşmalar."

"Tesadüfi buluşmalara." Viv kadehlerini birbirine vurdu ve yudumladı. Kuru tat, dilinin üzerinde yüzlerce farklı bitkisel tada dönüştü ve ardından bir sıcaklık dalgası içine doğru süzüldü. "Nedir bu?" diye sordu.

"Cin," diye yanıtladı fırıncı, kendi cinini yudumlarken. "Kış gibi kokuyor. Tadı yaz gibi."

Dostça içtiler ve cinin sıcaklığı gölgeli koyağın serinliğini bastırdı. Viv bunun soğuğa dökülen sıcak su gibi her yerini yavaş yavaş ısıttığını hayal edebiliyordu. Kendini uzun zamandır hissetmediği kadar rahat ve gevşek hissediyordu.

Likör her şeyin kenarlarını yakarken Maylee'ye baktı. Cücenin kıvrılmış eteklerinin altındaki çıplak dizlerine. Boynunun yanındaki yumuşak et parçası Viv'e deniz mağarasındaki Raleigh ile Leena'yı ve parmaklarını kumaşın altından geçirip Maylee'nin köprücük kemiğinin izini sürmenin nasıl bir his olduğunu düşündürdü.

Cinin verdiği kızarıklık tamamen farklı bir kızarıklığa dönüştü.

Sonra baktığını fark etti ve daha da kızardı.

"Evet," dedi boğazını temizleyerek. Yerine yerleşti ve sırtını kışa yasladı. Tekne o yöne doğru biraz eğikti ama tehlikeli bir eğim değildi. "Yıllardır yolda olduğunu söylemiştin. O t o p u z hâlâ yanında mı?"

Maylee ikinci kadeh cinini yudumlarken ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Üst katta bir kutunun içinde. Ondan kurtulamadım."

"Yani geri dönebilirsin."

"Hayır. Asla unutmayacağım. Ama işimin bitmiş olması unutmam gerektiği anlamına gelmiyor, değil mi? Bazen biraz duygusal olabiliyorum."

"Tamam. Bana *iyi* bir anını anlat. Özlediğin bir şey. Tabii ki köklerin üzerinde uyumak ve bisküvi yakmak değil."

"Kendimi yaşlı hissetmeme neden oluyorsun," dedi Maylee bardağıyla işaret ederek. "Seni *bebek* paralı asker."

Viv buna güldü ve Maylee içkisinden kalanları yudumlarken dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. Birkaç uzun dakikadan sonra, "Şu goblin kız. Kızıl saçları, sivri dişleri, her şeyi var."

Tekrar durakladı ve Viv daha fazlasını öğrenmek için bastıracaktı ki cüce devam etti. "Her neyse, Cardus'un güneyindeydik. Voss adında bir haydut bir sürü soruna neden oluyordu ve biz de çoğunlukla bu küçük, önemsiz köyde onun izini bulmaya ve ödülü almaya çalışıyorduk. Bir köyde kamp kurduk.

Bu küçük tepenin diğer tarafında bir nehir var ve sabah oldu, ben de tavaları suya sokmak için götürüyorum."

"Yanmış bisküviler mi?" diye sordu Viv gülümseyerek.

"Bunu kim söylüyor? Her neyse, nehir biraz geniş ama kenarları sığ, kıyı boyunca çalılar var ve sabah sisi suyun üzerinde oturuyor. Ve ben bu tavayı biraz kumla ovuyorum. Sonra bir şey bana yukarı bakmamı söyledi ve baktığımda, o diğer kıyıda duruyordu."

"Goblin mi?"

"Evet. Voss'un kızlarından biri olduğunu söyleyebilirim. Kırmızı kolluklar takıyorlardı. Gerçekten aptalca. Ve bir tavayı ovalıyor."

Viv bir kahkaha attı.

"Aynı anda yukarı baktı ve ikimiz de orada çömelmiş, dirseklerimize kadar ıslanmış, yemekten sonra temizlik yapıyorduk. Voss bir sonraki tepenin üzerinde olmalıydı, bağırma mesafesinde değildi. Orada öylece oturduk. Nehir çok geniş ve ortası derin. Karşıya geçmemizin imkanı yok. Nehrin aşağısında ya da yukarısında kilometrelerce köprü yok ve atımız da yok."

Viv yarı kapalı gözlerle ona baktı, sıcak ve hoşnuttu. "Peki ne oldu?"

"Belki bir dakika boyunca birbirimize baktık, bu uzun gibi görünmüyor ama öyle. Ve sonra, sanki ikimiz de aynı anda karar vermişiz gibi, tavarlarımızı yıkamaya geri döndük."

Viv'in Maylee'nin yüzünü ve kederli ifadesini incelediği uzun bir duraklama daha.

"Sanırım o zaman işimin bittiğini anladım," dedi. "Ama aynı zamanda o anı da değiştirmedim. Şu anda hala yüzünü görebiliyorum."

Viv neredeyse Maylee'nin goblini tekrar görüp görmediğini soracaktı - belki de Voss'un ekibini yakaladıklarında. Kampanyaları başarılı olmuş muydu? Kendini o goblinin nihai kaderinin ne olduğunu merak ederken buldu.

Ama sonunda bu soruyu sormayı daha uygun buldu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Viv'in bacağı iyileştikçe, yavaş yavaş dayanıklılığını yeniden kazanmaya başladı. Vücudunun yumuşadığını ve yavaşladığını hissettiği hız onun için gerçek bir endişe kaynağıydı ve kondisyonunu daha fazla ertelerse lanetlenecekti. The Perch'ün arkasındaki alanda kılıç formunu korumaya devam etti ama aynı zamanda Murk'ün arkasındaki tepelere doğru gittikçe daha uzun yürüyüşler yapmaya başladı. Dikkatliydi ve sadece iyileşmekte olan yaralarının izin verdiği ölçüde ilerliyordu ama metodik ve ısrarcıydı ve gri giysili adamı düşündükçe kararlılığı daha da artıyordu.

Şimdi ilk kez, şehre tepeden bakan, ilk gördüğünde fark edemediği küçük yapıların bulunduğu kayalığın tepesine çıkmayı planlıyordu. Kumlu bir patika, uzun otlar, parlak mor çiçekli devedikenî kümeleri ve rüzgârla savrulan bodur ağaçlarla kaplı bir dizi tümseğin üzerinden kıvrılarak ilerliyordu.

Viv adım atarken ağırlığının büyük bir kısmını iyileşmekte olan bacağına verdi ve ağrı rahatsız edici olsa da, birkaç gün önce katlandığı keskin acılardan çok farklıydı. Bastonunu kullanmaya devam etti ama ona giderek daha az yaslanıyordu.

Terden gömleği sırtına yapışmıştı ve esintinin omuzlarını serinletmesi için saçlarını koyu renk bukleler halinde toplamıştı.

Yolculuğu tek başına yapmayı planlamıştı ama öyle olmadı.

Viv'in sınırlı adımlarıyla Gallina'nın ona yetişmek için mücadele etmesine bile gerek kalmadı. "Fena bir manzara değil," dedi Gallina gözlerini güneşe karşı kapatarak. Gallina

kollarını sıvamış ve botlarını bağcıklarından bir omzuna asmıştı, ayakları çıplak ve kumla kaplıydı.

Bir çan sesi koyda yankılandı, sesi inanılmaz derecede uzaktan geliyordu. Öğleyi çoktan geçmişti, gökyüzü düz ve berraktı, sabah sisi çoktan dağılmıştı ve Murk'ün tamamı sıcaktan uyukluyor gibiydi. Bir yelkenli, denize açılmayacak kadar yorgunmuş gibi iskeleye yaslanmıştı. Dalgaların uzaktan gelen gürültüsü hiçliğe karışıyordu.

Viv nefesini tuttu ve ilerlemeye devam etti. Sonunda kılıcını taşımak için başka bir çözüm bulmayı akıl etmişti. Kın, yürüyüşünü bozmayacak şekilde sırtında eğik bir şekilde duruyordu.

Kayalığın tepesine vardıklarında, tepeyi seyretmek için durdu. Bacağı titriyordu ama dayanıyordu. Yanıkların bir kısmı iyi bile olsa, derin bir yaranın o iğrenç zonklaması yok denecek kadar azdı.

"Burası bir mezarlık," dedi Viv.

Alçak bir demir çit eski mezarlığı çevreliyordu. Otlar çitin içinde olduğu kadar dışında da uzuyor, taşların ve sütunların etrafında hışırdıyordu. Hatta kuvars yığınlarıyla işaretlenmiş birkaç cüce mezarı bile gördü.

Viv kapıdan içeri girdi ve ağırlığını yaslayabileceği bir taş buldu. Üzerindeki yazılar yağmur ve tuz yüzünden çoktan silinip gitmişti, bu yüzden kendini kötü hissetmedi. Bacağı da ona teşekkür etti.

Kuzeye doğru baktığında, yüksek bir tepenin üzerinde bir malikâne görebiliyordu. Etrafı gerçek, yaşlı ağaçlarla çevriliydi -diğer her yerde yetişen çalılık, inatçı şeylerle değil- ve çitlere benzeyen şeylerle. Bakımlı çitler. Fern, Zelia Greatstrider'in Murk yakınlarında yaşadığından bahsetmişti. Viv buranın ona ait olup olmadığını merak etti.

Gallina mezarlığı şüpheyile inceledi. "Bana sorarsanız kötü bir fikir gibi görünüyor."

"İnsanları gömmekle ilgili bir sorunun mu var?"

"Onları çok *yükseğe* gömmekle ilgili bir sorunun var. Şuraya baksana. Her yer kum! Kötü bir taşkın olursa, birinin dedesi şehrin tepesinden aşağı kayar."

Viv işaretlere baktı. "Bunlar uzun zamandır burada. Eğer böyle bir şey olacak olsaydı çoktan olurdu diye düşünüyorum."

"Yine de. Neyse, konuşmak istediğim konu bu değil."

"Oh, bir ajandanız mı var? Buraya antrenman yapmaya geldiğimi ve senin de hava almak için peşime takıldığını sanıyordum."

"Bir eğitim partnerine ihtiyacın olduğunu *biliyorsun*. Kılıcını havada tek başına mı sallayacaksın? Başka kime soracaksın, Iridia'ya mı?" Gnome çitin dışındaki açık arazinin sertliğini test etti; bu arazi, kayalığın yumuşak kenarından aşağı doğru kıvrılan devedikenleriyle çevriliydi.

Viv tek başına antrenman yapmak için *tam olarak* ne kadar zaman harcadığını açıklamayı düşündü ama ardından gelecek olan döngüsel konuşma zihninde dönüp durdu ve bundan tamamen kaçınmaya karar verdi. "Peki, merak ediyorum. Herkesin duyamayacağı bir yerde bana sormak istediğin bir şey var, hadi dinleyelim."

"Maylee."

Viv gözlerini kırptırdı. Gallina'nın ilgilendiği konuları listeliyor olsaydı, bu en altta olurdu. "Pekâlâ. Bu bir soru değil."

"Ondan hoşlanıyorsun, ha?"

"Ben... Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?" Viv taştan uzaklaştı, rüzgârı kendine geldi. Kalçası artık altında bir hayvan gibi seğirmiyordu.

kaçmaya hazır.

"Peki, sen?"

"Ya öyleysem? *Kıskanç falan* mısın? Burada neyin peşinde olduğunu anlamıyorum."

"Kıskanç mı? Hayır." Gallina ona bakmak için döndü, elleri kalçalarındaydı. Derin bir nefes aldı ve sonra konuşmaya başladı. "Sadece seni anlamaya çalışıyorum. Bir kitapçıda takılıyorsun, anladığım kadarıyla çok iyi kazıyorsun. Kapıları boyuyorsun. Kitap satıyorsun. Ve fırıncıyla akşam yürüyüşlerine çıkıyorsun, gerçekten samimi bir şekilde. Burada *kalmayı falan* mı planlıyorsun? Yerleşmeyi?"

Viv kaşlarını çattı. "Bu u ç u r u m u n tepesine kılıç sallamak için çıktım. Sen ne düşünüyorsun?"

"İşte bu yüzden anlayamıyorum. Senin gideceğini biliyor mu?" Bunu öylesine sormaya ç a l ı ş m ı ş t ı ama bakışlarında Viv'in gözünden kaçmayan bir keskinlik vardı.

"Tabii ki öyle. Bununla neden bu kadar ilgileniyorsun? **B u r a d a** kalmaya karar verirsem Rackam'a katılma şansını kaybedeceğinden mi endişeleniyorsun?"

Gnome ona baktı. "Sadece geride bırakılmanın nasıl bir his olduğunu düşünüyordum. Hepsi bu. İyi birine benziyor."

Viv onun bakışlarına ciddiyetle karşılık verdi. "Maylee planladığım bir şey değildi. O benim ne olduğumu biliyor. Nereye gittiğimi de." Cücenin küçük pencereler ve içinden görebildiğiniz insanlar hakkında söylediklerini düşündü ama tekrarlayarak hakkını verebileceğini sanmıyordu. "İki gözü açık iki insan birkaç haftalığına biraz eğleniyor. *Kimsenin* yanında çok uzun süre kalamıyorum." Başını iki yana salladı. "Biliyor musun, bu benim yapacağımı düşündüğüm bir konuşma değil."

"Evet. Evet, pekâlâ." Gallina boğazını temizledi ve kumu tekmeledi. "Sadece sorayım dedim."

Viv şaşkındı. Ne yaptığını anlıyordu, Maylee de öyle. Yalan yok, sır yok. Peki Gallina'nın sözleri onu neden rahatsız etmişti?

Huzursuzluğun diğer tarafına geçmenin en hızlı yolu onu zorlamaktı.

Sopasını çitlere yaslayan Viv sandaletinden sıyrıldı ve botunu çıkardı. Kılıcını kınından çıkardı ve alçakta tutarak kumdan oluşan açık alana doğru temkinli adımlarla ilerledi. "Burası işe yarayacak gibi görünüyor. Soruna cevap verebildim mi?"

Gallina dudaklarını büzdü. "Elbette. Zaten beni ilgilendirmez, değil mi?" "Hey," dedi Viv. "Bana bak."

K cüce yaptı.

"Ben pek çok Őeyim -tanrılar bilir- ama bir pislik olduğumu düşünmüyorum. Ve sanırım asıl istediğin cevap bu, değil mi?"

Viv, Gallina'nın bakışlarına karşılık verdiğinden emin oldu ve birkaç dakika sonra gnom başını salladı. Viv ikisinin de birbirlerine odaklandıklarını hissetti, tıpkı yavaşça uyanan bir uykunun göz kırpması gibi.

Dikkatli bir Şekilde savunma pozisyonuna geçen Viv, kaslarının kasılıp gevŐedięini, çeliğin ağırlığının yüzlerce et kasılmasıyla dengelendiğini hissederek kılıcın kasıtlı dansına başladı.

Birkaç saniye sonra Gallina bıçaklarından ikisini çekti ve binlerce yönden farklı ama adımları hemen hemen aynı olan paralel bir dansa başladı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Bugün personel yok mu?" Fern'in kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Uzağa gitmiyordum," dedi Viv. "Öğle yemeği getirdim." "Biraz erken değil mi?" diye kuşkuyla sordu rattkin.

"Öğle yemeği için mi? Oh, *bacak*." Viv omuz silkti. "Neye katlanacağını söylemesi için vücuduma güveniyorum. Herkesten önce onu dinlemeliyim." Tezgâhın üzerine kâğıda sarılı bir paket ve yanına da bir yığın kitap koydu. "Ayrıca, dün Highlark ile konuştum. Geri tepti ve bir sürü homurdanma sesi çıkardı ama bu sefer sanırım *iyi* iyileştiği için sinirlendi."

Fern paketi incelerken, "Peki bu onu neden rahatsız etsin ki?" diye sordu.

"Kimse gösteriş meraklılarını sevmez," dedi Viv, eğer onun yanında gösteriş yapacak kadar aptal olsaydı elfi kızdıracağını bildiği bir sırtışıla. "Özellikle de cerrahlar."

"Peki bunun içinde ne var?" Fern paketi bağlayan ipi parmakladı.

"Maylee gnom yemek kitabından bir şeyler denediğini söyledi. Bu Tek bildiğim bu. Aç şunu."

Fern'in başka bir telkine ihtiyacı yoktu ve düzgün fiyongu çözdü. Kâğıdı açtığında, üstleri boydan boya çizilmiş, meyve konservesi sızan birkaç yufkayı gördü. Birini eline aldı ve bir ısırık aldı. "Sekiz cehennem," diye nefes aldı. "Maylee'ye sadece yemek için aşık olduysan seni suçlayamam."

"Herkesin bu konuda bir fikri var, değil mi?" diye homurdandı Viv, hafifçe renklenerek.

"Kimi isterseniz öpün. Siz yetişkinsiniz. *Ben* sadece yan faydaları için minnettarım." Bir patisiyle kitapları okşadı. "Bunlarla işin bitti mi?"

Fern tezgâhın altından bir kitap çıkardı ve Viv'in yığınının yanına koydu. "Bunu sana vermek istiyordum ve sanırım hazırsın."

Viv başparmağını zengin yeşil bez ciltli kapağın üzerinde gezdirdi. "*Mercek ve Dapplegrim* mi?"

"Bu bir gizem."

"Yani ne *hakkında* olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır, bu bir tür. Kitap bir gizem ve bu gizemin nasıl çözüldüğü *hakkında*." "Ve bunu yapmak için bu kadar sayfaya mı ihtiyaçları var?"

Fern güldü. "Bu aynı zamanda bir dedektif hakkında ve o benim favorilerimden biri. Sen de anlayabilirsin. Bir bacağını kaybetmiş yaşlı bir paralı asker. Ve kimyager olan zeki bir arkadaşı var."

"Kır saçlı ve yaşlı biriyle ilişki kurmalıyım, ha?" Viv hakarete uğramış gibi davrandı.

Çıngıraklı kız dilini çıkardı ve Viv'in koluna bir tokat attı. "Seni yanlış yönlendirdim mi? Ve eğer beğenirsen... bunun geldiği yerde daha fazlası var." Hamur işinden kocaman bir ısırik daha aldı ve çiğnerken hülyalı bir zevkle gözlerini kapadı, sonra yuttu. "Siktir," dedi takdirle.

Viv göğsündeki tokayı çözdü ve kılıcı tezgâhın arkasına astı. Fern öyle söylememişti ama silahı yanında taşırken daha rahat görünüyordu ve bu da Viv'in gurur ve suçluluk duygularının karmaşık bir karışımını hissetmesine neden oluyordu. Gri giysili adamdan pek sık bahsetmiyorlardı ama onu unutmuş da değillerdi.

Viv doğrulurken yüzündeki birkaç bukleyi kıpırdattı. "Bak, ben de seninle konuşmak istiyordum."

Bir sonraki ısıriktan önce duraklayan Fern, "Kulağa ciddi geliyor," dedi.

Viv iç çekti. "Bu iş uzadıkça kendimi iyi hissetmiyorum. Dükkânında oturmak. Kitaplarını ödünç alıyorum. Ulaşamadığın şeyleri süpürmek ve boyamak. Bunların ne kadarını yapacaksın? İşe yaramaz hissetmekten hoşlanmıyorum."

"Ama *sen*-"

Bir elini kaldırdı. "Ne söyleyeceğini biliyorum. Anlıyorum. Ama bana ciddi ciddi söyle, burada işler *gerçekten* nasıl gidiyor? Seninle tanıştığımda geminin battığından emindin. Sen suyu boşaltırken ben güverteyi ovuyormuşum gibi hissediyorum. Ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

Fern pelerinini sabitleyen tokayı okşadı. Viv'in tanıdığı gergin bir hareketti bu.

"Dükkan... *biraz daha* uzun sürecek. Son zamanlarda daha iyiydi. *Biraz daha*. Daha fazla ziyaretçi. Birkaç kitap daha." Bunu söylemek Fern'e acı veriyor gibiydi. Düşüncelerini toparlarken uzun bir duraklama oldu. "Ama başka bir açıdan, *şimdiye kadarki* en iyisi. *Benim* için daha iyi oldu. Senin burada olman beni bu işi neden yaptığıma bağlıyor. Eskiden neden sevdiğime. Bunu açıklayabilir miyim bilmiyorum ama sana verdiklerimi okurken seni izlemek, eline bir kitap vermek ve kitabı bıraktığında sana ne olduğunu görmek... Bunun bana sahip olmam gerektiğini bilmediğim bir şeyi nasıl verdiğini anlamamı sağlayamam."

Sessizliğe gömüldüğünde, Viv sessizliği doldurmayacak kadar akıllıydı.

Fern neredeyse fısıltıyla, "Neden zahmet ettiğimi hatırlamama yardım ediyorsun," diye sözlerini tamamladı.

Uzun bir sessizlik daha.

Viv başını salladı. "Tamam. Sevindim. Avantaj elde ediyormuşum gibi geliyor ama sanırım sana inanmayacak kadar aptal değilim. Ama *en fazla* birkaç hafta sonra gideceğim. Yani... belki başka bir şeye de yardım ederim, böylece gemi daha da uzun süre yol alır? Ellerimle fark yaratmaya alışkınım. İzin verin bunu yapayım."

"Biliyorum, alışkın olduğun şey bu," dedi Fern, "ama önemli olmak için ellerini kullanmak zorunda değilsin."

"Belki de değil." Viv belli belirsiz gülümsedi. "Ama kapının üstünü boyamanız gerektiğinde güzel oluyor."

Fern boyun eğerek omuz silkti. "Peki, ben-"

Kapı çarparak açıldı ve Gallina hızla içeri girdi.

"Sekiz'e şükürler olsun, buradasın. Hadi Viv, bunu görmelisin," dedi nefes nefese.

"Neyi gördün?"

"Bu o," diye yanıtladı cüce, gözleri çıldırmış bir halde.

Viv'in daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu. Kılıcını kınından tuttu ve kemerini takmaya zahmet etmedi. Fern'in bakışlarını yakaladı. Her açısı keskinleşirken, "Olduğun yerde kal," dedi.

Ölmüştü. Hem de çok ölü.

Sıralardan birinin arkasındaki kum tepesi ile yavaşça parçalanmakta olan fiçı tahtası bir depo binasının arasına yayılmış olan gri giysili adamdı. Renksiz giysileri onu yakından tanımak için yeterli değilse de, Viv'in burnuna kuru ve metalik bir koku geliyordu.

"Onu *sen mi* öldürdün?" Kılıcını sırtına bağladı ve cesedin yanına çömelip kumu taradı ama sonuçsuz izlerden oluşan bir karmaşaydı. Rüzgâr da duruma pek yardımcı olmuyordu.

"Tanrılar, hayır!" dedi Gallina. "Onu bu şekilde buldum. Tamam, onu bulamadım. Arabası olan o orktu." "Pitts?"

"Adını biliyorsam ne olayım! Murk'ta kaç tane arabalı ork var?"

Kum adamın kanını içti ve kül rengi pelerini çalkalanan toprakta canlı bir şey gibi kıvrıldı. Tepede gökyüzü karardı ve karada kopan fırtınanın kokusu esintiye karıştı.

"Pitts nereye gitti?"

"Sormadım. Şu tara fa kaçtım." Gnome elini kale duvarlarına doğru salladı.

Viv iç çekti. "O zaman Geçit Gardiyanları'nı bulmaya gidiyoruz, bu da Iridia demek. Kahretsin."

"Onu *biz* öldürmedik, bu yüzden bunun bizim için neden bir sorun olduğunu bilmiyorum.

Rahatlamış olmalıyız, değil mi?"

Viv ona baktı. "Bu onu kimin ve neden öldürdüğüne çok bağlı, değil mi? Ve yalnız olup olmadığına? Sonuçta onu o hücreden kim kaçırdı?"

Bir önseziyle ayağa kalktı, sağlam ayağını adamın koltuk altlarından birinin altına soktu ve onu ters çevirdi.

Yüzü ifadesizdi, solgun gözleri görmeden bakıyordu. Ağzının yapısına bakılırsa bir akşam gezintisine çıkmış da olabilirdi.

Tekrar çömeldi, kalçasındaki ateşin heyecanı ile homurdandı ve adamın pelerinin kenara çekti. Magestone'u belinde kuşaklıydı. Bir de para kesesi vardı, ikisi de dikkat çekici bir şekilde geride bırakılmıştı. Viv her iki kolunun kollarını dirseklerine kadar sıyırdı.

"Ne yapıyorsun?" Gallina daha iyi görebilmek için hareket etti. Elinde bir hançer vardı, sanki adam ayağa fırlayıp onlara saldırabilirdi. Viv'in aradığı şey göz önüne alındığında, bunun değerli bir önlem olduğunu düşündü.

Cevap vermedi, onun yerine kanlı ve yırtık gömleğini boynuna kadar çekti. Çekilen nefesin tıslamasının bu kez bacağıyla bir ilgisi yoktu.

Onu öldüren bıçak yarasının birkaç santim üzerinde, köprücük kemiğinin altındaki deriye kazınmış, boynuz gibi dalları olan bir elmas vardı.

Solgun Varine'in sembolü.

"Oh, kahretsin," dedi Viv.

"Ne?" Gallina'nın sesi endişeyle titriyordu. "Beni korkutuyorsun dışarı."

Viv ayağa kalktı ve cüceye baktı. "Burada başka bir şey var mıydı? Bir çanta mı? *Çantası mı?*"

"Hayır, hiçbir şey! Bu sembol de ne?"

Viv iç çekti. "Bu Varine. Onlardan biri."

"Büyücü mü? Ama o ö l m e d i ki! Uh, yani, o *değildi* öldü. O-" Gallina öfkeyle ofladı. "Ne demek istediğimi *biliyorsun!*"

"Takipçilerinin *hepsi* wight değil," dedi Viv suratsızca. "Kumu eşele. Bak bakalım o çanta buralarda gömülü mü?" Viv kum tepesine beceriksizce tırmandı ve tepenin üzerinden kale duvarlarına doğru baktı. Bir şey göremedi.

Herhangi bir Gatewarden'ın onlara doğru geldiğini sanmıyorum, en azından henüz. "Eğer hâlâ buralardaysa, Iridia buraya gelmeden önce onu bulmak istiyorum."

"Çünkü...?"

"Çünkü bu işin bittiğini sanmıyorum ve söyleyeceğim hiçbir şeyi dinleyeceğine güvenmiyorum."

Viv ek binayı düşünmek için durmadan önce kumu ve kumsaldaki ot kümelerini tarayarak etrafı araştırdılar. Sert bir rüzgâr esiyormuşçasına eğilmişti, köşelerinde tahtaların serbest kaldığı boşluklar vardı.

Gölgelere ve saklanma deliklerine bakarak yapının etrafında döndü, ta ki kısa kesene kadar. Yumuşak bir parıltı karanlığın içinden ona seslendi.

"Bir şey mi buldun?" diye seslendi Gallina, binanın diğer tarafından geliyordu ve telaşlı görünüyordu.

"Sanırım öyle," dedi Viv, tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve tüm bunların yarın ona mal olacağı sertlikten pişmanlık duydu. Karanlığın içine uzandı ve bakır aksamı ışıktaki göz kırpan, hırpalanmış deri çantayı çıkardı. "Onu buraya *birinden* saklamış."

Yaklaşan sesler çimenlerin ve kumun tıslamasının üzerine yükseldi.

Viv çantayı tekrar gölgelerin arasına itti ve hızla ayağa kalktı.

Gallina bir şey söylemek için ağzını açtı ama Viv daha kelimeler dökülmeden onun ne diyeceğini anladığını gördü. Gnome başını salladı.

"Daha sonra," dedi.

"Daha sonra," diye

kabul etti Viv.

Birlikte yaklaşmakta olan Gatewarden'lara doğru ilerlediler.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Elbette ikinizi burada bulacaktım," dedi Iridia. Cesedin diğer tarafından ikisine de baktı. Fırtına bulutları gökyüzünü kaplamıştı ve şimşekler uzakta denizi yalıyordu. Cüce gece bekçisi Luca cesedi inceleyip adamın ceplerini kontrol ederken, bir grup Gatewarden onun yanında duruyordu.

Viv kollarını kavuşturdu ve ters ters baktı. "Bunun nasıl olacağını biliyorum. Şimdi bizim bu işle bir ilgimiz olduğuna karar verecek, kasabanızda sorun var diye kılıcınızı şakırdatabilecek ve bizi tekrar hücreye atacaksınız, değil mi?"

Tapenti Viv'e sert bir ifadeyle baktı. "Hayır. Aslında, bu benim için uğraşacak bir sorun daha azaldı. Ve belli ki onu sen öldürmemişsin."

Viv buna şaşırdığını ve omuzlarındaki gerginliğin bir k ı s m ı n ı n çözüldüğünü itiraf etmek zorundaydı.

"Açıkça mı?" dedi Gallina, elleri kalçalarında. Sesi gücenmiş gibiydi.

Iridia homurdandı. "Magestone'u hâlâ duruyor. Bir ork kesinlikle ona arkadan sinsice yaklaşmadı ve onu öldüren yara vücudunda *senin* açmış olamayacağın kadar yüksekte. Ayrıca, ikinizin de öldürdüğünüz birinin cesedinin etrafında dolaşacak kadar aptal olduğunuzu sanmıyorum." Pullu bir kaşını kaldırdı. "Kararımı gözden geçirmeli miyim?"

Gallina buna cevap verecekmiş gibi göründü ama Viv önce davrandı. "Bu sorunlardan biri azalmış olabilir ama eminim daha fazlası da olacaktır."

Rüzgâr daha da şiddetlendi ve kum tepelerinin eteklerine kum fırtınaları gönderdi. Martılar ciyaklayarak kale duvarlarına doğru kaçıştılar. Iridia cesedi incelemek için arkasına diz çöktü. "Açıkçası, onu kimin öldürdüğünü bulmak istiyorum, eğer kastettiğin buysa."

"Gömleğinin altını kontrol et."

Gatewarden kaptanı Luca'yı yana itti ve giysiyi boynuna kadar kaydırды. Gözlerini kısarak adamın etine kazınmış sembolü inceledi. "Bunu tanımalı mıyım?"

"Bu Varine'in işareti."

Iridia bakışlarını Viv'e çevirdi, bir anda daha hazırды. "O zaman onunkilerden biri mi?"

"Hiç şüphem yok. Peki, neden buradaydı? Gözcü mü? Varine'in bu tarafa doğru geldiği anlamına mı geliyor? Kim bilir? Ama Murk'ün sessizliğini seviyorsanız, çok yakında gerçekten gürültülü olabilir."

"Kolayca bir kaçak da olabilir," dedi Iridia, ama ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Burada başka bir şey var mıydı? Daha önce bir çantası vardı."

"Hayır," diye yalan söyledi Viv bir an için endişelenerek. "Neden, içinde özel bir şey mi vardı?"

Iridia beklediği kadar umursamaz davranmamıştı ama Viv yine de tapenti'ye güvenmiyordu. O ve Gallina çantanın içindekileri araştırma fırsatı bulduklarında, gerekirse beklenmedik bir şekilde çantayı tekrar "bulabilirlerdi".

Iridia onu inceledi. "O anda önemli görünen hiçbir şey yoktu."

Ağır yağmur damlaları teker teker kuma vuruyor ve rüzgâr müştemilattaki boşluklardan içeri süzülüyordu.

"Kahretsin," dedi Iridia gerçek bir duyguyla, ellerini dizlerine vurarak ve çömeldiği yerden kalkarak. "Pelerinini etrafına sarın ve yağmur daha da şiddetlenmeden bu pisliği surlara geri taşıyalım," diye gardiyanlara talimat verdi.

Viv ve Gallina'ya bakarak, "Sanırım ne söyleyeceğinizi tahmin etme sırası bende. Varine'in kapımda belirme ihtimalini görmezden geleceğimi varsayıyorsun. Bu hiç olmamış gibi davran. Bir tür kötü ozan masalı gibi, değil mi? Burnunun ucunu göremeyen, kendini beğenmiş, aptal Gatewarden?"

Viv'in şaşkınlığı **y ü z ü n d e n** okunuyor olmalıydı, çünkü Iridia onunla tanıştıklarından beri ilk kez gülümsedi. Pek hoş bir gülümseme sayılmazdı ama mizahtan da yoksun değildi. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için mutluyum. Kasabama yönelik tehditleri *çok* ciddiye alırım. Ama en azından tahminlerinizden birini gerçekleştirmeme izin verin." Onlara doğru bir parmak kaldırdı. "*İkinizin de bu işe* karışmamanızı istiyorum. Aslında en iyisi sizi hiç görmemem."

Tapenti, görevini ihmal etmesinin bedelini hâlâ ödediği anlaşılan cüceye parmaklarını şıklattı. "Luca, bölgeyi daha dikkatli ara. O çantayı istiyorum. Yağmur yüzünden kirlenmiş olabilir."

Gözlerini kısarak yaklaşan fırtınaya baktı. "Uh, ne kadar süre ... ?"

Iridia kuru bir sesle, "Sen tatmin olacağımı düşünene kadar," diye cevap verdi.

Sonra döndü ve diğer iki gardiyanı kale duvarlarına doğru takip etti.

Buz gibi ve şiddetli bir yağmur başladı.

Luca perişan bir halde kum tepelerini ve otları aramaya başlarken Viv ve Gallina aceleyle sığınacak bir yer arıyor, cücenin bu görevde gece nöbetinde olduğundan daha iyi olmaması için Sekiz'e dua ediyorlardı.

Sürekli kapalı olan hurdacı dükkânının önündeki tahta kaldırımında bekleyip fırtınanın iç kesimlere doğru ilerleyişini ve Murk yolunu izlediler. Saçakların altından yükselen nem şeritleri yüzlerini ve çıplak kollarını yalıyordu. Okyanus ve r ı h t ı m l a r yağmur perdelerinin ve sörften çıkan sisin ardında kayboluyordu.

"Luca yarı boğulmuş olmalı," dedi Gallina. "Onun için üzülüyorum."

"O çantayı bulursa daha çok üzülürüm," diye cevap verdi Viv, elleri tahta korkulukları gıcırdayacak kadar sıkı kavrarken.

Sonunda Luca bir çift kum tepesinin arasından tökezleyerek göründü, başı eğik bir halde kale duvarlarına doğru koşuyordu. Fenerini beline dayamıştı, zayıf alevi camda parlıyordu.

"Onda olup olmadığını söyleyebilir misin?" diye sordu Viv endişeyle.

Gallina sanki görüşünü iyileştirecekmiş gibi gözlerini gölgeledi. "Hayır, söyleyemem. Çok uzakta. Öğrenmenin tek bir yolu var." Viv'e baktı. "Sen burada kal güdük. Ben gidip kontrol edeceğim."

Viv itiraz etmek için ağzını açtı ama gnome tahta kaldırımdan fırladı ve rüzgârın içinden hızla geçti, yağ an yağmuru savuşturmak için ellerini başına götürdü.

Gallina karşıdaki bina sırasının etrafında gözden kayboldu ve sert kumların onları yutmadığı yerlerde büyüyen su birikintilerinin arasından çevik bir şekilde sıçradı.

Başparmaklarını korkuluklara vuran Viv eğilerek yağmurun onu daha fazla yakalamasına izin verdi. Bacağını düşündü ve Gallina'yı takip etmeyi düşündü ama sabırsızlığını elinden geldiğince kontrol etti.

Yine de çok uzun sürüyordu.

"Kahretsin, onu nereye koyduğumu hatırlamıyor musun?" dedi Viv nefesinin altından.

Sonra Gallina tekrar binaların etrafından dolandı ve Viv uzaktan bile onun sırttığını görebiliyordu, çantasını karnının üzerinde tutuyordu, iki kolu da yağmurdan korumak için onu kavramıştı.

Sonunda, tahta kaldırımında sıırıslıkla dururken, Gallina onu çözdü ve ıslak kumları fırçaladı. Islak saçlarını gözlerinden uzakta tararken, "Eğer bu şeyin içinde kıyafet değişimi varsa, gerçekten çok kızacağım," diye homurdandı.

"Oh, Sekiz'e şükürler olsun!" diye bağırdı Fern dükkâna birlikte girdiklerinde, Viv sıırıslıklam, Gallina ise sıırıslıklamdı. Potroast endişeyle kükredi ve körelmiş kanatlarını çırparak ikisinin önünde küçük daireler çizdi. "Ne oldu böyle?"

"Pekala," dedi Viv, "artık gri dostumuzdan gelecek herhangi bir sorun için endişelenmene gerek yok. Başka kimsenin de yok."

"Öldü mü?"

"Daha ölü olamazdı," diye cevap verdi Gallina, botlarındaki ıslak kum pıhtılarını t e m i z l e m e k için elinden geleni yaparak.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Fern aceleyle yanlarına geldi. "Peki bu ne... Bu *onun* mu?" Nemli çantayı işaret etti.

"Bu uzun bir hikâye," diye yanıtladı Viv. "Önce Iridia'nın etrafında biraz dans etmemiz gerekti."

"Ve evet, bu onun," dedi Gallina zaferle gülümseyerek. "Bunun içinde ne olduğunu bilmeliyim ve odadaki en ıslak kız olarak bu onuru bana vermelisiniz." Koşar adım sandalyelere doğru gitti ve çantayı yan masaya koydu. Gryphet de onu takip etti, güdük kuyruğu neredeyse ilgiyle titriyordu. Duvardaki kasırğa lambası, serseri bir esinti tarafından yakılmış gibi daha yüksek sesle tıslıyor gibiydi.

"Dikkatli ol!" diye uyardı Viv.

Gallina ona sitemkâr bir bakış fırlattı.

Cüce bir hamleyle çantanın ön kapağını açtı ve deri bir gıcırtyla kapağı geriye attı. Üstünü biraz daha aralayıp içine baktı ve sonra kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bu da ne böyle?"

"Ne oldu?" Fern daha iyi görebilmek için hareket etti.

Gallina kolunu içeri soktu ve uzun, yumrulu ve krem rengi bir şey çıkardı. "Bu sadece bir avuç lanet *kemik*."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Bu kadar mı?" Viv olayların üzerinde duruyordu. "Emin misin?"

"Bir dakika," diye cevap verdi Gallina ve Viv omzuna kadar çantanın içinde olduğuna yemin edebilirdi, ki bu mümkün olmamalıydı. "Burada kesinlikle başka şeyler de var..." Bir şeye zorlukla uzanmak için parmaklarını uzatır gibi homurdandı, dudağını ısırды ve sonra yumruğuna sıkıştırdığı cam şişeyle kolunu geri çekti.

Fern cücenin ilk aldığı kemiği inceledi, lambanın ışığında eğerken gözlerini kısarak baktı. "Bu düşündüğüm şey mi?" dedi.

Gallina mantarlı şişeyi kaldırdı ve salladı. "İçinde bir şey var. Kuma mı benziyor? Kim yanında kemik ve bir şişe kum taşır ki?"

"İşin içinde bir büyücü var... Belki de adam onları... büyücü işleri için kullanmıştır?" diye önerdi Viv beceriksizce.

Rattkin şişeyi fark etti. "Bunun kum olduğunu sanmıyorum."

"Varine'in büyücü olduğunu sanıyordum." Gallina şişeyi Fern'e uzattı, sonra da el çantasını biraz daha karıştırdı. "Ölü adam etrafta dolaşıp onun için kemiklerini mi taşıyordu? Oldukça boktan bir iş. Belki de kaçıp *gitmiştir*. Muhtemelen sıkılmıştır. Hey, burada bir tane daha var," dedi ve şişenin ikizini çıkardı.

Kendininkinin tıpasını açan Fern, bıyıkları seğirerek nazıkçe kokladı. Birkaç taneyi dikkatlice pençesine yatırdı ve başparmağındaki pençeyle onları dürttü. "Haklıymışım, bu kum değilmiş. Kemik tozu."

Viv iç çekti. "Bu tam bir zaman kaybıydı, değil mi? Bir çuval çöp için onca zahmet."

Fern tahılları dikkatlice şişeye geri koydu, yeniden mantarını kapattı ve sonra yüzünde düşünceli bir ifadeyle dükkânının etrafına baktı.

"Ne?" diye sordu Gallina, ıslak saçlarını tekrar gözlerinin önünden iterek. "Belli ki bir fikrin var, ha?"

Çıngıraklı adam soruyu duymazdan geldi, elinde şişeyle raflardan birinin ucunda kaybolurken düşüncelere daldı.

Viv ve Gallina arkasından baktılar ve Fern'i parmak uçlarında, pençesini arka köşede rafta duran deri ciltli büyük ciltlerin sırtlarında gezdirirken buldular.

"Eminim buralarda bir yerdedir..." diye mırıldandı Fern. "Aha!" Birini sıkıştırdı ve komşularının arasından kaydırды, hala şişeyle meşgul olan koluyla beceriksizce yakaladı. "Kahretsin! Ağırmiş!"

Onu arka tezgâha taşıırken Viv, Potroast'ı kemiklerden birini kemirirken yakaladı, gagası yüksek sesle kemiğe çarpıyordu. Gözlerini devirdi ve

onu kendi haline bıraktı. En azından *birilerinin* işine yarıyorlardı.

"Şimdi... hangi cehennemdesin sen..." diye fısıldadı Fern, soğan kabuğu kadar ince sayfaları karıştırırken. Viv onun alçak sesle konuşurken daha da ağzının bozuk olduğunu fark etmişti. Gallina ve Viv birbirlerine baktılar, omuz silktiler ve Fern pençesini bir yere saplayıp "Ha! Biliyordum!" diyene kadar sessizce beklediler.

"Yani... değersiz bir hurda *değil* mi?"

Fern muzaffer bir gülümsemeyle Viv'e baktı. "Sanırım bu işe yarayıp yaramadığına bağlı. Osseoscription!"

"Hiç duymadım," dedi Gallina.

"Şaşırtıcı değil, ama- Kahretsin! Potroast, hayır!" diye bağırdı Fern, çiğnediği oyuncağını ilk kez fark ederek.

Gryphet, açık gagasına çaprazlamasına saplanmış kemiğin etrafında özlemle kükredi ve sonra istemeye istemeye onu yere bıraktı. Bir adım geri çekilmeden önce onu bir kez yaladı.

Fern hızlıca, "Buraya getirin," diye emretti.

Viv onu almak için hamle yaptı ama Gallina ondan önce davrandı. "Bacağın bugün zaten başını yeterince belaya soktu, değil mi?" Yüz ifadesi tiksintiye dönüştü. "Kahretsin, her yer yapış yapış."

Fern onu pençesine aldı ve pelerininin eteğiyle kuruladıktan sonra tekrar havaya kaldırıp ışıktaki döndürdü. "Bunu görüyor musun? Yakından bak. İnanılmaz derecede küçükler."

Viv eğildi, gözlerini kısarak baktı. "Bunlar... kelimeler mi?" Küçük çizikler kemiğe uzun, kıvrımlı çizgiler halinde kazınmıştı ve bu çizgiler uzunluğun etrafında kıvrılıp topuzlu uçlara doğru geliyordu.

Gallina görebilecek kadar yükseğe çıkmaya çalıştı ama vazgeçti ve çantadan bir kemik daha almaya gitti. "Huh. Bir şey *var*."

"Osseoscription," dedi Fern. "Bu bir tür... kemiklere kalıcı olarak kazınmış bir canlandırma büyüsü. Yaratılması inanılmaz derecede zor, ya da burada öyle yazıyor."

"Pek hareketli görünmüyor," diye gözlemledi Gallina, ulnaya benzeyen bir şeyi avucuna vurarak.

Fern şişeyi kaldırdı. "Katalizör olmadan çalışmaz. Bonedust. Senaryoları harekete geçiren güçlü bir yatırım tozu."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Viv. "Kemiklerin üzerine serpersen... bir *wight mı* elde edersin? Yani bu iki şeyi birbirinden mümkün olduğunca uzak tutmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Bir wight değil. En azından kulağa öyle gelmiyor. Bir ... şey, kitap ona kemik homunculus diyor. Bir çeşit asistan mı?"

Gallina kaşlarını çatı. "Neye yardımcı oluyor? Bir şeyleri bıçaklamaya mı?"

Viv'in gözleri büyüdü. "Ya da belki de sizi hapishane hücrenizden çıkarak türden bir asistandır."

"Bu pek çok şeyi açıklıyor," dedi Gallina.

"Bence deneyelim!" diye bağırdı Fern, gözleri heyecanla parlıyordu.

Viv ve Gallina bir kez daha bakiştılar. "*Bizim* pervasız olmamızı gerekmiyor mu?" dedi gnome.

"Bana *bilmek* istemiyormuş gibi davranacağını mı söylüyorsun?"

Viv kaşlarını çatı. "Şey..."

"Senin yaptığın bu değil mi?" diye sordu Fern. "Peki ya bir wight olduğu ortaya çıkarsa? Sadece, bilirsin işte" -her iki pençesiyle hayali bir bıçak salladı- "kılıcını kullanarak onu parçalayamaz mısın?"

Viv birkaç an için mantığın sesi olma ihtiyacı hissetti ama sonunda, sekiz cehennemde de bu kadar rahat bırakılmasına imkân yoktu.

"Pekâlâ," dedi, sabırlı bir müzakere tonunu korumaya çalışarak. "Ama önce hazırlanacağız."

Sonunda dükkânda bir yer açtılar, sandalyeleri ve sehpayı bir köşeye ittiler, halıyı sardılar ve Potroast'ı arka odaya kilitlediler. Hoşnutsuzluğunu bir dizi kederli yuhalamayla belli etti.

Çanta odanın ortasında açık bir şekilde duruyordu. Kemikleri duvarlardan uzak tutmak daha ihtiyatlı görünüyordu, işler korkunç bir şekilde ters giderse onlara avantaj sağlaması ihtimaline karşı.

Viv ve Gallina tozu hangisinin uygulayacağı konusunda tartıştılar, ancak sonunda seçim belliydi, çünkü Viv bu şeylerle daha önce gerçekten savaşımtı.

"Peki, içine ne kadar serpmeliyim?" Viv kısık bir sesle sordu. "Neden fısıldıyorsun?" diye tısladı Gallina.

Fern omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Kitap bir kullanım kılavuzu değil. Küçükten başlayalım mı?"

"Küçükten başlayın," diye yineledi Viv.

Olabildiğince geride durdu ve şişeyi eğdi, işaret parmağıyla vurarak bir kase çorbayı tuzlar gibi açık çantaya toz serpti.

Hızlı adımlarla uzaklaşarak nefesini tuttu ve bekledi. Hepsi öyle yaptı.

Uzun bir süre boyunca hiçbir şey olmadı.

Viv tam bir doz daha uygulamak üzereydi ki çanta hışırdadı ve hepsi birden sıçradı.

Deri kenarları sanki bagaj nefes alıyormuş gibi esnedi ve büzüldü. İçinden narin bir takırtı yükseldi.

İskelet bir elin parmak kemikleri solgun tırtıllar gibi sürünerek çantanın ağzından içeri girdi, bir bilek ve önkol kemikleri arkalarında yerlerini alana kadar havada kıpırdandılar.

Viv'in eli kılıcının kabzasında sıkılaştı.

Gök gürültüsü camları tıkırdattı ve rüzgâr saçakların altında sertçe uğuldadı.

Viv ve Gallina bıçaklarını hazırlarken, el döşeme tahtalarını yoklamak için yana doğru kıvrıldı. Etrafı yokladı, sonra parmak uçlarını içeri soktu ve çekti. Çanta yan tarafına yuvarlandı ve ahşabın üzerine inanılmaz sayıda kemik döküldü -çantanın içermesi gerekenden çok daha fazlası.

Potroast daha da yüksek sesle havlamaya başlayınca Fern nefesini tutup geri çekildi.

Hafif bir takırtıyla, kemik yığını bacakları, göğüs kafesini ve kolları oluşturan kadar yukarı doğru kıvrıldı. Sol elin ayak tarak kemikleri kayarak yerine otururken bile homunculus çantanın içine uzanarak bir kafatası çıkardı ve omuzlarına yerleştirdi. Alnından iki yumru boynuz yükseldi.

Kemikler inci gibi ve temizdi; mavi çizgilerden oluşan bir iz onları kaplıyor, kaybolmadan önce kısa bir süre parlıyordu. Kobalt alev kıvrımları göz çukurlarının içini yalıyordu.

Çenesinin yakınlarında bir yerden uzun bir iç çekiş çıktı. Bir parmağı eksik olan sol elini inceledi ve sağ dirsek kemiğinin olması gereken yere masaj yaptı.

Viv'in kılıç kolu gerginliğini koruyordu ama bu yaratık daha önce savaştığı wightların yarısı boyundaydı ve narindi. Her şeyden öte, aynı *kokmuyordu*. Oda yıldırım ve yanmış toz kokusuyla doluydu ama kış kanının o soğuk kokusu hiçbir yerde yoktu.

"Bu da ne?" diye nefes aldı Gallina.

Homunculus Viv'de karar kılmadan önce sırayla her birine baktı. Başını bir merak hareketiyle eğdi, sonra da eğildi. "Leydim."

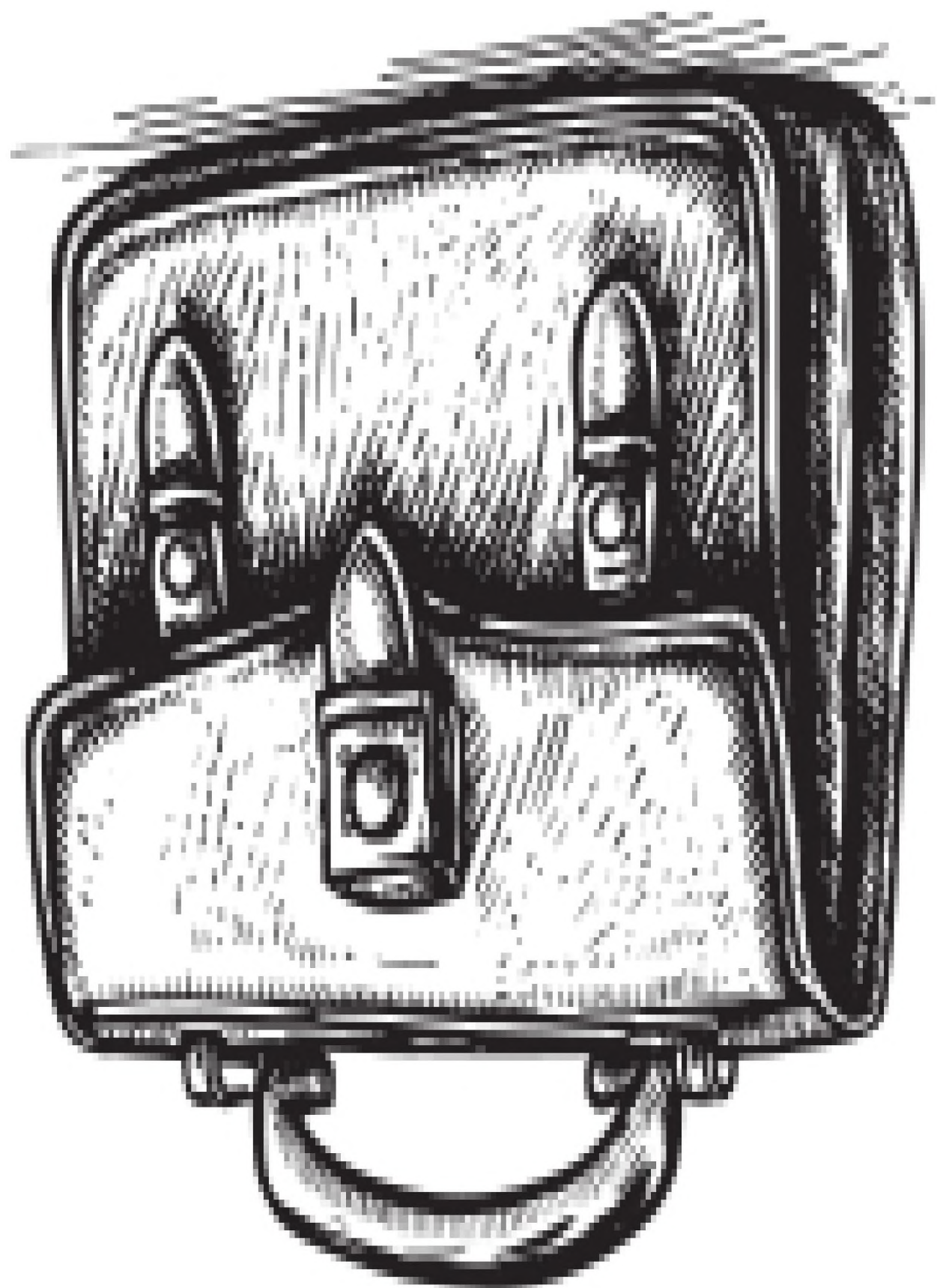
Sesi boştu, sanki bir bacadan konuşuyormuş gibiydi ve tamamen, anlatılamayacak kadar *hüzünlüydü*.

"Ben hizmet etmek için varım."

"*Biliyordum amına koyayım!*" diye bağırdı Fern.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Nesin sen?" diye sordu Viv, her ne kadar Wight olmadığı çok açık olsa da, o kadar küçük ve silahsızdı ki. Yine de kılıcını bir santim bile indirmede.

Göz yuvalarındaki okunamayan mavi alevlerle ona baktı. "Ben Leydi'nin homunculus'uyum." Bu kelimeye hürmet gibi bir anlam yüklemişti. Ya da belki korku?

"Hanımefendi mi? Yani ... Varine mi?"

Yaratık aniden tek dizinin üzerine çöktü ve bir elinin kemikli parmaklarını alnına götürdü. "Leydi," diye tısladı ürkütücü, yankılanan bir fısıltıyla.

Gallina, "Sanırım bu soruya cevap oldu," diye mırıldandı. Sonra daha yüksek sesle, "Üzerimize falan mı atlayacaksın?"

Homunculus açıldı. "Ben... hizmet etmek için varım," diye tereddütle tekrarladı. "*Kime hizmet etmek için?*" Gallina hançerini anlamlı anlamlı salladı

Viv, kan akıtacak kanı olmayan bir avuç kemiğe karşı pek işe yarayacağını sanmıyordu. En azından tehditkâr olmaya karar verirse kılıcı onu paramparça edebilirdi. Ama nedense böyle bir şey yapacağını sanmıyordu.

Viv'e doğru bir el uzattı. "Beni uyandıran kişi," diye cevap verdi.

Fern cesurca homunculus'a doğru bir adım attı ve Viv onu durdurmak için elini kaldırdı. "Dayan! Bekle-"

Çıngıraklı onu başından savdı. "Kimseye zarar vermeyecek, anlayamıyor musun?" Sonra iskelet yaratığa, "Sen değilsin, değil mi? Bize zarar mı vereceksin?"

Başını salladı ve kemikli parmaklarını önünde kavuşturdu. Gerçekten de tehditkâr görünmüyordu. Kabirden gelen sesi ve kibar tonu kulağa inanılmaz derecede eski geliyordu ama davranışlarında neredeyse... masumane bir şeyler vardı.

"Sana ne diyoruz?" diye sordu Fern, onu ilgiyle inceleyerek.

"Hanımefendi bana sadece Satchel der."

Gallina hançerini palaskasındaki ilmeğe geçirerek, "Sana o lanet olası *çantanın* adını mı verdi?" diye bağırdı. Onun haklı öfkesi atmosferde bir değişimin sinyallerini veriyordu.

Viv de kılıcını kınına soktu ve zavallı yaratığa baktı. "O zaman bana hizmet ediyorsun? Ama aynı *zamanda* Leydi'ye *de*?"

Satchel'ın parmakları birbirine çarptı - gerginlikten mi? "Her ikisini de elimden geldiğince yapmaya çalışacağım leydim."

"Söylediklerimi yapmak zorunda mısınız?" diye sordu Viv.

Bunun üzerine Fern'in ifadesi bulanıklaştı ve sert bir bakışla Viv'e baktı.

"Evet. Ve ayrıca... hayır," dedi Satchel. Adamın gerginliği artmıştı. "Bununla ne demek istiyorsun?" Fern sordu.

Satchel, Viv'in hâlâ elinde tuttuğu toz şişesini işaret etti. "Toz olmadan ben var olamam. Beni uyandıran kişiye karşı gelmek, varlığımı sona erdirmek demektir. Beni bağlayan ve dolayısıyla irademi de bağlayan gerçek budur."

"Yani itaatsizlik *edebilirsin* ama itaatsizlik edersen bir daha uyanamazsın, öyle mi?" Viv şişenin içindekileri inceledi.

Homunculus başını salladı.

"Bu korkunç," dedi Fern ve renkli bir dil kullanmaması tiksintisinin derinliğini gösteriyordu.

"Neden buradasın? Neden Varine ile birlikte değilsin?" diye sordu Viv.

"Kaçırıldım." Satchel avlanmış bir görünüm kazandı. "Balthus beni Leydi'den çaldı ve çaldığı tek şey ben değildim. Onu bulduğunda çok kızacak."

"Balthus mu?" diye sordu Gallina. "Gri giyiyor, gerçekten solgun mu? Biri onu zahmetten kurtarmış bile." Bir parmağını boynuna götürdü ve dilini dışarı çıkardı. "Artık nefes almıyor."

"Öldü mü?" diye sordu Satchel -umarım, diye düşündü Viv. "Onu yakalaması için bir köle gönderdiğinden hiç şüphem yok."

Gallina, "Oh, her ne idiyse onu çok *fena* yakalamış," dedi. Viv'i rahatsız eden bir şey vardı. "Bizi daha önce gördün, değil mi?"

"Evet leydim. Bir daha yapacağımı düşünmemiştim."

"Adamın -Balthus'un- hücreden çıkmasına izin vermiş olmalısın. Bu pek çok şeyi açıklıyor," diye düşündü yüksek sesle. "Yine de, en başta neden buradaydı?"

"Kaçmak ve Hanımefendi. Saklanıyor. O konuştu . ve deniz," cevap verdi Homunculus.

"O zaman bir gemi bulma konusunda daha hızlı davranmalıydı. Kitapçıları gezerek zaman kaybetmeseydi, hâlâ nefes alıyor olabilirdi. Kötü hissediyorum."

Satchel sessiz kaldı.

Viv başını salladı. "Asıl öğrenmemiz gereken şey şu. Balthus'un peşinden birini gönderdi. Varine nerede olduğunu biliyor mu? Buraya geliyor mu?"

Satchel iki elini de belirgin bir insani çaresizlik jestiyle kaldırdı. "Söyleyemem leydim."

Kaşlarını çattı. "Bilmiyor musun... yoksa söyleyemez misin?"

"Söyleyemem," diye tekrarladı sefilce. "Leydi'nin sırlarını saklamalıyım." "Seni bir şekilde bağladı mı?" diye fısıldadı Fern.

Kafatası ona bakmak için döndü. Kasırga lambasının ışıltısı kafatasını harap olmuş krem rengine çevirmişti. "Korku yeterince bağlayıcıdır," diye cevap verdi.

Bundan sonra Viv arkadaşlarıyla daha özel konuşmak istedi. "Peki... o zaman uyumaya devam edebilir misin? Sadece şimdilik?" diye sordu Satchel'a. "Söz veriyorum, seni daha sonra tekrar uyandıracacağız."

"Emrinizdeyim leydim," diye cevap verdi teslimiyetle. Kafatasını dikkatlice çantaya yerleştirdi ve ardından bir kemik şelalesi başladı. Çantanın kenarları iskelet akıntısı karşısında şişmedi bile.

Viv onun kendisini dinlemediğine kendini inandıramadı. Kapağını katlayıp çantanın ağzını kapattı ve Fern'e uzattı. "Belki bunu arka tarafa koyarsın? Ne olur ne olmaz?"

Fern bunu yapmak için arkadaki kapıyı açtı ve Gallina ile Viv sandalyeleri ve halıyı eski yerlerine koyarken Potroast hapsedildiği yerden fırladı, patileriyle çıplak tahtayı tırmalayarak odanın içinde homurdanmaya başladı.

Viv bir kitaplığa yaslanırken diğer ikisi sandalyelere oturdu. Yağmur doğuya bakan pencereyi şakırdatırken sessizce oturdular. Tüm bina fırtınanın nefesiyle gıcırđıyordu.

Fern sessizliğı bozarak, "Pekâlâ," dedi. "Şimdi ne olacak?"

"Ne *yapabiliriz*?" diye sordu Viv. "Onu duydun. Varine'e hizmet ediyor ve onun sırlarını saklıyor. Onun hakkında ya da neler yapabileceğı hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Onun dışarıda olması büyük bir risk. Hatta belki de burada olması bile bir risk."

"Yani onu öylece *bırakacak* mıyız?" Fern dehşete kapılmıştı.

Gallina dudağını çığnedi. "Bilemiyorum. Onun için *üzülüyorum*."

Viv bıkkınlıkla ellerini havaya kaldırdı. "Sanırım ben de öyle. O bir *köle* gibi. Bu korkunç bir şey. Ama aynı zamanda *onun* yarattığı bir şey. Ona ne kadar güvenebiliriz? Gerçekten bize ne kadar benziyor?"

Fern sert bir sesle, "Korkacak kadar," dedi.

Buna itiraz etmek zordu, bu yüzden Viv denemedi bile. "Tamam, muhtemelen haklısın ama yine de. Gece vakti Varine'e koşma riskini göze almak ister miyiz? Ya da ona bir mesaj göndermesini ya da... Bilmiyorum." Belli belirsiz bir hareket yaptı. "Uygunsuz bir şey mi yapıyor?"

"Onu Iridia'ya teslim edebiliriz," diye mırıldandı Gallina. İkisi de ona baktığında, rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Belki de onun sorunu *olmalı*?"

Viv onun bu fikri bu kadar şiddetle reddetmesine şaşırmişti. Ama görünüşe göre Fern kadar şiddetle değil.

"*Yapmayacağız amına koyayım.*" Rattkin'in sesi sertti. "İnsanları... bagaj gibi dolaştıramazsınız. Bagajın *içinde olsalar* bile."

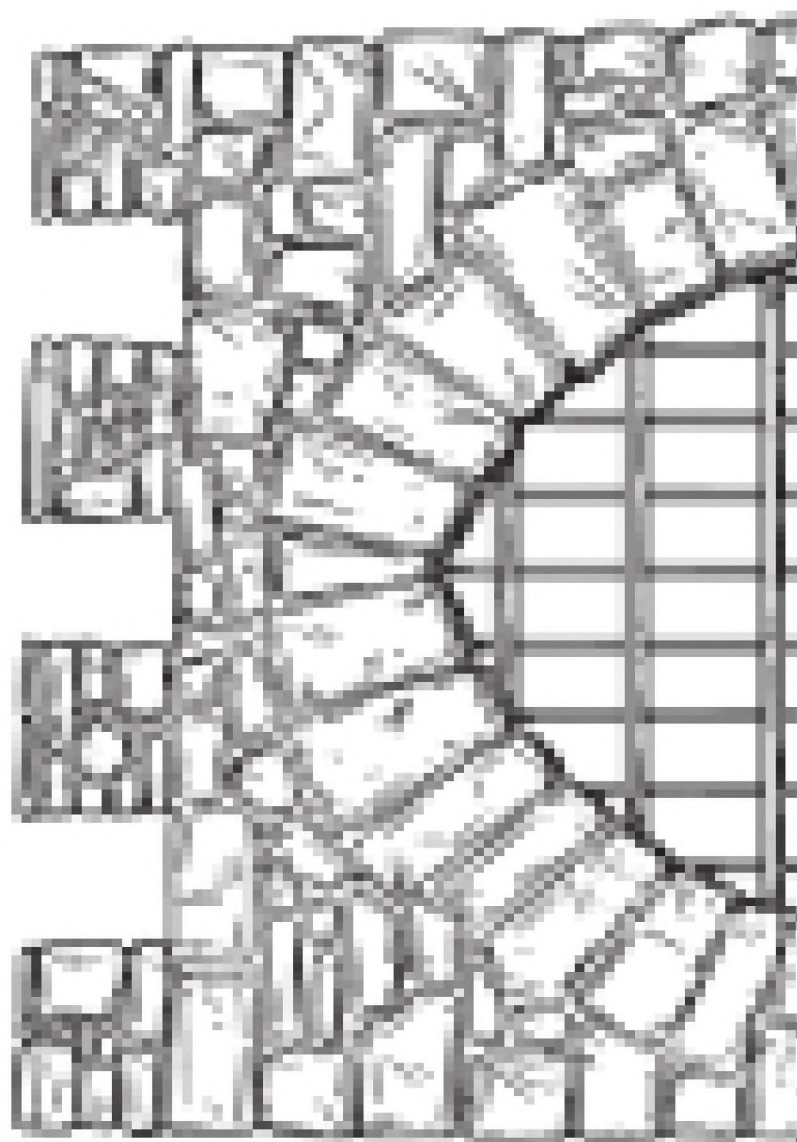
Viv iç geçirerek kitaplıktan uzaklaştı. "Bunu bu gece çözmek zorunda değiliz. Hadi uyuyalım."

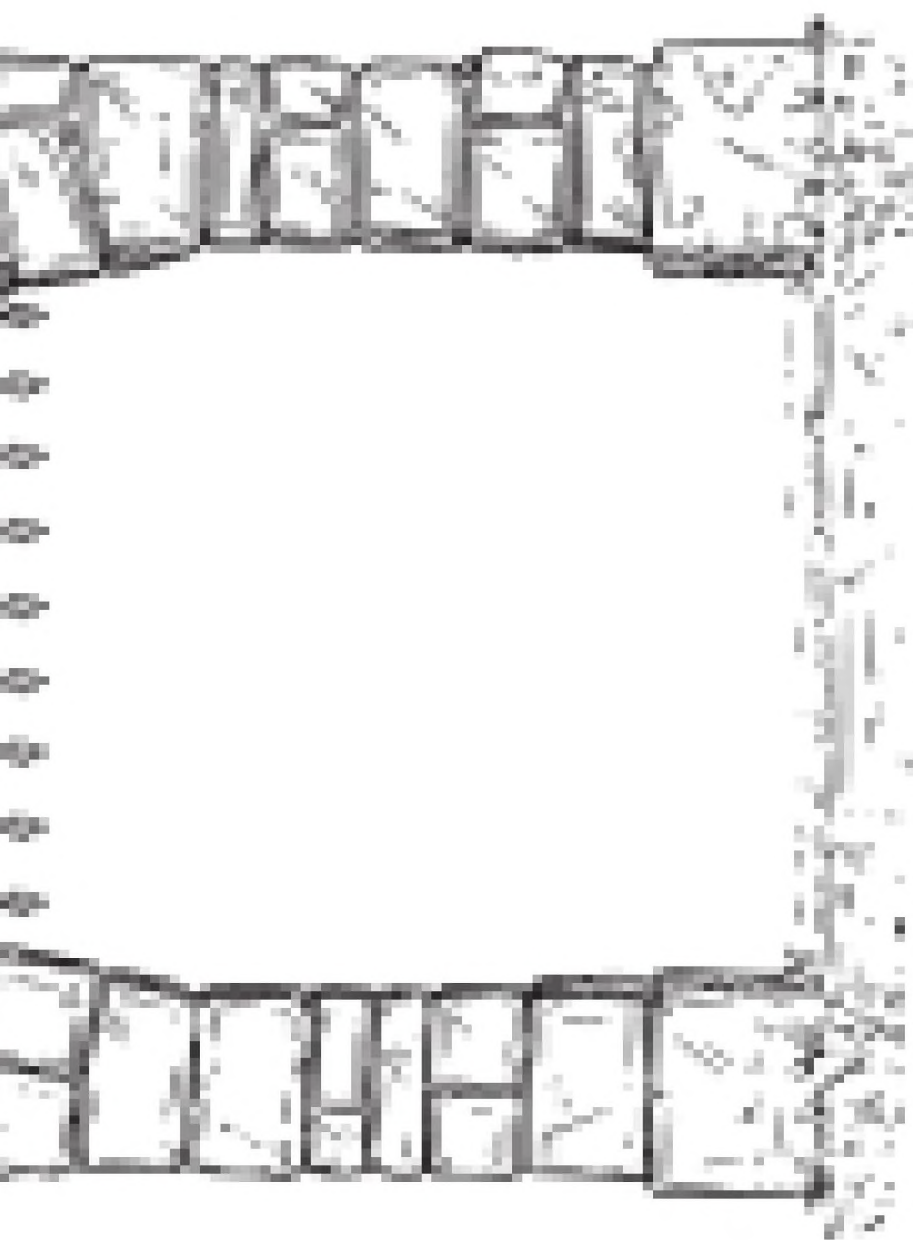
Hepsi tartışamayacak kadar yorgundu ve kimsenin daha iyi bir fikri yoktu. Garip vedalaşmalardan sonra Thistleburr'dan ayrıldılar, her biri çantanın içinde katlanmış yaratığı düşünüyordu - bekliyor ya da uyuyor ya da hayal edemedikleri bir cehenneme gitmiş.

Viv ve Gallina şiddetli yağmur ve kırbaç gibi esen rüzgâr altında Tünek'e giden yamacı olabildiğince hızlı tırmandılar. Çalkalanan bulutların arasında şimşekler çakıyor ve uzaktan, tepelerdeki bir yaratığın kederli çığlığı onları daha da hızlandırıyordu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Hepsi yalan. Hepsi," dedi Beckett. Yılan başlı bastonuyla kargaşayı işaret etti: devrilmiş masa, yere saçılmış lens, pencereden dökülen enkaz ve hatta duvara sıçrayan kan lekesi.

"Yalan mı?" Leeta bir şişenin kapağını kapatıp şiddetle sallayarak renk tonundaki değişiklikleri incelerken yüzünde şüpheli bir ifade vardı.

Yaşlı adam parmaklarını kır saçlarının arasında gezdirirken yüzünde yarı hayranlık dolu bir gülümseme vardı. "Bu Aramy'nin işi. Bana tam da görmek istediğim şeyi veriyor. Tabii ki onun bahçıvan olduğuna inanacağız ve tabii ki Leydi Marden'in öldüğüne inanacağız. Bunun onun kanı olduğunu bile garanti edebilirim."

Gnome gözlerini ona dikti, yüzünde yorgunluk ya da endişe belirtisi aradı ama orada sadece kesinlik vardı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü her şey çok açık. Çünkü benimle oynuyor. O lanet olası şifreli mektupta da aynı şeyi söyledi." Yüz ifadesi ekşidi. "Ama beni en çok kızdıran da bu. Çok açıktı. Bu da kaçırdığım başka bir şey olduğu ve çok geç olmadan onu bulmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Yani Leydi Marden'in hayatta olduğuna mı inanıyorsunuz?" diye haykırdı Leeta. "O zaman biz de-"

"Selam tatlım. Beklediğin için teşekkürler. Bir tane daha var, ha?"

Viv şaşkınlıkla tahta kaldırımındaki koltuğundan başını kaldırdı. Maylee kapıyı şingirtiyi arkasından kapattı, alnı hâlâ terden nemliydi, yanakları yeni yıkanmış meyveler gibi parlıyordu.

"Selam." Viv gülümseyerek karşılık verdi, dikkatinin dağılmasından memnundu. Aynı sayfayı en az beş kez okumuş, Fern'in dükkânının arkasında oturan kemik homunculus, kumda ölü yatan Balthus ve Rackam'ın Varine'i hâlâ köşeye sıkıştırıp **sıkıştırma d i ğ i n i** merak eden düşüncelerle boğuşmuştu. Maylee'nin arkadaşlığı çok daha hoştu.

Kitabı kapatıp bir kenara koydu. "Evet. Fern hâlâ benim için onları seçiyor."

Maylee gözlerini kısarak ona baktı. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?" Viv beceriksizce omuz silkti.

"Dün... çok şey oldu."

Maylee kalçasıyla Viv'in sol bacağına vurdu. "Hadi gidelim, sen de bana anlatırsın. Fırın bensiz harabeye dönmeden önce bir saatim var."

Viv asayı tahtalara yaslandığı yerden aldı. Eğer elinde olursa, Highlark'ın dilinin sivri tarafını kullanma ihtimalinin d a h a düşük olacağını düşündü.

"Sopayla geri döndün, ha? Bacağın nasıl o zaman?"

Viv soruyu düşündü. "Bugün biraz tutuk ama iyileşiyor."

Birlikte Murk'e doğru yürüdüler. Maylee'nin eşliğinde Viv kendi temposuna karşı koymadı. Kumlar önceki geceki fırtınadan dolayı hâlâ ıslak ve sertti, denizin de gri, asık suratlı bir görüntüsü vardı. Suya batmış odun ve yağmış yağmurun kokusu ağırdı.

Kale duvarının tepesinde devriye gezen Gatewarden'ları gördü. Iridia sözünün eri olarak Varine'in potansiyel tehdidini ciddiye alıyordu. Viv tapenti'nin başka ne gibi hazırlıklar yapıyor olabileceğini merak etti.

Gezinirlerken Viv, Balthus'un keşfinden Satchel'ın ortaya çıkışına kadar önceki gün olan her şeyi anlattı.

"Sekiz cehennem," diye nefes aldı Maylee, gözleri kocaman. "Peki, ne yapacaksın ne yapacaksın?"

"Keşke bilseydim. Bir fikrin var mı?"

Maylee onlar devam ederken bunu düşündü, her bir adımda iki Viv'in. Gözlerini kırılan dalgalara dikti ve sonunda, "Sence ona bir zararı var mı?" diye sordu.

Viv yürürken bunu düşündü ve sonra içini çekti. "Belki onun içinde değildir. Ama belki de arkasından sürüklüyordur?"

"Yani bana beladan uzak durmak istediğini mi *söylüyorsun*? Kimi k a n d ı r ı y o r s u n ? Unutma, eskiden ben de böyle şeyler yapardım."

"Bu, etrafımdaki herkesin başına bela açmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Küçük bir belayı göze alırım. Ben büyük bir kıyım." Maylee Viv'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Nispeten."

"Sen belasın. Güzel bir bela."

"Belki bir gün ne kadar olduğunu öğrenecek kadar şanslı olursun. Ayrıca, onunla tanışmak istiyorum. *Onunla*."

"Adil bir uyarı. Fazla yemek yediğini sanmıyorum."

"Yarım somun hiç olmamasından iyidir." Maylee onun koluna vurdu ama dokunuş daha uzun sürseydi Viv'in umurunda o l m a z d ı .

Maylee'nin yanında olması Viv'in moralini düzeltmekten fazlasını yaptı.

Ayrıca kayda değer bir şekilde dönüşüm üzerinde Highlark's tavrı.
Değil a tek uzun-

Viv'in yaralarını temizlerken, muayene ederken ve onarırken dudaklarından acı dolu bir iç çekiş geçti. İyileşme iyi gidiyor gibi görünüyordu ve elf, sertliği ve yara izini azaltacağını söylediği yeni ve keskin bir merhem sürdü.

Metal kollarından asılı iskelet maketlerini incelerken Viv boş bulunup adamın kemik yazımı hakkında bir şey bilip bilmediğini sormayı düşündü ama vazgeçti. Bunun yerine, doğru yerlerde başını salladı ve kısa süre sonra ikisi de ofisinin dışına geri döndüler.

"Başından beri yanımda olmalıydın," dedi Viv. "Sanırım ilk kez bana bunu yapmak için para alıyormuş gibi davrandı."

"Ekşi mayalı somunlar," dedi Maylee bilge bir ses tonuyla. "Haftada en az üç kez alır." Viv'e doğru eğildi ve ciddi bir ifadeyle, "Fırıncına bulaşma," dedi.

"Özellikle de fırıncının yukarıda topuzu varsa."

"Oh, yuvarlanan iğne gayet iyi çalışıyor, tatlım."

Thistleburr'un kapısı arkasından kapanırken Viv kesin bir ifadeyle, "O dışarıda," dedi.

Satchel arka koridoru süpürdüğü yerden ona baktı, gözleri ikiz mavi alev halkalarıydı. Fern irkilerek tezgâhtan başını kaldırdı ve yüzünde suçlu bir ifade belirdi.

Viv sinirlenip sinirlenmediğine karar veremiyordu. Kızmaya hakkı var mıydı ki? Bunu konuşacaklarını ve onun hakkında ne yapacaklarına birlikte karar vereceklerini düşünmüştü. Ama burası Fern'in dükkânıydı ve homunculus-Satchel diye bir şey yoktu.

Yine de içinde bir korku hissetti. Bir önsezi. "Ve onu süpürüyor musun? Bir çeşit-"

"Onu durdurmaya çalıştım," diye ağzından kaçırdı Fern. "*Denedim.* Bütün sabah o lanet olası çantaya baktım. Ona bakmaktan, onu orada katlanmış halde düşünmekten kendimi alamadım ve sadece... onu bırakamadım." Ellerini endişeyle sıktı. "Ama dışarı çıkar çıkmaz işe yaramakta ısrar etti. Sonunda onu rahatlatmaya çalışmaktan vazgeçtim."

Satchel, "Bu konuda oldukça yeteneksizim," diye kabul etti. Süpürmeye devam etti. "En azından perdeler çekili." Viv içini çekti. "Ama ben içeri girdim ve

ilk gördüğüm şey oydu. Ya başka biri ona bakarsa?" "Şey..." Fern yavaşça söyledi. "Ya öyle olursa?"

Viv cevap vermek için ağzını açtı ama sonra aklına bir şey gelmedi. "Değil mi? Ne yapacaklar?" diye sordu Fern.

Yine de Viv tartışmadan bu kadar kolay vazgeçmeyi kendine yediremiyordu. "Ya Balthus'u öldüren kişi içeri girerse? Ya da onun gibi biri? Ya *Varine* ise?"

Fern bıkkın bir ses çıkardı. "O noktada zaten boku yedik, değil mi? Ne fark eder ki? Ve çantayı gözden uzak tuttuğumuz sürece, başka kimse herhangi bir bağlantı kurmayacak. Tek yapabilecekleri cevaplamak zorunda olmadığımız sorular sormak."

Viv sanki yardım istiyormuş gibi Satchel'a baktı. Omuz silkti.

Bir kahkaha patlamasının kaçmasına engel olamadı ve iki elini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Sekiz cehennem. Tamam! Sen kazandın. Sanırım bu Maylee'yi onunla görüşmekten alıkoymak zorunda olmadığım anlamına geliyor."

Viv sandalyelerden birine doğru ilerledi ve kendini yavaşça sandalyeye bıraktı. Highlark, Maylee etraftayken yarasını agresif bir şekilde yoklamamış olabilirdi ama Murk'e kadar yürüyüp döndükten ve önceki günkü aktivitelerden sonra yarası hâlâ hassastı.

"Konuşacak çok şeyimiz var, değil mi? Yani... ?" Süpüren homunculus'u işaret etti. "Neden oturmuyorsun, Satchel?"

"Sizin için de aynı şey geçerliyse leydim, yapacak çok işim var. B u r a s ı ..." Rafları inceledi ve bir şekilde diplomatik olmaya çalışıyormuş gibi görünmeyi başardı. "Umutsuzca benim daha fazla ilgime ihtiyaç duyuyor."

Viv Fern'e kaşlarını kaldırdı. "Eh, ortama uyum sağlamış gibi görünüyor."

Kapı çarparak açıldı ve Gallina koşarak içeri girdi. Viv'in girişinin bir yankısı olarak, "Aman Tanrım, dışarıda!" dedi. "Ve *süpürüyor mu?*"

Fern gözlerini kısarak, "Bu konuşmayı zaten yapmıştık," diye cevap verdi. "Ev temizliği benim fikrim değildi."

"Artık hepimiz burada olduğumuza göre, onunla ne yapacağımıza karar vermeliyiz, değil mi?" diye sordu Viv. Fern'in yüz ifadesi üzerine, "Ya da... ne yapmak istediğini öğrenmeliyiz. Tabii o zamana kadar bir büyücünün kasabaya dalıp herkesi öldürmeyeceğini varsayarsak."

Bir yanıt vereceğini umarak Satchel'ın bakışlarını yakaladı, ama o sadece kitapların sırtlarını parmaklarken rahatsız görünüyordu.

"Ne istiyorsun, Satchel? Eğer seçebilseydin?" diye sordu Fern.

Homunculus aralarına baktı ve gözlerinin ateşi daha hızlı döndü. "Bunun bir önemi yok. Asla yalnız olamam. Her zaman bir efendiye hizmet etmeliyim. Başka yolu yok."

"Kimseye *hizmet* etmek zorunda değilsin. Biz sadece, gibi ..." Gallina iki parmağını birbirine sürttü. "Tozunu al ve bırak işine devam et. Tamam mı?"

Satchel o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, süpürgesi kıpırdamadan duruyordu, Viv onun büyüünün bir şekilde durmuş olabileceğini düşündü. Ama sonra yavaşça cevap verdi: "Bir süreliğine öylece *kalmak istiyorum. Kendi* seçtiğim şekilde hizmet etmek."

Fern'in sesi kararlıydı. "Elbette. Ama kendinden başka kimseye *hizmet etmek* zorunda değilsin. Anlıyor musun?"

Başını salladı ama Viv buna inandığından emin değildi. Ya da belki de aynı fikirde değildi. Her halükârda, konuyu uzatmanın bir yararı olmayacaktı.

"Hey, dün başka bir şey daha söyledin," dedi Gallina. "Şu Balthus denen adam. Çaldığı *tek şeyin* sen olmadığını söylemiştin."

Viv bunu unutmuştu ve yüz ifadesinden Fern'in de unuttuğu anlaşıyordu. Satchel başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ee?" diye sordu Gallina. "Başka ne aldı?"

Homunculus başını öne eğdi. "Ne yazık ki, Leydi'nin sırları beni bağlıyor. Söyleyemem." Sonra konuyu aniden değiştirerek Fern'e hitap etti. "Burayı toparlamak için sabırsızlanıyorum. Ayıklamak. Düzenlemek. Bana *büyük* huzur veriyor. Merak ediyorum, bir şeylere düzen getirdiğinizde ne keşfediyorsunuz?"

Ses tonunda Viv'i rahatsız eden bir şey vardı, ağlamaklı bir şey ama zaten sesi o kadar ürkütücüydü ki belki de işaretlemeye değmezdi. Yine de Satchel kitap raflarından birine garip bir yoğunlukla bakıyordu.

Viv sormak için ağzını açtı ve-

"Sanırım hepsi bu kadar, ha?" dedi Gallina, ellerini kolçaklara vurarak. "Ve eğer Varine yüzünü gösterirse, şey..." Palaskasındaki bıçakları parmakladı. "Belki buralar o kadar sıkıcı olmaz."

"Sekiz'i kışkırtmayalım, olur mu?" dedi Fern.

Viv, Satchel'in bu konuşma karşısında nasıl durgunlaştığını fark etmemişti. Çene kemiği konuşacakmış gibi açıldı ama sonra yavaşça kapandı ve arkasını döndü.

Düşünceli bir şekilde onu izledi, sonra asasını cüceye doğru eğdi. "Bu arada, biraz egzersiz yapmak için kayalıklara doğru gidiyorum. Var mısın?"

Gallina'ydı.

Viv'in yüksek alarm hissi sonraki günlerde yavaş yavaş azaldı. Ufukta hiçbir istilacı wight ordusu görünmedi ve hiçbir gri giysili yabancı onları tehdit etmedi. Aslına bakılırsa, bırakın kılıç çekmeyi, şüpheli bir bakışı bile gerektirecek bir şey olmamıştı.

Ancak onun deneyimlerine göre, işler gürültülü bir hal almadan hemen önce sessizleşmeye meyilliydi.

Müşteriler mağazaya girdiğinde Satchel'in daha da gerginleştiğini keşfettiler. Kapı ne zaman açılrsa, anında yere yığılıyor ve bileşen kemiklerini raflardan birinin altına yuvarlıyor, ancak Fern davetsiz misafirlerin gittiğine dair ona güvence verdiğinde ortaya çıkıyordu.

Potroast da ayak bileklerini kemirmeyi severdi ve bundan vazgeçirilemezdi. Sonuç olarak, Satchel gün boyunca çoğunlukla çantasından çıkmazdı.

Maylee bir öğleden sonra geldi, yumruklarını kalçalarına dayadı ve "Peki, nerede o?" diye sordu.

Fern kemiklerin üzerine toz serptiğinde ve Satchel takırdayarak ortaya çıktığında Viv bunu normal karşıladı. Viv, geçmişi göz önüne alındığında buna şaşırması gerektiğini düşünüyordu. Cüce, homunculus'un tokalaşması için elini uzattığında Viv nehrin karşısındaki goblinle uzun zaman önce yaşadığı karşılaşmayı düşünmeden edemedi.

Fern tezgahın üzerine Satchel'in gün boyunca oturabileceği, ön tarafında bir yarık olan bir kutu yerleştirmişti ama homunculus çoğunlukla mesai saatleri dışında ayakta olmayı tercih ediyordu. Kemik tozunun verdiği canlandırıcı güç gün içinde azalıyor ve onu ne zaman terk edeceğini hissediyor gibiydi.

Ancak uyanırken, bez ve süpürge, sabun ve cila ile toplamaktan ve düzenlemekten vazgeçirilemezdi.

"Onu *durduramıyorum*," dedi Fern, çenesi pençesinde. Perişan görünüyordu. "Bu doğru değil. Ona para ödmeden buralarda bir şeyler *yapmasına* izin veremem." Sesini fısıltıya düşürdü. "Hiçbir şey istemediği konusunda ısrar ediyor. Bu onun *seçimi*. Ama bu durumu daha iyi yapmıyor."

Thistleburr kesinlikle daha düzenliydi. Ahşap zemin oldukça parlaktı, duvarlar yıkanmıştı ve Viv, Satchel'in bazı eski ciltlerdeki hatalı cilt iplerini kesip attığına yemin edebilirdi. İçerideki koku bile daha iyiydi; toz, tuz ve gryphet yerine daha güçlü bir şekilde kâğıt, mürekkep ve ahşap mumu kokuyordu.

"Belki sen de ona kitap ödünç vermeye başlamalısın," dedi Viv, yarı şaka.

"Sence okuyor mudur?" diye sordu, tezgâhın üzerinde duran ve şu anda dolu olan kutuya doğru bakarak.

"Benden daha iyi bir kelime dağarcığı var." Viv, Maylee'nin kahverengi kâğıt paketlerinden birini daha açtı. İçine fındık ve meyve doldurulmuş dört tane kocaman, sert çörek vardı. Yerde uyuklayan gryphet uykusunda kıpırdandı ve uykulu bir ses çıkardı ama uyanmadı.

Fern bir tane seçti ve sürekli kapalı olan eskici dükkânının sahibi cüce Addis'in bir rafın yanında ağır ağır ilerleyişini izlerken onu kemirdi. Addis seri bir gezgindi ve Viv onu bir kez bile kitap satın alırken görmemişti. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor ve sık sık bir kitap seçip açıyor, sanki önemli bir bilgi keşfetmiş gibi başını sallıyor ve sonra tekrar kapatıyordu. Viv bunu çıldırtıcı buluyordu ama Fern buna alışkın görünüyordu.

Addis bir kitabı daha reddederken Viv, "Hurda işinde hiç gümüş olmamalı," diye mırıldandı.

"Parasızlıktan bahsetmişken, sana sonunda yeni bir sevkiyat siparişi verdiğimi söylemiş miydin?"

"Katalogda işaretlediğiniz mi?"

Fern içini çekti. "Sanırım bundan bahsetmeyi unuttum. Gerçi son birkaç gündür çok şey oldu." Satchel'in kutusunun tepesine hafifçe vurdu ve içeriden çok sessiz bir çarpma sesi yankılandı.

Viv tezgâha daha ağır bir şekilde yaslandı, bacağına uzattı ve esnetti. Gün geçtikçe daha da sağlamlaşıyordu. "Odanın olmadığını söylediğini sanıyordum? Satch-Uh, yani kesinlikle daha düzenli ama yeni kitapları nereye koyacaksın?"

"Sanırım onları arka tarafa yığmam gerekecek. Gerçi şu haliyle yatağıma bile zor giriyorum. *Her yerde* eski kitaplar var. Sürekli toprak kayması tehdidi altında yaşıyorum. Yine de bir şeyler denemeliyim. Maddi durumum biraz daha iyi ama işleri yoluna koyamazsam ..."

"Eskileri satabilerseniz daha iyi olur, değil mi?"

Fern çöreğini ağzına götürmek üzereyken durdu. "Tanrım, ne kadar parlak bir fikir. Neden bunu hiç düşünmedim ki? Teşekkürler."

"Eğer insanların *istemediği* bu kadar çok kitap varsa, o zaman onları etrafta bulundurmanın ne anlamı var?"

"Onlar *kitap*. Onları öylece *atamazsınız*."

"Ben öyle bir şey demedim! Ama... Yani, eğer kimse onları istemiyorsa, o zaman..." "Sadece henüz onları istediklerini bilmiyorlar. Mesele de bu zaten. Kaç tane şimdi neler yaşıyorsunuz?"

"Şey..."

"Bir sürü, işte bu kadar. Sadece onları senin eline vermem gerekiyordu. *Doğru* ellere." Elindeki çöreği yere bıraktı. "Bütün sorun da bu, değil mi?"

Viv açılmış kahverengi kâğıda ve üzerinde bekleyen çöreğe baktı. İple oynayarak mırıldandı: "Evet, sanırım asıl mesele ne istediğini bilmemek. Dışarıda ne olduğunu bilmezken, ilk etapta onu seçmek zorunda kalmak..."

Çıngıraklı adam onun yüzünü inceledi. "Elbette. Ama bazı insanlar yönlendirilmek istemez. Bazen ben de onların ne istediğini bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman." Addis'e başparmağını salladı. "Mesela *bunun* gibi."

"Peki," diye devam etti Viv, aklında bir fikir belirmişti, "ya bilmek zorunda olmasalardı? Ya da en azından fazla bir şey?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Maylee'den gelen bu paketin içinde ne olacağını bilmiyorduk. Bunları hiç seçmemiş olabiliriz. Ama onları yiyoruz, değil mi?"

Rattkin çöreğini aldı ve düşünceli bir şekilde inceledi. "Devam et ..."

"Ve sürpriz de bunun bir parçası, değil mi?" Viv ikide bir hızlıca yedi ısırik. "Neredeyse daha iyi çünkü bilmiyorduk. Yani-"

"Kitapları paketlediysek ne olmuş yani?"

"Evet. Süslü olmak zorunda değil."

"Belki birden fazla." Bu fikir zihninde kök salınca Fern'in gözleri parladı. "Onları iple bağla. Küçük hediyeler gibi."

"Belki oraya birkaç kelime yazarız. İnsanlara neyle karşı karşıya oldukları hakkında bir fikir verir." Viv *Zincirin On Halkası'nı* düşündü. "Kılıç dövüşleri. Kafa kesmeler. İhanetler?"

Fern hınzır bir sırıtışla, "Mmm. Belki *nemli*," diye önerdi.

Viv yüksek sesle güldü. "Acaba bunlardan kaç tane satarsın? Belki de bunu *her* paketin üzerine koymalısınız."

Addis el bile sallamadan dükkândan çıktı, kapı arkasından gürültüyle kapandı.

"Güle güle Addis!" Fern arkasından seslendi. Viv sıkıntıyla başını salladı.

Tezgâhın üzerindeki kutunun içinden, Satchel'ın ani bir ilgiyle dolup taşan cansız sesi yükseldi.

"Nemli kitaplar mı?"

"Ellerinizi topuklarınızı kullanın."

"Yapış yapış," diye homurdandı Viv, parmak eklemlerinin etrafındaki hamur parçalarını ayıklamaya çalışırken.

"İşte bu yüzden parmaklarınızı kullanamıyorsun," dedi Maylee, sesine gömülü bir kahkahayla. "Evet, işte böyle. Şimdi katla ve tekrar yap. Böyle devam et. Bunun için kolların var."

Sea-Song bugünlük kapatılmıştı ama Maylee'ye göre hâlâ yapılması gereken çok şey vardı. Viv yardım etmeyi teklif etmişti, bunun fırçalama, süpürme ya da aynı derecede basit bir şey olabileceği gibi belirsiz bir düşünceyle. Ancak cücenin başka fikirleri vardı.

Kısa boylu kadın hamur topunun önüne kolay bir kavis çizerek un serperken Maylee'ye şüpheyle baktı. "Beni evcilleştirmeye mi çalışıyorsun?"

"Yardım etmek istediğini söylemiştin ve benim de pişirmem gereken ekmekler var. Ayrıca, Fern'in evinde kendi evini gayet iyi idare ediyor gibisin."

Ses tonu alaycıydı ama sözleri Viv'in gerilmesine neden oldu, sanki bileğine bir kelepçe takılmasını bekliyordu. Saçma bir tepki olduğunu biliyordu ama yine de Maylee'nin bakışlarından umutlu bir şeyler çıkarmadan edemedi.

"Bu farklı."

"Oh, öyle mi? Bunu nasıl anladın?"

"Pekâlâ," dedi Viv, hamuru katlayıp içine bastırırken homurdanarak. Tezgâh cüce boyuna göre yapılmıştı ve ağırlığını taşıyabilmek için gerçekten kambur durması gerekiyordu. "Bir sokak kavgası yüzünden hapse atıldım, en az bir ceset *var* ve elimizde bir torba dolusu kemik var, yani sanırım beklediğinizden çok daha fazla macera yaşıyor."

"O zavallı hamurdan da çok fazla saldırganlık çıkarıyor gibisin. Belki de sadece *sensindir*. Her iki durumda da un sana yakışıyor." Şakacı bir çimdik attı.

Viv sahte bir hırıltıyla dişlerini gösterdi ama suratına bir yumruk yedi.

Maylee birden ciddileşerek, "Bela getireceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Satchel?"

Başını salladı, sonra Viv'in kalçasına dokunarak onu yana çekti ve hamur yoğurma işini devraldı. Ellerinin kolaylıkla bastırıp bırakması ve vücudunun salınımı beklenmedik derecede şehvetliydi.

Viv bakmamaya çalıştı.

Kollarındaki unun tozunu aldıktan sonra poposunu tezgâha dayadı. "Dürüstçe mi? Evet. İstiyorum."

Cüce iç çekti. "Ben de öyle. İçimde öyle bir his var."

Viv onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Üç tepe ötedeki bir savaşın sesi gibi.

Maylee'nin bir zamanlar topuz kullanmış elleriyle hamurla g ü r e ş t i ğ i n i hatırladı. Bunda Viv'in henüz çözemediği bir güvenlik payı vardı.

Maylee yoğurmayı bıraktı ve ona araştıran bir bakış attı. "Bu seni gerçekten üzmedi, değil mi?"

Viv, "Kimsenin zarar görmesini istemiyorum," diye çekindi. Ama bu aslında bir cevap değildi.

Uzak güneyden gelen bir kalyon a ç ı k t a k i derin sularda demirlemişti ve küçük tekneler öğleden sonra boyunca yolcuları, tüccarları ve mürettebatı sahile taşıyordu. Faytonlar Cardus'a giden güney yolu boyunca her iki yönde de hareket halindeydi. Sonuç olarak, The Perch'ün en canlı gecelerinden biriydi.

Viv bacağının üzerinde barda oturacak kadar rahattı. En sevdiği masa zaten doluydu. *Mercek ve Dapplegrim'in* son üç bölümünü hızla okumamaya çalışırken ikinci birasını yudumladı. Brand görüş alanının ötesinde bir bulanıklıktı ve gürültü duvarlara yığılmış, onu mükemmel bir hikâye küresinin ortasında tek başına bırakmıştı. Her kelime bir sonrakinin içine yuvarlanıyordu, Araştırmacı Beckett ile nefis derecede sinsi Aramy arasında Leena'nın hayatının dengede olduğu dramatik bir yüzleşmeyle sona erecek bir düzyazı kayması. En azından olayların böyle gelişmesini *bekliyordu*. Kitabın beklentilerini boşa çıkaran bir yönü vardı ve bunu her yaptığında büyük bir heyecan duyuyordu.

Barda yanına biri oturduğunda, daldığı için onlara aldırış etmedi.

Yine de komşusunu tanıdığında, gürültülü ses Viv'e geri çarptı ve kendini tamamen, anında mevcut buldu.

"İtiraf etmeliyim ki, sizin edebi bir tür olduğunuzu düşünmemiştim." Sesi boğuktu, kuru bir şekilde eğleniyordu.

Iridia.

Viv sıkıntıyla iç geçirmemek için elinden geleni yaptı ve başparmağıyla yerini işaretledi.

Kadın barın tepesine vurdu ve Brand'e içki için başıyla işaret etti. Son derece rahattı. Uzun kılıcı hâlâ belinde kuşaklıydı, fener de diğer kalçasındaydı. Viv bunun pek rahat görünmediğini düşündü.

Iridia Viv'e bakmadan önce birasından bir yudum aldı. "İyileştiğini görüyorum. O halde yakında çıkarsınız diye umuyorum."

"Rackam döndüğünde, evet," dedi Viv eşit bir şekilde. "Bunun ne zaman olacağı hakkında bir fikrim yok. Sanırım o gelene kadar benimle kalacaksın."

Tapenti sessizce onu düşündü.

Viv başka bir şey bekledi ve hiçbir şey söylemeyince, "Ne istiyorsun? Ben sadece işime bakıyordum. *Edebi* olmak. Bu seni mutlu etmeli, değil mi?"

Iridia soruyu duymazdan geldi. "Varine. Onu gördün mü?" Viv gözlerini kırıştırdı. "Hayır. Onun soyundan pek çok kişi var ama onu hiç görmedim."

"Onu görsen tanıyabilir misin?"

Viv birasından bir yudum daha aldı. "Elimde bir eşkal var, ama olmasaydı bile sanırım bilirdim."

"Peki neden?" Iridia'nın ses tonu pek sıcak değildi ama önceki etkileşimlerinde olduğu kadar düşmanca da değildi.

Viv onu inceledi. "Neyin peşindesin? Benden pek hoşlanmıyorsun, bunu açıkça belli ettin. Peki bu ne?"

Tapenti iç çekti. "Senden hoşlanmıyorum. *Kastettiğin şeyden* hoşlanmıyorum." Parmağıyla kupasına vurdu. "Açık olmak gerekirse, bu senden hoşlandığım anlamına da gelmiyor."

Viv buna homurdandı ve kupasını kaldırdı. Iridia kaşlarını çatı ve kendi bardağını ona doğru tokuşturdu.

"Karşılıklı hoşgörüyü kızdırmak için," dedi Viv.

Tapenti'nin dudağı bir gülümsemeyle kıvrılmış olabilirdi ama Viv bundan emin olamadı.

Bir içki daha içtikten sonra Geçit Gardiyanı'nın duruşunda bir değişiklik oldu. Kukuletasının pullu eti gevşedi ve saçlarının uzun, kuru tellerini yana doğru savurdu.

"Gri giysili yabancımızı öldüren kişi hakkında hiçbir şey bulamadık."

Viv neredeyse onun adını ağzından kaçıracaktı ama kendini tam zamanında tuttu. Bunu nasıl bildiğini açıklamanın kolay bir yolu yoktu.

"Oh, öyle mi? Sanırım şaşırmadım." Sonra dikkatlice, "Aradığın çantayı buldun mu?"

"Hayır." Iridia fincanıyla oynadı. "Pratikliğimle gurur duyuyorum. Uyum sağlayabilirliğimle. Çok fazla Gardiyan kendi yöntemlerine bağlı. Otorite onlara tembellik etmek için bir bahane verir."

"Ve kendi işleriyle ilgilenen yaralı paralı askerleri rahatsız etmek için mi?" Viv alaycı bir şekilde sırttı.

"Hayır, bu sadece sağduyu," dedi Iridia ve Viv onun şaka yaptığından oldukça emindi. Belki de. Tapenti devam etti: "Sana Varine'i ciddiye alacağımı söylemişim ve aldım da. Ama belki de yeterince ciddiye almadım, çünkü son bilgilere sahip olan tek kişiyle konuşmadığımı fark ettim."

Iridia aslında Viv'e biraz *Zincirin On Halkası'ndaki* Madger'i hatırlatıyordu ama Legann'ın dengeleyici etkisi olmadan. İstemeye istemeye, aslında tapenti sevmeyebileceğini kendine itiraf etti.

Ama açık konuşmak gerekirse, bu senden hoşlandığım anlamına da gelmiyor, diye düşündü, Gatewarden'ın kendi sözlerini yankılayarak.

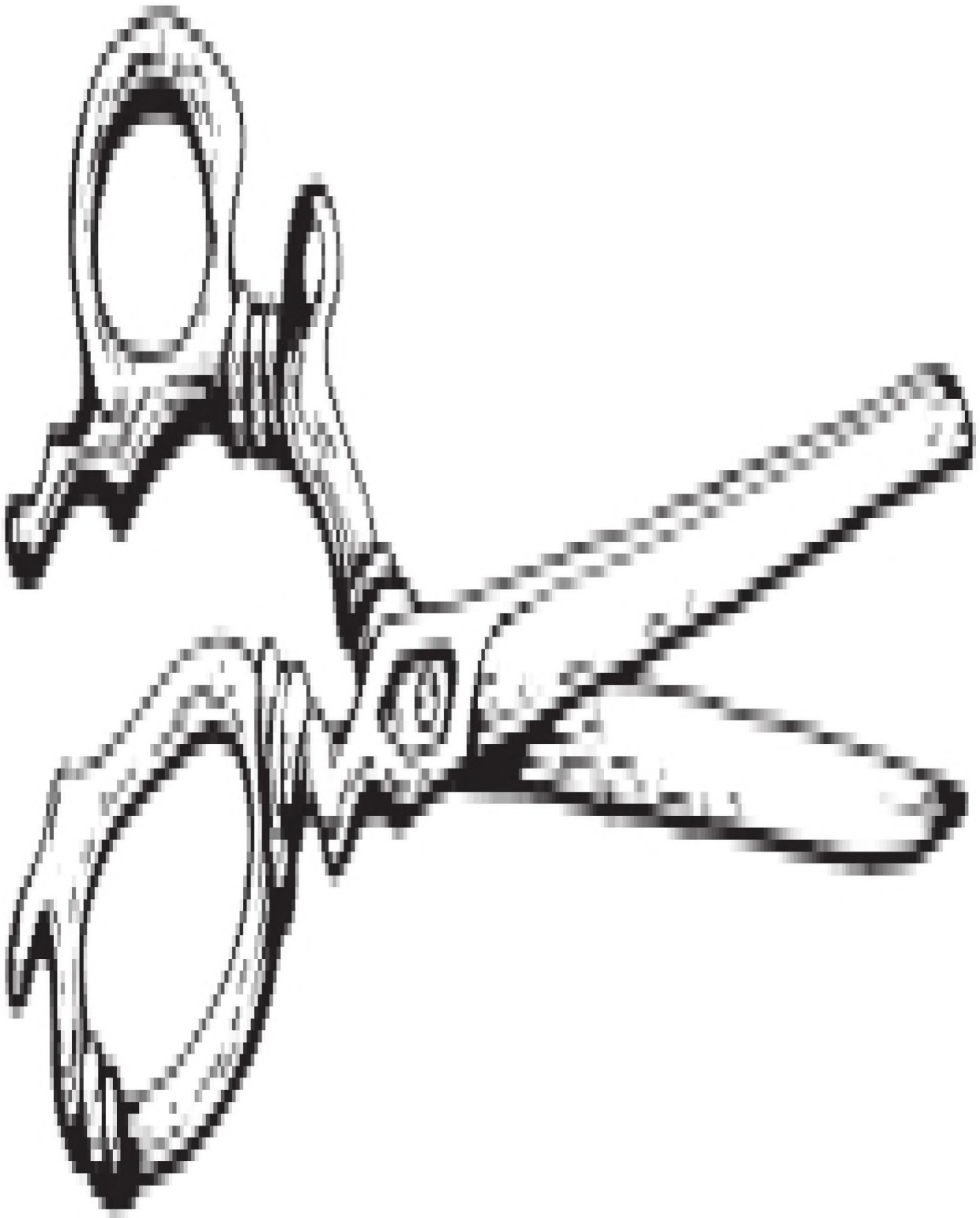
"Brand," diye seslendi Iridia, meyhanecinin dikkatini çekerek. "İçkileri benden."

Bir kolunu tezgâhın üzerine koydu. "Bunu düzeltmek için buradayım. Bildiğiniz her şeyi öğrenmek istiyorum. Konuşmaya istekli misin?"

Viv bardağını boşalttı ve tekrar barın üzerine koydu. "Bana yemek ısmarlamana bile izin vermeyeceğim."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Thistleburr'un kırmızı kapısının kolunda asılı tabelada KAPALI yazıyordu. Viv bunu daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. Pencerelerdeki parıltının arasından bakmaya çalıştı ama perdeler çekiliydi. Kapıyı çaldı ve seslendi: "Fern? İçeride misin?"

Önce Potroast'ın cevap havlaması geldi. Perdeler yana seğirdi, sonra Viv mandalın atıldığını duydu. Kapı içeriye doğru açıldı ve Fern kirli bir önlük giymiş, kürkü tozla kaplanmış halde boşlukta belirdi.

"Ne oluyor-" diye başladı Viv, ama Fern sabırsız bir sesle onu içeri aldı Pati.

Dükkan, çok yerel ve çok seçici bir uygulamanın kurbanı gibi görünüyordu. Deprem.

Rafların çoğu boştu, ancak bazılarında birkaç yalnız cilt hâlâ gece yarısını geçmiş sarhoşlar gibi birbirlerine yaslanmıştı. Geri kalanlar yığınlar ve küçük dağlar halinde her yerde sallanıyordu.

Satchel enkazın arasında duruyordu, bir tutam tüy bir boynuzuna yapışmıştı, gözlerinin alevleri mavi mavi dönüyordu. Bir kenarı yırtılmış büyük bir kahverengi kâğıt parçasını tutuyordu. Bir sicim makarası leğen kemiğinde eğik duruyordu ve bulunduğu yer Viv'i garip bir şekilde rahatsız ediyordu.

Potroast endişeli bir şekilde yığınların arasında koşturuyor, kokluyor ve sızlanıyordu ve Viv'e öfkeli bir yuhalamayı esirgedi.

Fern kapının yanındaki küçük yığından, sicimle sarılmış kitap büyüklüğünde bir paket aldı. Ön yüzünde koyu mürekkeple yazılmış SEYAHAT, ROMANTİZM ve KALP KIRIKLIĞI sözcükleri vardı. "Allah'ın belası bir *oda yapacağız*," dedi şiddetle.

Viv şaşkınlıkla dükkânın etrafına bakarken, "Bunu *hepsiyle* yapıyor olamazsın," dedi.

"Hayır, ama şu an yeniden organize olmak için mükemmel bir zaman. Sevkiyat geldiğinde hazır olacağız."

Viv kuşkulu görünüyordu. "Bence harika bir fikir ama bunlardan gerçekten kaç tane satabileceğini düşünüyorsun?" Yığından başka bir paket aldı, bu paketin üzerinde MACERA, BOĞAZLAR ve KANLI yazıyordu. Aslında bu kulağa oldukça hoş geliyordu. Paketi açma dürtüsü onu ele geçirdi. En azından *bu* umut vericiydi.

Fern, "Satchel'la konuşuyorduk," dedi ve yığınların bazılarını düzenlemek için aceleyle geri döndü. Başlıkları kontrol etti, bazen ilk birkaç sayfaya göz atmak için açtı ve sonra sadece kendisinin bildiği anlaşılabilir bir sistem kullanarak onları düzenledi.

"Öyle miydin?"

"Elbette leydim," diye yanıtladı Satchel.

Fern ona üç cilt uzattı ve homunculus çalışma masası olarak kullanılan yan masanın üzerine eğildi. Ustaca kıvrımlarla yığınını sardı, bir sicim çıkardı ve kemikli parmak uçlarıyla kopardı. Ardından paketi hızlı bir şekilde fiyonkla bağladı.

Fern'in gözleri Viv'in hiç görmediği kadar enerjiyle parlıyordu. "Bir tahta satışı. Hemen dışarıda. İki gün içinde bir yolcu gemisi daha gelecek. Masalar kurup bunları üzerlerine serpiştireceğiz ve kaç tanesini istekli ellere teslim edebileceğimize bakacağız. Peki ne bulamayacağız?" Omuz silkti. "Sanırım dediğin gibi onları yolumuzdan çekeceğiz."

Viv, Fern'in kaç tanesini indirebileceğini abartıyor olabileceğini düşündü, ama çingırağın ruh hali o kadar yüksek, ifadesi o kadar *umutluydu* ki, onun moralini bozmaya yüreği elvermedi.

"Ee," dedi sonunda, kelimelerden oluşan küçük binaların üzerinde yükselen bir dev gibi hissederek, nereye basacağından korkarak. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Fern bir hokka ve kalem tuttu. "El yazın nasıl?"

Günün büyük bölümünde birlikte çalıştılar. Fern neleri paketleyeceği konusunda endişelendi ve dükkânda kalacak ciltleri yeniden raflara yerleştirme işlemine başladı. Satchel, Fern'in önünden geçirdiği kitapları yorulmak bilmeden paketledi ve Fern'in yönlendirmesiyle Viv, kâğıtları, içlerindeki hikâyeleri çağrıştıran iki ya da üç kelimeyle mürekkepletti.

"Ee, Satchel," dedi Viv, parmak uçları mürekkepten simsiyah olmuş halde bir harf daha karalarken gözlerini kısarak. "Tam olarak ne zamandır..." Doğru kelime üzerinde düşündü. "Canlı mı?"

Homunculus, fibulalarından birini çıkarmaya çalışan Potroast'ı nazıkçe ayırdı. "Bilemiyorum leydim. Ben-"

"Viv' iyi, Satchel."

Kısa bir tereddütten sonra homunculus, "Evet leydim Viv. Çok şey gördüm ama uzaktayken zamanı takip edemiyorum. Bunu bilmemin bir yolu yok."

"Ama seni Varine yarattı, değil mi?"

Fern de dinlemek için yaptığı işe ara verdi.

Satchel, sanki bir cevabın bağlı olduğu antlaşmayı bozmak anlamına gelip gelmeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bunu düşünüyordu. "O yaptı."

"Yani ondan daha yaşlı değilsin."

"Peki bu kaç yaşında?" diye sordu Fern.

Duraksama sırası Viv'deydi. "Kahretsin, hiçbir fikrim yok. Sanırım bir büyücü olmak buna cevap vermeyi zorlaştırıyor. Ve bu muhtemelen Leydinizin sırlarından biri sayılır. Eminim sen de bize söyleyemezsin."

Satchel özür dilercesine başını salladı.

"Çok şey gördüğünü söylemiştin, değil mi?" diye sordu Fern.

"Aman Tanrım, evet." Bir fiyonk daha bağlarken sesi hüzünlü bir tona büründü. "Birçok harikalar. Mükemmel güzellikler. Gün batımlarının alevlendirdiği büyük denizler. Sessiz mağaralardaki sonsuz yeraltı gölleri. Hiç erimemiş dağ karlarının üzerindeki kış ışığı." Ayıldı. "Ve yapabilseydim unutacağım çok şey var."

Fern, "Satchel, sende bir şairin ruhu var," diye mırıldandı.

"Peki, onun için gerçekten ne *yaptın*?" diye sordu Viv. "Bu söyleyebileceğin bir şey mi?"

"Hizmet ettim," diye yanıtladı Satchel. "Leydi ne şekilde isterse o şekilde."

"Süpürmediğinizi ve toz almadığınızı tahmin ediyorum, haksız mıyım? Muhtemelen paketleri paketlemiyordunuz?"

Homunculus cevap verdiğinde, yankılanan sesi daha da uzaklardan, bir deniz mağarasındaki kederli bir rüzgârdan geliyordu. "Ben yapmadım."

Fern artık kitap tasnif etmiyordu. Pençelerini önlüğüne sildi ve Satchel'a acı dolu bir ifadeyle baktı. "Daha önce de sormuştum, eğer istediğin şeyi yapabilseydin -herhangi bir şeyi- ve Varine -Leydiniz- hakkında endişelenmek zorunda olmasaydın, bu ne olurdu?"

Bir paketin etrafına yeni bir sicim sardı ve daha dikkatli bir şekilde bağladı. Kâğıdın üzerine yayılmış parmak kemiklerine baktı.

"Hanımefendi'ye karşı konuşamam," dedi. Ve sonra başka bir şey söylemedi.

"Bu da ne böyle?" dedi Fern.

Viv taze mürekkebe üflemeden başını kaldırıp baktı. Elleri kramp girmişti ve dayanabileceği kadar kelime yazmıştı. Arkasında kâğıda sarılmış düzgün koli yığınları yükseliyordu. "Ne var?"

"Bu kitap," dedi Fern. "Arkaya sıkışmıştı. Bu *benim* değil. Merak ediyorum-"

"Açmayın leydim!" diye bağırdı Satchel, kemikli ellerini uzatmış, çingiraklıya doğru dönerek. İplik makarası leğen kemiğinden fırladı ve yerde yu v a r l a n d ı . "Size yalvarıyorum!"

Sesi o kadar ağlamaklıydı ki Fern tam bunu yapacakken durdu. Kitap son derece büyüktü, dükkândakilerin çoğunun yarısı kadardı. Gerçek bir kitaptı. "Ne-?"

"Bu senin kitaplarından biri *değil*," dedi Satchel. "Bu... bu-" Sesi boğuklaştı, sanki bir tünele sürükleniyormuş gibi giderek artan bir mesafeyle boğuldu.

Viv'in aklına, elleri raflardan uzaklaşan Balthus'un bir görüntüsü geldi.

"*Onunkilerden* biri," dedi ayağa kalkarken, uzun süre aynı pozisyonda kaldıktan sonra kan hücum ettiği için uyluğu gümbürdüyordu.

"Varine'in mi?" diye fısıldadı Fern.

Satchel onu düzeltmeyince Viv, "Balthus. Onu buraya saklamış. Neden senin dükkânına geldiğini merak ediyordum." Kitabı almak için elini uzattı. "Bu odada kutsal olmayan büyücü saçmalıklarıyla uğraşması gereken biri varsa o da benim. İzin verir misiniz?"

Fern gözlerini kıstı. "Kutsal olmayan büyücü saçmalığı yüzünden bıçaklanıp bu kasabaya atılmadın mı?"

"Evet. Ama hayatta kaldım, değil mi?"

Çıngıraklı, konuyu tartışmak ister gibi görünüyordu ama kitabı u z a t t ı .

Göründüğünden çok daha ağırdı. Ve ağır görünüyordu.

Viv kitabın eski, yasak bilgilerle dolu, terk edilmiş bir büyü kitabı olmasını bekliyordu ama siyah deri kapak neredeyse yeni gibiydi. Kenarları küçük kabartmalarla süslenmiş olsa da yüzeyde hiçbir yazı yoktu. Desenler ona Satchel'in kemikleri üzerindeki ince yazıları hatırlattı. Sayfaların kenarları altın sarısı bir kırmızıyla parlıyordu.

Ve kokusunu alabiliyordu. Ellerinde, deriden yükselen o karda kan kokusu v a r d ı . İstemsiz bir ürperti kollarına yayıldı.

"Evet," diye nefes aldı. "Satchel, Balthus'un başka bir şey çaldığını söyledi ve bu kesinlikle o." Homunculus'a baktı. "Haklıyım, değil mi? Artık benim elimde olduğuna göre, korunacak bir sır yok, değil mi?"

Satchel, sesi zayıf kalsa da, "Bu onun," demeyi başardı. "Açarsam ne olur?"

Çenesi titreyerek cevap vermeye çalıştı ama yine aciz görünüyordu.

Viv parmağını deri cildin kenarında gezdirdi. Islak ve kaygan bir his veriyordu, tıpkı derinlerdeki rutubetten nemle kaplanmış bir mağara duvarı gibi.

"Siktir et," dedi ve kapağı geri çevirdi.

Sayfa siyahtı.

Siyah mürekkepli değil. Boş değil. Ama *karanlığın ta kendisi*. Kesinlikle ışığı yutuyordu. Krem rengi kâğıttan küçük bir kenar boşluğu boşluğu sınırlıyordu. Viv yüzünde rüzgârın hafif öpücüğünü ve şimşeklerin kokusunu hissettiğini düşündü.

"Siktir!" diye bağırdı Fern. "Daha yeni mi *açtın*? İyisin, değil mi? Hayır... büyücü saçmalığı mı?"

"Büyücü saçmalığı var tabii." Viv, kemikli ellerini dehşet içinde sıkkan Satchel'a baktı.

İşaret parmağını karanlığın üzerinde gezdirdi ama dokunmaya kıyamadı. Sayfanın üzerindeki hava *soğuktu*, kâğıttan buz gibi bir nefes yayılıyordu.

Viv sayfayı dikkatle ince kenarından sıyırdı ve sayfayı çevirdi
Sonraki.

Başka bir siyah sayfa. Ve sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Yüzlerce. En sonunda
Her birinin altında, tıpkı diğer kitaplarda olduğu gibi, sırayla artan mürekkepli bir sayı.

"Eee?" Fern'in sesi endişeyle daha da tizleşti.

Viv başını salladı. "Bilmiyorum." Kitabı dikkatlice yan sehpaye taşıdı ve ön kolunun bir hareketiyle kâğıtları yüzeyden temizledi.

Kitabı yavaşça masanın üzerine bıraktı ve geri çekildi. "Tanrılar," diye nefes aldı Fern, ona doğru yaklaşırken.

Viv, o sayfanın imkânsız gecesinden yayılan bir ses duyduğunu düşündü, sertçe vurulmuş bir bardağın çınlamasıydı bu. "Bekle," dedi. Kalemi mürekkep hokkasından çekip aldı ve fazla mürekkebi temizledi.

Satchel gözlemlemeye devam etti ama onları durdurmaya çalışmadı. En azından henüz. Viv bunu olumlu bir işaret olarak aldı.

Elindeki kalemi çevirdi, tüylerini aşağı indirdi ve sayfaya doğru daldırdı.

Tüy, sanki hiçbir ışığın yansımadığı bir mürekkep havuzuymuş gibi karanlığın içinde kayboldu.

Fern iki patisiyle ağzını kapattı ve Viv kalemi geri çekti. Bütündü ve zarar görmemişti.

"Pekala, ilk test tamamlandı," dedi Viv.

"İlk test mi?" diye itiraz etti Fern. "İkincisi ne-"

Viv kalemi bir kenara bıraktı ve sağ elini açıp kapadı. Sonra daha iyi düşünerek başını salladı.

"Oh, şükürler olsun," dedi Fern. "Ben de elini koyacaksın sandım."
."

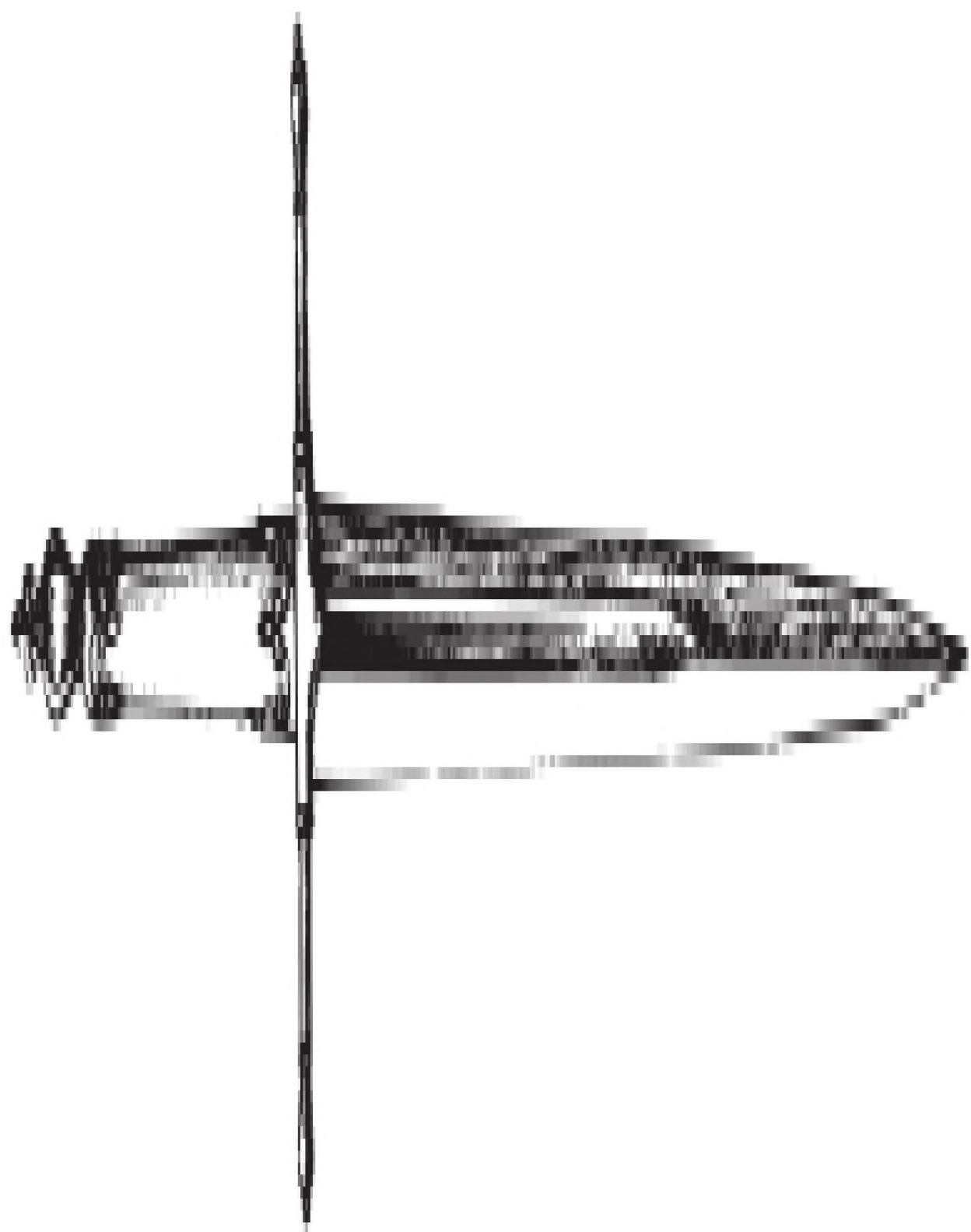
Viv sol kolunu karanlığın içine sokarken, çingiraklı köpek ciyak ciyak bağırdı. sayfanın dirseğe kadar olan kısmını hızlıca geri çekti.

Viv parmaklarını bükerek ve şaşkınlıkla kitaba bakarak, "Bu ikincisi," diye bitirdi.

Fern öfkeyle patilerini sallayarak homurdandı ve eğer kendine gelirse Viv'e göre konuşması oldukça muhteşem olacaktı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Bir şeye dokundum," dedi Viv. "*İçinde bir* şeyler var." Parmak uçlarıyla bir yüzeyi, soğuk ve inatçı bir nesneyi okşamaktan fazlasını yapmamıştı.

Fern kitaba tekrar yaklaştı ve sanki içinden bir şey fırlayıp onu içine çekecekmiş gibi sayfanın karanlığına dikkatle baktı. "Bunlar portallar," dedi. "Yüzlercesi." Bir parmağını karanlığa daldırdı ve ürpererek geri çekti. "Buzlu su gibi."

"Doğru, değil mi Satchel? Burası bir çeşit depo mu?" diye sordu Viv. Satchel sefilce başını salladı. "Evet, leydim Viv."

"Sanırım onun sırlarını öğrendiğimizde artık onları saklamak zorunda değilsin, ha?" Viv kitabın içerebileceği şeylerin boyutunu anlamaya başladı ve gözleri büyüdü. "Varine bunların içinde ne *saklıyor*? Sekiz cehennem, çok öfkeli olmalı."

Homunculus bu konuda açık bir şekilde sessiz kaldı.

Fern, "Böyle nesneleri duymuştum ama göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi. "Ve bu kadar çok sayfa!"

Birkaç tane çeviren Viv, sol elini tekrar içeri soktu. Fern gerildi ama bu kez itiraz etmedi. Rattkin haklıydı; kolunu buz gibi suya daldırmak gibiydi. İnce akıntılar tenini yaladı ve Viv'in boynuna kadar tüyleri diken diken oldu.

Kenarları dikkatle araştırdı, tırnaklarının üzerinde kaydığı buzdan duvarlar gibi alanın sınırlarını buldu. Nefesini tutarak daha derine indi ve içinde ne saklandığını buldu.

Nemli, etli ve yapışkan bir sıvıyla kaygandı. Hemen geri çekildi ve kolunu geri çekti. Parmak uçlarına baktı, kan ya da daha kötü bir şey bulaşmış olmasını bekliyordu. Yine de temizdiler.

"O sayfa değil," dedi ürpererek, hayal gücü bir büyücünün daha sonra kullanmak üzere *tam olarak* ne saklamak isteyebileceğine dair bir fikir verirken.

Bir sonrakine dönerek tekrar denedi ve tanıdığını düşündüğü bir nesneye dokununca rahatladı. Aslında düzinelercesine. Sikke mi? Bir tanesini kısırdığında parmak uçlarında bir yazı hissetti, harfler ya da işaretler keskin bir kabartma halindeydi. Ama parayı çekmeye başladığında, para etini jilet gibi ısırdı ve bir çığlıkla bıraktı. Parayı çektiğinde, başparmağı ve işaret parmağı *a r a s ı n d a* ince kesiklerden oluşan bir ağ gördü.

"Kahretsin." Sızan kanı emmek için hamle yaptı ama bunu yapmak yerine elini pantolonuna silmeyi tercih etti.

"Satchel." Fern dirsek kemiğini kavradı. "Bunların içinde... *yaşayan bir* şey yok, değil mi?"

Viv eli başka bir sayfanın üzerindeyken durdu, ağzı açık kalmıştı.
"Tamam, bu soruyu sormayı düşünmeliydim." "Yaşayan hiçbir şey yeraltında
uzun süre hayatta kalmaz," diye yanıtladı.

"Ancak bu, içinde tehlike barındırmadığı anlamına gelmez. Dikkatli
olun." "Uzun süre hayatta kalmaz mı? Yani kolumu koyarsam-"

"Birkaç dakika sana zarar vermez," dedi Satchel ve Viv rahatladı. "En
azından kalıcı olarak değil," diye bitirdi.

"Cehenneme kadar yolu var. Bir tane daha," dedi Viv, elini yeni bir
sayfaya daldırarak. Ve bu sefer bulduğu şey onu hemen gülümsetti. "İşte *bu*
tanıdık geldi."

Parmakları bir kabzayı takip etti ve avucuna o kadar iyi oturan deri kaplı
bir kabzanın etrafında kaydı ki, sadece onun için yapılmış olabilirdi.
Kavrayışını sıkılaştırdığında, sanki silah ince bir buz tabakasına saplanmış
gibi anlık bir direnç hissetti. Silah serbest kaldığında çıkardığı gıcirtıyı
duyabildiğini hayal etti ve silahı iki eliyle önünde tutana kadar adım adım
açıklığa doğru çekti.

Büyük bir kılıç, geniş ve pırıl pırıl. Soğuk, odanın sıcaklığında buz gibi
bir tiz sesle çelikten dökülürken, nem bıçağın üzerinde boncuk boncuk birikti
ve dolgunun içine doğru aktı.

Viv hayretle baktı ve çocukluğundan kalma bir koku gibi içinden bir
tanıma heyecanı geçti. "Tanrılar," diye nefes aldı, ışığı yakalamak için çevirdi.
Dövme mükemmeldi, denge mükemmeldi. Başparmağını bıçağın düz
kısımında takdirle gezdirdi.

Endişeli bir ifadeyle ona bakan Fern'e, sonra da yine o avlanmış
duruşuyla kamburunu çıkarmış olan Satchel'a baktı.

Midesi bulandı. "Ne?" diye sordu, bıçağı indirip bir adım geri çekilerek.

Birdenbire sayfanın yüzeyi dalgalanır gibi oldu. Üzerinden ışık
yansımadığı için bunu tespit etmek imkânsız olmalıydı ama yine de
algılanabiliyordu, boşluktan gelen alçak bir tınıya uyan bir titreşim, uzak bir
vadide çalan bir boru sesi gibi.

"O da neydi?" diye sordu Fern, bıyıkları gergin bir şekilde seğirerek.

Satchel iç çekti, ciğerleri olmadan bile bunu başarmıştı. "Leydi'nin
uyarısı. Bir şeyin ne zaman geri çekileceğini bilir. Kitap onu çağırıyor."

"Neden öyle söylemedin?" diye haykırdı Viv, ama o soğuk mavi
gözleriyle ona baktığında cevap çok açıktı.

"Leydi'nin sırlarını korumak zorunda," diye fısıldadı Fern, sonra da "Geri koy şunu!" diye bağırdı.

Hırslı bir irkilme Viv'in kabzayı sıkıca kavramasına neden oldu ve ışık, bıçağın keskin kenarı boyunca bir ağacın gövdesindeki özsu gibi damlıyor gibiydi. "Bunun bir faydası olacağını sanmıyorum," diye itiraz etti.

"Belki değil, ama ya lanetliyse ya da... ya da... bilmiyorum. Şeytani mi?"

Viv homurdandı. "Bu bir kılıç. Hem de çok *iyi* bir kılıç." Ama gerçekten de kılıcın onu ne kadar çok çağırdığını, ellerinde ne kadar *doğru* hissettirdiğini ve ondan ayrılmaya ne kadar nefret ettiğini itiraf etmek istemiyordu. Ayrıca, ona göre daha acil bir mesele vardı. "Asıl endişelenmemiz *gereken şey* kitap. Bunu bulabilir mi, Satchel? Nerede *olduğunu* söyleyebilir mi?"

"Yapamam-"

"Söyleyemezsin," diye iç geçirdi Viv. "Evet, bu kulağa sağlam bir *belki* gibi geliyor. Ben."

"Onu yok edebilir miyiz?" diye önerdi Fern. "Her ne kadar yakma fikri kitap ... hatta *bu* kitap ..."

"*Yapmamalısın*," dedi Satchel, içi boş sesi aniden gürleyerek. Kemikleri boyunca uzanan yazılar mavi ışıkla parladı ve neredeyse ortaya çıktığı anda soldu.

İkisi de bu uyarının gücü karşısında irkildi ve endişeli bir bakış attılar.

"Ayrıca," dedi Viv, "orada başka neler olabileceğini bir düşünsene. Rackam ve diğerleri Varine'i ortadan kaldırdıklarında..." Sözü nü yarıda kesti. "Belki de kitapçınız için para artık sorun olmaz, biliyor musunuz?"

Fern aynı anda hem burnunu kırıştırdı hem de düşünceli görünüyordu. Viv onun bunu düşündüğünü anlayabiliyordu. Çıngıraklı köpek dükkânın iç kısmındaki dağınıklığı inceledi: üst üste yığılmış kitaplar, paketlenmiş koliler, zar zor doldurulmuş raflar. Pençelerini yanlarına indirdi ve yorgunluk aniden onu ele geçirmiş gibiydi. "Bununla ne yapacağız peki? Bu lanet şeyi *burada* tutup hiçbir şeyin ters gitmemesini umamayız. Şimdi olmaz."

Viv isteksizce itiraf etti: "Mantıklı olan tek bir şey var."

"Varine'in mi?" diye sordu Iridia, kitabı kısık gözlerle inceleyerek. İnce pullu elini kitabın yüzeyinde gezdirerek kenarlarındaki kabartma yazıları hissetti.

"Gizemli yabancımız onu kitapçıya saklamış. Sanırım onu onu."

"Peki bunu nasıl biliyorsun?"

Viv kapağı geri çevirdi. Iridia sakince açıkta duran siyah kapağa baktı. Sayfa.

"Bunlar bir alt uzaya açılan portallar," dedi. "Hazine kasası gibi bir şey."

Viv elini karanlığa daldırdı ve hemen geri çekti

Dışarı.

Tapenti nefesini tutarak tısladı ve orka sertçe baktı.

"Bir *alt uzay* mı?"

"Fern öyle dedi. O, bu tür şeyler hakkında okur. Bunlardan yüzlerce var." Viv sayfaları çevirdi. "Çeşitli şeyler içeriyorlar."

"Büyüleyici bir nesne. Şüphesiz değerli. Yine de *ona ait* olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz anlamıyorum."

"Kokusundan anlayabileceğime seni ikna etme şansım yok mu?" Iridia gırtlaktan kıkırdadı.

Viv bunu olumlu bir cevap olarak algılamadı. Boynunun arkasını kaşıdı. "Bakın, bir şey çıkarmış olabilirim ve sonra... şey, sanırım bir tür alarm var? Varine'in bir şey aldığını ve hatta belki de şu anda nerede olduğunu biliyor olması *mümkün*. Potansiyel olarak. *Belki*."

"Peki bundan ne çıkardınız?"

"İhtiyacı olan bir şey yok." Aceleyle devam etti. "Her neyse, bunun için en iyi şeyin kitabı korunaklı bir yerde saklamak olduğunu düşündüm." Iridia'nın bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Belki burada kilitli bir yerde."

"Yani daha da tehlikeli bir büyücü için son derece değerli olan potansiyel olarak tehlikeli bir nesneyi burada saklamak istediğinizi söylüyorsunuz. Ofisimde."

Viv rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Evet. Evet, sanırım öyle."

Iridia ince ince gülümsedi. Kitabı masanın üzerinden kaydırıp ve iki eliyle tarttı. "Nihai ayrılışınızı dört gözle bekliyorum."

Viv o akşam The Perch'e girerken büyük kılıcını saklaması imkânsızdı. Kılıcı sırtına asmanın bir yolu olmadığından, merdivenlerden hızlıca çıkmayı umarak kılıcın altı ayağını da önünde tuttu.

"Vay anasını!" diye bağırdı Gallina, bu planları hemen suya düşürerek. *"Bu da nereden çıktı?"*

"Bu, uh..." Viv kılıcın nereden geldiğine dair önceden bir açıklama getirmesi gerektiğini fark etti. "Ben... onu... satın aldım?" diye yarım yamalak bitirdi. Ve hiç de inandırıcı değildi.

Brand da onu ilgiyle izledi. "Hm. Büyük kılıç, ha? Kendini silahsız mı hissediyorsun?" diye sordu.

Viv gülümsemeye çalıştı ama yüzünü buruşturmuş gibiydi ve muhtemelen aynı şekilde görünüyordu. "Bugünlük bu kadar yeter. Odama çıkacağım."

Merdivenleri topallayarak çıktı, bıçağı kolunun altına sıkıştırdı ve aceleyle odasına gidip kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Dar pencereden nemli bir deniz esintisi süzülüyor, yosunun kükürtlü kokusuyla karışıyordu.

Büyük kılıcı boş karyolanın deri kayışlarının üzerine koydu, feneri yaktı ve kılıcı incelemek için geri çekildi.

Çelik kusursuz uzunluğu boyunca parlıyordu, temiz ve mükemmeldi, kenarlarında en ufak bir çentik bile yoktu. Kabzadaki deri sargı dün bağlanmış ve büzülmüş olabilirdi ve güzel ama sağlam bir gümüş halka kabzayı oluştuyordu.

Viv hemen onu tekrar eline almak istedi.

Kalçasını yokladı, oradaki ağrının geçip geçmediğini kontrol etti. Rackam Solgun Varine'i köşeye sıkıştırmış mıydı? Hâlâ hayatta mıydı? *O yaşıyor* mıydı? Kitaptan gelen sinyal öyle olduğunu kuvvetle ima ediyordu.

Sabırsızlık göğsünde kabardı. Reflekslerini ayakta tutmak için biraz kayıtsız eğitimden başka bir şey yapmadan günlerini okuyor ve boşa harcıyordu.

Murk'un onun üzerinde uykulu bir gücü, baştan çıkarıcı bir tembellik şarkısı var gibiydi.

Neredeyse onu ele geçirmesine izin verecekti. Elbette, zamanını beklemesi ve iyileşmesi gerekiyordu. Zoraki iyileşme sürecinden biraz keyif almanın da bir zararı yoktu. Suçluluk duygusuyla Maylee'yi düşündü. *Ya da biraz arkadaşlık*, diye ekledi zihninden.

Ama Murk'teki zamanı sona ermek zorundaydı. Ve bittiğinde hazır olması gerekiyordu.

Gökyüzü ertesi gün boyunca yağmur tehdidinde bulundu. Viv, Thistleburr'a formalite icabı bir ziyarette bulundu ama kalmadı. Fern son kalan eşyaları rafa kaldırmakla meşguldü.

kitaplarla ve paketlenmiş paketlerle uğraşıyordu ve Viv'in yardım edebileceği pek bir şey yoktu. Varine'in kitabıyla ilgili yaptıklarını anlattı ve Fern endişe ile rahatlama arasında kalmış gibiydi ama günün görevleri her ikisinden de ağır basıyordu.

Viv ve Maylee bir gezi planlamışlardı ve Maylee büyük kılıcını çekene kadar bu güzel bir beklentiydi. Sea-Song'un kapısını çalarken beklentisini yeniden yakalamaya çalıştı.

Sahil boyunca rahat bir yürüyüş yaptılar. Maylee parmağını Viv'in kolunda dikkat dağıtıcı bir şekilde aşağı yukarı gezdirirken Viv de Fern'le birlikte ihtiyaç fazlası kitaplara ev bulmak için yaptıkları planı anlattı.

"Pişirdiğin için teşekkürler," dedi. Viv Maylee'nin elini sıktı. Maylee inançla, "İyi olan her şey fırıncılık sayesinde," diye cevap verdi. Gezinirlerken Maylee eski arkadaşlarından ve geçmişteki maceralarından bahsetti,

Viv güldü ve beklendiği gibi başını salladı. Ama düşünceleri gittikçe daha çok yatağının üzerinde duran ve ölümcül bir taş tarafından çekilmiş gibi duran bıçağa dönüyordu. Adımları hızlanmaya devam etti, sanki yürüyüşün bitmesini ve geri dönebilmeyi istiyordu. Viv birkaç kez kendini dizginlemek zorunda kaldı.

Ayrıldıklarında Viv, Maylee'nin yüzündeki morarmış gülümsemeden onun bunu fark ettiğini anladı ve içini bir suçluluk duygusu kapladı.

Yine de bu onu aceleyle odasına dönmekten alıkoymadı.

Tünek'in arkasında ve meraklı gözlerden uzakta, Viv büyük kılıcı kaldırdı ve gümüşü bulutlu ışıktaki çevirdi. Kılıcın ağırlığı kollarındaki ve omuzlarındaki kasların son derece tatmin edici bir şekilde gerilmesine neden oldu. Kendini sağlam, sert ve amaç dolu hissediyordu ve büyük silaha uygun çok farklı alıştırmalar formlarını uyguladığında, sanki hayatı boyunca bu kılıcı kullanmış gibiydi.

Bacağındaki herhangi bir ağrı unutulmuştu. Tamamen iyileşmemişti, hem de hiç iyileşmemişti ama onu en ufak bir şekilde rahatsız etmiyordu. Çapraz bir kesimi tamamladığında, metal havada iç çekerken, dudaklarından şaşkın bir kahkaha kaçtı.

Çelik, Kuzgunlar'a doğru giden bir patikanın izini süren amansız bir amaç tarafından çekilmiş gibiydi. Gerçekten ait olduğu yere doğru.

Sırtışın yüzünü değiştirdiğini hissetti, vahşi, neşeli bir diş gösterme. Bıçağı geriye ve yukarı çekerken köprücük kemiğinde ter birikti ve ön kollarından uçtu.

Tanrım, çok iyi geldi.

Fern'in tahta kaldırım satışının yapıldığı gün Viv, The Perch'ün ön merdivenlerinden inerken kendini günlerdir olmadığı kadar iyi hissediyordu. Bıçakla çalıştığı i ç i n omuzları gergindi ama bunun yakında geçeceğini söyleyebilirdi. Dün çok yakınmış gibi görünen yağmur ortalıkta görünmüyordu, bulutlar yırtık pırtık beyaz kurdelelere dönüşmüştü.

Tünek'ten çıkan kum tepeleri ve deniz otları vadisinden dışarı doğru ilerledi. Kitapçıya yaklaştığında Pitts'in ön tarafta dört sehpa kurduğunu görünce şaşırdı. Arabası uzun kalas yığınlarıyla yüklü olarak yakınlarda bekliyordu.

Kadın yaklaşınca Pitts başıyla onayladı ve arabaya döndü. Dört kalası bir araya getirdi ve yaralı bir omzun üzerine kolayca kaldırdı, ardından bir çift sehpanın üstüne yan yana dizerek kaba bir masa tablası oluşturdu.

"İşte, bunları ben alırım," dedi Viv. Viv de ona uyarak diğer dördünü alıp ikinci masayı kurdu. Daha bir hafta önce olsa bacalarının altından katlanacağı fiziksel işleri kolayca halletmek iyi hissettiriyordu.

"Teşekkürler, Pitts." Fern tahta kaldırma adımını attı ve Potroast, pembe dilini gagasından çıkarmış, arkasından tırısyla yürüdü. Bir kez olsun Viv'e hırlamadı bile.

Çıngıraklı patilerini birbirine vurdu, gözleri beklentiyle parlıyordu. "Hadi başlayalım o zaman, olur mu?"

"Sen de bu işe bulaştın, ha?" Viv Pitts'e sordu.

Omuz silkti. "Küçük bir takas ayarladım. Bir sonraki sevkiyatta sadece benim için birkaç şey var."

"Daha fazla şiir mi?"

Pitts küçük, sakın bir gülümsemeyle onu inceledi. Sonra şöyle okudu: "Sabırla dinlenen değerli bir el. Anlara tahammül. Orada hoşnutluk çiçek açar."

Viv neredeyse alaycı bir yanıt verecekti ama aklı onun sözlerine takıldı. Bunun yerine Fern'e kaşlarını çatı. "Nasıl oldu da beni henüz bir şiirde denemedin?"

"Ben de tam senin dalgın dalgın bana bakmanı bekliyordum. Bu tür şeylere nazikçe yaklaşmalısın," diye cevap verdi Fern. "Gerçi şimdi incelik zamanı değil. Dışarıya taşımamız gereken bir sürü paket var ve yolcu gemisi birkaç saat içinde gelecek."

Viv, Satchel'in ciddi ses tonunu taklit ederek, "Evet leydim," dedi.

Fern kahkahasını bastırmak için bir pençesini ağzına götürdü ve Pitts ona şaşkın bir bakış attı ama bir şey söylemedi.

İki masayı ve özenle sarılmış kitap paketlerinin düzenli sıralarını incelerken Fern bir pençesini alnına vurdu. "Kahretsin! Neredeyse unuttuyordum!"

Aceleyle dükkâna girdi ve tebeşirli bir sandviç tahtasının ağırlığı altında debelenerek geri döndü. Her iki yüzüne de beyaz tebeşirle şu kelimeler yazılmıştı

...

*gizemli
kitap
satişi*

... altında düzgün bir ok ile.

"Bunu sahile indirmem gerekiyor," diye nefes nefese kaldı. Potroast destekleyici bir şekilde kükredi.

Viv onu rahatlatmaya gitti ama Pitts ondan önce davrandı.

"Zaten o tarafa gitmem gerekiyor," dedi ve tabelayı tek eliyle kolayca alıp arabasına taşıdı. "Ben hazırlarım. Size iyi şanslar."

El sallayarak arabasının izine bastı ve yokuş aşağı ilerlemeye başladı.

Fern tokasını kurcalayarak, "Pekâlâ," dedi. "Sanırım... şimdi bekleyecek miyiz?" Viv emin olmasa da, "Eminim her şey yoluna girecek," dedi.

Tam olarak değil.

Fırkateyn öğleye doğru karaya çıktı ve sonraki bir saat boyunca beklediler. Ve beklediler.

Ve bekledim.

"Lanet olsun, bu işe yaramayacak, değil mi?" diye endişelendi Fern. "Şimdiye kadar tekmeden inmişlerdir. *Lanet olsun.*" **Üzerinde** AİLE, iş ve KARANLIK SİYASET yazan bir paketin ipini gergin bir şekilde kopardı.

Fern'in haklı olduğundan endişelenmesine rağmen Viv, "Biraz zaman ver," dedi. "Kıyıya çıkan herkesin muhtemelen önce halletmesi gereken şeyler vardır. Kalacak yer. Yiyecek. Bilirsiniz işte... şeyler."

"Belki de haklısın," diye cevap verdi Fern, ama sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu.

Sonra, uzakta, dağınık birkaç figür belirdi. Fern gözlerini gölgeleyip endişeyle etrafı izledi ama Sea-Song'a dönüştüler. "Ah," diye mırıldandı ve omuzlarının çöktüğünü görmek Viv'in kalbini biraz kırdı.

Figürler daha sonra yeniden ortaya çıktıklarında, yamaçtan yukarı doğru devam ederek onlara doğru açtılar. Viv, ince kesimli giysiler içinde taş gibi bir çift olan bu çiftin The Perch'ün önünden geçip gideceğinden endişe ediyordu ama masalara ilgiyle yaklaştılar.

"Gizemli bir kitap satışı mı?" diye sordu beyaz saçlarını tepesinde toplamış olan kadın. "Böyle bir şeyi hiç duymadım."

"Şey," dedi Fern, sözcükleri hızla yuvarlanarak. "Bir temaya uyan birkaç kitap seçtim ve onları bir araya getirdim. Ve içinde ne olduğunu ima ettik ama... şey, bu bir tür sürpriz."

Beyefendi paketlerden birini eline aldı, kâğıttaki yazıları tararken ince kaşları kalktı. "Neden onları kendim seçmeyeyim ki?" diye sordu kuşkuyla.

"Çünkü onları seçme konusunda bir dahi," dedi Viv, kollarını kavuşturmuş bir şekilde bir tahta direğe yaslanarak. "Şimdiye kadar beni hiç yanıltmadı. Ayrıca, herkes sürprizlerden hoşlanır, değil mi?"

"Ve daha iyi bir anlaşma bulamazsınız," diye ekledi Fern. "Üç kitap için sadece otuz bit." Fern'in bıyıkları gerginlikten titriyordu. Viv rahatmış gibi davransa da o da bu duyguyu paylaşıyordu.

"*Örgü örmek, cinayet ve şarap*," dedi kadın. Sonra da güldü. "Kulağa çok hoş geliyor, değil mi Fellan?"

"Mmm," diye cevap verdi kayıtsızca, başka bir paketi incelemek için hareket ederken.

"Oh, sus. Ben bunu istiyorum." Kadın elinde tutarken Fern'e gülümsedi. "Bu duraktan sonra kuzeye, Stellacia'ya doğru dört günlük bir yolculuğumuz var. Bir önceki etapta sıkıntıdan neredeyse çıldıracaktım. Çaresiz olduğumu söyleyemem ama bu yakın bir şey."

"Bunun içinde ne olduğunu bildiğime göre, hayal kırıklığına uğrayacağınızı sanmıyorum," dedi Fern, kadın çantasını almak için arkadaşını dürterken.

"*İhanet, saat mekanizması ve bahçecilik* mi?" dedi beyefendi, elindeki bohçaya gözlerini kırıştırarak.

Sonra bir cüce yanına sokuldu, devasa mors bıyığının bir tarafını çekiştirirken masayı inceliyordu.

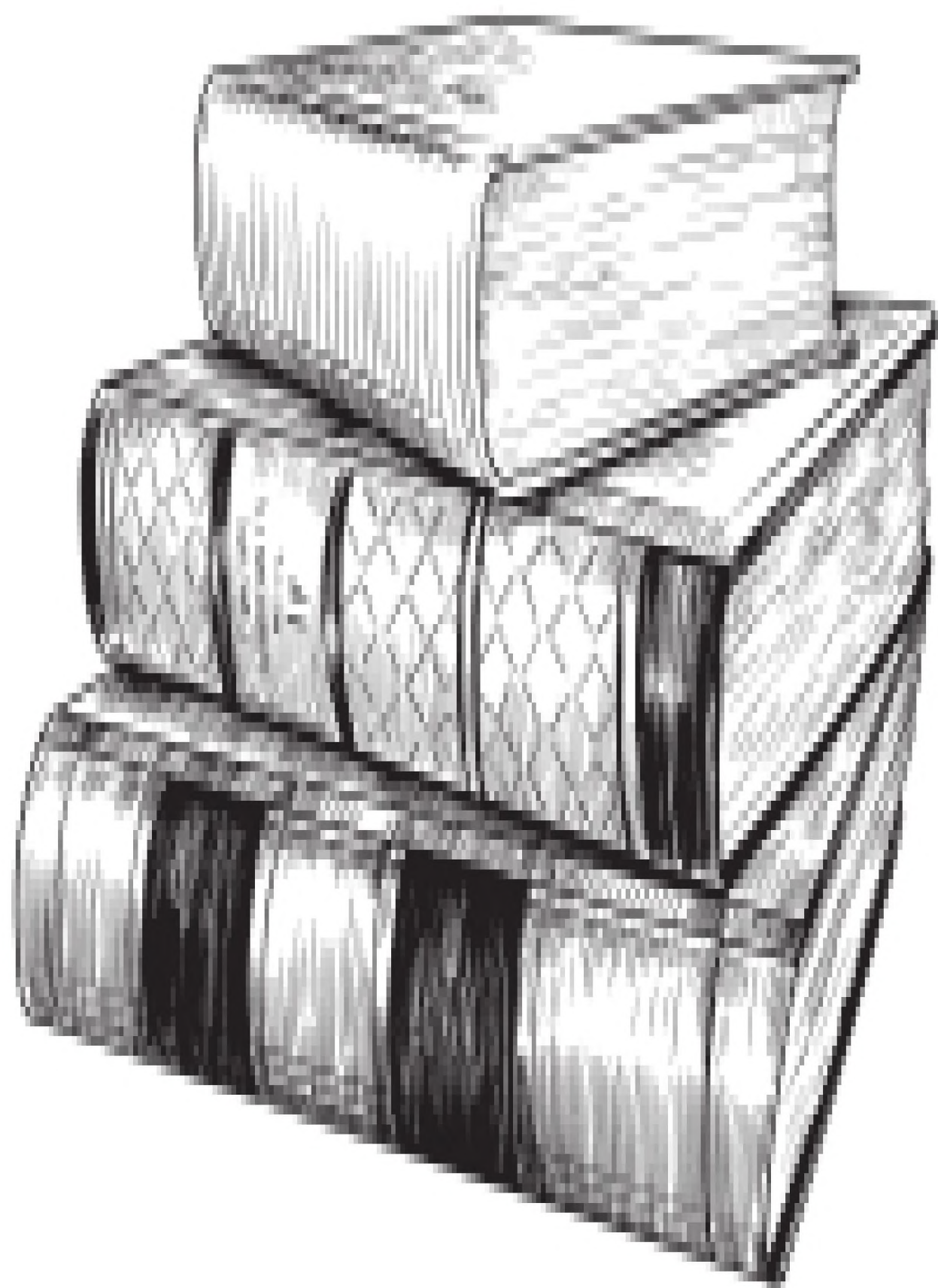
Fern hanımefendiyle hararetli bir şekilde sohbet ederken Viv sırttı ve cüceye hitap etmek için bir adım attı, büyük kılıçları, büyücüler ve Rackam'ı bir süreliğine unuttu.

Bu vagona sadece birkaç haftalığına binmiş olabilirdi ama inip itmemesi için hiçbir neden yoktu.

Ve bu çok dolu bir günün başlangıcıydı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Müşterilerin ve meraklıların geçit töreni tam olarak düzenli değildi, güneş gökyüzünde ilerledikçe alçalıp yükseliyordu, ama asla çok uzun süre duraksamadı. Bazıları satın alıyor, bazıları sadece göz atıyor, ancak paket yığınları yavaş yavaş kemiriliyordu.

Fern bazı insanlarla isimleriyle selamlaşırken, firkateynden gelen yolculardan daha fazlasını aldıkları belliydi. Viv haberin yayılmış olması gerektiğini düşünüyordu ve dürüst olmak gerekirse Murk'te yapacak başka ne vardı ki? Yenilik yenilikti.

Birkaç saat sonra Maylee elinde büyük bir sepet dolusu çörekle çıkageldi. Sıska asistanı onun ardından bir tane daha getirdi.

Fern yer açmak için çabalarken, Viv sepeti masalardan birinin ucuna koyarken cüce sırttı, yüzünde dalgın bir şaşkınlık ifadesi vardı. Havada pekmez ve zencefil kokusu dolaşıyordu.

"Bu amaç için küçük bir bağışta bulunabileceğimi düşündüm," dedi Maylee, çingiraklı adam sormadan önce. Paketlenmiş kitapların bulunduğu masaları inceledi. "Hiçbir şeyin insanları durup midelerine bakmaya teşvik edemeyeceğini düşündüm."

Fern şaşkınlıkla cüceye baktı, Viv mırıldanana kadar, "Ben, uh, planınız hakkında bir şeyler söylemiş *olabilir*."

Maylee'nin yardımcısı kendi sepetini sepetin yanına iterken Fern, "Ben... *teşekkür ederim*," dedi.

"Lafı bile olmaz, tatlım." Maylee ona göz kırptı. "Gnom hamur işleriyle ilgili çok güzel bir kitabım var, sanırım senin de parmağın var." Viv'i kalçalarından sıktı. "İyiliğine karşılık vermek adil olur."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Viv, bir suçluluk duygusu daha hissederek. Son yürüyüşleri sırasında Viv'in bariz dikkat dağınıklığından sonra Maylee'nin yüzündeki incinmiş ifadeyi hâlâ hayal edebiliyordu.

"Emin olabilirsin tatlım," dedi cüce, her ne kadar göz göze gelmemiş olsalar da.

Viv bir tür gizli özür formüle etme aşamasındaydı ki uzak masadan bir ses yükseldi.

"Baharatlı mı? *Nemli mi?*" Gallina yüzünde şaşkın bir ifadeyle bir paketi kol uzunluğunda tutuyordu.

Fern, Viv'e sert bir bakış atarak, "Onu oraya sen koymadın!" diye haykırdı. Viv omuz silkti. "Sanırım 'tutkulu' ve 'aşk' yazmam gerektiğini söylemiştin.

ama denemeye değer diye düşündüm."

Gallina, "Evet, bu kulağa *çok* daha ilginç geliyor," dedi. "Ve ben okumam bile."

"Burada ne işin var o zaman?" Viv ona düz bir bakış attı.

"Göz atıyorum. Ayrıca tatlı çörekleriniz var gibi görünüyor, yani ..." "Ödeme yapan müşteriler için," dedi Viv.

"Her satışta bir çörek," diye ekledi Maylee sırtarak.

"Yine de bana o hikayeyi borçlusun, unuttun mu? Yani, ödemeyi çoktan yaptım sayılır."

"Sana okumam için kıpırdamadan oturmayacaksın. Şimdi anlaşma teklif etme sırası *bende*. Elindekini parasını ödeyeceğim ve sonra..." Viv kızlardan birini sepetten çıkardı. "Sen çöreğini al. Ve ödeştik."

Gallina spekülâtif bir ifadeyle paketten çöreğe baktı. "Güzel. Ama daha çok çörek için." Bakışlarını Maylee'ye çevirdi ve yüksek sesle sahne fısıltısıyla, "Sesli okuma konusunda berbat. Beni hemen uyutuyor."

Viv içini çekti ve cüzdanından otuz sent çıkarıp paraları kasaya bıraktı. Ekmeği Gallina'ya doğru fırlattı, o da palaskasından bir hançer çıkardı ve küstah bir sırıtışla mızrakladı. Ekmekten bilinçli bir ısırık aldı ve paketi Viv'e doğru salladı. "Muhtemelen kâğıt için de bir şeyler bulabilirim," diye mırıldandı.

"Rackam okur yazarları sever!" Cüce Tünek'e doğru yürürken Viv arkasından seslendi.

Gallina omzunun üzerinden, "Güzel bir topuz, Maylee!" diye bağırdı.

"Highlark!" diye haykırdı Viv.

"Ah, Viv, seni boşta ve h e r yere sızıntı yapmadan görmek ne kadar rahatlatıcı."

"Uh, Bu o Fern." O koydu a el üzerinde ve rattkin's Omuz. "Thistleburr onun dükkânı. Tanıştığınızı sanmıyorum."

Fern kasaya bozuk para atmayı bitirirken, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Neredeyse senin kadar çok kitabı var," dedi Viv.

"Bir bibliyofil mi?" diye sordu Fern, kaşları ilgiyle kalkarak.

"Koleksiyonumu abartıyor," diye yanıtladı Highlark başını eğerek. "Çoğunlukla referans metinleri. İtiraf etmeliyim ki bu büyüleyici bir fikir." İşaret parmağını paketlerden birinin önünde gezdirdi. "*İhanet, simya ve kardeşlik*. İlgi çekici."

"Bunda oldukça edebi şeyler var," dedi Fern.

"Onları okudun mu? Hepsini mi?" diye sordu Highlark şaşkınlıkla, masaların arasında eliyle işaret ederek.

"Tam olarak değil. Ama hepsini okudum. Tensiger'i sever misin?"

Highlark'ın yüzünde Viv'in hiç görmediği kadar samimi bir gülümseme belirdi. "Beni biraz hayranın olarak bile görebilirsin."

Fern başka bir desteye dokundu. "O zaman bu da ilginizi çekebilir."

Cerrah nihayet ayrıldığında, kollarının altında üç bohça ve dişlerinin arasında bir çörek vardı.

Ufuk denizin üzerinde kızıla boyanmaya başladığında masalar iyice toplanmıştı. Her şeyi satmamışlardı -belki de sadece yarısını- ama Fern'in kasayı içeriye götürüp paralarla dolduğunda boşaltması gerekmişti. Tüm bu çaba Viv'in hayal ettiğinden çok daha başarılı olmuştu.

Maylee katkısını teslim ettikten kısa bir süre sonra ayrılmıştı ve şimdi sepetler masaların üzerinde boş duruyordu, altlarında kırıntılardan başka bir şey yoktu.

Viv onları Sea-Song'a götürdü, Fern'in teşekkürü, mırıldanan bir tatlılık ve ertesi sabah ziyaret sözü ile Maylee'ye geri verdi. Dünün acısını çıkarmak istiyordu ama yalnız kalana kadar beklemek zorundaydı.

Viv Thistleburr'a döndüğünde Fern derme çatma kitap masalarını çoktan toplamış ve içeriye girmişti.

Kalasları istifleyen Viv, onları tahta kaldırımın yakınına yerleştirdi. Alacakaranlık çivit otu gün batımını kemirirken, Pitts onları daha sonra geri alana kadar sehpaları üzerlerine yerleştirdi.

Dükkâna girdiğinde Fern bir çığlık attı ve Viv şaşkınlıkla irkildi.

"Sekiz *lanet* olası!" diye bağırdı rattkin. "Bunu başardığımıza inanamıyorum! Kaç tane sattığımızı bile bilmiyorum!"

Satchel sandalyelerden birinden başını kaldırdı. Şaşırtıcı bir şekilde ayaklarını tabureye dayamıştı ve kemikli kucağında bir kitap vardı. "Seksen yedi kitap, leydim."

Çingiraklı bir nefes verdi. "Sadece Fern, Satchel. 'Hanımefendi'ye gerek yok."

Homunculus buna cevap vermedi. Viv nedense onun bu isteği yerine getireceğinden şüpheliydi.

Kalan sarılmış kitaplar arka salonda düzgün istifler halinde duruyordu ve dükkândaki raflar yeni sevkiyatı beklerken daha seyrek doluydu.

Viv yarı şaka, "Belki de bundan sonra *bütün* kitapları paketlemelisin," dedi.

Fern güldü. "Keşke bu kadar kolay olsaydı! Bunları gerçekten ucuza sattık. Bana biraz zaman kazandırdı ve biraz yer açtı ama bunu yeni stoklarla yapsaydım, onları dağıtıyor da olabilirdim. Yine de. Bu *harikaydı*. Ve o çörekler hiç acıtmadı. Umarım Maylee'ye benim için tekrar teşekkür etmişsindir."

Viv, Satchel'a hitap etmeden önce başını salladı. "Elinde ne var o zaman?"

Homunculus kitaba baktı ve tekrar ona döndü. "Leydim ... *Fern* işçilik sayılamayacak bir şey yapmam konusunda ısrar etti. Bu en bariz seçenek gibi görünüyordu."

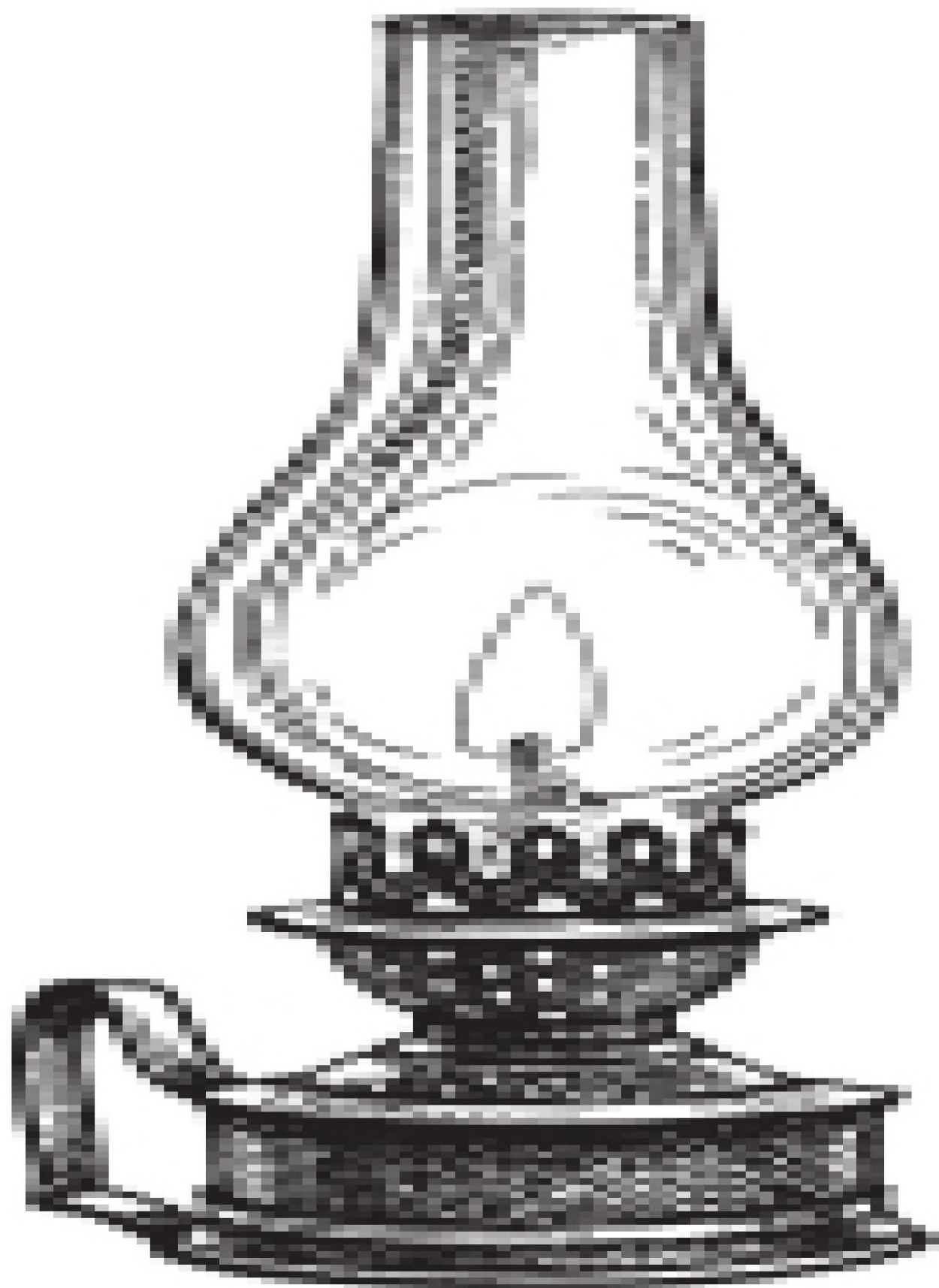
"Peki sen ne düşünüyorsun?"

Başını yana eğdi, mavi gözleri titriyordu. "Cazibesini görebilmem mümkün. Ama belki de nemli olanlardan bir tane tatmalıyım."

Viv kahkahalarından boğulmamak için kendini zor tuttu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Bir yığın kitabı Murk'ün ziyaretçilerine ve vatandaşlarına başarılı bir şekilde yüklemenin bir sorunu - Fern'in önceden göremediği için kendisini yüksek sesle suçladığı bir sorun - okuma materyaline olan talebin tamamen karşılanmış olmasıydı. Thistleburr, satışın ardından bir mezara da dönüşebilirdi.

Raflar da ıssız bir görünüme sahipti, boşluklarla delik deşikti, doldurulmadan bırakılmış yalnız alanlar vardı.

"Sevkiyata ne kadar kaldı?" diye sordu Viv.

Fern başını onu kucaklayan kollarından kaldırdı. "Kim bilir? Karayolu taşımacılığında ne olacağı belli olmaz. Belki birkaç gün?" dedi kasvetli bir şekilde. "Kimse onları *satın almak* istemeyecektir. Murk'ün tüm okuyan nüfusunu yarı fiyatına kitaplarla işgal ettim. Yenileri geldiğinde okuyacak hiçbir şeye ihtiyaçları kalmayacak!" Kesin bir vahşilikle birkaç seçkin küfür ekledi.

Viv, Beckett gizemlerinin üçüncüsüne, şu anki dikkat dağınıklığına dokundu. "Bitirecekler ve başka bir şeye ihtiyaçları olacak. Değil mi?"

Rattkin içini çekti ve isteksizce itiraf etti, "Evet. Teorik olarak. Sanırım." Gün içinde ortaya çıkmaya başlayan Satchel'a baktı, geleneğin mutlak azlığı göz önüne alındığında. "Onun kadar hızlı okuyamamaları çok kötü."

Homunculus, yanında bir yığın kitapla sandalyelerden birine oturdu. Onları müthiş bir hızla tüketiyordu. Potroast ayaklarının dibinde yatıyor, ayak parmaklarının kemiklerini kemiriyor, Satchel ise onları nazikçe arayış içindeki gagasından uzaklaştırıyordu.

"Bunları nasıl bu kadar hızlı okuyabiliyorsun?" Viv parmaklarını salladı. "Bu bir çeşit... bilmiyorum, sihirli bir şey mi?"

Satchel ince bir parmağıyla bir sayfayı çevirdi. "Sayfaya bakıyorum ve sonra kelimeler aklıma geliyor. Kabul edilen yol bu, değil mi?"

"Sayfadaki tüm kelimeler mi? Hepsi *birden* mi?" dedi Fern.

Aralarında bir ileri bir geri baktı. "Onları tek tek mi okudun?" diye sordu merakla.

"Evet!" diye ikisi de aynı anda bağırdı.

Bunu düşünüyor gibi görünüyordu. "Söylememde sakınca yoksa, bu oldukça verimsiz görünüyor."

Viv perdeleri yana kaydırarak pencerelerden birine baktı. Satıştan sonraki hareketsizlik artan sabırsızlığına pek iyi gelmemişti. Kendini dikenli hissediyor, saatlerin ve günlerin geçtiğinin son derece farkında ve Rackam'ın dönüşü için giderek daha endişeli oluyordu. Ya da *herhangi bir şey* için.

gerçekten. Neredeyse gri giysili başka bir yabancınn kasabaya gelmesini dileycekti, sırf yapacak bir işi olsun diye.

Daha dün sabah yürüyüşünden sapıp ödöl tahtasının önünde durmuş, karalanmış her teklifi incelemiş, haydut kampları, ortheg yuvaları ve eşkıyalar üzerine hayaller kurmuştu. Lanet olsun, bir omurga avı bile hoş karşılanabilirdi.

Parmakları tüm bu süre boyunca çeliği tutmak için ağrımıştı.

Şu anda istediği şey odasına dönmek, ellerini büyük kılıcının kabzasına yerleştirmek ve sıkı bir çalışma yapmaktır. Gerçekten ter dökmek. Dürüst olmak gerekirse, bunu her gün The Perch'ün arkasında yapıyordu.

Ama aynı zamanda Fern'e dükkânında yardım edeceğine, onu hayatta kalmanın ötesine, *yaşamaya* benzer bir şeye itmeye çalışacağına söz vermişti. Viv bir söz vermişti ve verdiği sözleri ciddiye aldığını düşünmek hoşuna gidiyordu.

Düşüncelerini tekrar o yöne çevirdi. Fern'in kuyruğunun gevşekliğinden, onun eski halsizliğine doğru yığıldığını anlayabiliyordu.

Viv yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi ve pencereden döndü. "Yani birkaç gün bekleyeceğiz ve kimse dükkâna gelmeyecek. O zaman burada ne yaptığımızın bir önemi yok, değil mi? Sen dükkânı kapatsan, biz de etrafta bazı işlerle ilgilensek nasıl olur? Böylece yeni kitaplar geldiğinde yeni olan tek şey bu olmaz."

Fern ona baktı, çenesini yine kollarına dayamıştı ama bir süre hiçbir şey söylemedi. Yine de düşünüyordu, Viv bunu anlayabiliyordu. Sonunda Fern, "Ne gibi?" diye sordu.

"Başlangıç olarak..." Viv çatlamış kasırğa lambasını işaret etti. "Kapı her çarptığında, o lanet şeyin paramparça olup yere düşmesini bekliyorum."

"Yani yeni bir *lambanın* sorunlarımı çözeceğini mi düşünüyorsun?" Sesi biraz kızgındı ama iyi bir mizah yapmaya çalışıyordu.

"Her gördüğümde beni rahatsız ediyor. Ama belki biraz da yeni boya. Belki yeni bir halı? Bu artık o kadar kötü kokmuyor ama yine de ..."

"Kötü kokulu," diye ekledi Satchel.

"Bir koku alabiliyor musun?" diye sordu Fern şaşkınlıkla.

"Leydim böyle şeyler konusunda çok titizdi," dedi kibarca.

Potroast onaylarcasına ciyakladı.

Fern, "Yine de bunların hiçbirini sattığım şeyi değiştirmiyor," dedi. "Burası bir otel değil. Burası bir kitapçı! *Güzel* olmasını istemediğimden değil. İstiyorum. Ama bu

bunların gerçek bir fark yaratacağına inanmak çok zor. Ev yanarken bahçeyi ayıklayamazsınız."

Viv söylemek istediğı şeyi nasıl çerçeveleyeceğini bulmaya çalıştı. Parmaklarını şıklattı. "Fırın! Eğer, uh ..."

Rattkin onun nereye gittiğini gördü. Viv'e devam etmesini işaret ederek, "Tıpkı şu anda dükkânımda olduğu gibi," dedi suratsızca.

"Dükkanınızdan bahsetmeyecektim. Sadece... *kirli* diyecektim." Fern homurdandı. "İyi denemeydi."

"Her neyse, Maylee'nin de aynı şeyi yapacağını düşünüyor musun?"

"Hayır, ama bu farklı. Bu *yemek*. Eğer orası iğrençse, iştahınızı kaybedersiniz."

"Sanırım *bunun* için bir tür iştahınızın olması gerektiğini söylüyorum,

"Hmmm." Fern tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

"Burada küçük bir çalışma yaparsak en kötü ne olabilir ki?"

"Satıştan kazandığım tüm parayı harcayabiliriz ve bu Bir şey fark eder mi?" diye cevap verdi.

Viv gözlerini kırptırdı. "Tamam, sanırım bu en kötü durum."

Fern tüylü boyayı, kırık lambayı, eski püskü perdeleri ve itibarsız halıyı inceledi. "Artık bunları görmüyorum bile. Burası sadece evim. Ben... bunlara alıştım."

"Belki de onlara boyun *eğmişsinizdir*."

Çıngıraklı iç çekti. "Tamam, diyelim ki birkaç şey deneyeceğiz-"

Satchel canlandı. "Leydim, size yardım etmemin bir sakıncası var mı? *Şimdi* mi?"

"Bana Fern de, Satchel."

"Evet, leydim."

Ödül panosuna yaptığı kaçamak yolculuklar bir yana, Viv gerçek Murk şehrinde pek vakit geçirmemişti. Uzaklık dışında orada yapması gereken pek bir şey yoktu ve Iridia'yla karşılaşma ihtimali -geçici barışları göz önüne alındığında bile- genellikle aklından çıkıyordu.

Yine de şimdi, gnome kardeşlerin hâlâ emlak mobilyası satıp satmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Kapıya KAPALI tabelası asıldıktan sonra Fern'le birlikte kale duvarlarına doğru ilerlediler. Satchel'ı çantasıyla birlikte gelmeye ikna etmeye çalışmışlardı ama o, geride kalıp kitap okumayı tercih ettiğini söyleyerek karşı çıkmıştı.

Viv'in aklına daha önce Fern'le *hiçbir* yere gitmediği geldi. Potroast da peşine takılmış, Fern'in yanında tırıs gidiyor ve pembe dilini çıkararak her şeye bakıyordu.

Sea-Song'a vardıklarında Viv, "Bir saniye bekle," dedi. "Sanırım Maylee de gelmek isteyebilir. Sakıncası yok, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Eğer o kadına tapmak için daha çok çalışmazsan, kaçacak. O zaman ben nasıl bedava çörek alacağım? Kazanılmış bir çıkarım var."

Bir saniyeden fazla sürdü ama Viv yanında Maylee ile döndü.

"Helsa işleri yürütürken fırın yanarsa, bundan seni sorumlu tutarım," diye **h o m u r d a n d ı** cüce ama Viv'in yüzündeki gülümseme içini ısıttı.

Güneş, durgun denizden göz kamaştırıcı beyaz çizgiler halinde yansıyor ve sıcaklık kumda parıldıyordu. Sahilin kuru düzlüklerinde, battaniyelerin üzerinde ya da yelken bezinden yapılmış büyük şemsiyelerin altında oturan insanları görebiliyordu. Hatta bazıları dalgalara meydan okuyor, yüzüyor ve mantar gibi dalgaların üzerinde sallanıyordu.

Üçü de kemerin altından geçip gölgelerin sığınak havuzları oluşturduğu surlarla çevrili şehrin görece serinliğine girince rahatladı.

"İlk olarak, en önemli şey," dedi Viv ciddiyetle. Başparmağıyla, günler önce Balthus'u ilk gördüğü yer **o l a n** satıcı dükkânını işaret etti.

Fern'in şaşkın ifadesine sırtarak onları içeri götürdü ve kasırga lambası için yeni bir baca satın alarak daha sonra teslim almak üzere paketlenmesini istedi.

Fern kuru bir sesle, "En azından *önemli olan* şey aradan çıktı," dedi. "Sen ve o kırık lamba."

Daha sonra cüce kardeşlerin arsasını ziyaret ettiler. Gerçekten de, onarılamayacak kadar yıpranmıştan şaşırtıcı derecede sağlam ve temiz olana kadar değişen çeşitlilikte mobilyalar vardı.

Maylee süslü bir kitap ayracını havaya kaldırdı. "Huh. Bir çeşit deniz kuşu mu?" "Yan çevir. Belki de bir tavşandır," dedi Viv.

Fern bir kahkaha attı ve üzerinde oturduğu masayı inceledi.

Cüce elindekini yana yatırıp Viv'e şüpheli bir bakış fırlattı ve Viv kıkırdadı. "Sonra anlatırım. Ama belki bunu saklayabilirsin. Kitapçıların kitap ayracına ihtiyacı vardır, değil mi?"

"Size nasıl yardımcı olabilirim hanımlar?" diye sordu sakallı ağabey, temiz traşlı kardeşi bir sandık dolusu ıvır zıvırla uğraşırken.

"Hiç halı var mı?" diye sordu Fern, pençesini hâlâ masanın üzerinde gezdirerek. "*Çok fazla,*" diye yanıtladı cüce.

"*Temiz bir tane,*" dedi Viv, ona anlamlı bir bakış atarak.

Küstahça baktı ve Fern'e bir yığın rulo halıyı ve sağlam bir tahta sandalyenin arkasına serilmiş daha geniş olanları gösterdi.

Birlikte mobilyaları, yemek takımlarını, aletleri ve tuhaf eşyaları karıştırdılar. Potroast'ın bir sedirin üzerine yığılmış birkaç eski elbisenin etek uçlarını kemirmekten vazgeçirilmesi gerekiyordu.

Fern masaya geri dönmeye devam etti.

"Aklında ne var?" diye sordu Viv.

"Sadece dükkânın önünü ve yeni kitapları düşünüyorum."

Daha fazla ayrıntı vermedi ama Viv onun gözlerinde bir şey gördü.

Neredeyse geçici bir heyecan gibi bir şey.

Uygun bir halı, birkaç vazo, ön köşe için iki yeni sandalye ve Fern'in sürekli üzerinde durduğu masanın yanı sıra Maylee'nin tezgâhın arkasına asıldığında şıklık katacağı konusunda ısrar e t t i ğ i b i r tablo seçtiler.

Viv martı kitap ayracını da atmayı ihmal etmedi.

Maylee'nin mükemmel bir pazarlıkçı olduğu ortaya çıktı ve kardeşlerin ikisi de Sea-Song'un müdavimleriydi. Viv, fırıncının iyi niyetiyle kendi kâr p o t a n s i y e l l e r i n i dengelerken kaşlarındaki acı dolu kırıksıklıklarda dehşeti görebiliyordu.

Muhtemelen Maylee açısından haksız bir avantaj.

Viv hepsini teslim etmek için biraz daha para verdi, kalçasını sıvazladı ve "Highlark bunlardan herhangi birini geri taşıdığımı görseydi, muhtemelen beni diğer bacağımdan bıçaklardı" dedi.

Pazar sokağındaki bir marangozdan birkaç parça taze beyaz boya aldıktan sonra Viv bu geziyi oldukça başarılı buldu.

"Akşam yemeği benden," dedi. "The Perch dışında bir yerde yemek yemenin zamanı gelmişti."

"Gelmemin bir nedeni olduğunu biliyordum," dedi Maylee, parmaklarını Viv'in elinin içine sokarak. Zencefil ve güneşin aydınlattığı ten kokuyordu.

Viv onları geri sıktı. Derinlerde bir yerde, kusurlu bir şekilde gizlenmiş, yaklaşmakta olan bir ağrının bilgisini taşıyordu. Ama bundan kaçış yoktu, gerçekten.

Maylee de bunun olacağını biliyordu. Sessiz bir anlaşmayla, ikisi de bir süre daha öyle değilmiş gibi davranacaktı.

"Sonra da 'Tabii ki kaldıramam, o benim lanet *kuyruğum*!' dedim. " diye bağırdı Fern, bir pençesini masaya vurarak.

Maylee birasını yutmaya çalıştı ama bir kahkaha, tahmin edilebilir sonuçlarla diğer yöne giden birayı karşıladı. Viv kendi bardağını bitirirken Maylee'nin sırtına hafifçe vurdu. Sonra, elini orada bırakmak yeterince kolaydı.

Maylee'nin ısrarı üzerine akşam yemeğinden ara sokağa sıkışmış, alçak tavanlı bir meyhaneye geçmişlerdi ve sadece üç müşteriydiler. Birkaç içki içtikten sonra, kendi hacimleriyle müşteri eksikliğini fazlasıyla telafi ettiler. Bu noktada, meyhaneci kızgın bir yılan yuvasıymış gibi içeceklerini doldurmak için içeri girip çıkıyordu ve bunu her yaptığında Maylee sadece daha yüksek sesle gülüyordu.

"Sonra," diye devam etti Fern, biraz geveleyerek ve bardağını sallayarak, "dedi ki, '*Ne olduğu* umurunda değil, ama *bir kez daha* kıcıımı avuçlarsan'" - kendini şişirdi ve sesini kalınlaştırdı- "*sorun çıkacak.* "

Maylee şimdi hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu.

Viv sandalyesinde arkasına yaslandı ve boş bardağının üstünden cıngıraklıya baktı. "Peki. Onun kıcını mı elliordun?"

"Tabii ki hayır," dedi Fern. "Değmezdi. Değerdi. Kapmaya değmezdi," dedi ve her kelimeyi pençesinin bir darbesiyle noktaladı. "Elinde bir ... bir whatsit vardı. Bir ... bir *fener*. Kıcına çarpıyordu."

"O bir *Gatewarden* mıydı?" dedi Maylee.

"*Kıcsız* bir *Gatewarden*," diye ilan etti

Fern. Ve sonra hepsi gülmeye başladı.

Bu sessizlik yerini nispeten sessizliğe bıraktığında Fern gözleri yaşlı bir şekilde ikisine de baktı ve kadehini tekrar kaldırdı. "İkinize. Sizler ..." Kelimeyi aradı. "Sevimli. Ve ben sarhoşum."

"Şirin, ha? Kesinlikle sarhoşsun," dedi Viv, yeniden doldurduğu kupasını kaldırarak.

"Kendi adına konuş." Maylee kendi kupasını Fern'in bardağıyla tokuşturdu. "Çok tatlıyım."

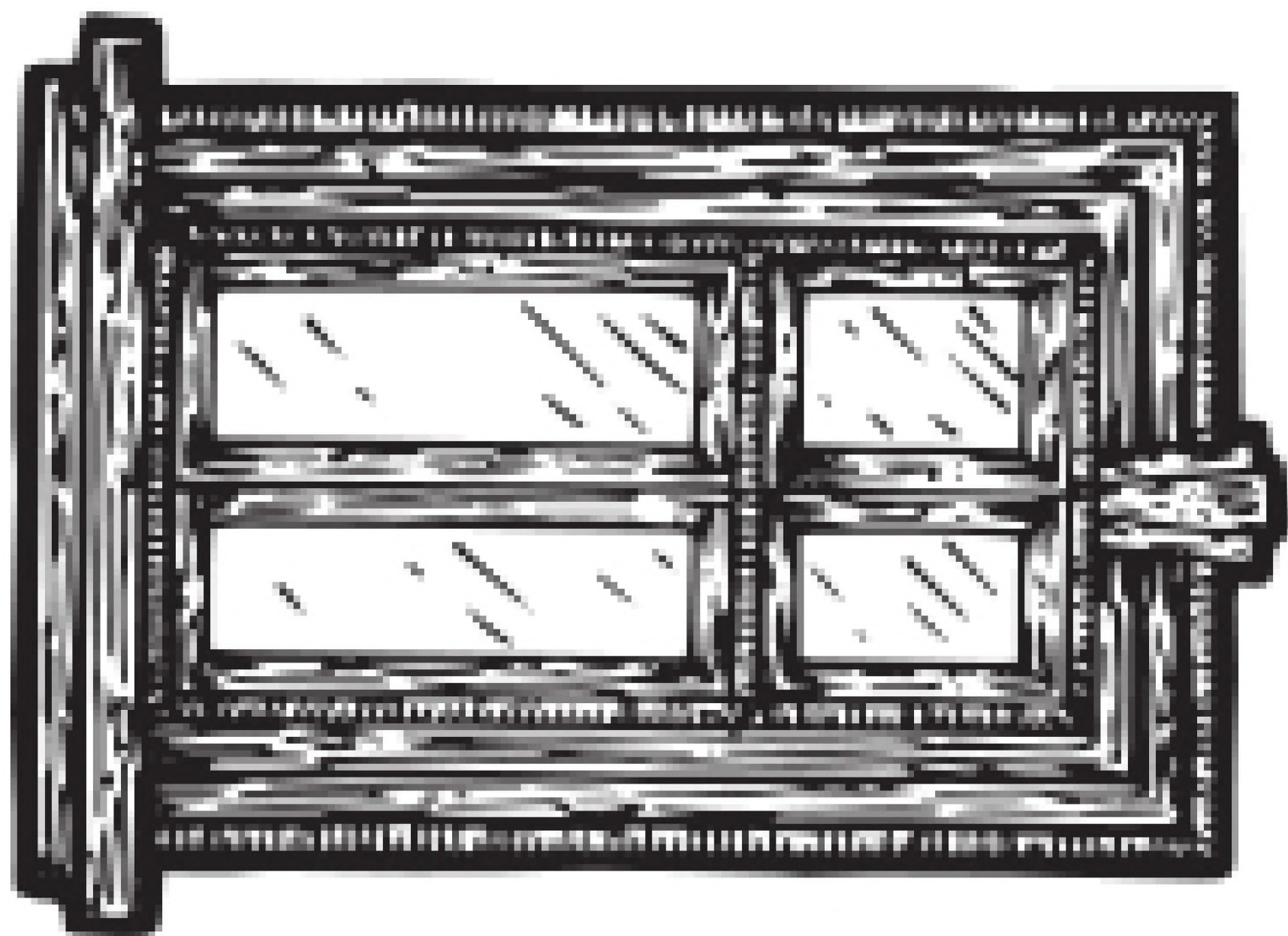
Viv, Maylee'nin yüzündeki meydan okuyan ifadeyi gördü ve kesinlikle çok aceleyle cevap verdiğine karar verdi. Aslında, yanaklarındaki hoş kızarıklık ve göğsündeki çiçeklenme, yakınına eğilip başparmağını Maylee'nin alt dudagina sürtmek istemesine neden oldu ve-

Birden Fern'in yanağını bir pençesine dayamış, diğer eliyle bardağını çevirerek onları dikkatle izlediğini fark etti.

Viv boğazını temizledi ama sözlerinde ciddiyydi. "Buna itiraz edemem."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Tanrım, çok acımasız görünüyor, değil mi?" dedi Fern. Alnına masaj yaptı, önceki geceki maceradan sonra hâlâ biraz yıpranmıştı.

O, Viv ve Satchel dükkânın ortasına yakın bir yerde birlikte duruyorlardı. Ön kapı kilitliydi, malzemeler zeminin ortasına yığılmıştı, duvar raflarının üstleri taşlarla ağırlıklandırılmış eski yelken beziyle örtülüydü. Satın aldıkları masa, sandalyeler ve halı, oraya taşınabilecek diğer bağımsız mobilyalarla birlikte ön taraftaki tahta kaldırımın üzerine dizilmişti. Martı kitap ayracı tezgahın üzerinde sonradan düşünülmüş esprili bir şey gibi duruyordu.

Her nasılsa, onların eklenmesi dökülen boyayı daha belirgin hale getirdi ve odanın her yıpranmış köşesi normalden daha perişan görünüyordu.

"Sonunda," dedi Satchel, sesi neşeyle beklenti içindeydi. "İzninizle leydim?"

İzin almayı bile beklemeden boya kabını açtı. Viv onun gerçekten kıkırdamış olabileceğini düşündü.

"Seni *durdurabilirmişim* gibi görünmüyor," dedi Fern.

İlk işlerin çoğunu Satchel ve Viv üstlendi. Malalarla duvarları kazıyıp, kavak kabuğu gibi yelken bezine ve zemine dökülen boyaları soydular. Fern dökülenleri yığınlar halinde topladı. Viv, açıktaki ahşapların ne kadar yüksek olduğunu göz önünde bulundurarak işin çoğunu kendisinin yapmasını bekliyordu ama homunculus kusursuz bir dengeye sahipti ve kesinlikle düşerek yaralanmayacaktı. Yelken bezine sarınmış olsalar bile raflara tırmandı ve üzerlerinde hiçbir etten yaratığın dayanamayacağı kadar eğik pozisyonlarda çömeldi.

Fern vazodan küçük kaplar doldurdu ve onları uzattı. Bir dizi çalışkan ve arkadaşı saat boyunca ön odanın tamamını boyadılar. Viv tavana bile uzanabiliyordu ve bu boynunu fena halde ağrıtmamasına ve hiçbir kılıç oyununun zorlamadığı sırt kaslarını yıpratmasına rağmen bunu başarıyordu.

İş bittiğinde Viv yelken bezindeki taşları çıkardı ve dikkatlice katlayarak tahta kaldırıma taşıdı. Yan pencereleri açtılar ve Fern arka kapıyı açarak içeriye hava girmesini sağladı. Sonra bir araya gelip yaptıkları işi birlikte incelediler.

"Bu... kesinlikle bir gelişme," diye itiraf etti Fern.

"Bekle," dedi Viv, kasırga fenerinin yanına gidip çatlak bacayı çıkardı. Satın aldığı fenerin ambalajını dikkatlice açarak onu lambanın tabanına yerleştirdi. "*Şimdi* daha iyi oldu."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Satchel, yörüngelerinin mavi alevleri tembelce titreşirken. "Çok övgüye değer bir dönüşüm." Uzun, içi boş bir memnuniyet nefesi çekti ve Viv bir iskeletin rahatlamış görünebileceğini asla tahmin edemese de, bir şekilde bunu başardı.

Çıngıraklı kız gözlerini devirdi. "Sadece biraz boya." Ama Viv kuyruğunun kıvrımından ve bıyıklarının titremesinden memnun olduğunu anlayabiliyordu.

İlerleyen saatlerde Viv mobilyaları zorla dükkâna soktu ve yeniden düzenlemek için uğraştılar. Sonunda, bağımsız rafların birçoğunu yeniden konumlandırıdılar, daha doğrusu Viv yaptı, bir ucunu ve ardından diğerini dikkatlice kaldırarak onları yavaşça yeni yerlerine götürdü.

Fern'in yeni masasını arka arkaya iki rafın ucuna yerleştirdiler ve ön pencerelerin yanına ek sandalyelerle küçük bir oturma köşesi düzenlediler. Hala boş olan vazoları da köşelere yerleştirdiler. Yeniden yapılandırılan iç mekan, orijinal yastıklı sandalyeler ve yan sehpa için de daha fazla alan sağladı ve nihayet yeni halıyı açtıklarında, koyu bordo rengi odaya şaşırtıcı bir sıcaklık kattı.

O sırada boya Viv'in tezgâhın arkasındaki duvara bir çivi çakmasına yetecek kadar kurumuştı ve Maylee'nin seçtiği resmi dikkatle oraya astı.

Gerçekten de çok güzel görünüyordu.

"O zaman bu masayla ilgili plan neydi?" diye sordu Viv, parmak eklemleriyle masaya vurarak.

"Sanırım göreceğiz," dedi Fern. Dükkânda dolaşarak birkaç farklı kitap seçti, kapaklarını inceledi ve bunu yaparken bir pençesini kemirdi. Viv ve Satchel, Fern'in masaya gidip gelmesini, ciltleri dik ya da açılı bir şekilde dizmesini, diğer kitapları destek olarak kullanmasını ya da tam olarak istiflemesini şaşkınlıkla izlediler. Bazen bir tanesini geri alıyor ve yerine başka bir tane koymak için tekrar kapatıyordu.

Sonunda, **m a r t ı** ya da tavşan kitaplarını tezgâhtan aldı ve onları stratejik bir şekilde yerleştirdi, tatmin olana kadar birkaç farklı düzenlemede bir dizi cildi aralarında sandviç yaptı.

Viv hangi görünmez işaretin işinin bittiğini gösterdiğini bilmiyordu ama Fern memnun bir baş hareketiyle geri çekildi.

Ve kabul etmeliydi ki, güzel görünüyordu.

Çıngıraklı, sersemlikten uyanmış gibi görünüyordu.

Fern iki kaşını kaldırarak içeriği incelerken, "Şey," diye nefes aldı. "Hay sikeyim."

Satchel telaşla ondan uzaklaştı ve içindeki alevler daha da parlarken gözleri büyür gibi oldu.

Viv kafatasının yanına eğildi ve fısıldadı, "Bu sadece bir konuşma şekli, bir istek değil."

"Çok iyi iş çıkarmışsın," dedi Maylee, odayı onaylayarak tararken. "Neredeyse yeni gibi görünüyor." Omzunun üzerinden Viv'e baktı. "Ve o taze lamba bacası mekânı gerçekten birbirine bağlıyor."

Viv sahte bir selam verdi ve Fern homurdandı.

Gallina, fırıncının getirdiği limonlu keklerden birini kaptı, yüzüne tıktırdı ve sonra yastıklı sandalyesine geri yerleşti. Bir ağız dolusu kırıntının arasından belli belirsiz olumlu sesler çıkardı.

Fern kumsal otlarını toplayıp yeni vazoları doldurmuştu ve dışarıda alacakaranlık çökerken fener güzel ve hasarsız yeni bacasının içinde ötüyordu. Taze beyaz boya adeta parlıyordu ve tatlı kokulu çimenlerle birlikte, itibarsız eski halının kaldırılmasının kokuyu ne kadar iyileştirdiği şaşırtıcıydı.

Raflardaki kitaplar bile daha zengin görünüyordu. Daha temiz. *Daha düzenli.*

"Viv yeni bir kitap sevkiyatı olduğunu söylüyor?" **d i y e** devam etti cüce.

Fern tezgâhta oturmuş, dalgın dalgın kendi kekini kemirirken Satchel da bir kitap karıştırıyordu. "Mmm? Evet, yakın bir zamanda. Sanırım onlar gelene kadar... kapalı kalacağım."

"*Daha fazla* kitap mı? Burada hâlâ çok var gibi görünüyor," dedi Gallina, kahverengi kâğıt üzerinde parıldayan unlu mamullere bakarak.

"Pasta için gelip resim **i ç i n** gelmediğinizi fark etmedik sanmayın," dedi Viv. Boynu ve sırtı hâlâ ağrıyordu ve Maylee'nin yanındaki sandalyelerden birine yayıldı.

"Boyum bir metreden kısa. Nasıl yardım edebilirim ki?" Gallina bir kek daha almak için uzanmaya başladı, sonra Viv'in eğlenen yüz ifadesi karşısında kaşlarını çatı ve sandalyesine geri yığıldı.

"Peki," dedi Viv, "boş zamanlarını o kitaplardan herhangi birini okumak için kullandın mı? Hani biz resim yaparken?"

"*Hayır*," diye cevap verdi Gallina, bıçaklarından birini çekip tırnaklarını kesmek için büyük bir gösteri yaptı.

Ama yüzü hafifçe renklendi ve Viv merak etti.

Maylee sandalyesine daha da gömüldü ve ayaklarını tabureye dayadı. "Burası kestirmek için yeterince güzel," dedi hülyalı bir şekilde. "Bir sığınak gibi hissettiriyor. Ayaklarım da çok ağrıyor."

Bir süre fenerin tıslamasından ve başkalarıyla birlikte çalışarak geçirilen bir günün ardından gelen yorgun, memnun sessizlikten başka bir şey olmadı.

Satchel aniden kitabını kapatıp hızla yan pencereye doğru ilerledi ve kemikli avuçlarını pencereye dayadı. Gözlerini gecenin karanlığına dikti.

Potroast ön patileri üzerinde yükselirken boğazından bir şeyler geveledi.

Viv sandalyesinin kollarını kavradı. "Ne oldu?" Zihni Balthus'un, boynuzlu miğferleri ve mavi gözleri olan, alınlarında Varine'in sembolü yanan cadıların düşünceleriyle dolup taşı.

"Bir şey gördüğümü sandım leydim," diye cevap verdi Satchel, içi boş sesi garip bir şekilde sıkışmış gibiydi.

Bir anda sandalyesinden kalktı ve kapının mandalını fırlattı. Koşar adım tahta kaldırıma çıktı ve pencerenin baktığı sokağa doğru ilerledi.

Kumsalda fısıldayan çimenlerden ve kumların üzerinde yavaşça biriken gölgelerden başka bir şey yoktu.

Potroast kayarak onun yanında durdu, göğsünün derinliklerinde kükrüyordu, üçgen kulakları kafatasına yaslanmıştı, tüyleri kabarmıştı. İlk defa öfkesi ona yönelmemişti.

Bir şey duyularını gıdıkladı, bir kokunun hayaleti.

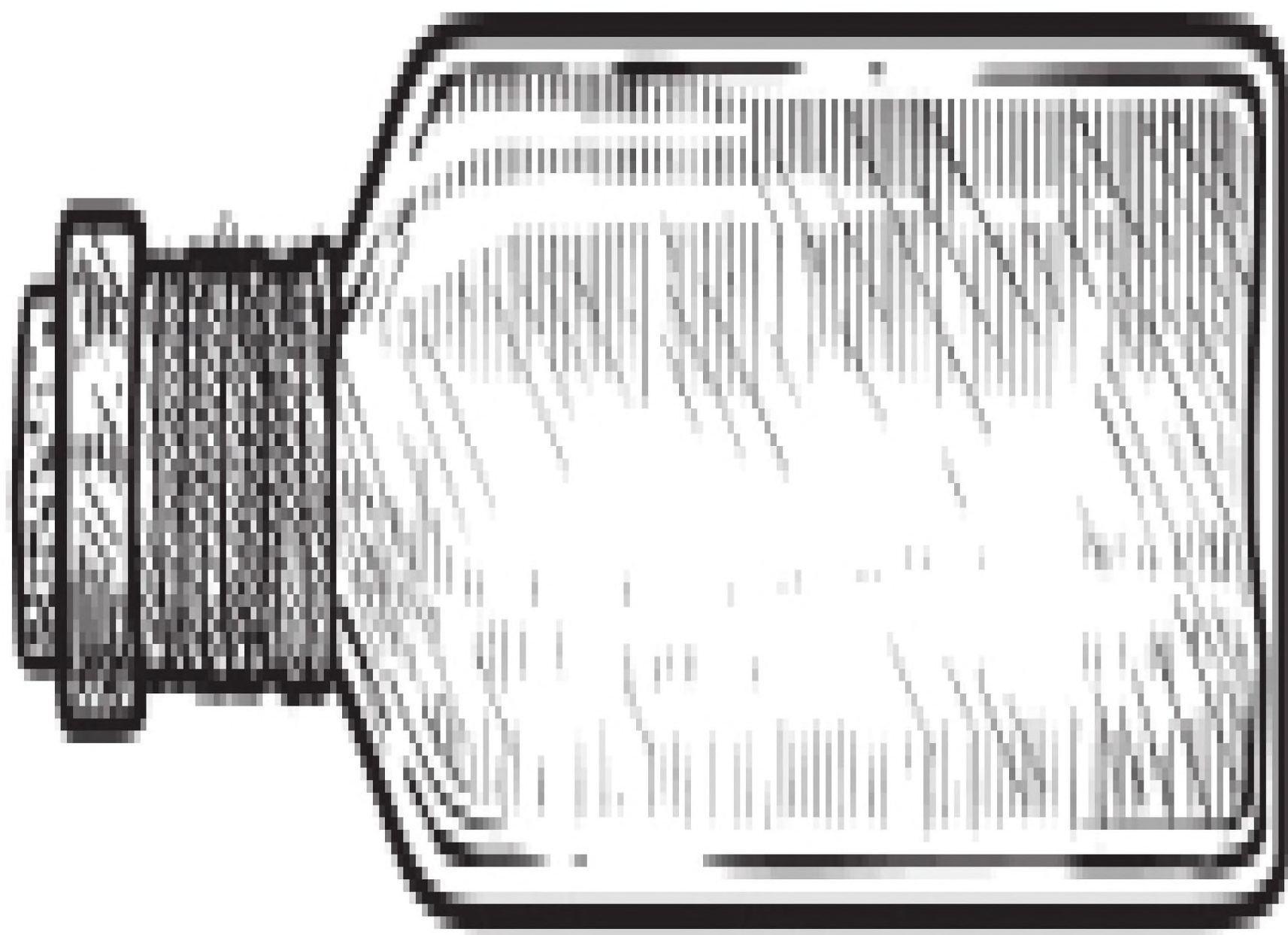
Kar. Ve donmuş kan.

Sonra kayboldu ve Viv kendini hayal gördüğüne ikna etmeye çalıştı.

Dükkâna geri döndüğünde, Gallina elinde bıçakla onu kapıda karşıladı. Viv başını salladı. "Orada kimse yok. Ama..." Gözlerini Satchel'a dikti, o da ona baktı. "Bence bu gece benimle kalmalısın. Ne olur ne olmaz."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

O rüzgârlı burnun üzerinde durdum, saçlarım siyah bir bayrak gibi arkamda dalgalanıyordu, yukarıdaki kara bulutlar gökyüzünde yırtık pırtık sancaklar gibi dalgalanıyordu. Otlar mırıldanan dalgalar halinde yuvarlanıyor, ay ışığı tepelerini kireçliyordu.

Çok uzaklarda deniz durgun görünüyordu ama durgun değildi. Dalgaları ve kabarmaları bu mesafeden tam olarak seçilemeyecek kadar geniş ve yavaştı. Yine de zihnimin gözünde, ufkun parlak çizgisinin altında hapsolmuş öfkelerini biliyordum.

Ve önünde tek başına, sonbahar yaprakları fırtınayla savrulan solgun bir ağaç gibi beni bekliyordu.

Gözleri simsiyah parlıyor, kaynayan mesafenin ötesinde benimkileri buluyordu.

İlk-

Viv kitabı göğsüne bıraktı ve iç çekti. Odasının yan tarafında, lambanın duvar boyunca ışığını t i t r e t t i ğ i küçük pencereyi izledi. Dışarıda rüzgâr esiyor -belki de kaynıyordu- ve içine çektiği her nefes donmuş bakırın hayali kokusunu da beraberinde getiriyor gibiydi.

"Bu kitap Tanrı'nın lanet olası yardımı değil," diye mırıldandı *Stark House'u* yere, hasır yatağın yanına koyarken.

Deniz sandığına yaslanmış el çantasına baktı. "Orada uyanık mısınız?" diye fısıldadı Viv.

Çanta hışırdamadı ya da başka bir tepki vermedi.

Tekrar iç çekerek doğrulup feneri söndürdü ve karanlığa uzandı. Ay ışığının bir çizgisi, bir kanyonun derinliklerinden görünen bir gökyüzü boşluğu gibi tavanı taradı.

Sonunda ışık soldu ve o da soldu.

Rüyasında Solgun Varine'i görüyordu.

Otları ısrarlı bir rüzgârda tıslayan tanıdık, karanlık bir burnun üzerinde karşı karşıya geldiler.

Tabii ki tanıdık geliyordu. Daha yeni okumuştı.

Büyücünün gözleri kelimelerin anlatabileceği kadar siyahtı, beyaz etin içinde hiçlik çukurlarıydı, saçları kanla sulanmış toprak kadar zengin koyu şeritler halinde açılmıştı. Dudakları maviydi. Cansız ama dolgun ve gülümseyen.

Onun üzerinde, ayın kendisi, boynuz gibi dalları olan bir elmas olan mührü ile yazılmıştır.

Viv'in nefesi kesildi, göğsü devasa, ezici eller gibi hissettiren şey tarafından daraltıldı. Toprakta başka biçimler yükselirken çimlerin de küçülmeye başladı. Gözleri yıldız ışığının buz mavisi iğne uçlarıyla parıldarken, sendeleyerek ayağa kalktılar, toprak parçacıklar ve flamalar halinde dökülüyordu.

"Seni görüyorum Viv." Varine'in formu kabardı, sanki çimen onun mantosuydu ve onu kendi etrafında toplayarak on kat büyütüyordu.

Hayır, *yaklaşıyordu*, şaşkın avlarına doğru ilerleyen wightların arasından hızla süzülüyordu.

Viv kendini silkeledi ve kalçasındaki kılıca uzandı ama kılıç yerinde yoktu. Ancak o zaman sırtına asılı ağır yükü fark etti. Arayan parmakları bir omzunun üzerindeki büyük kılıcın kabzasını buldu ve minnetle sıktı. Deri gıcırda ve çelikten etine doğru bir akım geçti. İstese de bırakamazdı.

O istemedi.

"Sende bana ait olan bir şey var," diye mırıldandı Varine, inanılmaz derecede büyük, boş ve muazzam bir şekilde belirirken, dünya beyaz mermerden üflenmiş is gibi ondan uzaklaştı. Ta ki hiçbir şey kalmayana kadar, Varine'den başka hiçbir şey kalmayana kadar.

Viv bıçağı kınından çıkardı ve önüne getirdi, sağlam ve doğru ve *onun*.

"Blackblood." Varine'in Fısıltı patladı gibi Gök gürültüsü, ve ve büyücünün önünde, arkasında, üstünde ve kaçınılmaz olarak altındaydı.

Ve sonra kaburgalarının arasına saplanmış bir bıçak gibi içindeydi, soğuk ve gülüyordu.

Viv karanlıkta bir anda uyandı, yan tarafını ve oradaki buzun solmakta olan yansımasını tuttu.

Diğer kolunu karyolanın üzerine atmış, parmaklarıyla kılıcın kabzasını sıkıca kavramıştı.

Blackblood'un kabzasında.

Viv kalçalarının üzerine oturdu, uyluğu hareketle yanıyor ve geriliyordu. Kemik tozu şişesini yeniden doldurdu ve Satchel'in dinlendiği yerden çıkıp odasına girmesini izledi.

Gözleri maviye döndüğünde, "Uyuyamadım. Sakıncası var mı?"

"Sana eşlik etmemi ister misin?" diye sordu, yankılanan o boş sesiyle.

"Sanırım öyle. Yine de 'hanımefendi' demeyi bıraktığını gördüğüme sevindim." Satchel, karyolanın üzerinde lamba ışığında zonklayan büyük kılıca baktı.

"Bir adı var, değil mi?" diye sordu Viv. "*Onun bir adı var.*"

"Var," diye yanıtladı.

"Blackblood," dedi Viv.

Bakışları keskinleşti. "Rüya mı görüyordun?"

"Demek adı buymuş," diye nefes aldı Viv. Sonra, "Sadece bir kez," diye itiraf etti.

Homunculus içini çekti, taşın üzerinde ölü yapraklar. "Leydim gelecek."

"Eğer Rackam onu önce bulmazsa," dedi Viv. "Ama bunu şu ana kadar yapmadıysa

Şimdi... o zaman haklı olabilirsin."

"Rackam?" diye sordu Satchel.

Viv de ona Rackam, Lannis, Tuck ve diğerlerini anlattı. Satchel'la hiç böyle oturup uzun uzun konuşmadığını fark etti. İyi bir dinleyiciydi.

İşini bitirdiğinde onu dikkatle inceledi. Kasları ve tendonları olan biri için son derece rahatsız edici görünen çapraz bacaklı bir oturma pozisyonuna geçmişti.

"Sanırım," dedi yavaşça, "bize yalan söylüyorsun. Sadece birazcık."

Satchel uzun bir süre yanıt vermedi, ta ki "Peki bunu sana söyleten nedir?" diyene kadar.

"Bir his. *Güçlü* bir his. Onun sırlarını saklamanız gerektiğini düşünüyorum. Buna gerçekten inanıyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı Satchel, hayalet gibi bir nefesle.

"Ama bence bundan daha fazlasını saklıyorsun. Ona yardım etmek için değil. Başka birine zarar vermek için değil. Ama korktuğun için."

"Duyuyor," dedi ve sesinde bir ıstırap notası vardı. "Şu anda mı?"

Viv'in nabızı alarmla yükseldi.

Adam başını salladı ve kadının kalp atışları yavaşladı.

"Beni bulduğunda," dedi boynuzlu kafatasının yan tarafına vurarak. "Her anı geri getirebilir. *Yeniden yaşayabilir*. Ondan hiçbir şey saklayamam."

Bakışları periliydi. "Ve *ben* bile acıyı hissedebiliyorum. O bunu nasıl yapacağını biliyor." "Bu güzel lanet olası tanrılar korkunç." kabul etti Viv. O Blackblood'u karyoladan kaldırıp kucağına koydu ve parmaklarını izleyerek çelik boyunca. "Ama sana bir şey sormama izin ver."

"Sor," dedi ve göz çukurlarındaki alevlerin titreyişindeki bir şey şiddetli dikkatini iletti.

"Ondan kurtulmak *istiyor* musun?"

Tereddüt etti, şüphesiz Varine'in onun yanına dönmesi halinde bu itirafına tanık olabileceği anı düşünüyordu. "Biliyorum," diye sessizce itiraf etti.

"Ondan kurtulmak için bundan daha iyi bir şansın olacağını mı sanıyorsun? Eğer gelirse, onu öldürmek için elimden geleni yapacağım, eğer yapabilirsem kendi lanet kılıcıyla. Belki en iyi halimde değilim ama bu işte hâlâ *iyiyim*. Ve onun arkasından gelmek, tanıdığım en zor adam ve dahası. Eğer aramızda kalırsa-" Viv avucuna bir yumruk indirdi.

"Onun çelikle öldürülebileceğinden pek emin değilim," dedi. Kemikli bir parmağıyla Blackblood'a dokundu. "Ve ben de ondan kaçınılabileceğinden pek emin değilim."

"Belki çelikten ölmez," dedi Viv acımasızca. "Ama *her şey* öldürülebilir."

"Ve eğer başarısız olursan," diye devam etti, "o çok, çok uzun yaşayacak. *Çok çok* uzun.

Ve benim için serbest bırakılma olmayacak."

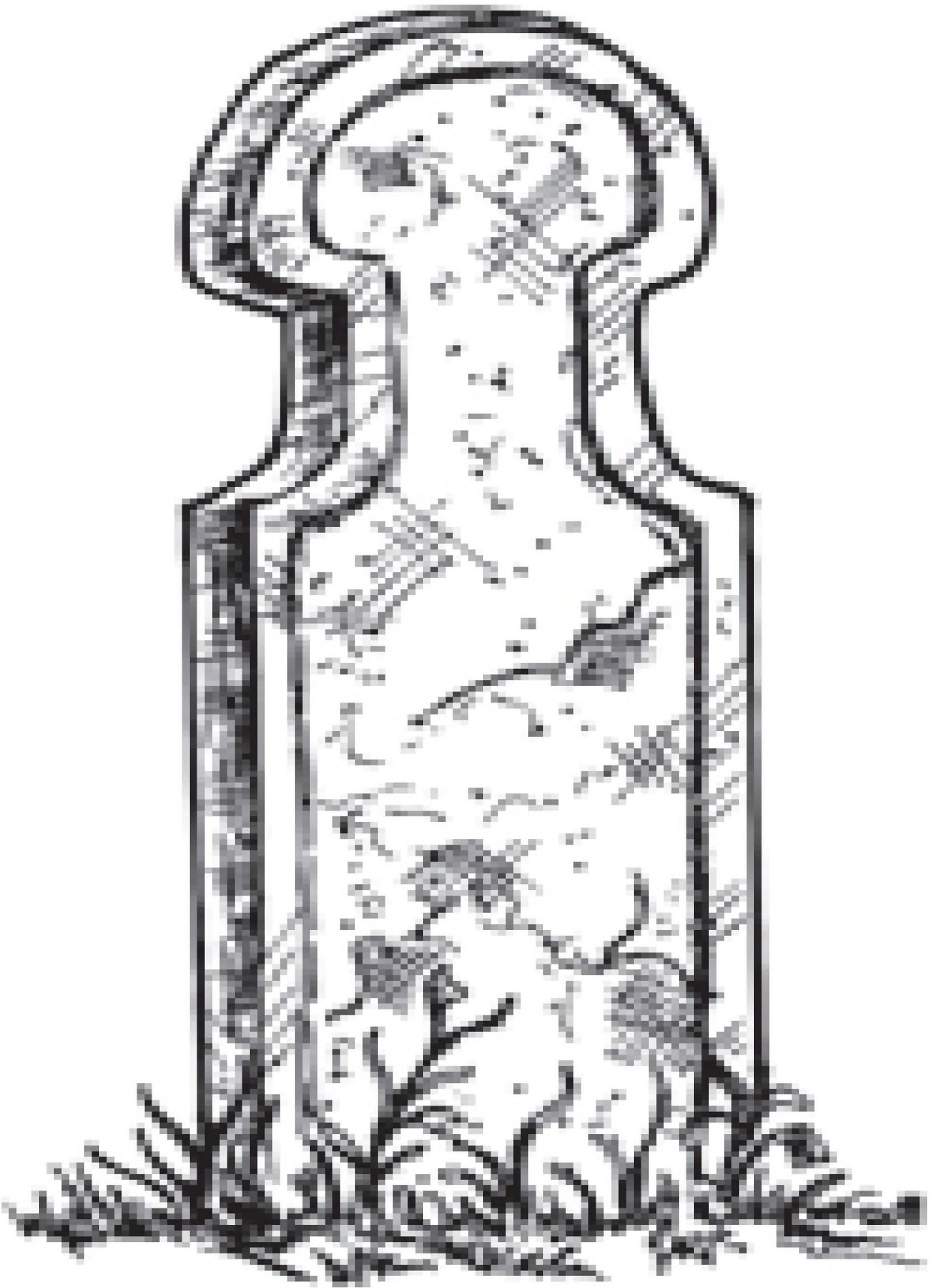
"Peki o zaman," dedi Viv. "Belki de bu olasılıkları artırmanın zamanı gelmiştir. Eğer çelikle öldürülemiyorsa, o zaman nasıl?"

Satchel kemikli çenesini iki parmak kemiğiyle birkaç dakika okşadı ve sonra gözlerindeki ateş parladı. "Belki bir yolu vardır. Ama kolay olmayacaktır."

Viv yırtıcı bir hayvanın gülümsemesiyle gülümsedi. Murk'te başka kimsenin görmediği bir gülümseme. "Anlat bana."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Maylee alnındaki teri silkeleyip örgüsünü omzunun üzerinden atarak, "Hav," diye nefes nefese kaldı. "Beni buna ikna etmene nasıl izin verdim?"

Viv gözlerini gölgeledi ve kayalığın tepesinde oturdukları yerden denize baktı. "Manzara buna değer," diye yanıtladı cesaret verici bir şekilde gülümseyerek. Çevredeki araziye göz alabildiğine incelemek, her gölgeye ve bodur ağaca gözlerini kısarak bakmak için duyduğu güçlü ihtiyaçtan bahsetmedi.

Ufukta ilerleyen bir ordu yok. Mürekkep sıçraması gibi gözleri olan kansız bir kadın da yoktu. Kaşıntısının bir kısmının azaldığını hissetti.

Sol taraflarında, mezarlığın uzun otları arasından, bir deredeki yarı batık kayalar gibi işaretler yükseliyordu. Fern ve Gallina yeşil bir yün battaniyeyi silkeleyip çitin ötesindeki çıplak alana serdiler.

"Söylemesi garip ama buraya hiç gelmemiştim," dedi Maylee kuzeyi tarayarak. "Ne kadar güzel bir kulübe, değil mi?" Burnun üzerinden görünen geniş araziye işaret etti.

"Fern oranın Zelia Greatstrider'ın yeri olduğunu söylüyor," dedi Viv.

"Hani şu içinde kirli şeyler olan kitapları yazan mı?"

"*O kadar da* kirli değiller," diye itiraz etti Viv, ama gerçekten de öyleydiler.

"Kötü olduğunu söylemedim." Fırıncı ona sırtıttı, içinde hınzırca bir şeyler barındıran bir sırtıştı bu. Viv'in neredeyse Rackam'ın acele etmemesini dilemesine neden olacak bir sırtıştı bu.

Maylee hasır sepetini battaniyenin üzerine koydu. Kendisi taşımak **i ç i n** ı ısrar etmişti. "Fern, bir dahaki sefere satış yapmayı düşündüğünde *onu* dükkâna çağırmalısın. Çörekler ve seksi kitaplar mı? Evet, lütfen!"

"Ha! Ona sormaktan korkarım. Onun malikanesi yasaklayıcı. Ama fikir olarak..." Fern sözünü kesti.

Viv kılıcını çözdü ve mezarlığın köşesindeki taş sütunlardan birine yasladı. Yolculuk boyunca Maylee'nin ona baktığını görmüştü. Bunun üzerine suçluluk ve kızgınlığın sinir bozucu bir bileşimini hissetmişti ve hâlâ bu iki duyguyu da kutularına geri koymak için elinden geleni yapıyordu. Bu yükseklikte kimse onlara gizlice yaklaşılamazdı ama gördüğü rüyadan ve Satchel'la gece yarısı yaptığı görüşmeden sonra, sekiz cehennemin dibinde bile şehirden silahsız çıkmasına imkân yoktu. Büyük kılıç -*Kara Kan*, diye düşündü- en iyi onun ellerindeymiş gibi hissettiriyordu ama kurnazlık lehine bunu gönülsüzce bırakmıştı. Ya da en azından kurnazlığa yaklaşılabildiği kadar yaklaşmıştı.

Bu yolculuk bir öncekine göre belirgin bir şekilde daha az yorucu olmuştu. Bacağını sabit hissediyordu, sadece ara sıra sancı yapıyordu ve sonunda

sağ çizme tekrar. Kendini neredeyse kendinde hissetti.

"Neyse, biraz hava almak iyi geldi," dedi.

Gallina botlarını çıkarıp ayak parmaklarını sıcak kuma sokarken, "Gelmemiz için hepimize biraz zorbalık *yaptın*," dedi. "Şu haline bak. İri, sert, eylem kadını, piknik organize eden."

"Fern'in dışarı çıkması gerekiyordu," diye yanıtladı Viv.

"Oh, bu o mu? Dışarı çıkmam mı gerekiyordu?" Fern hakarete uğramış gibi davrandı.

"Evet, öyle yaptın. Etrafta dolanıp sevkiyatı mı bekliyorsun? Dükkan kapandı, duvarlar boyandı. Yapılabilecek her şey yapıldı. Biraz hava almaya ihtiyacın vardı."

Gallina battaniyenin üzerine uzandı, parmaklarını başının arkasında birleştirdi ve gözlerini güneşe karşı kapattı. "Biraz hava almak için uzun bir yoldan geldim, tek söylediğim bu."

"Biliyor musun, Rackam'ın gerçekten tek bir kuralı var,"

dedi Viv. Gallina ona bir göz kırptı. "Öyle mi?"

"Evet. Şikâyetçiler yemek yemez."

Maylee sepeti açmayı bitirip şişeleri, çömlükleri ve tülbentle sarılmış bohçaları battaniyenin üzerine dizerken güldü. Fern, Potroast'ı orta derecede bir başarıyla onlardan uzaklaştırdı.

"Yemek yemeye ihtiyaç duymamaktan bahsetmişken." Viv, Satchel'in çantasını açıp çevirdi ve kemiklerinin üzerine toz serpmek için şişelerden birini çıkardı.

Satchel ayağa kalkarken etrafı ilgiyle inceledi. Bir elini önüne uzattı, sanki esintiyi hissedebiliyormuş gibi parmaklarını oynattı. Belki de hissedebiliyordu.

"Muhteşem," dedi hüzünle, mavi okyanusun dalgalarına, ufukta dolaşan küçük gemilere bakarak. "Günlerimin çoğu karanlıkta geçti," diye mırıldandı. "Boşa harcanan çok zaman var."

Viv, duygularını ifade edecek bir bedeni olmamasına rağmen, vücudunun duruşu ve sesinin tonuyla ilgili bir şeylerin çok şey anlattığını bir kez daha düşündü. Sadece hayal bile edemeyeceği korkunç bir hizmette çalışmak için bilinçlendirildiği, ancak Varine'in onunla işi bittiğinde unutulmaya geri döndüğü tüm o günleri düşündü.

Onu güneşin altında, sıcaklığıyla parıldarken görmek, göğsünün derinliklerinde soğuyan bir kora hayat üfledi.

"Sakıncası yoksa, siz yemeğinizi paylaşıırken ben de biraz dolaşacağım," dedi. dedi.

Viv bunun şimdiye kadarki en rahat sesi olduğunu düşündü.

"Misafirim ol. Dışarı çıkma vaktin gelmişti." Onların hakkında düşündü bir gece önceki konuşma. "Bunu alışabileceğin bir şey haline getirmeye çalışacağız."

Çenesinin yakınından taşların birbiri üzerinde yuvarlanmasına benzeyen bir gümbürtü çıktı ve Viv onun kıkırdadığını fark etti.

"Sonuç ne olursa olsun yakın zamanda sokaklarda dolaşacağımı sanmıyorum," dedi. "Bazı şeyleri hayal etmek aptallıktır."

Viv aşağılayıcı ya da yanlış olmayan bir cevap veremedi, bu yüzden akıllıca sessizliği seçti.

Kayalığın kenarına doğru yürüdü ve ötesinde dönüp duran deniz kuşlarına baktı.

Geri kalanlar birlikte battaniyenin üzerine oturdular ve Maylee'nin topladığı ödülleri incelemeye koyuldular. Uzun ve dar somunlar vardı. Bunları uzunlamasına dilimledi ve üzerine yumuşak keçi peyniri ile tatlı ve dumanlı biber reçeli sürdü. Yeşil yaz birası şişeleri limon ve buğday tarlası tadındaydı. İnce zencefilli kurabiyeler dişlerin arasında hoş bir şekilde kırılıyordu ve onları batırmak için bir çömlek şekerli krema vardı.

Potroast, Maylee'nin önüne attığı ekmek parçalarını kaptı ama en çok Gallina'ya özlemle baktı. Viv onun yemeğini gryphet'le paylaştığını hiç görmemişti ama gnomun her lokmasını o kadar hevesle takip ediyordu ki, gizlice ona bir şeyler vermemesi imkânsız görünüyordu.

Viv kendini tekrar Maylee'nin dizlerine bakarken yakaladı, çıplak ve çömlekteki krema kadar yumuşaktı.

Hafif bir kuzey esintisi havayı tatlı ve hoş bir hale getiriyor, devedikeni çiçeklerinin kokusunu ve aşağıdan gelen tuzun sadece en hafif ipucunu taşıyordu.

Doyduklarında Gallina hemen uykuya daldı ve Potroast onun yanına kıvrıldı, çenesi her yumuşak nefesle yükselip alçalan karnına yaslandı.

Maylee Viv'in koluna yaslandı, kendi kolunu da Viv'in koluna doladı. Viv sarılmaktan hoşlanıyordu. Maylee'nin kokusuna ve sıcaklığına gömülmek için ona sarılmak istiyordu. Maylee'nin kolunu kendi tarafına doğru daha da sıkmakla yetindi.

Fern pelerinini çözmüş ve kucağına katlayarak oturmuştu.

Viv onun bakışlarını yamaçtan aşağı, Murk'e ve kale duvarlarının içinden kıvrılan duman dallarına doğru takip etti. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Fern yün toplamaktan dönmüş, şaşkınlıkla ona göz kırpyordu. "Çok fazla yediğimi," dedi mahcup bir sırıtışla.

"Gerçekten de öyle. Bu gördüğüm en derin düşünceydi tatlım," dedi Maylee.

"Babamı düşünüyorum." Parmaklarını pelerininin bir kıvrımında gezdirdi. "Biliyor musun, ona nedenini hiç sormadım."

"Neden ne?" diye sordu Viv.

"Neden bir kitapçı? Neden burası? Hep istediği şey bu muydu? Ben bile bilmiyorum."

"Bunun bir önemi var mı?" Maylee daha dik oturdu ama kolunu Viv'in koluna dolamaya devam etti.

Fern omuz silkti. "Olmamalı, sanırım. Ama ben de *kendime* bu soruyu sorma zahmetine hiç girmedim. Belki ona sorsaydım, kendi cevabımı bulurdum. Bütün bu çalışma. Tüm bu *yardımların*. Tüm bunlar ve ..." Pençelerini kaldırdı ve sonra onları kırmızı kumaşın içine bıraktı. "Bir şeyi yıllarca yaparsınız ve devam etmeniz tek nedeni, bıraktığınızda elinizde hiçbir şey kalmayacak olmasıdır."

Pençelerini pelerinin içinde düğümledi. "En azından bazen öyle görünüyor. Özür dilerim. Yaptığın onca şeyden sonra ne kadar aptalca bir şey söyledim. Ve tüm bunlardan sonra." Ziyafetlerinden arta kalanları işaret etti. "Nankör gibi görünüyorum. Ama *değilim*. Muhtemelen hiçbir şey için böyle hissetmemişsindir, değil mi?" Bunu şaka yollu söylemişti ama Viv içinde küçük de olsa bir umut ışığı olduğunu düşündü.

"Hayır, sanırım öyle değil," dedi Viv. "Ne için yaratıldığımı biliyorum. Her zaman bildiğimden eminim." Buna inanmış bile olabilirdi.

"Evet," dedi Maylee ve kolu bir an için refleks olarak gerildi. "Bırakırsan gerçekten daha iyi hissedeceğini mi düşünüyorsun?"

Fern bunu ciddi ciddi düşündü. "Hayır, sanırım yapmazdım." "Nedenine dair bir fikrin var mı?" diye sordu cüce.

"Sanırım... Sanırım o anı kaçıracağım için." Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı, doğru kelimeleri arıyordu. "Birinin sizinle aynı şeyi gördüğünü anladığınız o anı."

Maylee başını sallayıp Fern'in bakışlarıyla doğrudan buluşmak üzere yer değiştirdiğinde Viv şaşırdı. "*Seni* gördüklerinde. En azından bunu bildiğin zaman ,

gerçekten yalnız değilsiniz. Bir başkası da tam olarak sizin hissettiklerinizi hissediyor. Ya da öyle olduğunu umuyorsunuz."

"Evet," dedi Fern, şaşırmış bir sesle. "Her kitap küçük bir aynadır ve bazen içine baktığınızda başka birinin size baktığını görürsünüz." Uzandı ve Viv'in hatırı sayılır ön koluna bir tokat indirdi. "Bunu bile birkaç kez gördüm."

"Gizli derinlikler," dedi Maylee gülerek.

Viv kuru bir sesle, "İkinizin de bu konuda olması gerekenden daha fazla şaşırmış gibi davrandığınızı hissediyorum," dedi.

"*İşte bu* yüzden yapıyorsun tatlım," dedi fırıncı kararlı bir şekilde. "Dürüst olmak gerekirse, ben de yaptığım şeyi aynı nedenle yapıyorum."

Fern düşünceli bir ifadeyle ona baktı.

Viv hâlâ bu fikri kafasında evirip çeviriyordu ki, çitin arkasından ağırbaşlı ve gür bir ses yükseldi. "Sanırım bunu görseniz iyi olur leydim."

Viv'in ensesindeki tüyleri diken diken eden "hanımefendi" oldu.

"Herkes olduğu yerde kalsın," dedi, sesi düz ve alçaktı.

Gallina'yı uyandırmak için hafifçe vurdu ve gryphet ona sinirli bir şekilde kükredi. Sonra kılıcını kaptı ve Satchel'ı mezar taşlarının arasında buldu. Gallina onun arkasından yalınayak yürüyor, gözlerini ovuşturuyor ve nefesinin altında homurdanıyordu.

Viv'in göremediği bir şeye bakarken mezarlığın çimenleri homunculus'un kaburgalarına çarptı.

Kadın yaklaşıp omzunun üzerinden görüldüğünde, adam titrek mavi bakışlarıyla ona baktı.

Yeryüzü, sanki bir yıldırım çarpması ya da dikkatle kontrol edilen bir alevden çıkmış gibi önünde simsiyah kesilmişti. Ot parçaları, bir kalkan büyüklüğündeki çorak bir dairenin etrafında kömür şeritleri halinde kıvrılıp bükülüyordu.

İnce siyah tozun üzerine boynuz gibi dalları olan bir elmas kazınmıştı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Alacakaranlık batıda olgunlaşırken sessizlik içinde tepeden indiler. Viv, Potroast'ı bir kolunun altında taşıyordu ve inanılmaz bir şekilde hiç itiraz etmedi. Viv omzunun üzerinden bakmayı kayıtsızca reddetti. Varine'in arkalarından yaklaşmasına imkân yoktu, bundan emindi. Boş ufuk kilometrelerce uzaktan görülebiliyordu.

Yine de o sembolü görmezden gelmek zordu. Bir izcinin işareti mi? Bir tür gizli yol bulma mı? Tanrılar biliyordu. Satchel bilmediğini söyledi ve o da ona inandı. Satchel sessizce ilerliyor, çantasına sokuluyor, k a d ı n ı n kalçasına çarpıyordu.

Aşağı inerken yine o kötü kokuyu almamıştı. En azından bu da bir şeydi.

Viv diğerklerine, "Yarın Iridia'ya bundan bahsedeceğim," diye söz verdi. "Gardiyanları çoktan nöbete aldı bile. Her şey yoluna girecek."

Tepenin eteklerine vardıklarında Gallina, The Perch'teki gruptan bir selam ve meydan okurcasına bir "İyi geceler!" ile ayrıldı.

Viv, Fern ve Maylee'yi kum tepeleri arasındaki patikadan aşağı, tentelerin altında gölgelerin toplandığı tahta kaldırıma doğru yürüttü. Thistleburr'un kapısına vardıklarında, Fern'in kapı pervazına sıkıştırılmış, sıkışmış bir yaprak gibi çırpınan bir not görmesiyle kasvetli hava aniden dağıldı.

"Sevkiyat!" Mesajı aldı ve taradı. "İşte geldi! Yarın bırakacaklar. Tanrılar, nihayet!" Gözleri ışıl ışıl parlayarak onlara baktığında, üzerlerine çöken kara bulutları silkip atmak daha kolay oldu.

"Burada olacağım," dedi Viv. Fern'in heyecanını bozmak istemeyerek çantasını okşadı. "Yine de onu bir gece daha yanımda tutacağım. Bilirsin, düşünmek için." Sesini hafifletmeye çalıştı.

Fern biraz ayıldı. "Sanırım... bu muhtemelen en iyisi."

Viv ve Maylee, Fern içeri girip mandalın sesini duyana kadar bekledikten sonra yollarına devam ettiler. Boyları el ele tutuşamayacak ya da kol kola giremeyecek kadar farklıydı ama birbirlerine yakın yürüyor, lezzetli kazalarda birbirlerine sürtünüyorlardı.

Sembolün etrafındaki kargaşadan ve o lanet olası toprak çemberinden sonra, Viv artık yalnız oldukları için kendini şimdiki zamana ait hissediyordu. Sörfün sesi uzaklarda yuvarlanıyordu. Maylee'nin sıcaklığı yanında yayılıyor, serin akşam havasında hafifçe ekmek ve zencefil kokuyordu.

İşler sarpa sarmadan önce blöfte yaptıkları konuşmayı düşünmeden edemiyordu. Viv, pişman olabileceğini düşündüğü bir soruyu sormak için göğsünde genişleyen bir şey gibi büyüyen bir ihtiyaç hissetti.

Ama bunu dile getirmemek? Bu korkaklıktı. Ve o korkak değildi.

Ya da belki de bu sadece bıçaklar ve kan söz konusu olduğunda böyleydi, çünkü bu olması gerekenden daha zordu.

Boğazını temizleyerek sonunda, "Daha önce söylediğin şey. Hakkında .. birilerinin seni *görmesi* hakkında."

Maylee başını kaldırıp baktı ama bir şey söylemedi. İkisi de yürümeyi bırakmadı.

"Fern işinden bahsediyordu. Dükkânından. Bahsettiğin tek şey bu değildi, değil mi?"

Cüce onun cevabını düşündü. "Hayır. Hepsi değil."

Viv derin bir nefes aldı. "Sence ikimiz de aynı şeyi mi görüyoruz?"

"Öyle olmadığımıza oldukça eminim," diye yanıtladı Maylee. Viv konuşmak için ağzını açtı ama cüce o konuşmadan devam etti. "Şu tepede olmak gibi bir şey. Birimiz tepede, diğerimiz aşağıda. İkimiz de denize bakıyoruz ama farklı bir şey görüyoruz. Birimiz yukarı, diğerimiz aşağı tırmanabilir ve bunu yaparsak belki her şey farklı olur... ama yapmadık. Ya da yapamayız."

"Maylee-"

Maylee omuz silkti ve sepeti diğer koluna, aralarındaki kola taşıdı. "Birkaç yıl sonra tanışsaydık, kim bilir? Belki ikimiz de aynı tepeden bakıyor olurduk. Bu senin hâlâ tanımak istediğim biri olduğunu değiştirmez. Sahip olduğum günlerle ne yapabileceğimi değiştirmez. Bunların önemini azaltmaz."

"Hayır, bu durumu değiştirmez. Ama ..." Viv, yüzü sıcak kızarıırken doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. Boğazı neredeyse acı verecek kadar kalınlaşmıştı, her kelime zorlanarak çıkıyordu. "Eğer... birine tutunurken *dikkatsiz davranırsam...* kemiklerimi kırabilirim. Ve şu anda kendimi gerçekten dikkatsiz hissediyorum. Çünkü senin-"

"Başka bir şey söylemene gerek yok," diye yanıtladı cüce sessizce. "Bunun ne olduğunu biliyorum."

"Bilmek kabul etmekle aynı şey değildir," dedi Viv ve sonra keşke demeseydim diye hayıflandı.

"Hayır. Yine de bazı şeyler birkaç kırık kaburgaya değer."

Sea-Song'un kapısına vardılar ve Maylee bir elini Viv'in tişörtünün içinden sıcak görünen karnına koydu. "Buraya gel tatlım," dedi.

Viv dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarını Maylee'nin saç örgüsü boyunca nazıkçe gezdirdi. Cüce parmak eklemleriyle bir yanağını okşadı, sonra öne doğru eğildi

ve onu ağızının kenarından öptü.

"Sen gittiğinde ben yıkılmayacağım. Sen de öyle. Öyle olmasını dilerdim, çünkü o zaman bunun olmasını engellemek için kalabilirdin." Gülümsedi. "Ama bu seni kırar. Onun yerine, yarın görüşürüz. Ve bu konuyu bir daha konuşmayacağız, çünkü hiçbir şey olacıkları değiştirmeyecek ve saatlerimizi boşa harcamış olacağız."

Sonra dükkânın kilidini açtı, içeri girdi ve kapıyı sessizce arkasından kapattı.

"Pek uyumuşa benzemiyorsun," diye gözlemledi Brand, bir tabak yulaflı kek ve tütsülenmiş domuz pastırmasını kızın önündeki barın üstüne kaydırırken.

Viv görmemişti. Rüyasında yine Varine'i görmüştü ve büyücünün kendisini *gerçekten* gördüğü hissinden kurtulamamıştı. Tekrar tekrar uyandı, ta ki çaresizlik içinde Blackblood'un iki elini bıçağın üzerinde kavuşturup uzunlamasına üzerine uzanana kadar.

Ondan sonra, güneş ışığı pencereden içeri süzülmeden önce birkaç saat yakaladı ve günle yüzleşmek için halsizce ayağa kalktı. Bacağı sanki bütün gece üzerinde koşmuş gibi ağrıyordu.

Kahvaltısını kocaman bir fincan sıcak çayla yıkadı ve bunun onu uyandırmak için daha fazlasını yapmasını diledi. Viv isteksizce Blackblood'u odasında bıraktı ve Satchel'ı tepeden aşağı kitapçıya taşıdı. Gün sıcak olacaktı ve gölgelerin bıraktığı her santim kum, gecenin nemini hızla dışarı **a t ı y o r d u .** En azından çayın yapamadığını sıcak kafasına yapıyor gibiydi.

Thistleburr'a ulaştığında Fern hâlâ gölgeli olan tahta kaldırımın kenarında oturmuş, parmaklarını kendi çay bardağına dolamıştı. Potroast onun yanına uzanmış, ön ayaklarından birini yalıyordu.

"Endişeli misin?" diye sordu Viv yaklaşırken.

"Mmm. Kalan paramın çoğunu harcadığım kitap dolu kasaların gerçekten kapıma gelip gelmeyeceği hakkında mı? Hiç de değil." Kupasını yere bıraktı. "Yani demek istediğim, lanet olsun, evet." Yine de müstehcen sözlerinde bir heyecan vardı.

"Hey, Potroast," dedi Viv. Gryphet irkildi ve ona baktı, gözleri kocaman olmuştu. "Evet, seninle konuşuyorum. Dün gece seni o tepeden aşağı çektiğimi hatırlıyor musun?" Onun önünde çömeldi ve bir parça pastırma kopardı.

Cebinden çıkarıp baş ve işaret parmakları arasında ona uzattı. "Gallina sana hiç domuz pastırması vermedi, değil mi?"

Adam ona baktı, sonra tüylü boynunu nazikçe uzattı ve kadının elinden çekip aldı.

Fern ikisine de gülümsedi. "Pekâlâ. Sanırım *bu* iyi bir alamet."

Viv, Fern ve gryphet'in yanına oturdu ve parmağını yavaşça başının ipeksi tüyleri boyunca, tüylerin kısa kürke dönüştüğü noktadan aşağıya doğru gezdirdi. Fern'in derisi Viv'in dokunuşuyla seğirdi ve titredi ama Fern itiraz etmedi.

"Huh," dedi. "Buna ne dersin?"

Viv, Potroast'ın sivri kulaklarının arkasını kaşırken rahat bir sessizlik içinde oturdular. Hatta ondan birkaç bacak darbesi almayı bile başardı.

"İşte geliyor," diye nefes aldı Fern ve ayağa fırladı.

Pitts, Viv'in daha önce çektiğini hiç görmediği kadar büyük bir yükün altında çalışarak kale duvarlarından yol boyunca takırdayarak geldi.

Adam gümbürdeyerek önlerinde durduğunda, kadın arabanın içinde üç sandık gördü. Sepet.

"İmzalamanız gereken bir şey var," diyerek kağıtları ve kalemi çıkardı. kemerindeki bir keseden çıkardı. Fern evrak işleriyle ilgilenirken Viv de bir sandığı uçtan dışarı kaydırmaya başladı.

Viv ilkini arabadan indirirken Pitts, "Ben onları yakalarım," diye seslendi.

"Bunu ben hallederim," dedi. Kasları kutunun ağırlığına dayanamayınca homurdandı ama yine de fazla zorlanmadan kapıya kadar taşıdı. "Bir kelime kutusunun bu kadar ağır olabileceğini kim bilebilirdi?"

"Nehre atılan küçük taşlar. Binlerce küçük dua. Rota değişti," diye gözlemledi Pitts.

Fern kaşlarını çattı. "Bu şiir kitaplarından birinden mi? Hatırlamıyorum."

"Hayır," diye yanıtladı Pitts basitçe.

Viv bir sonraki sandığı almak için eli boş döndüğünde Fern'le bakıştılar ve ikisi de söyleyecek bir şey bulamadılar.

İki ork kalan sandıkları taşıırken Fern kenarlarda geziniyor, bıyıkları endişeyle seğiriyordu.

Pitts gittikten sonra Viv, Satchel'in çantasını açtı ve Fern onun tozunu aldı. Sonra üçü birlikte dükkânda durup yeni gelenleri incelerken Potroast da kutuların etrafını kokladı.

Kasalar yeniydi, ham ahşaptan yapılmıştı ve kesilmiş çam kokusuyla ağırlaşmıştı. Üst kısımları çivilenmişti ama kenarlarında bir dudak vardı ve Viv bir çivi gıcirtısıyla onları geri çekecek kadar bir tutamak buldu.

"Bir çekiç bulabilirdim," diye gözlemledi Fern.

Viv omuz silkti. "Dediğin gibi, beni yanında tutmanın bir nedeni olmalı."

İçeride, sıkıca ve özenle paketlenmiş, yığınla kitap vardı.

Deri, kumaş ve mürekkep kokusu neredeyse çam kokusunu bastırıyordu.

Fern eğildi ve patilerini yorganın üzerinde gezdirerek derin derin içine çekti. "Tanrım, bu koku." İç çekti. "Hiç bu kadar güzel bir şey kokladın mı?"

Viv gülümsedi. "Neden hâlâ bu dükkâna sahip olduğunuzu anlamak için o kadar uzağa bakmanıza gerek olduğunu sanmıyorum."

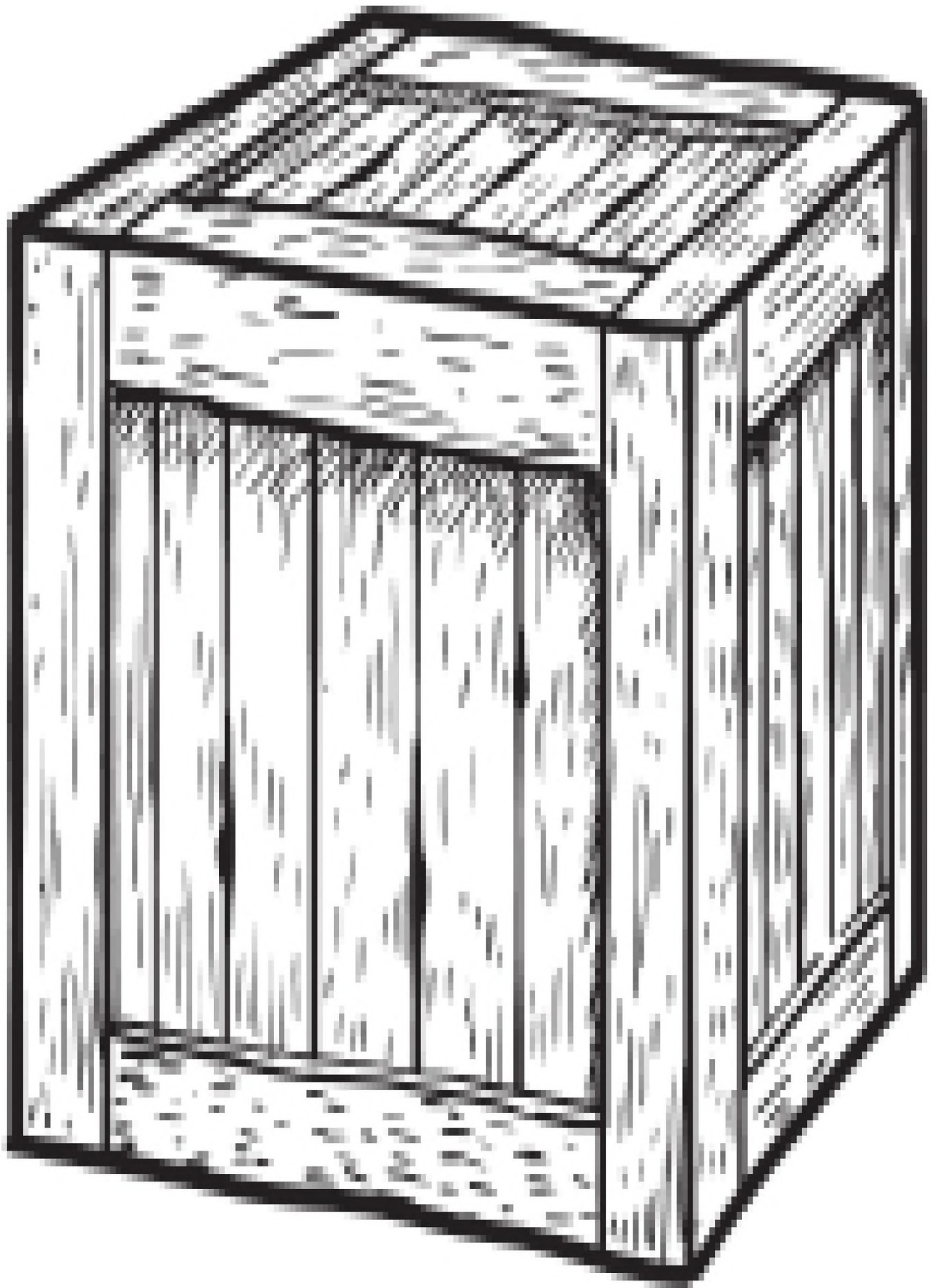
Bu rattkin sırttı geri. "Belki sen Doğru. Hadi. olsun

Bunları paketinden çıkar. Burada sadece senin için sipariş ettiğim birkaç tane var."

Viv, rüyasının ve zalim mavi gülümsemesinin puslu anılarından uzaklaştığı için çok mutluydu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Ciltlerin çoğu şaşırtıcı derecede renkliydi, kapaklarında şablonlu veya varaklı illüstrasyonlar vardı. Ve Fern haklıydı, taze ciltlerin kokusu sarhoş ediciydi, o kadar ki Viv'in biraz başını döndürdü. Taze baskıyı incelemek için bir tanesini açtığında, sırtlar keskin ve derinden tatmin edici bir şekilde gıcırda d ı .

"Harfler çok *temiz*," diye gözlemledi Viv.

"Yeni gnom yazıcıları," dedi Fern, hâlâ kulaktan kulağa sırtarak. "Üretimi daha ucuz ve daha iyi aşınıyorlar. Bu da onları daha ucuza satabileceğim anlamına geliyor."

Viv ve Satchel kitapları tek tek paketinden çıkardılar. Fern her birini büyük bir özenle inceledi ve ön masada bilinmeyen bazı kriterlere göre özel bir yığın oluşturdu. Geri kalanları dikkatle rafa kaldırdı ve her boşluk dolduruldukça, her kitap sırası yeni eklemelerle şişmanladı. Ahşap bir yapbozun, üzerine çizilen sahne aniden netleşene kadar bir araya gelişini görmek gibiydi.

Tüm bunların ortasında kapı çarparak açıldı ve Gallina içeri dalarak Potroast'ı güneş ışığındaki uykusundan uyandırdı. "Demek geldiler, ha?"

"Yardım etmek için tam zamanında geldin," dedi Viv, bir kol yüküyle doğrulurken. "Hayır, sadece ayak bağı olurum." Bir elini dikenli saçlarında gezdirdi.

"Ayrıca, burada hiçbir şeye ulaşamıyorum. Bir sandığın içine düşmemi mi istiyorsun?"

"Biliyor musunuz, boyunuz sadece bir şey yapmak istemediğinizde ortaya çıkıyor. Peki, tam olarak neden buradasın?"

Gallina bir sandalyeye çöktü. Viv onun bir elinde katlanmış bir kâğıt parçası olduğunu fark etti ve bunu bilinçsizce kurcaladı. "Ah, şey. *Bu işi bitirdiğinde biraz daha aşına olduğun bir şey yapmak isteyebileceğini düşündüm.*"

"Sen neden bahsediyorsun?" Viv'in kaşları çatıldı.

Cüce kâğıdı iki parmağının arasında tuttu. "Ödül. Ücret çok iyi değil ama sanırım oldukça yakın. Bunu kendi başıma da yapabilirim elbette, ama düşündüm de belki canın *sıkılırsa ve kendini çok hassas hissetmezsen...*"

Viv, Fern'in yan bakışını yakaladı ve ilgileniyormuş gibi görünmemeye çalışarak, "Ödül, ha? Ne tür bir ödül?"

Gnome bir elini döndürdü. "Spineback yuvası. Güneyde, sahilin biraz a ş a ğ ı s ı n d a . Sanırım bazı çiftçiler koyunlarını onlara kaptırıyor."

"İğrenç bir tür," dedi Satchel ani bir hiddetle, kemikli kollarındaki kitap yığınının başını kaldırarak.

Viv şaşkınlıkla ona baktı. "Spineback'lerle vakit geçirdin mi?"

"Anlatmak istediğimden çok daha fazlası," diye yanıtladı homunculus karanlık bir şekilde. Osseoscription'ı bir an için parlak mavi renkte yandı.

Viv hâlâ merak içinde Gallina'ya, "Dur bir düşüneyim," dedi. Bir kitabı Fern'e uzattı, Fern de ona araştıran bir bakış attı. "*O kadar* uzun süre uzak kalmak istediğimden emin değilim."

Dile getirmediği şey, Murk'tan uzun süre ayrılırsa, Varine ya da Rackam'ın gittiği anda ortaya çıkacağı endişesiydi. Hangisinin daha endişe verici olduğuna karar veremiyordu.

"Evet, evet. Eğer gitmek istersen, bizi aşağı götürmek için para veririm. Yine de *çok fazla* beklemeyin. The Perch'te daha fazla oturup topuklarımı serinletmem."

"Mmm. Kendin halledeceksin o zaman?" Viv'in sesi yumuşaktı. "Kaç tane spineback dedin?"

"İdare edilebilir bir sayı," dedi Gallina kesin bir ifadeyle.

Satchel boğazını temizledi. "Eğer o yaratıklarla uğraşmaya karar verirsiniz, size yardımcı olabilirim."

"Alınma ama," dedi Gallina, "sanırım omurgalılar dişlerinin arasında kemik kırmaktan hoşlanıyorlar?"

"Yine de," dedi ve gözlerindeki alevler ocak ateşinde patlayan bir düğüm gibi parladı.

"Biliyor musun Satchel, seni tanıdıkça *hakkında daha* az şey bildiğimi düşünüyorum," dedi Viv. Varine'in kendisinden ne gibi hizmetler istemiş olabileceğini tekrar merak etti.

Gallina gitmek için ayağa kalkarken Fern, "Ah, istediğin kitap buralarda bir yerde olmalı," diye seslendi.

Gallina şaşırmış görünüyordu.

Cüce boğuk bir sesle, "Evet, onu sonra alırım o zaman," dedi ve aceleyle kapıdan çıktı.

"Bekle, gerçekten bir şey mi okudu? Ne istedi?"

Fern elindeki kitabı rafa kaldırmayı bitirdi ve Viv'e döndü, gözlerinde keskin bir mizah vardı.

Tek bir kelime mırıldandı. "Nemli."

Her şeyi rafa yerleştirmeyi bitirdiklerinde Viv boş kasaları daha sonra saklamak üzere arka tarafa taşıdı. Geri döndüğünde Fern'i ön masanın üzerine ayırdığı son kitapları düzenlerken buldu.

Bir pençesinin eklemlerini çenesine dayayarak tüm düzeni düşündü ve sonra uzanıp ikisini değiştirdi.

"Güzel görünüyor," dedi Viv. Gerçekten de öyle. Kapaklar ön yüzleri açıkken iyi görünüyordu ve Fern onları ustaca açılarla ya da yüzü yukarı bakacak şekilde ve bazen de hoyratça eğik olarak yerleştirmişti.

Tasarımların çoğunda modern ve anlık bir şeyler vardı. Altın ya da gümüş renginde kalın, serifli metinler, yoğunlaştırılmış bir rüyayı çağrıştıran ikonografi. Bazıları egzotik yapraklar gibi renk çiçekleri olan ebruli kumaşla kaplıydı.

Fern dudaklarında hüzünlü bir gülümsemeyle onları inceledi. "Çok komik. Onları satmaktan nefret ediyorum. Bunu sana hiç söylemiş miydim? Hepsini saklayabilseydim, saklardım."

"Sağlam bir iş planı."

Serseri onun koluna bir tokat attı.

"*Çöl Sıcağı*," dedi Viv sırtarak. "Greatstrider, ha?" Üzerinde bir ork ve bir insanın giysilerinin geri kalanını çıkarıp akrobatik bir hareket yapmak üzere oldukları çok detaylı bir illüstrasyonun bulunduğu bir cilde dokundu. Aklına bir fikir geldi ve gözleri büyüdü. "Bekle, bu Gallina'nın değil, değil mi?"

"İyi bir kitapçı öpüşmez ve söylemez."

"Yani bu kesinlikle evet demek. Her neyse, ne zaman tekrar açmak istersin?" "Omurga avına çıkmak için sabırsızlanıyor musun?"

Viv rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Kastettiğim bu değildi..."

"Biliyorum. Seninle taşak geçiyorum. Aslında aklıma bir fikir geldi ve bu konuda ne düşündüğünü görmek istedim." Fern yastıklı sandalyelerden birine oturdu ve Viv'e kendisine katılmasını işaret etti.

Koltuğa gömülürken, çingiraklıya şaşkın bir bakış fırlattı. "Neden benim fikrime ihtiyacın olduğunu anlamadım."

"Maylee hakkında. Sence... sence çöreklerinden ya da bisküvilerinden bazılarını burada satmak isteyebilir mi?"

Bir an için Viv'in düşünceleri, ağzının kenarında Maylee'nin öpücüğünün hayaletini ve dün geceki konuşmanın yankısını hissedince yanlara savruldu. Yüzü ısındı. Sonra silkindi. "Sorması kolay." Alaycı bir sırıtış denedi. "Evi yeni temizledin ve şimdi de her yerde kırıntılar mı istiyorsun?"

"Bu yüzden Potroast'ım var. Ama bence bir kitap ve güzel bir yemekle kıvrılıp oturmanın da güzel bir yanı var. Ve sandalyelerimiz var, ve, şey

... Burada birinin olması hoşuma gidiyor. *Senin* her gün burada olman... Arkadaşlığı seviyorum."

"Ve çok yakında burada olmayacağım," dedi Viv sessizce.

Fern omuz silkti. "Evet, öyle. Bu kadar zahmete girdik, neden burayı insanların kalmak isteyeceği bir yer haline getirmeyelim? Nasıl *yapabilirim*?"

"Biz "den "ben "e geçiş Viv'in beklediğinden daha fazla acı verdi. Ama bu iyi bir şeydi, değil mi? O öldüğünde Fern'in mutlu ve başarılı olmasını istiyordu, değil mi? Bir arkadaş bunu isterdi.

Parmaklarını dizlerinin arasında birleştirdi ve bu düşüncenin onu dizginlemesinin onun hakkında ne söylediğini merak etti. "Bence bu harika bir fikir." Sonra bu duyguyu olabildiğince bastırarak boğazını temizledi ve devam etti. "Maylee'den bahsetmişken, onun fikri de hiç fena görünmüyordu."

"Greatstrider'ı buraya getirmeye çalışmak konusunda mı? Kapıma kadar gelseydi şikayet etmezdim, kabul ediyorum. Ama beni onunkinin üzerinde sallanırken, eski püskü küçük dükkânımın etrafında... bir tür ziyaretçi devlet adamı gibi geçit töreni yapması için ona yalvarırken görebilir misin?" Fern homurdandı. "Ben o kadar cesur değilim."

"Birincisi, dükkân fena değil." Viv parmağını ona doğru kaldırdı. "Burayı baştan aşağı boyadık. İkincisi, şu anda bir şeylere lanet bir aptal gibi saldırmayı alışkanlık haline getirmiş birinin karşısında oturuyorsun."

"Onu ziyaret etmesi için ikna edecek misin?" "Ya ikna edersem?"

Fern bunu düşündü. "Seni dudaklarından öpmeyi bitirdikten sonra, sanırım yapabileceğim en iyi yeniden açılışı ayarlamak için elimden geleni yaparım."

Viv kalçalarını tokatladı ve ayağa kalktı. "Sadece beni Maylee'nin önünde öpme."

"Mmm, evet. Açıklaması zor, tahmin ediyorum."

"Kaleye dikkat et, Potroast," dedi Viv, gryphet'i selamlayarak.

Ona uykulu uykulu baktı, sonra tüylü başını patilerinin arasına yerleştirdi.

Viv Sea-Song'un yanından geçerken buğulu camlardan Maylee'nin silüetini gördü ama cücenin onu gördüğünü sanmıyordu, bu da içini rahatlatmıştı. Birbirleriyle konuşmaları gerekiyordu ama önce halletmesi gereken birkaç ayak işi vardı. Viv fırını geride bırakırken kendini bir hayalet gibi hissetti. İçinde işlerini düzene koymak gibi gerçeküstü bir his vardı.

Ölürse diye. O etrafta olmadığına işlerin devam etmesini sağlamak.

Bu onu sinirlendirdi.

Bu kasvetli duygudan kurtulmak için elinden geleni yaparak Iridia'yı bulmak için kale duvarlarına doğru yürüdü.

Etrafta hâlâ normalden daha fazla Gatewarden vardı ama dikkatleri Iridia'nın bir zamanlar talep ettiği yüksek alarmdan uzaklaşmıştı. Ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Nekromantik istilalar oldukça seyrekleşmişti.

Kapıda görevli kadınlardan birine sorduğu birkaç soru onu doğru yöne sevk etti.

Ancak bu özel görevi yerine getirmeden önce, çok daha basit bir şeyle ilgilendi. Kale duvarlarının hemen içinde, işlek bir ahırda arabalar ve iyi yetiştirilmiş atların ahırları vardı. Hayvanlar onu görünce ürktüler ve o da sevk memurunu ararken mesafesini korumak için elinden geleni yaptı.

Ödemeyi peşin yaparak ertesi gün için bir ulaşım aracı ayarladı. Bunu yaptıktan sonra, dar sokaklardan geçerek Gatewarden'ın garnizonuna doğru ilerledi.

Viv neden geldiğini açıkladığında tapenti "Bir sembol mü?" diye sordu.

"Sana bahsettiğim, Bal'daki-" Kendini tuttu. "Ölü adamın dövmesindeki."

Iridia bu söz üzerine gözlerini kıstı ama üstelemedi.

"Bakın, kontrol etmesi için birini gönderebilirsiniz. Bunu kaçıramazsınız. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama belli ki *ona ait*. Belki de onu öldüren kişiyle ilgilidir? Ben sadece bilgi aktarıyorum."

"Biliyor musun, düşünmeden edemiyorum, eğer kasabama hiç gelmemiş olsaydın, grili dostumuz işine devam ederdi ve bunların hiçbirisi benim sorunum olmazdı."

"Ya da belki daha kötü bir şey olurdu," dedi Viv, öfkesi alevlenerek. Çaba sarf ederek yumruklarını gevşetti. Bir grup omurgasızın peşine düşme fikri birden çok çekici gelmeye başlamıştı. "Ben sadece şehrinizde iyi bir misafir olmaya çalışıyorum."

Sonra derin bir nefes aldı ve nasıl soracağını bulmaya çalıştığı soruyu sordu. Satchel'la gece geç saatlerde yaptığı konuşmadan sonra gündeme getirmek *zorunda kaldığı soruyu*. "Şu kitap. Hâlâ sende mi? Yakınlarda mı?"

Iridia başını eğerek, "Yeterince yakın," diye cevap verdi. "Neden? Bu artık senin sorunun değil ki. Sen *bana* devrettin."

"Bu, eğer ortaya çıkarsa Varine'in icabına bakmak açısından önemli olabilir."

"Bunu detaylandırmak ister misiniz?" "Ben... henüz yapamam."

"Tabii ki hayır."

"Ama yakın mı?"

Gatewarden ince bir gülümsemeyle arkasını döndü ve ofisine doğru yürürken omzunun üzerinden seslendi: "Kısasa kısas, Viv. Kendini daha açık sözlü hissettiğinde sana haber veririm."

Viv fırın kapanana kadar bekledi ve Maylee kapıda asılı olan tabelayı inceledi. Cüce ona şaşkınlıkla göz kırptı, yanakları kızarmış ve un benekliydi.

"Hey, sen," dedi Viv, kendini gülünç hissettiren küçük bir el sallamasıyla.

"Selam tatlım," diye cevap verdi Maylee. Gülümsemesinde hiçbir çekingenlik yoktu, sanki Viv bir gece önce tahta kaldırırmda onun önünde diz çöküp her şeyi zedelememiş gibi açık v e bütündü.

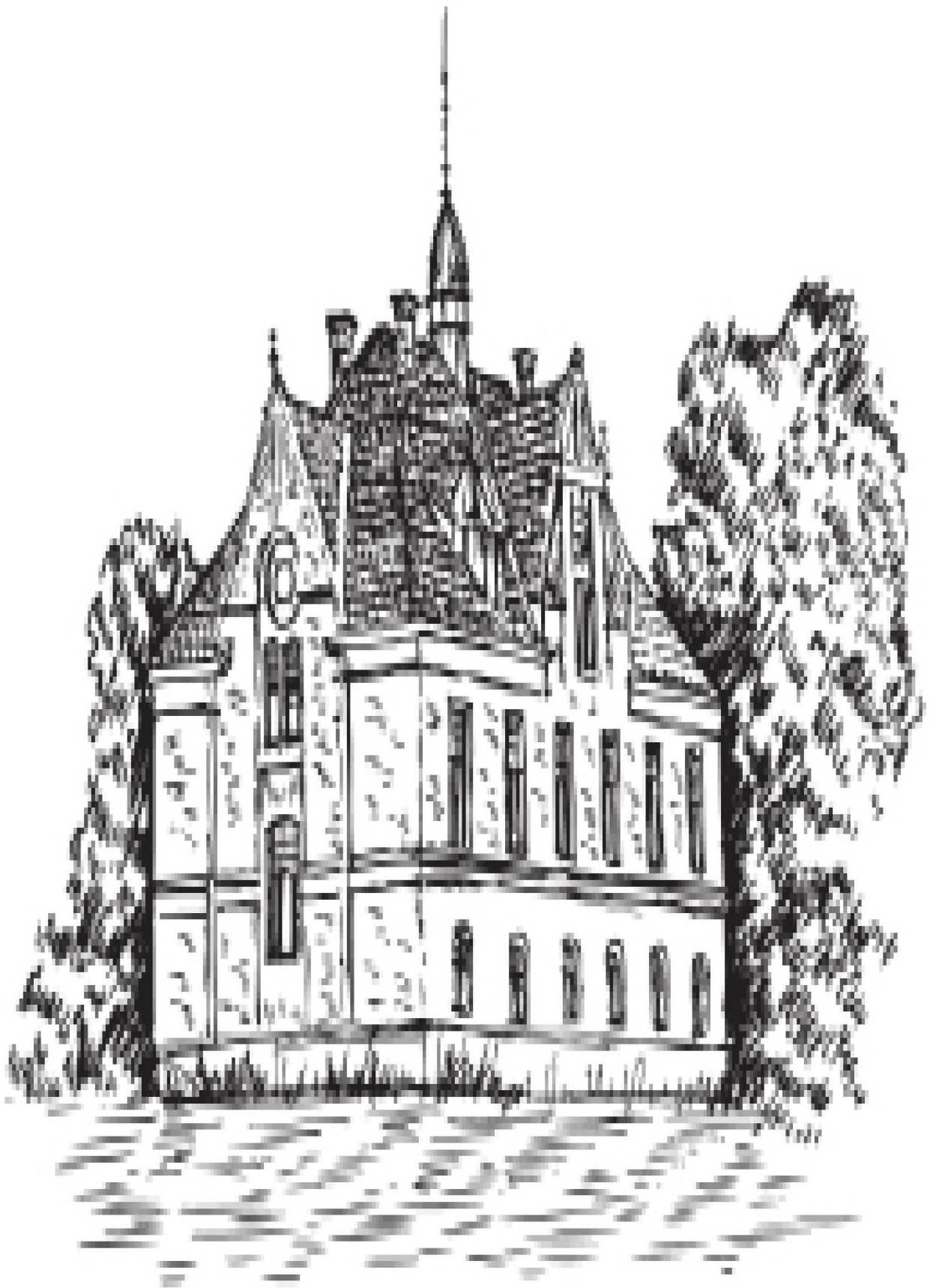
Viv, ertelenmiş bir sorunun verdiği mutluluğun rahatlamış utancını hissetti. "Sana sormak istediğim birkaç şey vardı."

"İçeri gel o zaman." Fırıncı onun için kapıyı tuttu. Viv önce Fern'in fikrini, sonra da kendi fikrini ortaya attı; mayalı sıcaklık ve sarı ışıltının içinde, yardımcısının kaseleri temizlerken çıkardığı takırtılarla her şey kolay ve doğaldı.

Bundan sonra, Viv tezgâhları fırçalamaya v e o c a k l a r ı temizlemeye yardım ederken sohbetleri başka konulara -yol hikâyelerine, müşterilerin zaaflarına- kaydı. Ve bir süreliğine geleceğin önemi kalmamıştı. Ve bu iyiydi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Viv, alçak deniz kayalıkları boyunca kuzeye giden toprak yolda gümbürdeyerek ilerleyen arabanın arkasına bindi. Kendini *Heart's Blade*'deki Tamora gibi hissediyordu; bir eli tavandaki çubuğu tutuyor, bir ayağı da arkalıkta duruyordu. Satchel'ın çantası bir omzundan sarkıyor, kalçasını tokatlıyordu. Ne o ne de Fern onu yalnız bırakmaya razı değildi, hele de uçurumdaki sembolden sonra. Ayrıca, Büyük Süvari'nin sesini duyma ihtimali bile onu mutlu ediyor gibiydi.

Kolu gerildi ve esnedi, yolun her şokunu emdi ve kendini buklelerindeki rüzgâra sırtırken buldu. Temiz tuzlu havayı derin derin soludu.

Fern başını arabanın kapısından uzattı. "Buraya binm e k istemediğine *emin misin*? Ya da at arabasına?" Potroast'ın kafası da Fern'inkini takip ederek ciyak ciyak bağırmaya başladı.

"Ben iyiyim," diye bağırdı. "Orası çok küçük ve atlar da benden nefret ediyor zaten."

Rattkin, Viv'in kılıcının kabzasındaki eliyle yüzündeki sırtış arasında b i r bakış attı. "*Heart's Blade*, ha?" diye seslendi.

"Ne dedin? Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Fern güldü ve içeride kayboldu. Arabacı omzunun üzerinden Viv'e bir bakış attı ama atları yavaşlatmadı.

Uzakta, yükselen bir dizi tepenin ardında, Zelia Greatstrider'ın malikânesi, kesinlikle bölgeye özgü olmayan ağaçlardan oluşan bir kuşağın içinde görünüyordu. Yaklaştıkça Viv bakımlı çitleri ve bakımlı bir araba yolunun çevrelediği bir çeşmeyi gördü.

"Süslü," dedi kendi kendine ve getirdiği hediyenin değeri konusunda birkaç kuşku duymaya başladı.

Araba durduğunda Viv aşağı atladı ve gözleri kamaşmış atların etrafından genişçe dolaştı. Arabacı kapıyı açtı ve Fern ile gryphet'in inmesi için bir basamak katladı, sonra içeri uzanıp tülbentle kaplı bir sepet çıkardı ve Viv'e uzattı.

"Burada biraz bekle, tamam mı?" dedi ve bir avuç dolusu fazladan bozuk parayı adamın sert avucuna sıkıştırdı.

Fern ve Viv önlerindeki binanın uzunluğuna açık bir şaşkınlıkla baktılar. İki katlıydı, önünde düzinelerce kemerli pencere ve Maylee'nin fırınından daha geniş bir alana yayılan bir dizi mermer merdiven vardı. Çatı mavi kiremitlerle zırhlanmış, saçaklar abartılı parşömenlerle desteklenmiş, kapılar devasa ve bol miktarda

narin demir yapraklar. Arkalarındaki fiskiyeden gelen su, cam gibi bir gölete akıyordu.

Viv ıslık çaldı. "Yazmak için para ödüyor, sanırım?"

Fern kıkırdadı. "*Hiçbir* yazarın bu kadar çok kitap sattığını sanmıyorum. Tensiger'in kitaplarından birinde elflerle ilgili bir söz var. 'Bin yıl yaşayıp da zengin olamadıysan ya aptalsındır ya da keşiş. Zelia'nın bir keşiş olduğunu sanmıyorum.'"

"*Bin* yaşında mı?"

Fern omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Belki de kalıtsaldır? Her neyse, *sormayacağım*." Gözlerini Viv'e dikti. "Sormayacağız. Değil mi?"

"Hayal bile edemezdim," dedi Viv, gerçekten de hayal etmişti.

Potroast çoktan merdivenleri çıkmış, kapının yanına çömelmiş, güdük kuyruğu mermerin üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Birileri hevesli," dedi Viv basamakları tırmanırken. Hiç tereddüt etmeden, kapı çerçevesindeki bir tabağa yerleştirilmiş devasa demir tokmaklardan birine vurdu.

Kapının açılması için uzun süre beklemek zorunda kalmadılar ama kapı açıldığında karşılarında Zelia Greatstrider yoktu.

Viv kadar uzun boylu değildi ama iri ve güçlü yapılydı. Saçları ağarmış ama dökülmemişti, gümüş rengi düzgün bir keçi sakalı ve yakışıklı bir çenesi vardı. Basit bir gömlek ve sade, işlevsel bir pantolon giyiyordu ve Viv'in uşak ya da kahya anlayışına pek benzemiyordu. Omuzlarının büyüklüğüne, elini kalçasında tutuş şekline ve parmaklarının gevşek kıvrımına bakılırsa, Viv her şeye bahse girebilirdi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, yumuşak bir ses tonuyla. Gözlerinin onun üzerinde gezinmesinden ve kılıçta takılı kalmasından, birini ölçüp biçen tek kişinin Viv olmadığı anlaşılıyordu.

Toplayabildiği en kurnaz gülümsemeyle ona başını salladı. "Merhaba. Ben Viv, bu da Fern. Deniz kıyısındaki Thistleburr'un sahibi. Kitapçı. Bayan Great-strider'in burada olduğunu umuyorduk?"

Ağzı buruştu ve sepete baktı. "Ekmek ve bıçak mı? Buralarda pek fazla silahlı ziyaretçi görmüyoruz."

"Yardıma olacaksa, onu vereyim." Viv kılıcın kabzasına dokundu. "Sadece yolda sorun çıkmasına karşı dikkatli olun ve alınmayın."

"Murk'ta sorun mu var?" Cevap beklemeden ya da silahını sormadan gryphet'in önüne çömeldi ve tüylerini karıştırdı

kulaklarını, tesadüfî olmayan bir şekilde boynunu ona doğru uzattı. "Şaşırtıcı. Iridia çok kızmış olmalı. Peki *bu* küçük asker kim?"

Viv ondan hoşlandığına karar verdi.

Fern özür dilercesine omuz silkerek, "Korkarım onun adı Potroast," dedi. "Ve tabii ki Bayan Greatstrider'ın çalışmalarının büyük bir hayranıyım."

Adam gülerek doğrulurken, gryphet botlarının etrafını kokladı ve hayranlıkla miyavladı. "Ona 'bayan' dediğinizi söylerim. Bu onu biraz yumuşatabilir. Sen de okuyucu musun?" diye sordu Viv.

Biraz renklendirdi. "Bir ya da iki tane okudum."

Kızardığını fark etti ve sepeti işaret etmeden önce ona *göz kırptı*. "Çok güzel kokuyor. Ziyaretçi kabul edip etmediğine bakmam gerekecek. Ben Berk. Leydi Zee'nin her şeyiyle ben ilgilenirim. Bir dakika burada bekler misin?"

Devasa kapıyı aralık bırakarak, tek kelime etmeden malikânenin derinliklerine doğru yürüdü. Viv'in yüzüne karşı onu bir tehdit olarak *görmediğini* de söyleyebilirdi. Bu garip bir duyguydu ve onun görüldüğünden daha yetenekli olduğundan şüphelenmeseydi kendini aşağılanmış hissedirdi.

Berk'in duyamayacağından emin olunca Viv Fern'e baktı ve "Leydi Zee, ha? Yani, sence o... ve o...?" Elleriyle birkaç uygunsuz anlama gelebilecek imalı bir hareket yaptı. "Yani, yazdıklarına bakılırsa, acaba-"

"*Neyi* merak ediyorsun?" diye sordu

Fern küstahça. "Bilirsin işte."

"*Bunu* da sorma."

Viv *gücenmiş* gibi yaptı. "Bunu yapmaktan korkan biri için, kuralları dağıtma konusunda gerçekten cesursun."

Fern cevap vermek için ağzını açmıştı ki Berk geri döndü, bir eli kapıda, gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Şanslısın. Yazmıyor, o yüzden keyfi yerinde. Beni takip edin." Sonra sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi gryphet'i kolunun altına sıkıştırdı ve içeri girmelerini işaret etti.

Antresi muazzamdı ve detaylı dairesel kakmalara sahip özenli bir ahşap zemine sahipti. İkinci kata büyük bir merdivenle çıkılıyordu ve panelli duvarlar, aralarında neredeyse hiç ahşap bulunmayan, şaşırtıcı boyutlarda tablolarla tika basa doluydu. Saksı ağaçları merdiveni çevreliyordu - zarif, kıvrımlı dalları olan ince, gümüşî şeyler.

Uzun bir koridor sola doğru uzanıyordu ancak kullanılmadığı belliydi. Tozlu değil, ama sade bir şekilde dekore edilmiş, uzunluğu boyunca kapalı kapıları var.

Berk onları sağa, tıslayan fenerlerin aydınlattığı daha sıcak, daha kısa, halı kaplı bir salona götürdü. Dar bir geçitten bir kez daha döndüklerinde temiz ve aydınlık, ortasında kocaman bir mermer tezgâh ve bir garnizonu doyuracak kadar büyük bir çift ocak bulunan devasa bir mutfığa girdiler. Bir duvar boyunca kokulu demetler halinde taze otlar asılıydı ve tezgâhın küçük bir köşesinde, yarıda kalmış bir hazırlığın parçası olan birkaç tencere ve tabak kümelenmişti.

Tencere takımlarına bakınca Viv, malikânenin sadece bir kısmının kullanıldığı izlenimine kapıldı. Greatstrider'ların evinde gerçekte kaç kişinin yaşadığını merak ediyordu, çünkü hayalindeki sayı giderek azalıyordu.

Birkaç tur daha atarak diğer ucunda bir solaryum bulunan uzun bir ofise ulaştılar. Duvarlarda yerden tavana kadar uzanan gömme kitap rafları vardı ve tamamen kitaplarla doluydu. Sedirler, sandalyeler ve yan sehpa da kitaplarla dolu kuleler gibi duruyordu ve bu da yeterli bir depolama alanı olmadığından, kitaplar yerde de üst üste yığılmıştı.

Thistleburr'un kitap stoğunu utandırdı ve Highlark'ın ev kütüphanesini kıyaslandığında küçük gösterdi.

Raflar arasındaki sütunların üzerindeki fenerler sürekli bir altın ışıltısı sağlıyordu. En uçta, küçük bir masa solaryumun ışığında çömelmiş, üzerinde Viv'in tanımadığı metal bir makine duruyordu. Şekilsiz mekanik bir sürünge gibi bronz tuşlarla ölçeklendirilmişti. Üstünden gevşek bir kâğıt dili sarkıyor, iki yanında da düzenli boyutlarda parşömen yığınları bekliyordu. Masanın arkasında, içi yumuşacık yastıklarla tıka basa dolu, çok eski görünümlü bir sandalye duruyordu.

Arkasındaki uzun divanda, göğsüne dayadığı açık bir kitapla Zelia Greatstrider uzanıyordu.

Onların yaklaştığını görünce **b a ş ı n ı** kaldırdı, kitabı kapatıp ayağa kalktı. Viv'in karşılaştığı çoğu elf gibi o da muhteşem bir güzelliğe sahipti. Ancak onlardan farklı olarak, neredeyse Viv'in boyu kadardı ve *söğüt gibi* onu tanımlamak için kullanabileceğiniz bir kelime değildi. Saçları omuzlarına gümüş rengi dalgalar halinde dökülüyordu ve teni esmer bir bronz renginde parlıyordu. Rahat görünümlü bir binici pantolonu ve dökümlü, açık boğazlı bir gömlek giymişti. Ayakları çıplaktı ve hak ettiği tüm alanı işgal ediyordu.

"İşte buradalar," dedi Berk. "Viv ve Fern." Yükünü hatırlamış gibiydi. "Ah, ve Potroast." Gryphet'i halının üzerine bıraktı, bunun üzerine yaratık hemen botlarının üzerine uzandı ve kocaman bir iç çekti.

Zelia Greatstrider'ın kitabını bacağına vurarak ikisine de baktığı bir sessizlik oldu.

Viv yolda birkaç açılış hamlesi düşünmüştü ama hepsi bir anda aklından uçup gitti ve tek yapabildiği, "Bu çok fazla.

... kitaplar. Hepsini okudun mu?" Fern onun yanında inleyebilirdi.

"Okuyacak çok fazla kitabı olmayan bir yazara asla güvenme. Ya da bir okura," dedi Zelia. Masaya yaklaştı, bir tüy kalem ve hokka çıkarana kadar kâğıtları ve ıvır zıvırları **k a r ı ş t ı r d ı** . Biraz boyun eğerek, "Sanırım imzalanmasını istediğiniz bir şey var?" dedi.

Fern Viv'i bacağından dürttü ve Viv kolunun üzerinde asılı duran sepeti hatırlayarak irkildi. "Oh! Oh, hayır. Bir tür teklifim *vardı*. Aslında, sanırım bu bir iyilik? Şey, aynı zamanda muhtemelen iyi olur-" Saçmaladığını fark etti ve sepeti yerine itti. "Biliyor musun, baştan başlayayım. Bir hediye getirdik."

Zelia, ayaklarını Potroast'tan nazikçe a y ı r ı p yan masada bir yer açan Berk'e omuz silkti. Viv sepeti yere bıraktı ve tülbenti geri çevirdi. "Yakın arkadaşım Maylee sahildeki fırının sahibi. Senin için birkaç şey hazırladı."

"Sea-Song?" Zelia'nın sesine gerçek bir ilginin ilk notası girmişti.

"Oh, biliyor musun?" Viv sordu.

Elf, çörekler, kementli çörekler ve kuvvetli limon kokan kâğıtlara sarılmış uzun, pırıl pırıl yapışkan keklerle dolu sepete ilgiyle baktı.

Berk güldü, derin, rahat bir ses. Viv'in omzuna vurdu. "Sepetin Sea-Song'dan geldiğini bilseydim seni doğruca içeri gönderirdim."

Ürün yelpazesinden kement gibi bir çörek koparan Zelia, yumuşacık yastıklardan o l u ş a n tahtına çekildi ve masasının karşısındaki kitap yığılı iki sandalyeyi işaret etti. Büyük bir parça kopardı, ağzına attı ve bariz bir zevkle çiğnedi.

Viv ve Fern yerlerini alırken elf yutkundu ve "Pekâlâ, birkaç dakikayı hak ettiniz. Ev sahibi s i z s i n i z , değil m i ?" dedi.

diye sordu, çöreği Fern'e doğru eğerek. "Hatırladığım kadarıyla o dükkânı baban açmıştı. İsmi 'R' sanırım... Rowan?"

"Evet, hanımefendi."

Zelia Berk'e eğlenen bir ifade takındı. "Bana 'bayan' dediklerini söylediğini sanıyordum?"

Berk gryphet'in karnını ovduğu yerden başını kaldırdı ve belli belirsiz bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Ve sen..." Zelia gözlerini düşünceli bir ifadeyle Viv'e dikti. "Seni tanıdığımı sanmıyorum. Onunla birlikte ne yaptığını henüz çözebilmiş değilim. Bunlar kitap satan kollar değil."

"Sadece birkaç haftalığına buralardayım. Fern'in bir arkadaşıym sanırım. Oraya buraya yardım ediyorum. Konuşmak istediğim şey de buydu-"

"Aslında," dedi Zelia, dudaklarına yayılan sinsi bir gülümsemeyle, "seni tanıyorum. Birkaç hafta önce kasabaya sürüklenen o ork sensin. Highlark hayatta kaldığı için şanslı."

"Hımm, evet," dedi Viv, yüzü kızarmıştı ve açıkçası kendini biraz zulme uğramış hissediyordu. "Evet, o bendim ama kendimi *çok* kötü hissettim. O sırada ateşim yüzünden aklım başımda değildi ve-"

Fern yüzünü patilerinin arasına koydu.

Zelia bir kahkaha patlattı ve sandalyesinin kolunu tokatladı. Bir damla gözyaşını silerek elini onlara doğru yuvarladı. "Pekâlâ, şu an daha çok ilgimi çekiyor. Hiçbir şey olmasa bile, tüm bunları bir kitap haline getireceğim. Devam edin. Teklifiniz?"

Viv bir yere varmak istiyorsa mümkün olduğunca hızlı ilerlemesi gerektiğine karar verdi. "Kitapçada birçok çalışma yaptık ve Fern yeniden açıldığında gelip ziyaret edip etmeyeceğinizi görmek istedik."

"Ziyaret mi?" Elf kaşlarını çatı. "Orada alışveriş yapmamı mı istiyorsun?"

"Oh, hayır! Hayır, insanların sizinle *tanışmasını* istiyoruz. Kitaplarınızı seven insanlar."

Zelia Viv'i inceledi. "Canım, neden şehrin bu kadar dışında yaşadığımı düşünüyorsun?"

Viv elfin istediği cevabı biliyordu ama bir kumar oynadı ve "Size miras olarak çok para ve taşrada büyük bir mülk kaldığı için mi?" dedi.

Fern nefesini tuttu ve yavaşça başını çevirerek kocaman, inanmayan gözlerle Viv'e baktı.

Büyük Süvari onu düşündü, ağzı ince bir çizgiye dönüştü, sonra yavaşça o sinsi gülümsemesine geri döndü. "İlginç bir insansın Viv."

"Sanırım ilk kez biri bana böyle bir şey söylüyor." "Bazen bu bir iltifat bile olabiliyor," dedi Zelia ve memnun bir ifadeyle çöreğinden bir ısırık.

"Neler oluyor?" diye sordu Fern çaresizce.

Berk, diğer kolunda mırıldanan Potroast'ın omzuna hafifçe vurdu. "Bu onun geleceği anlamına geliyor."

Viv'in yanındaki el çantası beklentiyle hışırdadı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Fern, büyük kâğıtlardan birini kaldırıp eleştirel bir gözle inceleyerek.

Kasabadaki küçük matbaadan elinde bir yığın dizilmiş el ilanıyla dönmüştü. Şöyle yazıyordu:

THISTLEBURR KİTAPÇILARI

est. 1343

Yeni Stok-Büyük Açılış

Tek Günlük İndirim

Önemli Yerel Yazarlarla

ZELIA GREATSTRIDER

Katılımcılar!

Freyday-Kapanışa Kadar Açık

BEACH ROW

Viv üzerinde çalıştığı sandviç tahtasından başını kaldırdı, inceledi ve başıyla onayladı. "İşi halledecek gibi görünüyor, değil mi?"

Açılışı haftalık yolcu firkateyninin gelişiyile aynı zamana denk getirmişlerdi, bu da onlara el ilanlarının akıllarına gelen her yere asmak için bir gün daha kazandırmıştı.

Fern el ilanları yığınının ikiye bölerek, "İşte sizinkiler," dedi.

"Sadece bunu bitirmeliyim." Viv el işine kaşlarını çattı. "Bu lanet şeyi üç kez yeniden çizdim ve hâlâ eğri duruyor."

Önceki metni bir bez parçasıyla sildikten sonra, Viv gerekli kelimeleri tebeşirle yazmak için elinden geleni yapmıştı. Hâlâ aşağı ve sağa doğru eğimliydiler ama en azından altlarına çizdiği ok çoğunlukla düzdü. "Kahretsin. Pek iyi bir sanatçı sayılmam."

Satchel sonucu incelemek için omzunun üzerinden eğildi. "Ne yazık ki aynı fikirdeyim." Viv içini çekti ve tebeşiri uzattı. "Al bakalım."

Homunculus kemikli bir el ile parmaklarının arasından aldı. "Çok teşekkürler. Sizce bakır harfler mi yoksa siyah harfler mi daha uygun olur?"

"Bunların ikisi de kelime mi?"

Yakıcı mavi gözleriyle ona baktı. "Ben... şey, evet, tabii ki?"

"Senin kararlarına güveniyoruz, Satchel," dedi Fern.

Viv ayağa kalkarken, homunculus arduvazın yüzeyinde rastgele görünen yerlere kesin çizgiler çizmeye başladı.

Fern Viv'e bir tokmak ve bir paket raptiye fırlatarak dikkatini çekti, ardından da el ilanlarını uzattı. "Al bakalım. İyi çekiçlemeler."

Aleti eline alan Viv, profesyonel bir merakla inceledi ve deneysel bir vuruş yaptı. "Tekrar elimde bir keser tutmak güzel bir his. Benimkini kaybettiğimi söylemiş miydin?"

Fern gözlerini devirdi. "Kimsenin beynini yıkamaya kalkma lütfen. En azından bir kitap satın alana kadar."

"Mmm, evet, sanırım bu tatmin edici olacak," dedi Satchel, iskelet parmağıyla çene kemiğini okşayarak.

Viv ve Fern ağızları açık bir şekilde sandviç tahtasına baktılar.

Keskin geometrik bordürlerle süslenmiş, Viv'in karaladığı sözcüklerin aynısını süslü tebeşir yazılarıyla basmıştı.

Kitap Açılış İndirimi

Altında muhteşem tek renkli bir ok çiçek açmıştı. "Sekiz cehennemde ne oluyor?" diye nefes aldı Viv.

"Çok mu fazla?" Satchel endişeli görünüyordu.

"Hiçbir şeyi değiştirmeyin," dedi Fern. "Bu mükemmel."

Satchel el ilanlarına bakarak özlemle iç çekti. "Keşke Leydi Greatstrider'la tanışabilseydim. *Günahkârlar Adası* muhteşem bir eser."

Fern ve Viv onun başının üzerinden birbirlerine baktılar.

Viv elini onun omzuna koydu. Canlı bir varlığın kemiğine dokunmak hâlâ tuhaf geliyordu. "Belki yapabilirsin? Bilirsin, eğer bu konuda rahatsan."

"Hayır," diye kesin bir dille cevap verdi. "Bu riske katlanamam."

"Sana uyum sağlayabilecek kadar açık fikirli olduğumu hissediyorum, Satchel," dedi Fern. "Oldukça soğukkanlı görünüyordu."

Kafatasına vurdu. "Demek istediğim, Leydi konuştuğumuzu öğrenirse, onun için olu ş a c a k risk."

Viv yüzünü buruşturdu ve çekici daha sıkı kavradı. "Varine'in hesap vermesi gereken çok şey var," dedi.

El ilanlarını kasabanın dört bir yanına, köşe başlarına, arabaların yanlarına ve çivi çakılabilecek her yüzeye yapıştırdılar. Hatta Highlark, kaşlarını kaldırıp düşünceli bir ifadeyle inceledikten sonra, düzenli ofisinin dışına bir tane asılmasına izin verdi.

Viv sokakta Iridia'nın yanından geçerken ona dikkatlice başıyla selam verdi. Tapenti onun geçişini izlemek için durdu ve Viv, Gatewardens garnizonunun karşısındaki bir pansiyonun kapısının yanına asıldığıında, kadının gözlerini sırtında hissedebiliyordu.

Yine de Iridia onu durdurmak için hiçbir hamle yapmadı.

Maylee bir tanesini kapısına yapıştırdı ve diğerini de tezgahının üzerine koydu. Viv son el ilanını The Perch için sakladı.

"Bunu dışarı asabilir miyim?" diye sordu Brand, barın üstünden kaydırarak.

Şöyle bir baktı. "Sanırım bu iyi. Hah. Greatstrider'ın varlığıyla bizi onurlandırmasını sağladın, ha?"

"Şaşırdın mı?"

"Kahretsin, evet. Murk'te geçirdiğim yıllar boyunca onu sadece bir kez gördüm. Çoğunlukla içine kapanıktır."

Viv omuz silkti. "Ondan hoşlandım. Zeki biri."

"Biliyor musun, ben de öyle düşünüyordum. Ne yazık ki uzak duruyor. Şimdi, Berk, *onu* bir ya da yirmi kez gördüm."

"Kitaplarını okudun mu?" diye sordu Viv.

Brand dikkatini her zamanki bakır kupasına verdi, dövmeleeri kupayı ovarken canlanıyordu. Boğazını temizledi. "Belki bir parça."

Viv iki kolunu barın tepesine dayayarak sesini alçalttı. "Yani... Berk ve Greatstrider. O büyük evde tek başınalar. Ve kitapları... Yani, bu fikirleri bir yerden alıyor olmalı, değil mi?"

"Sanırım yazarların iyi bir hayal gücü olmalı," diye gözlemledi Brand, "çünkü hepsi bu *kadar* şanslı olamaz."

Freyday'de Viv sandviç tahtasını sahile, yolcuların ineceği yerin görüş alanına yerleştirdi. Hava soğuk ve yavaştı ve sis, kırılan donmuş bir dalga gibi kayalığın yukarısına doğru kıvrılıyordu. Sörfü gümüşü bir sessizlikle örtüyordu.

Dönüş yolunda Sea-Song'un kapısını çaldı ve Maylee kapının kilidini açtığında Viv, sıcaklığın ve pişen ekmek kokusunun içine daldı. Maylee'yi sıkıp yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra Fern'in ödemesini tezgâha bıraktı ve ardından birkaç sepet taze çörek ve bir güveç krema aldı.

Tahta kaldırım adımlarının altında gıcırdadı ve sörf sabah şarkısını gürledi. Atların kişnemesini ve güneyden kum tepelerinin üzerinden gelen koşum seslerini duydu.

Kapıyı çaldığında Thistleburr'un parlak kırmızı kapısında hâlâ KAPALI yazıyordu ama Fern onu içeri almak için kapıyı açtı.

Kızarmış ceviz, tereyağı ve yanmış şeker kokusu, hâlâ taze olan mürekkep ve kâğıt baharatıyla karışıyordu. Viv'in hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez odun sobasının alevleri çıtırdıyor ve lezzetli bir sıcaklık yayıyordu. Gryphet onun önünde tüylü bir hilal şeklinde kıvrılmıştı.

"Şunlardan birini ben alayım," diye fısıldadı Fern. Sonra kendi kendine güldü. "Sanki günü korkutup kaçıracaktım gibi konuşuyorum."

Potroast'ın başı yükseldi ve güdük kuyruğu yere çarptı.

"Seni unutmadım küçük adam," dedi Viv ve kahvaltısından ayırdığı bir parça çörek ve bir parça pastırmayı vermek için önüne çömeldi. Onları mideye indirdi ve tekrar kıvrılmadan önce kafasını onun kaval kemiğine çarptı.

Ayağa kalkarken memnun bir iç çekti. "Onu beslememe izin vermesinin neden bir zafer gibi hissettirdiğini bilmiyorum."

"Anlayabiliyorum. *Zincirin On Halkası'nı* okumayı bitirdiğinde ben de aynı duyguya kapılmıştım." Fern ona sırtıttı. "Al, şunu buraya getir." Sepeti işaret etti.

Çörekleri bir çift tabağın üzerine, bir demlik sıcak çay ve bir küme fincanın yanına yığdılar. Fern her şeyin olabildiğince hazır olduğundan emin olunca, tezgâhın arkasından çantayı çıkardı ve homunculus'u canlandırmak için tozunu aldı.

Önce dükkânın etrafına, sonra da ikisinin arasına baktı.

"Güzel bir gün olacak," dedi sesi heyecanla titreyerek. "Zelia Greatstrider. Gerçekten de çok güzel." Tezgâhın üzerindeki delikli kutuyu açtı ve içine kendini bıraktı, içinde kaybolana kadar kemikleri birbiri üzerinde yuvarlanıp kaydı. Bir el kalkıp kapağı kapattı ve Viv meraklı müşterileri caydırmak için mandalı fırlattı. Mavi alevler

Gözleri yuvanın karanlığında kırışırdı ve sesi her zamankinden daha büyük bir yankıyla çıktı. "Şans seninle olsun Fern."

Kutunun üstünü hafifçe okşadı. "Teşekkürler, Satchel."

Sonra Fern ön masadaki kitaplarla uğraşırken ve pelerinin tokasını kurcalarken, çatırdayan alevlerin ve Potroast'ın hırıltılı horultularının sesiyle beklediler. Zelia Greatstrider'in son eseri *İntikama Susamışlık*'ı bir yığın haline getirmiş, önceki ciltleri de etrafına dizmişti.

Sonunda, tahta kaldırımdaki botların sesini ve kapıya vurulduğunu duydular.

Fern göz atmak için ön perdeyi araladı ve sonra kapıyı ardına kadar açtı.

Zelia ve Berk eşikte bekliyordu. Viv nedense elfin kraliyet ailesi gibi üzerlerine gelmesini beklemişti ama Zelia'nın üzerinde ilk tanıştıklarında giydiği binici pantolonu, mantıklı botları, geniş kollu keten gömleği ve boynuna sarıp bir omzuna attığı atkısı vardı. Gümüş rengi saçları uzun bir tahta tokayla tutturulmuştu.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandı Fern ve sonra ne söylediğini fark edince ciyakladı. "Yani, içeri gel!"

"Teşekkür ederim canım." Zelia'nın eğlendiği belliydi. Botlarını dışarıda bıraktı ve içeri girdiğinde dükkân birden küçülmüş gibi geldi.

Berk onun arkasından içeri girdi, bu sefer kemerinde saygıdeğer bir uzun kılıç vardı. İçeri girerken kemerini çözdü ve Viv'e uzattı. "Yolda belaya karşı dikkatli ol," dedi sırtarak.

"Pekâlâ," dedi Greatstrider yumruklarını kalçalarına dayayarak. "Büyüleyici bir dükkân."

Fern tahta kaldırımdan aşağı baktı, sonra kapıdaki tabelayı çevirerek AÇIK yazdı ve soğuğa karşı kapadı.

Konuşmak için ağzını açtı ve elfin kaşlarının sorgulayıcı kavisini karşısında tamamen felç oldu.

Viv silahsızdı ama Berk'le bakıştıktan sonra günü nasıl kurtaracağını bildiğine karar verdi.

"Çörek?" diye sordu ve Zelia'ya tabakta bir tane uzattı.

Çok fazla itiş kakış oldu, yeniden tanışmalar durdu ve sadece birkaç adım ötedeki bir odada son derece garip bir tur atıldı.

Ama sonunda Zelia Fern'e acıdı ve durumun kontrolünü ele geçirdi. Bir mürekkep hokkası, bir tüy kalem ve bir çörek daha alarak yastıklı sandalyelerden birine oturdu ve yanındaki masanın üzerine bir yığın kitap koydu.

Kapı ilk kez açılmadan önce çay bardağından bir yudum alacak zamanı bile olmamıştı.

Bu Luca'ydı, talihsiz cüce Gatewarden.

Kendinden emin bir tavırla altın rengi bıyıklarını sıvazlayıp dükkâna girdi, sonra durup fincanının kenarından ona eğlenerek bakan Zelia'ya baktı.

"Bayan Greatstrider?" diye sordu. Viv, biraz daha çekiştirirse üst dudağındaki örgüleri koparacağını düşündü.

"O benim," diye cevap verdi.

Etrafına bakındı, *İntikam Susuzluğu* yığınına gördü ve bir tanesini yakalayıp ölümcül bir şekilde önünde tuttu.

Yaklaşarak alçak sesle, "Bütün kitaplarınızı okudum. *Bu* hariç tabii ki."

"İmzalamamı ister misiniz?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu *yapar mısın?*"

Ona bir el uzattı. "Adın ne senin?" "Uh, Luca, Miss-um, uh, *Lady* Greatstrider."

"Bana Zelia de." Kitabı aldı, çevirerek açtı, tüy kalemi batırdı ve adının altına bir mesaj karalamadan önce süsleyerek imzaladı.

Kadın notu geri verdiğinde, adam yanaklarına renk gelirken notu okudu.

Zelia'nın gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar belirdi. "Bir sorun mu var Luca?"

"Sana en sevdiğim şeylerden birini söyleyebilir miyim?" diye sorarken sesi ancak fısıltının üzerindeydi.

"Luca, sanırım bir çöreğe ihtiyacın var. Otur da sohbet edelim." Ve bu başlangıçtı.

Viv ve Berk arka salondan, karşılıklı duvarlara yaslanmış, her birinin yüzünde benzer bir ifadeyle onları izliyordu. Sevgi dolu ve dikkatli bir ilgi.

Viv dükkâna giren ve küçük anafolar halinde mağazanın içinde dolaşan müşterileri incelerken, göğsünde odun sobasından gelmeyen bir sıcaklık hissetti. Fern'in şaşkınlıktan donakalmış hali, Viv'in

yavaş yavaş gelişen bir gelenek. Hayatta kalması için yer yoktu. Potroast insanların bacakları arasında dolanıyor, düşen çörek parçalarına karşı tetikte bekliyordu. Çok azı yere düşebildi.

Highlark'ın ortaya çıktığını görünce şaşırdı ve büyük hanımefendiyle kekeleyerek yaptığı tanışma konuşmasındaki genç beceriksizliği karşısında çok eğlendi.

Zelia'nın berrak kahkahası ve boğuk sesi, sohbet ederken, imza atarken ve onu görmek için uğrayanların ellerini sıkarken birleştirici bir unsurdur.

Viv Berk'e baktı. "Bunu daha önce hiç yapmadı mı?"

Başını iki yana salladı, sevgiyle izliyordu. "Asla. Dürüst olmak gerekirse burada olmasına hâlâ şaşıyorum." Viv onun bir koruma ya da uşaktan daha fazlası olduğundan giderek daha emin oluyordu. Gözlerindeki bakışta bir şey vardı; hüznü ama sıcak. "Doğru zaman gelmiş olmalı."

Fern onu sormaktan alıkoymak için orada değildi ama yine de nazikçe ifade etmeye çalıştı. "Yani tepelerde sadece ikiniz mi varsınız? Birlikte mi?"

Berk'in kaşları kalktı. "Oh, bir bekçi var ve birkaç kişi gelip gidiyor. Aslında sadece biz varız."

"Huh." Bunu bir dakika bekletti. "Yani, sen ... ?" "Oh, kendimi işe yarar hale getiriyorum," diye yanıtladı.

"Çoğunlukla."

"Elbette." İnsanların ve elflerin yaşam sürelerini ve adamın saçındaki gümüşü düşünmeden edemedi.

Sanki onun düşüncelerini duymuş gibi ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle kalktı. "Bazen asla doğru zaman gelmez."

Viv, Maylee'yi ve onun insanları geçerken küçük bir pencereden görmekle ilgili söylediklerini ve hiçbir şeyin tam olması gerektiği zamanda gerçekleşmiyor gibi görüldüğünü düşündü.

Sonra Fern'in yüzünü gördü, muhtemelen ihtiyacı olan ellere bir kitap uzatırken parlak ve gülüyordu.

"Ve bazen, henüz doğru insanlar değiliz," diye mırıldandı Berk.

Viv ve onun aklında farklı kişiler olsa da, Viv tamamen aynı şeyi düşünüyor olabileceklerini düşündü.

Fern patlayıcı, bitkin bir nefesle sandalyesine yığıldı. Potroast kucağına sıçradı, hala günün yansıyan enerjisiyle kıvranıyordu ve rahat bir açığı bulma çabasıyla etrafında döndü.

Viv kapıyı kilitlemek üzereydi ki tahtanın altından bir ses geldi.

Kapıyı açtığında Maylee'nin basamakta durduğunu ve dükkânın hâlâ orada olduğundan emin olmak istercesine aralıktan baktığını gördü. "Nasıl gitti?" diye sordu sahne fısıltısıyla.

Fern güldü ve dükkânı işaret etti. "Olması gerekenden daha iyi. Ve tek bir çörek bile hayatta kalamadı."

Tezgâhın üzerindeki tabakları sadece kırıntılar süslüyordu ve boş sayılmasa da raflar gerçekten de toplanmış görünüyordu. Kapağında Greatstrider yazan her kitap satılmıştı ve çok daha fazlası da. Stoklar tükendiğinde müşteriler Zelia'dan *başka yazarların* kitaplarını da imzalamasını istemiş, Zelia da bunu çok eğlenceli bir gülümsemeyle kabul etmişti.

Berk, uzun kılıcını tekrar beline takarken bile onu kapıdan çıkarıp son çıkan müşterinin ardından sisin içine soktuğunda Büyük Süvari sonuna kadar kalmıştı.

"Senin adına sevindim tatlım," dedi Maylee, Fern'in omzuna vurarak. Potroast önlüğünü koklamak için boynunu uzattı, içine onun için bir şey sakladığını umuyordu.

Kapıyı kilitlemeyi bitirdikten sonra Viv, Satchel'in kutusunun mandalını fırlattı ve Satchel büyüleyici bir kemik yığını halinde ortaya çıktı.

"Bütün gün kapalı kaldığın için üzgünüm," dedi özür dilercesine kaşlarını çatarak. Maylee ona doğru yanaştı ve bir kolunu kalçalarına doladı.

"Gözlemlemek bir zevkti," dedi. "Yine de. Bundan önceki zamanlara dair hiçbir anım yok. Yine de, hissedemesem de bir ocak ateşinin sıcaklığını bilirim. Bugün de böyleydi. Bir şeyi deneyimleyemeden onun hissini bilmek."

Maylee'nin kolu gerildi ve Viv aşağı baktığında fırıncının yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Bu hiç adil değil."

Viv homunculus'a, "Sanırım seni buradan çıkarmanın zamanı geldi," dedi. "Yarın. Gallina o bıçaklarla biraz daha uğraşırsa kendini kesecek. Spineback'lere yardım etmek istediğini söylemiştin. Hadi yapalım o zaman. Yeterince uzun süre bir kutunun içinde kaldın."

"Spinebacks?" Maylee sordu.

"Kahretsin, sanırım sana bundan bahsetmedim," diye itiraf etti Viv. "Gallina'nın aldığı, buranın güneyinde kolay bir yaratık avı. Bazı çiftçilerin koyunları kayboluyor. Büyük bir şey olmamalı." Olayı daha da küçümseyecekti ama vazgeçti, onun yerine sordu: "Gitmek istemiyorsun, değil mi? Uzun zaman oldu ama belki ..."

"Hayır." Maylee Viv'in bacağını okşadı ve gergin bir sırıtışla yukarı baktı. "Yapacak çok şey var ve ben sadece ayak bağı olurum."

Viv'in aklına Berk'in, "*Bazen asla doğru zaman gelmez,*" dediği geldi.

Satchel başka bir sözün gelmeyeceğinden emin olunca şöyle dedi,

"Memnuniyetle giderim."

"Duydun mu Fern? Yarın da uyuyabilirsin," dedi.

Viv.

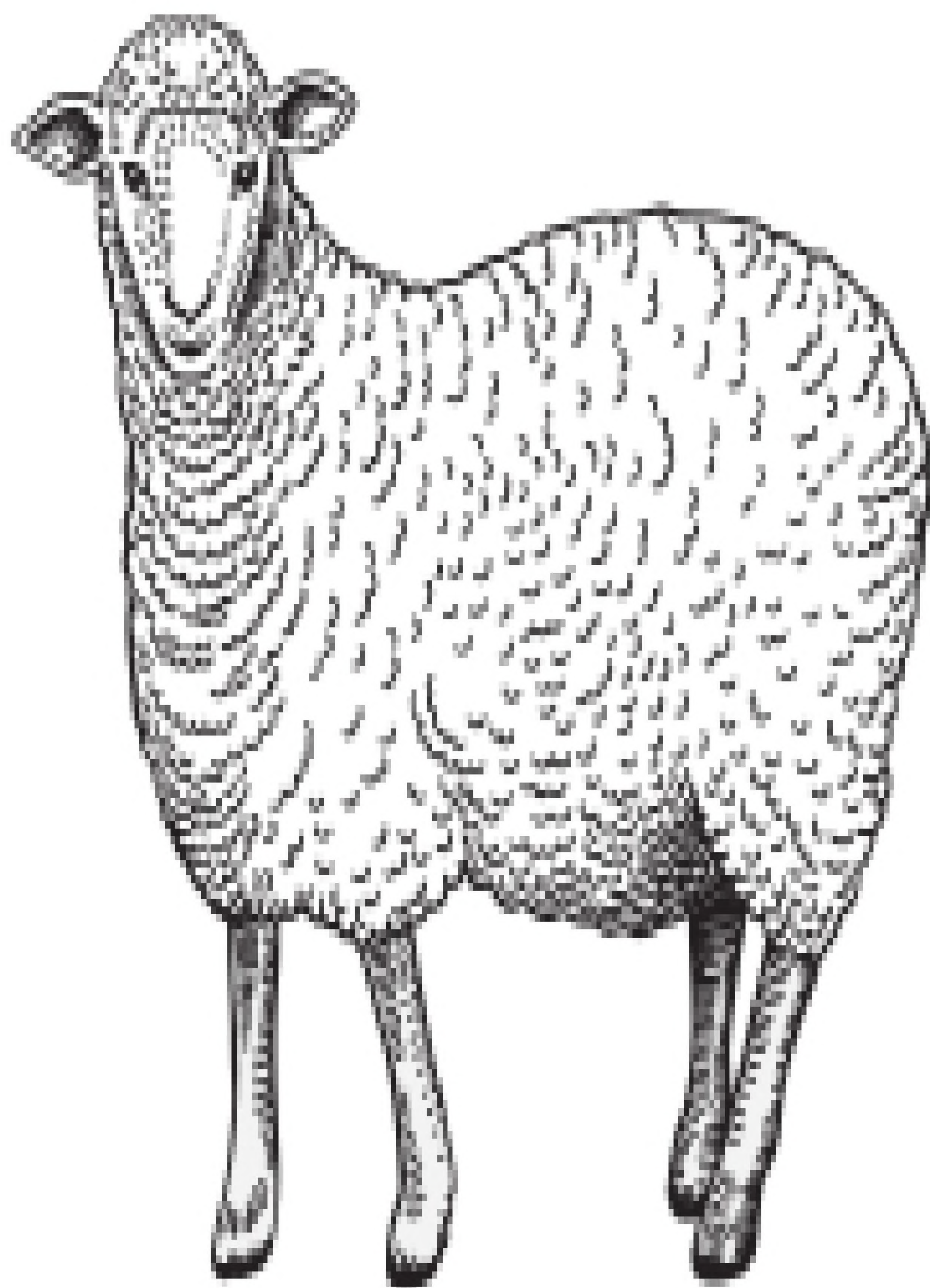
Ama Fern çoktan uyumuştı, hafif horultuları gryphet tarafından yankılanıyordu.

Kucağı

nda.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Viv ve Gallina, şafaktan önceki keskin saatte, ıslak kum ve nemli dalgaların sürüklediği odun kokusuyla yoğunlaşan serin havada sessizce The Perch'ten çıktılar. Hava açıktı, bir önceki günün sisi kıyıya çökmüş ya da kuzey tepelerinde büzüşmüştü. Ay, kendi ışığının hayaleti içinde halelenmiş, yukarıda kocaman gümüş bir paraydı.

Viv gecenin yarısını uykusuz geçirmesine neden olan kaygıdan kurtulmaya çalıştı. Rackam'ın o yokken dönmesi ihtimali ne karşı planlarını Brand'le paylaşmış, muhtemelen onu kızdırmıştı. Kendisi yerel haşerelerin peşinde koşarken onların gelişini kaçıracağı düşüncesi neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı.

Bunun arkasında, her gün içini kemiren bir endişe vardı: hiç gelmeyeceklerdi. Böyle bir sonucun olası nedenlerinden hiçbirini incelemek istemiyordu.

Kitap Iridia'nın elindeyken ve Satchel da onunla birlikte gelirken, Fern ve Maylee'nin gerçek bir tehlike altında olmadığına kendini ikna etmişti.

Çoğunlukla ikna oldum.

"*İkisini birden* getirdiğine inanamıyorum," dedi Gallina homurdanarak ve sesini kısık tuttu.

Viv omuz silkti, Blackblood'un omuzlarına doğru kaydığını ve kılıcının kabzasına dokunduğunu hissetti. "Arazi önemli. Seçeneklerimizin olması daha iyi." Satchel'in çantası kalçasına çarptı.

Gallina gözlerini devirdi ama sahile yakın, uzun sıralar halindeki fıçı tahtası binaların arasından çıkan ana yola doğru toynaklarıyla ilerlerken itiraz etmedi.

"Katırları olduğuna emin misin?" diye sordu Viv. "Bütün yolu yürümek istemiyorum."

"Evet, evet, tabii dinlemedilerse. Biliyorum. *At yok.*"

Aslında iki katır vardı. Kısa bir arabaya bağlanmış halde duruyor, ulaşabildikleri birkaç dal kumsal otuna bıkkınlıkla bakıyorlardı. Uzun bacaklı bir deniz feyzi, yanında bir fenerle kahvaltısını bitirirken arabanın üzerinde bekliyordu.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" Gallina ona seslendi.

"Evet," dedi parmaklarını yalayarak ve dizginleri eline alarak. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Pek olası değil," diye yanıtladı Gallina. Küçük bir seyahat çantasını arkaya fırlattı, ardından çevik bir şekilde sıçradı ve Viv de onu takip etti. Ön tarafa doğru yığılmış birkaç çuval tahıl onları bekliyordu. Viv silahlarını çözdü ve onlar da

ikisi de oturdu. Viv arabaya vurmak için uzandığında, sürücü dizginleri oynattı ve hareket ettiler.

Sözsüz bir anlaşmayla, sohbet etmek için çok erkendi. Viv, ceketinin içine sıkıştırdığı bir günlük bisküvilerden birini Gallina'ya uzattı ve arkadaşça bir sessizlik **i ç i n d e** yediler.

Bir süre için tek ses katırların homurtusu, ara sıra çıkan deri şakırtıları ve arabanın tıkırtısı ve sarsıntısıydı. Sonunda bunlara Gallina'nın midesinden gelen hırıltılar da eklendi.

"Gnomish metabolizması, ha?" diye sordu Viv.

Gallina bir elini seyahat çantasına soktu ve sert bir sosis çıkardı. Sonra ortak bisküvileri hatırladı ve Viv'e ikram etmek için isteksizce bir tane daha çıkardı. Bir süre durakladıktan sonra Gallina palaskasından bir bıçak çıkardı ve onu da Viv'e uzattı.

Viv ikisini de aldı ama yemek için harekete geçmedi. "Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

"At arabasına mı bindin?" Gallina gözlerini devirdi. "Avlanan hayvanlar."

Gnome hızlı bir cevap vermek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Onun yerine sosisinden bir dilim koparıp ağzına attı. Çiğnemek için acele etmedi ve sonra "Sayılır" diye mırıldandı.

Viv, Gallina'nın blöfte Maylee hakkında onu nasıl sorguya çektiğini düşündü.

"Ne oldu?"

Gallina ona sertçe baktı. "Bu işi gayet iyi yapabilirim. I-"

"Yapamayacağını hiç söylemedim." Viv eliyle onu engelledi. "Bir keresinde bana ne olduğunu sormuştun ve ben de sana anlatmıştım. Ben de aynısını sorsam adil olur. Eşitiz, değil mi?"

"Sana bir kitap getirmeliydim. O zaman beni uyutmak için kitap okuyabilirdin."

"Murk'ten önce ne yapıyordun?"

Gnome onun sosisini büyük bir düşmanlıkla inceledi. "Cardus'ta karşılaştığım birkaç paralı askere katıldım. En azından ben öyle sanıyordum. Sanırım onlar üzerinde büyük bir etki bırakamadım."

Gallina meydan okurcasına Viv'den hiç gelmeyen bir şaka bekledi.

"Bir grup hırsız avlıyorduk. Yarım yamalak hırsızlar. Eğer bir şey çalacaksan, neden bir sürü *parşömen*? Her neyse, şehrin güneyindeki bu ormanlık alanda kamp kurmuşlardı.

Kendi kampımız. Orman çok büyük ve onları hızlıca bulabilmek için olabildiğince çok yeri taramalıyız. Bu yüzden dördümüz ayrılıp biraz keşif yapacağız."

Konuşmayı bıraktı ve ne kadar söyleyeceğini tarttı. Viv ona izin verdi.

"Bu yüzden işimi yapıyorum, gözden uzak duruyorum, bu eski kuru nehir oluğunun yanında doğuya doğru gidiyorum. Derin bir tane. Ve zemin sadece ..." Bir vınlama sesi çıkardı ve sosislerini salladı. "Tam altımdan çıktı ve aşağı indim. Dibe vurduğumda oldukça hırpalanmıştım. Ve dışarı tırmanamıyorum. Sert bir taş ve dümdüz yukarı. Onun yerine bu şeyi takip edip bir yamaç arıyorum. Ama böyle eski kuru nehir yataklarında yaşamayı kim sever biliyor musun?"

"Kaçamayan şeyleri avlamayı seven bir şey," dedi Viv. "Kaya kurbağaları. Zehirli olanları. Onlardan bir sürü var. Elbette, ben yaptım tamam, değil mi?" Gallina göğsündeki bıçakları okşadı. "Ama çıkış yolunu bulana kadar yine gece oldu."

"Ve?"

"O zaman kampa dönüp neyin ne olduğuna bakmam gerektiğini düşündüm. Ama gitmişlerdi, üçü de. Kamp vuruldu."

"Bir gün bile beklemediler mi?"

Gallina ona değil, arabanın arkasından uzaklaşan tepelere baktı. "Kıçımı kaldırıp Cardus'a döndüm ve işte oradalar, ödülü sayıyorlar. Ben koşup kurbağa öldürürken hırsızları yakalamışlar. Sanırım bana gerçekten ihtiyaçları yoktu. Muhtemelen orada olduğumu bile unutmuşlardır."

Viv onun yüzünü izledi. Sosis cücenin kucağında, yenmemiş halde duruyordu. "Lanet olası piçler," dedi Viv içtenlikle.

Gallina burnunu çekti ve sildi. "O kadar da kötü değildi. Bazı insanların kurbağa dilleri için çok para ödediği ortaya çıktı."

Viv uzanıp onun omzunu sıktı.

Sonra ikisi de arkalarına yaslandılar ve sosislerini bitirdiler.

İşleri bittiğinde Viv derin bir nefes alarak soğuk havanın ciğerlerinde kıvrılmasına izin verdi ve gecenin kırlardan uzaklaşmasını izledi.

Başparmağını Blackblood'un dolgusunda boş boş gezdirdi, olacakları düşündü ve sanki haftalar süren bir rüyanın sisinden çıkıyormuş gibi hissetti.

Çiftçinin çiftliğine vardıklarında güneş doğmuştu ve sis şeritleri şafak ısıcığında ovayı aydınlatıyordu. Çiftlik bir kulübe, bir yığın müştemilat ve çitle çevrili padoklar, uzun, sazdan bir

Ahır ve oldukça büyük bir bahçe, hepsi de samanlıklarla dolu tarlalarla çevriliydi. Tabya meşesi vadinin yamaçlarını kaplamıştı.

Sabah yemleri için endişelenerek uyanan koyunların melemelerini ve bir köpeğin vadinin genişliğinde yankılanan havlamalarını duydular.

Katırlar kulübenin önündeki büyük dönemeçte durduğunda çiftçi bir taburenin üzerindeydi. Viv otururken bile onun uzun boylu olduğunu anlayabiliyordu. Zayıf ve sert, bir tutam yakışıklı gri saçıyla bir elinde piposunu üflüyor, diğer eliyle de onlara el sallıyordu.

"Demek sonunda bir Murkie göz atmaya karar verdi?" diye sordu pipestemin etrafından.

Viv ve Gallina arabadan atladılar ve gerindiler.

Çiftçi onları bir aşağı bir yukarı süzdü, büyük kılıcını ve kılıcını tekrar kuşanırken bakışları Viv'de karar kıldı. "Meg," dedi tanışma amacıyla.

"Hey, Meg," dedi Gallina, ödül kâğıdını göstererek. "Hâlâ başın belada mı? Umarım buraya boşuna gelmemişsinizdir."

Çiftçi ayağa kalkarken acı acı güldü. "Evet, öyleyim. Sürüyü yakın tutmak zorundayım ve onları güneydeki otlaklara götürmeye cesaret edemiyorum. Şimdi, hava karardıktan sonra buralara geliyorlar. Kapıyı kilitlemek, köpeği içeride tutmak ve beklemekten başka yapabileceğim bir şey yok."

"Geceleri koyunları mı götürüyorlar?" Viv otlakları inceledi, çitler hâlâ sağlamdı. "İçeri girdiklerinde çitleri onarıyor musunuz?"

"Her gece gelmiyorlar ama yeterince sık geliyorlar. Geldiklerinde de, sabahları hep birkaç kafa eksik oluyorum. Komik olan, çitler her zaman sağlam. Üzerinden atlıyor olmalılar." Başını salladı.

"Kan mı?"

"Genelde
değil."

Viv kaşlarını çatı. "Bu bir geri dönüşe benzemiyor."

"Onları gördün mü?" Gallina Meg'e sordu.

"Bir ya da iki kez. Sanırım iki tepe güneydeki çayırın yakınında bir yuva var. Ya çıkardıkları o ses? Taşların birbirine sürtünmesi gibi mi? Bunu kısa sürede unutamazsın."

"Pekâlâ," dedi Viv. "Bize doğru yönü gösterin, biz de ne yapabileceğimize bakalım. Şoförümüz burada sizinle kalabilir mi?"

Meg başıyla onayladı. "Çaylar hazır," diye seslendi deniz feykine.

Viv güneye, tepelere, burçlu meşe ağaçlarına ve muhtemelen ötesindeki çayırılara baktı. Kendi payına düşen omurgalıları görmüş ve öldürmüştü,

ve şüpheciliği her geçen saniye artıyordu.

İlk meşe sırasının ötesine geçtiklerinde Viv durdu ve deri çantasını açtı.

Onu yere bırakarak şişelerden birini aradı, mantarı dişlerinin arasına aldı ve işaret parmağıyla birkaç nazik dokunuşla Satchel'in kemiklerinin tozunu aldı.

Kadın şişeyi tekrar kapatırken, Satchel sedefli bir telaşla kendini topladı, göz çukurlarında bilinç çiçek açarken keskin mavi ışıkla kızardı.

"Bu konuda neden endişelendiğimi bilmiyorum," dedi Viv, çantasını tekrar omzuna atıp ayağa kalkarak. "Sana ne olacak ki?"

"Sizi temin ederim, endişelenecek bir durum yok." İçi boş sesinde hiç şüphe yoktu.

"Sanırım. Gerçi benim tecrübelerime göre, omurgalılar dişlerinin arasında kemik kırmayı severler." Yumruğunu gösterişli bir şekilde sıktı. "Bir silahın ya da başka bir şeyin olmadığı için kendimi suçlu hissediyorum."

Satchel bir elini savurdu ve parmak uçları uzun, hınzır noktalara doğru daraldı.

Gallina ıslık çaldı. "Ben ikna oldum."

Sol taraflarında daha dağlık bir arazinin yükseldiği, dağınık meşe kümeleriyle dikilmiş bir dizi alçak tepenin üzerinden birlikte ilerlediler. Bir tepeyi aştıklarında buruşuk bir otlak ortaya çıktı. Çayır otları yüksekti ve hâlâ nemliydi.

Bir keresinde birkaç orman tavuğu ürkmüştü ama uzaklardan gelen dalgaların dışında tek ses ayaklarının otların arasında çıkardığı sesler ve Gallina'nın yüzüne her vurulduğunda çıkardığı mırıltılardı.

Satchel yanlarında ilerlerken Viv göz ucuyla onu izlemekten kendini alamadı, sessizliği ve duruşundaki uyanıklık onu şaşırtmıştı, onda daha önce hiç görmediği bir saldırganlık vardı. Potansiyel tehdide dair ilk izlenimi ölümcül görünen parmakları olmuştu ve bu daha büyük bir tedirginliğe dönüşmüştü.

Yine de bunun bir önemi olmayacağından giderek daha emin oluyordu.

İşaretler çok azdı - çiğnenmiş çimen ya da yırtılmış toprak, avlanma izi yoktu. Omurgalılar dağınık yerlerdi ve artıklarıyla düzensizdiler. Eğer

Bölgede olduklarını, yakınlarda olduklarını düşünmüyordu ve sürünün tamamen uzaklaştığına dair giderek artan bir inancı vardı.

Yine de yolculuk yapmışlardı. Bölgeyi kontrol etmemek için hiçbir neden yoktu. Sabırsızdı ama titiz davranabilirdi. En azından kendine böyle s ö y l ü y o r d u .

Çayırı taradılar ve yavaş yavaş çayırın diğer tarafındaki tepelerin arasındaki, şeyl ve yarı gömülü kayalarla dolu sığ vadilerde iz sürmeye başladılar.

Gallina göz hizasına gelen bir ot demetini daha iterken, "Bu tam bir baş belası," diye mırıldandı. Viv sonunda şikâyet edenin kendisi olmasından dolayı rahatlamıştı.

"En azından bir saat daha beklemeliyiz," dedi Viv, yamacın yukarısında bir in ya da yuva izi olup o l m a d ı ğ ı n ı tararken.

Satchel kayaların üzerinden çevikçe sürünerek ve şeyllerin üzerinde dans ederek önlerinde ilerledi. Son derece çevikti ve hareket ettikçe uzuvlarındaki yazı boyunca küçük mavi patlamalar yalıyordu.

Birden durdu ve sol tarafına baktı. Viv bakışlarını takip ederek donakaldı. Çalılıkların arasında bir taş yığını duruyordu.

Homunculus onlara işaret etti. Viv, kısa adımlarıyla tırmanıştan yorularak geride k a l a n Gallina'ya eliyle işaret etti.

Bulduklarını incelemek için Satchel'a katıldılar. Bir hayvanın doğal bir mağarayı kazarak daha geniş bir alana açtığı girişin etrafında savrulmuş toprak parçaları vardı. Parçalanmış kemik parçaları çalkalanmış toprağı benek benek sarıyordu. Viv'in içeri girmek için elleri ve dizleri üzerinde durması gerekecekti ama Gallina ya da Satchel muhtemelen sorunsuz bir şekilde içeri girebilirdi.

Yine de bu aptalca olurdu.

"Oradalar," diye fısıldadı Satchel, yankılanan sesinde ürkütücü bir ısıklık vardı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Gallina.

"Dokundukları şey yüzünden," diye gizemli bir şekilde cevap verdi.

Ve sonra sanki cevap verircesine, mağaradan granit bir duvardan aşağı sürüklenen çakmaktaşı gibi bir ses yankılandı.

"Lanetleneyeğim. Bu bir omurga yuvası," dedi Viv. "O zaman onları dışarı atmamız gerekecek. Kimse oraya girmeyecek."

Kılıcını çözdü ve çantayla birlikte bir kayanın arkasına güvenli bir şekilde yerleştirdi, ardından Blackblood'u çözdü ve rahatlatıcı ağırlığının kaslarını omzuna kadar sürüklemesine izin verdi.

Viv kendini tutmadan önce bir elini ağzına götürmüş, bağırarak için havayı içine çekmişti bile. Arkadaşları beklenti içinde ona bakıyordu.

"O kadar da karmaşık değil," diye devam etti. "Biraz gürültü yapacağım ve onlar da dışarı çıkacaklar. Sonra da işlerine son vereceğiz. O kadar da zeki değiller. Ben mevzilenip onlara büyük bir hedef vereceğim ve sonra..." Blackblood'un ucunu imalı bir şekilde kaldırdı.

Gallina'nın elinde bir çift bıçak vardı ve ona ters ters baktı. "Ve tüm eğlenceyi sana mı bırakayım? Hiç sanmıyorum. O koca metal parçası hızlı değil. Ben yukarıda olacağım." Tünelin üstündeki küçük taş çıkıntısını işaret etti ve bir cevap beklemeden yola koyuldu.

Viv neredeyse itiraz edecekti ama sonra cücenin çalılarının arasında sessizce dolaşmasını izledi, ta ki dikenli saçları tünelin üzerinde görünene kadar. Bıçakları güneşte göz kırpyordu.

Satchel'a bir bakış fırlattı. "Şimdiye kadar ancak bu kadar plan yapabildim. Sen iyi misin?"

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. Kadın, adamın parmaklarıyla o şeyi tekrar yapması için zamana ihtiyacı olabilir diye bir süre bekledi ama adam orada öylece duruyordu.

Zaten onun yardımına ihtiyaç duymayı beklemiyordu.

Ve tekrar her şeyin sınırına kadar yaşamak için sabırsızlanıyordu. Derin bir nefes çekerek avazı çıktığı kadar bağırdı: "Hey, Sizi lanet olası piçler!"

Bir savaş çığılığı olarak, arzulanan bir şey bıraktı, ama onlar sadece aptal yaratıklardı.

Bağırması doğudaki kayalıklarda yankılandı ve yankılar kaybolduğunda sadece sessizlik vardı.

Yuvaranın esneyen ağzından herhangi bir işaret almak için geriniyorlardı.

"Orada olduklarından emin misin?" diye tısladı Gallina, başını biraz daha yukarı kaldırarak.

Sonra karanlığın içinden ilk omurga sırt patladı.

Vücudu zayıf ve kurt gibiydi, kaburgaları çıta gibiydi, sırtı sıra sıra taşlı dikenlerle kaplıydı. Gözleri beyazdı, mücevher gibiydi ve çenesi aşağı sarkıyordu, kırık çit telleri gibi dişlerle tıka basa doluydu.

Viv, Blackblood'u düz bir kavis çizerek döndürdü ve onu sıçrayışının ortasında yakaladı. Sırtındaki taş müthiş bir çatırtıyla parçalandı ve neredeyse ikiye katlanarak yamaçtan yukarı fırladı. Pürüzlü, kıkırdayan kükremesi bir vadiden aşağı yuvarlanan kayalar gibi soldu.

Satchel bir şey yaparken sağında mavi bir parıltı olduğunu belli belirsiz fark etti. Topraktaki kemik parçaları sanki yer sarsılıyormuş gibi titremeye başladı.

Ancak bunu düşünecek zaman yoktu, çünkü iki omurgalı daha ortaya çıkmıştı. Gallina birine doğru atılarak bıçağını kaburgalarına sapladı, diğeri ise karnına sapladı.

Viv çılginca s ı r ı t t ı , büyük kılıcını geriye doğru savurarak tekrar oyuna soktu ve diğeri omurgalıyı göğsünden vurmak için havaya kalktı.

K e n d i n i salıncağa o kadar kaptırmıştı ki soldan gelen bir hareket bulanıklığı gözüne çarptığında dişlerini sıkıp dirseğini havaya kaldırmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Sadece düşünecek vakti vardı, müstakil bir sıkıntıyla, *Yuvaya giden lanet olası bir çıkış daha var.*

Dirsek kaburgalarını omurgasızın dişlerinden kurtardı, çenesini kırarak kapattı ama ivmesini durdurmak için pek bir şey yapmadı. Ona doğru hızla ilerledi ve onu yere serdi.

İlk savuruşu hatalı olsa da, yine de ilk hedefini yakaladı. Sırtındaki omurga uluyarak yuvarlandı, Blackblood'u tuttuğu yerden kopardı ve bir uzuvlar ve dişler karmaşası içinde uçtan uca yuvarlandı.

Sonra Viv yan dönmüş, nefesi kesilmiş, iki elini birden kaldırıp üstündeki hayvanın soluk borusunu yakalamaya çalışıyordu. Çenesi yüzüne birkaç santim kala kırıldı, nefesi kesildi, tükürükleri yanaklarına sıçradı. Parmaklarını hayvanın boğazına doladı ve sıktı, onu üzerinden atmak için hazırlandı ama aç ı tamamen yanıltı.

Gallina'nın uzaktan bağırdığını ve başının üzerinde bir yerde bir uğultu ve çingirak sesi duydu. Akkor halindeki bir mavi parıltı gözlerini kışmasına neden oldu ve ardından hava yüzlerce eşek arısının sesiyle doldu.

Her yönden aynı anda vurulduğu için omurga sırtı ciyakladı ve titredi. Viv'in üzerine ıslak ve sıcak bir şey püskürtüldü ve yaratık kasıldı, galvanik bir şekilde seğirdi, sonra bir anda yere yığıldı.

Yuvarlanıp yana fırlattı ve şaşkınlıkla bakmaya başladı. Son nefesini verecek kadar bile canlı değildi.

Sayısız kemik parçası akla gelebilecek her yönden onu delmişti.

Viv dizlerinin üzerine çöktü ve Satchel'a baktı, mavi parıltı uzuvlarındaki yazılardan çekiliyordu. Gözleri bembeyazdı ve çoktan sönmeye başlamıştı.

"Bu da ne?" dedi Viv.

Gallina sendeleyerek ikisine de yaklaştı. "Sekiz cehennem. Sen sadece-"
Elini havada salladı ve bir vınlama sesi çıkardı.

Satchel omuz silkti ve Viv onun utanmış görüldüğünü düşündü. "Bones," dedi.
dedi.

"Bu tam bir sürpriz oldu," diye pufladı Gallina. "Sen söylediğinde
Leydi'nize hizmet ettiğinizde, söylemeliyim ki, çay gibi bir şey kastettiğinizi
düşünmüştüm."

Viv cesetlerin dördünü de yan yana sürükledi ve inceledi. "Bir terslik var,"
dedi.

Gallina yüzünü buruşturarak, "Kokuyorlar, sorun da bu," diye
cevap verdi. "Hayır. *Açlıktan ölüyorlar*. Şunlara bir bakın."

Omurgalılar hiç de güzel yaratıklar değildi ama bu dördü gerçekten de
acınacak haldeydi; kaburgaları sert, derileri yamalıydı. Cılız.

"Buradaki kemikler çok eski," diye gözlemledi Satchel, bir kemik
parçasıyla oynarken.

"O zaman koyunları ne yiyor?" diye sordu Gallina.

"Yemek. Ya da almak," dedi Viv. "Ve bilmiyorum. Belki de hiçbir
şeydir. Ama sanki korkup deliklerine geri dönmüşler gibi. Bir spineback'i pek
bir şey korkutmaz. Korkmayacak kadar aptaldırlar. Belki burada başka bir şey
vardır?"

Gallina, "*Ödül* sadece omurgalılar için," diye gözlemledi. Başarılarının
kanıtı olarak ölü hayvanların her birinden kupa toplamakla meşguldü.

Viv iç çekti. "İşi yarım bırakmak bana doğru gelmiyor."

"Eh, o şoför sonsuza kadar bekleyecek değil ya," diye gözlemledi
Gallina, dehşet verici görevinden doğrulurken.

Kılıcını beline bağlayan Viv, Satchel'in çantasını topladı. "Buna itiraz
etmek zor. Eve kadar yürümek istemediğimden eminim."

Satchel, çiftlik evinin yakınındaki son ağaçlıktan ayrılmadan önce kendini
tekrar çantaya attı.

Doğruldu ve kayışı omzuna asarken Viv durdu ve kokladı.

Havada bir koku.

Kış kanı.

E n s e s i n d e k i tüyler diken diken oldu ve tüyleri kollarından aşağıya doğru dalgalandı.

"Burada bekle," dedi ve hareket etmeye başladı.

"Ne?" dedi Gallina. "Ne halt ediyorsun sen?" "Sadece bekle!" diye karşılık verdi.

Kokuyu takip etti ve ormanın derinliklerinde, karanlık bir açıklıkta kayıp koyunları buldu. Ya da onlardan kalanları.

Bulduğu diğer şeyler kanının donmasına neden oldu.

"Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu sessizce, çantanın kapağını geri katlayarak.

Homunculus'un kafatası onun işaret ettiği şeye bakmak için ortaya çıktı. "Olamaz," diye inledi Satchel, sesi dehşetle doluydu.

Meg kulübesinin kapısına geldiğinde Viv onu şaşırtarak elinden tuttu ve çıplak toprak bir alana götürdü.

"Bunu daha önce hiç gördün mü?" diye sordu ve bir sopanın ucuyla toprağa bir sembol çizdi.

Boynuz gibi iki dalı olan bir elmas.

Çiftçinin yüzündeki şaşkınlık ifadesi ihtiyacı olan tek şeydi.

"Ne kadar zaman önce?" Viv sordu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Katırlar acı verici bir yavaşlıkla kuzeye doğru ilerliyordu ve sürücü onları daha hızlı hareket ettirmeye ikna edilemiyordu. "Onları hızları için tutmuyorum," diye homurdandı. "Ellerinden geleni yapıyorlar."

Viv dişlerini gıcırdattı, yürüyen zombi tehdidinin onu acele etmeye teşvik edip etmeyeceğini merak ediyordu. Yine de şoförün onları neyin beklediğini bilse ters yöne gitme ihtimali vardı.

Ağır aksak ilerleyen hayvanlardan daha hızlı koşabilirdi ama bacağı büyük ölçüde iyileşmiş olsa bile, onu bu kadar aşırı mesafelerde test etmek aptallık olurdu.

Sonunda sadece öfkелendi ve elini büfeye vurarak huzurlu kırların yavaş geçişine baktı.

Kısa süreli nefes çekişlerde hâlâ Wight'ların kokusunu alabiliyor olması da yardımcı olmuyordu. Ya da en azından öyle olduğunu sanıyordu. Zihni Maylee'nin eski topuzuyla ölümsüzleri savuşturduğu ve Fern'in kitapçısının alev alev yandığı görüntülerle doldu.

Gallina yolculuk boyunca ona düşünceli bakışlar attı ama Viv'in korkuları hakkında şoförün önünde konuşmaması gerektiğini biliyordu.

Güneş kızgın demir gibi denize dalarken ve mavi gece peşinden tepelerden aşağı süzülürken araba gümbürdeyerek ilerledi.

Murk görünmeden önce bile çan seslerini duymuşlardı; uzak, gürültülü çınlamalar. Arabayla dış mahalleler arasında sadece bir iki yokuş kalmıştı ve Viv daha fazla bekleyemezdi. En kötü korkularına şekil veren o gürültülü zil sesiyle kesinlikle bekleyemezdi. Satchel'ı koluna takarak arabanın kenarından atladı ve sertçe kuma çarptı.

Gallina onu takip etmeye başladı ama Viv onu yarı yolda yakaladı ve ciyaklayan gnomu bir pelerin gibi sırtına attı, böylece Blackblood'un üzerine bindi. Ancak Gallina'nın kolları boğazına sıkıca sarıldığında Viv onu bıraktı.

"Şaka yapıyorsun," diye tısladı
gnome. "Dur bakalım."

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye bağırdı sürücü katırlarını dizginlerken.

"Aptalca bir şey," dedi Viv ve Gallina'nın dizleri her adımda sırtına batarken, ölü bir deparla yola koyuldu.

Şehir, onu çevreleyen fiçı tahtası binalar ve etraflarına yığılmış kum tepeleri sakın görünüyordu. Sadece çan sesleri bir şeylerin ters gittiğine işaret ediyordu.

Viv son tepenin zirvesini hızla aştı, her adımının arkasından kum fişkırıyordu, teri gömleğini karartmaya başlamıştı bile. Gallina'nın nefesi boynuna sıcak bir şekilde çarpıyordu ve cüce, vücudu büyük kılıcın düz kısmına sertçe çarptığında homurdandı.

Viv alevler, çığlıklar, ölümsüzlerden oluşan bir ordu bekliyordu ama görebildiği hiçbir şey yoktu.

Birkaç hafta süren düzensiz antrenmanlardan ve fiziksel iyileşmeden sonra, birkaç ay önce kolayca yapabileceği bir koşudan sonra ciğerleri yanıyordu. Yine de, Tünek'e doğru dallanıp budaklanmadan önce yolun son kısmında ilerlerken hızının kesilmesine izin vermedi.

"Hiçbir şey görmüyorum," dedi Gallina.

"Bu çanları daha önce hiç duymuş muydun?" diye soludu Viv.

Gnome'un kolları biraz gerildi ve Viv onun başını salladığını anlayabildi.

"Duvarların içinde olmalı." Uzaktan bağırışlar duyduğunu sandı. Thistleburr'un penceresinde göz kırpan fener ışığını gördü.

Viv binanın önünde durdu ve derin nefesler aldı. Gallina tutuşunu bıraktı ve çevik bir hareketle onun arkasına indi. "Kayalardan yapılmış bir ata binmek gibi," diye homurdandı.

Fern mi, Maylee mi? Viv ani bir kararsızlıkla felç oldu. Yine de düşününce tek bir seçenek mantıklı geliyordu: Şehre girmeli, Iridia'yı bulmalıydı. "Fern'i kontrol et," dedi parmağıyla kırmızı kapıyı göstererek. "Kapıyı arkandan kilitle."

"Ne yapıyorsun? *İyi bir* şeyler olurken bir sürü kitapla oturacak değilim."

"Maylee'nin iyi olduğundan emin oluyorum. Senin *kalmana* gerek yok. Sadece Fern'in iyi olup olmadığını ve güvende olup olmadığını kontrol et."

Viv, Gallina'nın tekrar itiraz etmesini beklemeden harekete geçti.

Sea-Song kilitliydi -ki bu iyi bir şeydi- ama Viv kapıya vurdukça her saniyenin geçtiğini hissediyordu. Birkaç adım geri atıp kapıyı menteşelerinden kırmaktan başka bir şey istemiyordu ve eğer çıktıktan sonra tekrar kilitlenmesi gerekmeseydi, bunu yapabilirdi.

Ziller burada daha gürültülüydü ve Maylee'nin zil sesleri arasında uyuduğunu düşünemiyordu. Bakers erken yatmıştı ve muhtemelen yukarıda dönüp duruyordu.

Pratikte, Maylee'nin fenerinin parıltısını pencereden görmesi çok uzun sürmemiştir ama sanki sonsuza dek sürmüş gibi hissetti. Maylee kapıda belirdiğinde Viv yaşadığı rahatlamanın büyüklüğüne şaşırdı.

"Dönmüşsün," diye esnedi cüce. "Hangisinin daha gürültülü olduğuna karar veremiyorum, sen mi yoksa çanlar mı?" Viv'in yüzüne ışık saçmak için fenerini kaldırdı.

Viv onu omuzlarından yakaladı, eğildi ve dudaklarından öptü.

"Sana da merhaba tatlım," diye nefes aldı Maylee.

"Çanlar ne *anlama geliyor*?" diye sordu Viv ve sert ses tonu Maylee'nin yüzünde kalan uyuşukluğu da dağıttı.

"Ateş olabilir mi? Buradan göremiyorum. Yapabileceğimiz bir şey yok." Birden Viv'in iki bıçak taktığını fark eder gibi oldu. "Dur bakalım."

Viv omzunun üzerinden baktı, yarı yarıya karmakarışık bir iskelet saldırganın tahta kaldırma çıkmasını bekliyordu.

"Yangın olduğunu sanmıyorum. Üst kattaki topuz hâlâ sende mi?" "Evet."

"Al onu. Uyanık kal. Ben gittikten sonra kapıyı tekrar kilitle. Kimsenin girmesine izin verme."

Maylee gözlerini kıstı. "Eğer bu *onunla* ilgiliyse, o zaman ben de seninle gelmeliyim. Hala-"

"Hayır. O şeyi en son ne zaman salladın? Sadece güvende olmanı istiyorum."

"Ben de aynısını istiyorum." Maylee parmağıyla Viv'in karnına vurdu.

"Sen hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Bir kitap almak için."

Viv kalenin girişine doğru koşarken bağırışlar daha da belirginleşti. Işık duvarların üzerinde altın sarısı bir pusun içinde çiçek açıyordu ama kontrolsüz bir alevden değil. Surların üzerinde fenerler parıldıyor, çanlar kulakları sağır edecek şekilde çalmaya devam ediyordu.

Yanındaki çanta sarsıldı ve iskelet parmaklar kapağın altından uzanıp yan tarafını kavrayınca Viv de s a r s ı l d ı .

Kayarak durdu ve çantasını açtı. Homunculus kapağı kendisi açtı, kafatası ve bir kolu ortaya çıktı, gözleri mavi mavi parlıyordu.

"Bu da ne böyle? Toz-"

"Bunun için yeterince kaldı," dedi. "Çabuk olun! Beni dışarı çıkarmalısınız."

"Kitaptan sonra *oraya* gidiyorum." Parmağını duvarlara sapladı. "Birinin seni görmesini ve paramparça etmesini mi istiyorsun? Henüz Iridia'yla tanışmadın. Sana açıklama yapacak zamanım yok ve o hâlâ benden pek hoşlanmıyor. Senin de daha iyi olacağını sanmıyorum."

"Bana zarar vermeyecek. Veremez. Ne de bu duvarların içindeki herhangi bir ölümlü." Sesi soğuk ve kesindi.

Kemik parçalarıyla delik deşik olmuş bir omurga sırtının görüntüsü aklına geldi ve yeşeren şüphelerini bastırdı.

"Leydiniz çoktan içeride olabilir," diye uyardı Viv.

"Eğer öyleyse, onunla ayaklarımın üzerinde buluşmayı tercih ederim."

Durakladı, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve iyi bir önlem almak için hızla kemiklerinin tozunu aldı. Adam takırdayarak yanına geldiğinde, çantasını bir kez daha kaptı. "Hadi gidelim."

Şehrin girişi korumasızdı ve Viv'in korkuları kesinliğe dönüşmüştü. Satchel, Viv taraklı kum boyunca koşarken takdire şayan bir şekilde ona ayak uydurdu, nefesi sert ama düzenli geliyordu.

Kısa, keskin bir çığlık bağırışları ve çağrıları noktaladı.

Girişin yakın tarafındaki devasa bir sütunun etrafından döndüğünde, ayak sesleri nihayet taşa çarpıyordu, döndü ve gerçeküstü bir ikiye katlanma hissi onu ele geçirdi.

Kemikli sırtışları olan, gözleri mavi ışıktan iğne uçları gibi parlayan sırık gibi figürler pazar sokağını doldurmuştu. Gatewarden'lar onlarla boylu boyunca savaşıyordu ve Rackam'ın Kuzgunları Varine'in nekromantik kölelerini keserken o yine ormanda olabilirdi. Uzun caddede düzinelerce wight ve sadece yarısı kadar Gatewarden vardı. Yan sokaklarda kaç tane olduğunu kim bilebilirdi?

"Kahretsin," diye nefes aldı.

"Kitap nerede?" diye sordu Satchel.

Viv Blackblood'u çözdü ve dişlerini gösterdi, bir kez daha mücadeleye atılmaya, wightları toza çevirmeye hazırды.

"*Kitap mı?*" diye ısrar etti.

Hırladı ve kendini salladı. "Iridia'nın elinde. Gatewardens." "Onu geri almalıyız. Önce."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Haklısın. Kemiklerle şu şeyi yapabilir misin?"

"Bu yaratıklarla değil," diye yanıtladı. "Onlar onun."

"Beni takip et o zaman," dedi ve hızla ilerledi.

Kapılar kapatılmıştı, kasaba halkı kuşkusuz kapıların ardında panik içindeydi, ancak bazıları yüksek pencerelerden sarkmış, işaret ediyor ve bağıırıyordu. Iridia'nın Gatewarden'ları aşağıdaki sokaklarda umutsuzca hortlakları uzak tutuyordu. Tapenti'yi görebilmek için kargaşayı araştırdı ama onu göremedi.

Önünü tarayarak rotasını planladı ve en yakındaki wight'la aynı hizaya geldiğinde, Blackblood'u göğüs kafesini parçalayan çapraz bir darbeye savurdu. Kafatası uzaklara doğru savruldu.

Nişanlı olduğu elf Gatewarden ona açık bir şaşkınlıkla baktı ama o çoktan gitmişti.

Dağınıklığın içinden geçerek fırsat hedefleri buldu ve onları çürümüş ağaç gövdeleri gibi yok etti.

Viv kemikli bacakları kırdı, kılıcını her geri savuruşunda kaburgalara sapladı ve wightları gri kemik kaosunun içine fırlattı. Parçalandıklarında gözlerindeki mavi ışıklar söndü ve zaferle kükredi. Satchel'ı aramaya zahmet etmedi. Ya takip edecekti ya da etmeyecekti.

Hedefinin belli belirsiz farkında olmaya devam etti. *Kitabın*. Ama şimdiki Viv -*gerçek* Viv- yol boyunca yapabileceği tüm vahşiliklerle meşguldü. Gülümsüyordu, coşkuluydu ve eksilmemişti.

Son birkaç hafta tam bir çöl gibiydi ama yolu yeniden bulmuştu. Bir yanı isyan ediyordu ama bu çok çok küçük bir isyandı.

Viv, Varine'in kölelerini efendilerinden çaldığı çelikle paramparça etti.

Iridia'yı bulamadı ama cüce Luca'yı buldu. Viv, parçalara ayrılmış bir hortlağın enkazında yükseliyor, kemikleri tozla kaplanıyor, omuzları devasa nefes alış verişlerle kabarıyordu.

"Iridia. Nerede?" diye sordu Luca onun uğursuz gölgesinde sanki kendisi de bir wightmış gibi titrerken.

"Ben... Bilmiyorum," diye kekeledi ve kısa kılıcını Gatewardens garnizonuna doğru belli belirsiz salladı. Sonra bakışları Satchel'a takıldı ve gözleri büyüdü. "Arkanda!" diye bağırarak silahını kaldırdı.

"O benimle birlikte. Keskem için başka bir şey bulun," dedi.

Onu dağılmış kemikler, yırtık pırtık zırh ve gri barutun ortasında bıraktılar.

Viv sonunda Tapenti'yi bir grup Gatewarden'ın öncüsü olarak gördü. Kalelerinin girişinin önünde yarım daire şeklinde yayılmışlardı.

Varine'in wight'ları yakınlarına doluştu ve daha fazlası ara sokaklardan onlara katılarak ürkütücü sessizlikteki sayılarını arttırdı. Tek çaba ve haykırış sesleri Muhafızların kendilerinden geliyordu ve Iridia'nın sesi hepsinin üzerinde yükseliyor, arkadaşlarını ilerlemeye teşvik ediyordu. Uzun kılıcını savuruyor, kemikli uzuvları kesiyor, kılıç her vuruşta kemik tozundan tüyler çıkarıyordu.

Viv büyük bir istekle bataklığa daldı, Blackblood'u korunmasız sırtlara doğru sürdü, uzun süredir iliği tükenmiş uzuvları çatlattı. Bir an için Iridia'yla bakışları kilitlendi ve sonra ikisi de dikkatlerini eldeki acımasız işe verdiler.

Varine'in yardakçıları arasında büyük kavisler çizen Viv, kendisiyle tapenti arasında duran son düşmanı da paramparça edene kadar baskıya karşı savaştı.

Iridia tepeden tırnağa inci tozuyla kaplanmıştı, saç örgüleri neredeyse bembeyazdı. Viv'in yanındaki Satchel'i gördüğünde gözleri kısıldı.

"Bu da ne böyle?" diye tısladı. "Açıklayacak zaman yok. Kitap nerede?"

Gatewarden tartışmaya hazır görünüyordu ama hemen fikrini değiştirdi. "Bunun için burada, değil mi?"

"Buna bir son vermek için buna ihtiyacımız var," diye yanıtladı Viv, çünkü söylenecek çok şey vardı ve bunları söylemek için yeterli zaman yoktu.

"Onları geri püskürtmemize yardım edeceğinize söz veriyor musunuz?"

Viv, Iridia'nın aniden kılıcını çıkarıp hareket ettirmek istemesi düşüncesine neredeyse gülecekti ama bunun için de zaman yoktu.

Sadece bir kez başını salladı.

"Onları geri püskürtün!" Iridia yanındaki gardiyanlara seslendi, yeni dehşetler sokaktan aşağı inip savunmalarına doğru ilerlerken. Sonra Viv'e, "Beni takip et." dedi.

Iridia garnizonun kapısını arkalarından kapatırken savaş sesleri boğuklaştı. Dışarıdaki sokakla kıyaslandığında içerisi olağanüstü sessizdi.

Onların ardından gelen Satchel'a yan gözle baktıktan sonra, tapenti hiç vakit kaybetmedi. Masaların yanından geçip Viv'in kendi ofisi olduğunu tahmin ettiği yere girdi. Küçük. Düzenliydi. Ama ayrıntıları gözlemleyecek zaman yoktu.

Arka duvarda korkunç bir kilidi olan dar bir demir kapı duruyordu. Iridia kemerinden bir anahtar halkası çıkardı, hızlıca doğru olanı seçti ve kilidi açtı. Sonra bir elini yüzeye koydu, başını eğdi ve birkaç kırılğan kelime mırıldandı. Sınırın etrafındaki glifler parlak bir parıltıyla tutuştu ve soldu, Viv'in anlamadığı ya da sormak istemediği gizemli bir koruma.

Iridia iki eliyle kapıyı içeri doğru zorlayınca, duvarları raflarla dolu, aynı derecede dar ama penceresiz bir oda ortaya çıktı.

"Burada kal," dedi ve kapının önünden geçerek elinde brandaya sarılı bir şeyle hızla geri döndü. Yine avucunu sargıların üzerine koydu ve keskin ve amaçlı bir şey söyledi. Bir kez daha gizemli izler parladı.

Brandayı ters çevirerek Varine'in yeraltına açılan kapıları gösteren siyah kitabını ortaya çıkardı.

Satchel iç çekmekle çaresizlik ifadesi arasında bir ses çıkardı.

Aciliyetine rağmen Viv, "Bu da *neydi böyle*?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Önlemler," dedi Iridia. "Görünüşe göre değersizmiş."

"Tam olarak değil," dedi Satchel, Viv tapenti'nin elinden kitabı alırken bile.

Sokaktaki boğuk sesler bir anda kesildi.

"Artık bizi çok daha iyi görebiliyor," diye bitirdi homunculus. "Orada neler oluyor?" diye sordu Iridia.

Viv, Gatewarden'ın sorusunu duymazdan gelerek, "Ne yapmak üzere olduğumuzu görebiliyor mu?" diye sordu.

Omuz silkti. "Sanırım bunu öğreneceğiz."

Viv kitabı açtı, ortasına doğru çevirdi ve bir sayfanın köşesini katlayarak bir yırtık haline getirdi.

Iridia ve Viv sokağa yeniden girdiklerinde, tutuk bir hareket tablosunun içine girdiler.

Wightlar, Kapı Muhafızları'nın ötesindeki saflarda hareketsiz bir şekilde duruyordu; kılıçları, baltaları ve bardichleri hazır olda bekliyordu. Kapıyı savunan kadınlar ve erkekler kararsız bir şekilde durmuş, kendi silahlarını savunma pozisyonuna almış, hiç gelmeyen saldırıları bekliyorlardı.

Sonra hep birlikte hortlakların başları dönerek soğuk mavi bakışlarını Viv'e dikti, alınlarında Varine'in sembolü parlıyordu. Viv bir kolunun altında kitap, göğsünün üzerinde çaprazlama asılı duran çantasında Satchel'in kemikleriyle duruyordu.

Blackblood'u kılıcıyla değiştirdi ve kılıcını hazır tuttu ama Varine'in köleleri saldırmak için hiçbir hamle yapmadı. Bunun yerine, çeneleri hep birlikte açıldı ve içlerinden Viv'in rüyalarından tanıdığı bir ses çıktı.

"Ah, Viv," dedi Varine, kum ve şurup gibi bir sesle. "Bu anı dört gözle bekliyorum. Arkadaşlarınızla tanışmak çok hoşuma gitti. Bence ikimiz rahat bir yerde buluşmalıyız. Sadece sen ve ben, kanlı canlı."

Ve tüm wightlar, ipleri kopmuş canavar kuklalar gibi bir anda yere yığıldı.

Viv'in midesi, büyücünün yerini kesin olarak bildiğinden çukurlaştı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Viv, Thistleburr'un kırmızı kapısının önünde durdu ve içeride ne bulacağına dair yüzlerce korkunç hayal zihnini doldurdu. Her an kararıyorlardı.

Solunda, Iridia ayaklarını fener ışığı havuzuna dikmiş duruyordu, arkasında yarım düzine Gatewarden vardı. Viv mesafesini koruması için onu ikna etmişti ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu.

Sağ elinde sıkıca kavradığı kılıcına bakarak bir nefes verdi ve onu kasten kınına soktu.

Kitapçının içinden hiçbir ses gelmiyordu. Perdeler çekilmişti. Murk'un çanları sessizdi ve kulaklarındaki kan gümbürtüsüne sadece uzaktaki denizin uğultusu eşlik ediyordu.

Viv kolunu Varine'in kitabına sardı, kapının kolunu kavradı ve içeri doğru itti.

Kilidi açıktı, çünkü tabii ki öyleydi.

Bekleniyordu.

"İçeri gel, canım. Ve kapıyı arkandan kapat."

Temkinli adımlarla içeri girdi, sinirleri gecikmiş bir şiddetle cızırdıyordu, gözleri içerideki parlak lamba ışığına uyum sağlamak için kısılmıştı.

Onu bir edebiyat enkazı karşıladı. Sürüklenen kitap yığınları, bir kenara atılmış ve parçalanmış raflar, dağınıklık içinde birbirine dolanmış, yırtılmış ve bükülmüş gevşek sayfalar.

Solunda, Fern ve Gallina, iskeletten bir örümcek tarafından tuzağa düşürülmüş gibi, kemikten kozalara bağlanmış, zeminin üzerinde asılı duruyordu. Mavi alevden gözleri olan kafatasları ve yırtık pırtık zırh parçaları hapishanelerini süslüyordu, kafesler kesinlikle Varine'in birkaç wight'ından örülmüştü.

Gözyaşları Fern'in yanaklarındaki ince tüyleri çizdi. "Viv," diye mırıldandı çaresizce, nefes nefese. Yanında, Gallina onu tutan kemiklere karşı mücadele ediyordu, yüzü öfkeden bembeyazdı.

Yaşıyorlar. İkisi de.

Viv'in göğsündeki bir parça buz bir anda eridi ve akıntıyla birlikte bağırsakları sulandı.

Sonra bakışları odanın diğer sakinine takıldı, yastıklı sandalyelerden birinde rahatça oturuyordu. Varlığının katıksız gücü onu bir taht haline getirdi.

Viv onu hemen tanıdı. Ne de olsa onu rüyalarında oldukça net bir şekilde görmüştü.

Varine çok güzeldi, fildişi zarafetinin ve buz gibi neşesinin bir heykeliydi. Gözleri Viv'in hatırladığı kadar siyahtı, saçları bir şekilde daha da

daha siyah, ışıksız dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Buzul karı rengindeki kürklü cübbesi hissedilir bir soğuk yayıyordu. Kansız mavi dudakları genişleyerek mükemmel dişlerini çerçeveledi.

Gallina'nın hançerlerinden biri kabzasına kadar sağ göğsünün üzerine saplanmıştı, kansız ve umursamaz bir haldeydi.

"Sonunda sizinle tanışmak büyük bir zevk. Hayaller nadiren gerçeğe dönüşür ama siz çok etkileyicisiniz." Viv'in kolunun altındaki büyü kitabına bir bakış atarken dar kaşları kalktı. "Ve çok lezzetli bir işbirlikçi."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" dedi Viv meydan okurcasına, kitabı yukarı kaldırarak. "Bu şeyi haftalardır boşaltıyorum."

Büyücü ayağa kalktı ve sanki üşümekten korunuyormuş gibi cübbesini vücuduna daha sıkı sardı. "Aman Tanrım, Viv. Blöfün çok hoş. İkimiz de biliyoruz ki bana ait alıp götürecekt kadar cesur olduğun tek şey sırtına bağlı. Yine *de* peşime takılanları koğuşlarla şaşırttın. Buna şaşırdım." Gözleri kısıldı ve el çantasına baktı. "Belki de değildir. Sevgili asistanımın cevaplaması gereken başka bir şey olabilir."

"Seni hemen şimdi kesmeme ne engel olabilir?" diye sordu Viv, Gallina'nın önemsiz hançeri çok ikna edici bir cevap sunsa da.

Varine'in düz ve alaycı olmayan bakışları, büyücünün Viv'in düşüncelerini en az onun kadar iyi bildiğini gösteriyordu. Köşedeki kemikli kafesler bir gıcırtyla gerildi ve Gallina nefesini tutarak, "Seni *kaltak!*" diye bağırdı.

"Dilinizi tuttuğunuz için teşekkür ederim," diye tersledi Varine ve yüzü bir anda güzellik ile çirkinlik arasındaki mesafeyi kat etti. "*Bana* ait olanı alman benim suçum değil ve nefes almaya devam etmeni garanti eden de benim sonsuz sabrım."

Kaşları yumuşadı ve dikkatini Viv'e geri verdi. "Bunun cevabını sen sormadan önce biliyordun. Seni şimdiden biraz anlıyorum Viv. Rüyelerini incelemekten keyif aldığımı söyleyebilirim, ne k a d a r eğlenceli ve çelişkili olsalar da."

Viv bunun üzerine irkildi ve Varine şaşırtıcı derecede hoş bir sesle güldü. "Aman Tanrım, evet, bana ait bir şeyi bu kadar yakın tutmanın bir bedeli var. Olmadığını mı sanıyordun? Blackblood kapıyı benim için açık tuttu ve ben de dayanamayıp içeri baktım. Burada işin bittiğinde tamamen bir kenara atmaya niyetli olduğun küçük insanlar için duyduğun endişeyle boğuşmanı izlemek gerçekten üzücü."

Viv'in aklı, büyücünün ne kadarını gördüğünü merak etmekle meşguldü. Sadece Sekiz'e çok fazla olmaması için dua edebilirdi.

"Mücadele çok yorucu olmalı. Kısa hayatında çok az günün var. Onları kaybetmenin yasını ben bile tutabilirim. Bu seni şaşırttı mı?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Kalın kafalı olma. Buraya bir *kitap için gelmedim* Viv. *Onun* için gelmedim." Parmağını Viv'in omzundaki çantaya sapladı.

"O zaman bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bu senin için büyük bir zaman kaybı oldu."

Varine yine içten bir sevinçle güldü. "Yine de doğru cevabı buldun. *Zamanım* için buradayım. *Kitap* ya da *bavul* gibi taşıdığınız paha biçilmez hazineler için harcadığım günler, on yıllar ve *yüzyıllar için*."

"Ona adını veren sensin," diye hırladı Viv.

Büyücünün siyah gözleri mavi iğne uçlarıyla parladı ve s a n k i şişerek boyu ve varlığı büyüdü. "O benim uzun yıllarımın damıtılmış hali. Onun değeri benim *ona kattıklarımıdır*. Her zaman zamanla ilgilidir. Önemli olan tek şey bu ve ben bunun için yanıp tutuşuyorum." Varine'in sözleri saçlarının kıvrımları kadar kıvrımlıydı. "Saçma sapan şeylere harcadığın anlara saygı duyuyorum. Sen her gününü boşa harcarken Balthus'un cesedinden bana ait olanı koparmış olmak sadece senin kötü şansın."

"Eğer önemsedığın şey zamansa, zamanının çoğunu konuşarak geçirdiğin kesin," dedi Viv. "Belki sen arkadaşlarımı bırakırsın, ben de senin eşyalarını teslim ederim ve bu işe bir son veririz."

Varine yüksek sesle, "Bunun bir sonu var," diye düşündü ve mavi gülümsemesini buruşturdu. "Evet, şey, sonlardan hiçbir zaman hoşlanmadım. Bunun apaçık ortada olduğunu sanıyordum. Arkadaşlarınız oldukları yerde kalacaklar."

Viv kitabı kaldırdı ve salladı. "Sanırım bunu henüz benden almamış olmanın tek nedeni onu yok edebileceğimi bilmen. Bence bu seni endişelendiriyor ve bence bu kitabı onlardan daha çok istiyorsun."

Varine, "Ve sanırım onları canlı istemeyi benim öfkemi göze almaktan daha çok istiyorsun," diye tersledi, sesi buzları çözölmüş göl gibi çatlıyordu. Ölüm büyücüsü soluk bir elini uzattı. "Ama haklısın, buna bir son vermenin zamanı *geldi*. Ya kararlılığımı test et ya da benim olanı bana ver."

"Yaşamalarına izin mi vereceksin?"

"Sözüme güveniyormuşsun gibi davranmayalım. Aramızdaki her anlaşma bir pandomimdir. Önce hizmetkarım."

Viv deri çantasını dikkatlice omzundan indirdi. Parmakları kayışı sıkıca kavradı ve sonra onu büyücüye doğru uzattı, bunu yaparken de onun soğuk bakışlarını üzerinde tuttu.

"*Yapma*," diye hırladı Gallina ama Viv onu duymazdan geldi.

Varine elindeki kâğıdı çekip aldı, sonra da açıp karıştırdı. İçindekilere üstünkörü bir bakış attı. "Seninle sonra ilgileneceğim, küçük köle," diye mırıldandı ve Viv'in derisi sesindeki pıhtılaşmış açgözlülükle ürperdi. Büyücü çantayı dikkatsizce arkasındaki sandalyeye fırlattı ve kolunu bir kez daha uzattı.

Viv kitabı iki eliyle yavaşça Varine'e doğru uzattı.

Sahibinden başka hiçbir şeyi yansıtmayan aynalar gibi binlerce sayfa içeren bir kitap.

Viv o anda neredeyse ona acıyordu.

Neredeyse.

Varine sabırsızca ileri atıldı ve onu kaptı.

Viv'in parmakları kılıcına doğru seğırtti ama elini tutarak Fern ve Gallina'ya endişeyle baktı.

"Ah," diye mırıldandı Varine, parmak uçlarını kapağın üzerinde gezdirirken. Kapağın yüzeyine kazınmış glifler Varine'nin dokunuşuyla ışıldadı. "Seni çok özledim, sevgilim," dedi, sözleri özlemle doluydu, uzun süredir kayıp olan bir sevgiliye selam verir gibiydi.

Bileğinin bir hareketiyle cübbesinin eteklerinin altından bir dizi kemik kayarak üst üste yığıldı ve grotesk bir kürsüye dönüşerek üzerine büyü kitabını yerleştirdi.

Kapağı geri çevirdi ve sonra aniden kaşlarını çattı, mükemmel alnı dehşet içinde kırıştı. "Ne... ?" Ortadaki bir sayfaya döndü.

Varine sayfanın siyah boşluğu üzerinde kıvrılmış, yıpranmış köşeye sıkıntıyla baktı ve sayfayı geri katlamak için uzandı.

O anda Satchel'ın elleri karanlıktan fırladı ve önce bileğini, sonra ön kolunu kavradı... ve *çekt*i.

Kolunun gölgelerin içine doğru sürüklenmesiyle büyü şaşkınlıkla çılgılık attı, siyah gözleri öfkeyle irileşmişti. Diğer elini açık kitaba dayadı ve kolunu gecenin karanlığındaki sayfadan çekmek için tüm gücüyle çabaladı.

Ork Kara-Kan'ın kollarını açıp dişlerini gösterdiğinde bile bakışları Viv'e kaydı.

"*Sen*," diye homurdandı büyü, Satchel'ın elleri kolunda daha yukarı tırmanırken bile kendini dikleştirdi. Boştaki elini Viv'e doğru uzattı, parmakları kıvrılıp büküldü. Mavi izler ağ gibi

Avucuna ve parmaklarına yanan bir iplik gibi dolandı. O mavi ışıkta Viv lmnn toplandığını gördü.

Büyük kılıcına sarıldı, tüm ağırlığını ona verdi ve Varine korkunç büyüsünü kullanmadan önce savuruşunu tamamlayabilmek için dua etti.

Ama sonra bir viyaklama sesi duyuldu ve Potroast aniden havada süzülerek Varine'in boştaki n kolunu gagasıyla yakalayıp dengesini tamamen bozdu.

ığlık attı, korkunç, düzensiz bir ses. Gryphet'in gagası kolunun kansız etine daha derinden battı.

Satchel anı yakaladığında Viv salıncağını kısa kesti ve Varine'in başı ve boynu sayfanın içinde kayboldu. ığlığı, hiçlikte yankılanan boğuk bir feryada dönüştü. İskelet eller Viv'i kavradı, çekti, kavradı, çekti ve gryphet, omzu kitaba gömülürken bile inatla onun çırpınan koluna yapıştı.

Varine'in bedeni büyü kitabının içinde kaybolurken Viv şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. Fizikselliği hiçbir anlam ifade etmiyordu, Viv'in gözlerini acıtan bir bozulma vardı, sanki kadının eti sayfanın içinden geçerken sıkışmıştı.

Ve gryphet onunla gitti.

Arkadaşı karanlığın içinde kaybolurken Fern, "Petroast!" diye bağırdı, ardından Varine'in kalçaları ve sonra da cüppesinin tekmeleyen kuyruğu geldi.

Viv bıçağını bir kenara fırlattı ve kitaba doğru hamle yaptı, kendi kolunu da peşinden daldırdı.

Parmakları kürke dokundu ama canlı bir şey yoktu. Varine'in cübbesinin süsleri. Viv, büyücünün ellerinden birinin bileğine soğuk demir gibi dolanacağı andan korkarak daha da gerindi.

Yine krk, ama sıcak, ardından tüylerin ipeksi fırçası.

Parmaklarını Potroast'ın boynuna geçirdi ve geri çekerek, soğuk çamurdan çıkan bir çizme gibi emici bir sesle onu ışığa doğru sürükledi.

Viv göğsünde Potroast ile geriye doğru yuvarlandı, bir sandalyeyi parçaladı ve sert bir şekilde tahta parçalarının ve etrafa saçılmış kitapların üzerine düştü.

Fern sözsüz bir rahatlama sesi çıkardı.

Viv ayağa fırlayıp iki uzun adımda kitaba ulaştığında gryphet koşarak uzaklaştı. Kitabı sıkıca kavrayıp kapattı ve iki yanından sert bastırdı.

Kitap nabız gibi atarken, ağır darbeler kapakların iç kısmına çarptı. Homurdandı, daha sert bastırdı ve dışlerini göstererek

Yüzünü buruşturdu. Kitap onunla imkânsız olması gereken bir güçle savaşıırken kollarındaki damarlar belirginleşti.

Viv dizlerinin üzerine çöktü ve kitabı yere çarptı, içinden gelen vuruş devam ederken iki eliyle bastırdı... sonra zayıfladı... ve sonra tamamen durdu.

Dördü, dakikalar gibi uzayan saniyeler boyunca soluksuz bir sessizlik içinde beklediler ve sonra bir anda arkadaşlarını bağlayan kemikler bir takırtı ve toz bulutuyla çöktü. Gallina ve Fern gri bulutların ve kırılğan parçaların ortasında yere düştüler. Kürsü de bir falanks fıskiyesinin içinde onu takip etti.

"*Lanet olsun!*" diye bağırdı Fern, kendini dizlerinin üzerine iterek.

"Onu dışarı çıkarmalıyım," dedi Viv nefes nefese.

Ya da belki o da diğerleri gibi parçalanmıştır, diye düşündü ve midesinin bulandığını hissetti.

Kitabı yeniden açtı ve dogear'ı bulana kadar sayfaları çılgınca karıştırdı. Varine'in öfkeli yüzünün her an karanlığın içinden fırlayıp onu yakalayacağından korkarak kitabı olduğu yerde bıraktı. Bu endişeyi gölgede bırakan şey ise hiçbir şeyin ortaya çıkmayacağına dair duyduğu hastalıklı korkuydu.

Sonra kemikli parmaklar sayfanın kenarlarını yakaladı ve mavi alevden gözleri olan boynuzlu bir kafatası ortaya çıktı.

"Satchel!" diye bağırdı Viv ve onu omuzlarından tutarak açık havaya doğru sürükledi.

Sadece göğüs kafesi onu takip etti. Viv kitabı kapatıp ayağa fırlamadan önce onu olabildiğince hızlı ve nazık bir şekilde bir kenara bıraktı.

Blackblood'u yerden aldı, yan masaya doğru yürüdü ve Varine'in korkunç kitabını masanın üzerine yerleştirdi.

İki eliyle büyük kılıcın kabzasını tutarak hem kitaba hem de altındaki masaya sapladı; deriden bir yırtılma ve tahtadan bir çıtırtı koptu. Grimoire'dan çılgılık **Ç ı ğ l ı ğ a** bir feryat yükseldi ve kapakların arasından soğuk bir rüzgâr patladı, odadaki gevşek sayfaları bir baskı kar fırtınasına dönüştürdü.

Satchel sandalyeye tırmandı ve vücudunun geri kalanı çantadan çıkarak yerine oturdu. Tekrar kendi ayakları üzerinde durarak kitabı ve kalbini delen bıçağı dikkatle inceledi.

Sayfalar bir orman yangınının külleri gibi yere dökülürken hepsi birbirine baktı.

"Şey," dedi. "İtiraf etmeliyim ki bunun işe yaradığına inanamıyorum."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

40

The Perch'ten sandalyeleri ödünç almışlar ve Thistleburr'a ait olanlarla dikkat çekici bir şekilde uyuşmayan bir daire şeklinde yerleştirmişlerdi. Fern çok fazla getirdiklerini düşündü. Meğer yeterince yokmuş.

Viv tezgâha yaslandı ve insanların teker teker doldurmalarını izledi, onlar doldururken dükkânın hırpalanmış iç kısmına baktı. Varine'in burayı yaralamasının üzerinden üç gün geçmişti ve yara bereler aceleyle yamalanmış raflarda, halılardaki uzun deliklerde ve ölümcül şekilde yaralanmış yan sehpa da kendini belli etse de dükkân, hayatta kalan birinin yırtık pırtık canlılığıyla ışıldıyordu. Büyücünün yok ettiği ciltlerin bıraktığı boşluklar, bir boksörün gülümsemesindeki eksik dişler gibi göze çarpıyordu.

Yardım edemiyordu ama bir sorumluluk acısı hissediyordu. Hastalıklı bir suçluluk zonk lamas ı. Elbette mantığa dayanan bir şey değildi. Varine'in kitabını buraya Viv değil, Balthus saklamıştı. Satchel, büyücünün ne olursa olsun buraya geleceğini garanti etmişti.

Yine de Viv sayfalara göğüs germiş ve kendisine ait olmayan bir şeyi çalmıştı - ve onu *saklamıştı* - ve çalmasaydı olayların nasıl gelişeceğini kim bilebilirdi?

Sanki bilmeden yerde kan izi bırakmış ve kötü şeyler peşinden koklayarak gelmiş gibi hissediyordu.

Bazı açılardan, bu ayrılmamı kolaylaştırdı.

Diğerlerinde ise, keşke en başta bastığım yere dikkat etseydim dedirtti.

Highlark içeri süzülürken Viv bu düşünceleri bir kenara bıraktı. Elinde ince bir kitapla Viv'e başıyla selam v e r d i ve cüce Luca'nın yanındaki koltuğa düzgünce yerleşti. Viv'in de tanımadığı yüzler vardı ama Pitts kapıdan içeri girdiğinde Viv bir sırtışı bastıramadı. Ork, önündeki kitabı tamamen yetersiz bir kalkan gibi tutarak kendini bir köşeye saklamaya çalıştı.

"Daha fazla çörek getirmeliydik," dedi Maylee, Viv'in yanındaki tabureye tüneyerek. Yine de önlerindeki tepsideki yığın muazzamdı ve pirinç bir çaydanlıktan çıkan buhar tepsinin yan tarafına doğru kıvrılıyordu.

İzledikleri sırada dirsekleri birbirine değdi ve Viv bu sıradan sıcaklığın diğer anların hafızasında yer etmeyeceğini düşündü. Tüm koluyla uzanıp Maylee'yi kendine yaklaştırmak istedi ama bu ona çok büyük bir jest gibi geldi.

Bir ayrılık yakındı ve büyük jestler yalan gibi geliyordu.

Maylee'nin kasıtlı rahatlığının altında ve araya daha fazla bir şey sıkıştırmaya çalışmamasında neredeyse görülebilen bir acı vardı

onun sözleri.

Viv kendisini dışarıdan görebilseydi, aynı şekilde görünebileceğini düşündü.

Yine de bu dürüst bir numaraydı.

Kitapçının sohbet, sıcaklık ve toplulukla dolup taşmasını izledi. Ancak diğerleriyle birlikte orada olduğu kesin olsa da Viv aynı zamanda kendini hayalet bir gözlemci gibi hissediyordu.

Hâlâ nefes aldığını varsayarsak Rackam yakında gelirdi. Ve nefes almadığına inanmak için hiçbir nedeni yoktu.

Takip ettikleri her iz onları buraya getirecekti.

Ve sonra, o gidecekti.

Fern arka koridordan pençelerinde bir yığın kitap, omzunda bir çanta ve arkasında gururlu bir horoz gibi tırıs giden Potroast ile çıktı.

Çıngıraklı önce kalabalığın büyüklüğüne, sonra da Viv ve Maylee'ye göz kırptı. Viv de gülümsedi ve yarı omuz silkti. "İyi bir kitap."

Fern sesini yükselterek, "Herkes burada mı?" diye sordu. "Oh, ne soru ama," diye mırıldandı. "Kim hayır diyecek ki?"

Sonra kırmızı kapı bir kez daha açıldı ve beklenmedik üç katılımcı birbiri ardına içeri girdi. Viv'in kaşları her biriyle birlikte biraz daha kalktı. Gallina mahcup bir ifadeyle içeri girdi, onu Berk ve Zelia Greatstrider izledi, her nasılsa pratik binicilik kıyafetleriyle göz kamaştırıyorlardı.

"Lanetleneyeğim," dedi Viv.

"Ah!" diye haykırdı Fern, salondan bir mırıltı geçerken. "Bayan Greatstrider, bu... bu bir sürpriz!"

"Zelia," diye ısrar etti elf, yardımsever bir şekilde gülümseyerek. "Şey, hepiniz kitabımı tartışmak için buradasınız, bu yüzden sanırım zehri şekerle birlikte almak için hazır bulunmalıyım, değil mi?"

Luca'nın çenesi düştü ve Viv onun nefes almayı bırakmış olabileceğini düşündü. "*Tabii... tabii!* Çok şaşırdım. İyi anlamda!" Fern kekeledi. "Geldiğin için çok mutlu olduğumuzu söylersem sanırım herkes adına konuşmuş olurum."

Luca aceleyle ona oturmasını teklif etti ve Greatstrider da çenesini asil bir şekilde kaldırarak kabul etti.

Berk uzun kılıcını çözdü ve Viv ile Maylee'nin arkasına geçerek çemberin etrafından dolaştı.

"Görünüşe göre birkaç gün önce kasabadaki tüm heyecanı kaçırmışım."

"Oh, bundan emin değilim," diye cevap verdi Viv sessizce. "Birkaç dakika bekle."

Adam ona şaşkın bir bakış attı ama kadın sadece gülümsedi ve odanın ortasına doğru baktı.

"Pek iyi bir konuşmacı sayılmam," diye özür diledi Fern. "Beni affetmeniz **g e r e k e c e k**. Ben kelime satarım. Onları *söylemem*." Gruptan gelen iyi huylu bir kıkırdama, ıngıraklıya biraz cesaret verdi. "Her neyse, bunu düzenli bir etkinlik haline getirmeyi umuyorum. Hepiniz *İntikama Susamışlık*'ı okudunuz ve umarım siz de benim kadar beğenmişsinizdir. Bu kitap hakkında birlikte konuşmak için buradayız ve ben, uh-" Oraya nasıl geldiklerinden emin değilmiş gibi penelerindeki kitap yığına baktı.

Highlark ayağa kalkıp bunları nazikçe ondan aldı ve Fern minnettar bir ifadeyle ona bakarken pelerininin ceplerini karıştırdı. Ceplerinden birinde katlanmış bir kğit parçası buldu ve onu açıp titreyen pençeleriyle tuttu. "Tartışmak istediğimiz konuların bir listesini yaptım -eğer istersek- gerçi sen ne istersen onu konuşabiliriz. Ama buna geçmeden önce söylemek istediğim bir şey var. *Tanıştırmak istediğim* biri var."

"İşte gidiyoruz," diye fısıldadı Viv, Berk'in bakışlarını yakalayarak. "Kılıcı olduğu yerde bırak, tamam mı?"

Fern çantayı dikkatlice yere koydu. Kapağını açtı ve bir adım uzaklaştı.

Boynuzlu homunculus çantanın içinden kaynayarak çıkarken, kemikleri ritmik bir mzikaliteyle yerine otururken, gözleri kobalt alevi kıvrımlarıyla tutuşana kadar birkaç nefes st üste geldi.

Varine'in gidişiyle birlikte daha fazla kemik tozuna gerek kalmadı, sanki onun varlığı uzak tuttuğu bir hastalıkmış gibi.

Viv, Berk'in yanında gerildiğini ve sonra onun hareketsizliğini fark edince rahatladığını hissedebiliyordu.

"Bu," dedi Fern, "Satchel. Bir süre benimle kalacak."

Mutlak bir sessizlik oldu ve bu sırada homunculus önündeki parmak kemiklerini endişeyle birbirine sürttü.

Bakışları Zelia'nın üzerinde durdu ve tereddütlü bir selam verdi. "Leydi Greatstrider. Sizinle tanışmak benim için büyük bir zevk. Çalışmalarınızı çok keyifli bulduğumu söylemeliyim. Öngörülebilir gelecekte günlerim tamamen bana ait ve bundan sonra yazacaklarınıza biraz zaman ayırmayı dört gözle bekliyorum."

Viv elfin bu kadar şaşkın görünebileceğini tahmin etmemişti. Bu biraz etkileyiciydi.

Kimsenin ne yapacağını bilemediğı uzun bir sessizlik oldu.

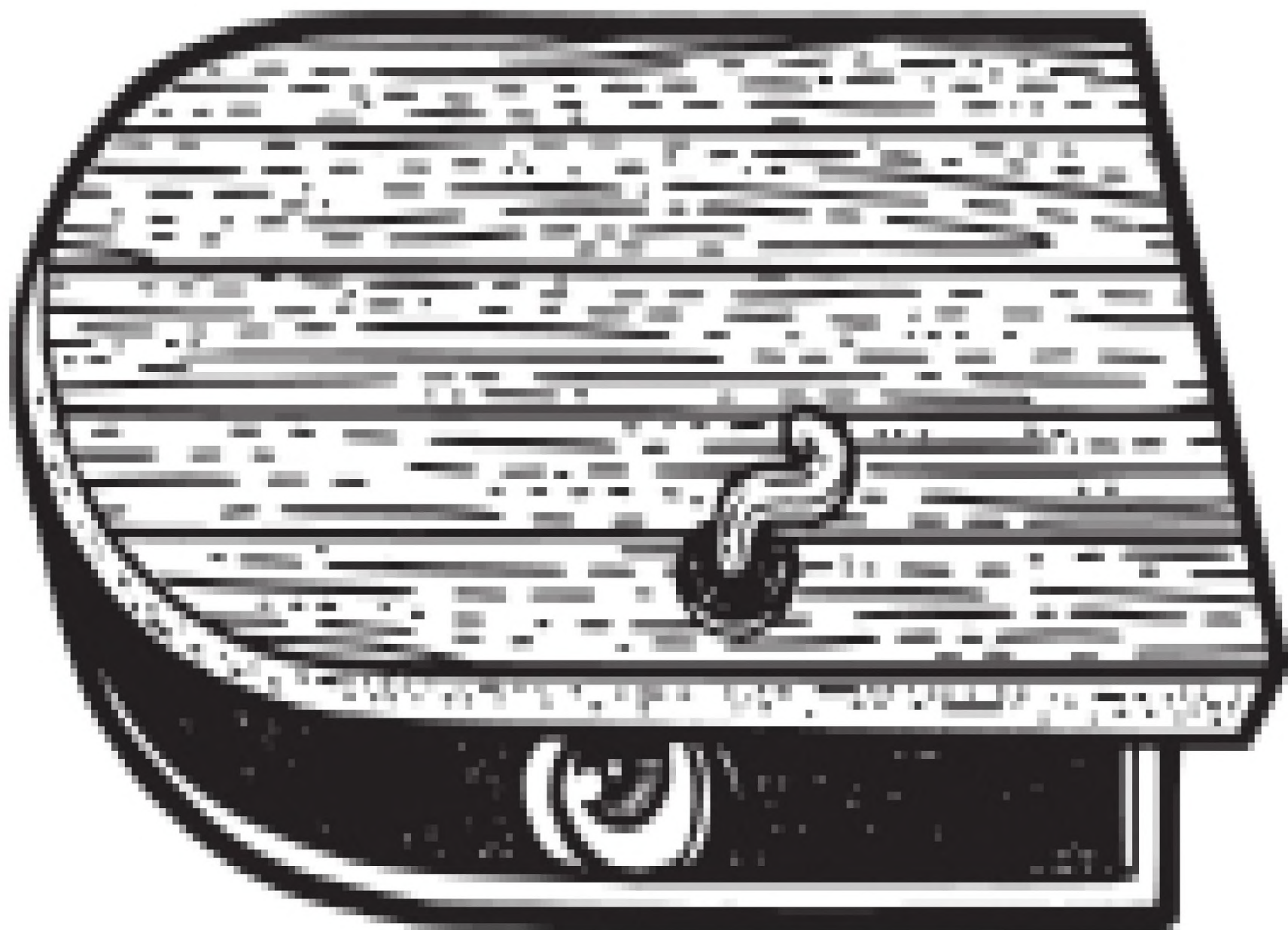
Sonra-

"Hey, Satchel. Fern, ne zaman yemek yiyeceğiz?" diye sordu Gallina. Ondan sonra her şey yolunda gitti.

Ama Viv için bu aynı zamanda bir hikâyenin sonu gibiydi. Hikâyenin başkasının olması dışında.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Pembroke sabah yaktıkları ateşin külleri üzerindeki tozu tekmeledi ve dumanın son kıvrımının şafak sisinin üzerinde yükselmesini izledi. Yıllarının omuzlarından topuklarına kadar, yuvarlanmamış bir yay kirişi gibi gıcırdadığını hissetti.

Marret atlarla meşguldü ve onu profilden gördüğünde yanaklarının diriliğine gülümsedi. Daha genç olmayı diledi.

Yatağını toplamak için çömeldiğinde dizleri kuru dallar gibi patladı. Birkaç dakika içinde kamplarını toplamışlardı.

Üç tarafı huş ağaçlarıyla çevrili ve ikisinin de adını bilmediği gümüş renkli bir nehre bakan küçük, sevimli bir tepe seçmişlerdi.

"Sanırım bu, geri dönmeden önceki son sabahımız," dedi Marret.

"Kan ve çamur bitti," diye kabul etti Pembroke. "Ama sanırım bu benim için tamamen son. Emekliliğin huzurlu otlağına doğru yola çıkıyorum. Ya sen? Sen daha çitten yeni atladın, boğazına sarılacağın bir dünya var."

Kadın şaşkınlıkla ona bakmaya çalıştı ama Marret bunun onun son yolculuğu olduğunu anladığını biliyordu. Marret numara yapmaktan vazgeçti ve neredeyse acı acı kaşlarını çattı. "Bu çok yanlış geliyor. Biz... biz birlikte iyiydik. Değil miydik?"

Pembroke güldü. "Sırtımda başka bir kılıç ya da uyurken başka bir göz varken kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Babamın eskiden dediği gibi, birbirimizin pantolonundaki delikleri onarıyoruz."

"O zaman neden bu her şeyin sonu olmak zorunda?" Kadının sesindeki ağlamaklı nota neredeyse adamın yeniden düşünmesini sağlayacaktı. Neredeyse.

Cevap vermesi biraz zaman aldı. Kararlılığındaki son çatlakları onarıyordu.

"Çünkü ben tepeden aşağı iniyorum, sen de tepeden yukarı çıkıyorsun.

Yolda karşılaştığımız için çok mutluyum."

Viv kitabı kapattı ve iki parmağıyla gözlerini ovuşturdu.

Serseri bir kum tanesi yüzüne çarpmıştı, kesinlikle. Yeterince rüzgar vardı.

Sahile bakan kum tepelerinden birinin üzerine oturmuş, dalgaların yuvarlanışını izliyordu; her bir kıvrım, diğerlerine karışmadan önce kırmızıya dönüşüyordu. Martılar yukarıdan bağırıp çağırıyor, onun izinsiz girişini azarlıyorlardı.

Parmağını kitabın kapağındaki folyo harflerin üzerinde kaydırıldı. Kest Brindleby'den *Crossed Purposes*. Fern'in önerdiği son kitaptı. Diğerlerinden daha fazla, hiç beklemediği bir şekilde kişisel hissettiriyordu.

Viv, Fern'in uçurumda bunu kastettiğini düşündü. Kitaplar, aynalar ve *görüldüğünü* hissettiği o mükemmel an hakkında.

Ki bu iyiydi. Hatta harikaydı, Viv bunu kabul edebilirdi. Ama aynı zamanda korkunçtu, çünkü işleri olması gerekenden daha zor hale getirmiyor muydu?

Biri gittiğinizi işaret etmeden kapıdan sıvışmak çok daha rahat değil miydi? Maylee'nin yüzünü görmekten, kalın örgüsünü parmaklarının arasında hissetmekten kendini alamadı.

Rackam'ın gelmesini ve her şeyin halledilmesini diledi.

Sonra arkasından koşum takımlarının şıngırtısı, dingillerin iniltisi, çizmelerin gıcırtısı ve kan ticareti yapan insanların zırhlı gıcırtısı geldi.

Viv dönüp Rackam'ın Kuzgunları'nın Murk yolunda ilerlediğini gördü ve o ana kadar aynı anda hem korku hem de rahatlama hissedilebileceğini **b i l m i y o r d u .**

"İşte burada," dedi Viv, Varine'in kitabını masaya doğru kaydırarak. Kapaktaki yarık, Blackblood'un doğaüstü keskinliğinin bir kanıtı olarak ameliyatla temizlenmişti. Düşünmesi garipti ama Viv'e göre kitap ölü *gibiydi*. Bir zamanlar sahip olduğu o sinir bozucu canlılık kaybolmuştu. Geriye kalan tek şey deri, kâğıt ve donmuş bir gölün üzerindeki kanın belli belirsiz kokusuydu.

Rackam Tünek'te onun karşısında oturuyordu ve bir düzineye yakın Kuzgun da masanın etrafında toplanmıştı. Kitabı kendisine doğru çekti, kapağındaki sembollere kaşlarını çatarak baktı. Sonra kitabı açtı.

Sayfalar hâlâ siyahtı ama artık derinliksiz değillerdi ve her biri çaprazlamasına bölünmüştü.

"Pek de ödül sayılmaz, değil mi?" dedi Rackam iç çekerek. "Haftalarca yanlış izler ve geri dönüşler, kar ve çamur, çok sayıda mavi gözlü ceset ve işte ona böyle yetişiyoruz."

Sinna kızıl saçlarını geriye attı ve şüpheyle inceledi. "Kimse bunun için bize para ödemeyecek. Öldüğünü bile nereden biliyoruz?"

"Oh, o öldü, tamam," diye yanıtladı yaşlı cüce. "Ya da onun türü için ölü sayılabilecek bir şey. Malefico onun kölelerinin bir anda un çuvalı gibi düştüğünü gördü ve o zamandan beri bir tane bile görmedik."

Malefico başını salladı ama bir şey söylemedi.

Rackam, "Yine de onu bir kitaba nasıl tıktırdığınızı anlayamadım," diye gürledi.

Viv kısa bir süre Satchel'dan bahsetmeyi düşünmüştü ama birkaç aydır onları paramparça eden bir gruba boynuzlu bir iskelet tanıtmak son derece kötü bir fikir gibi görünüyordu.

"Karmaşıktı. Ve şanslıydım."

Çakmak çakmak mavi gözleriyle Sinna'nın bakışlarını üzerinde tuttu ama sonunda kitabın kapağını kapattı ve ilgilenmesi için Sinna'ya uzattı.

"Pekala. Sekiz cehennemde de bu konuda yapılabilecek bir şey yok zaten. Bize ödeme yaparlar ya da yapmazlar."

Ama Rackam'ı tanıyan Viv, bunu yapabileceklerini düşünüyordu. İkna edici biriydi.

Ada

mım Konuşma tamamen başka bir konuya kayd.

. "Peki, bu kim şimdi?" diye sordu, oturmuş cüceyi işaret ederek.

Viv'in yanında.

Viv bir süre Gallina'nın kendini tanıtmasını bekledi ama bıçak saplı cüce ağzını hafifçe aralayıp gözlerini kocaman açarak oturunca acıdı ve araya girdi.

Gülümseyerek Gallina'nın sırtına bir tokat attı. "Bu kız bir sokak kavgasında kışımı kurtaran kız."

Viv'in paketleyecek fazla bir şeyi yoktu ama Brand'in yatağın iskeletine geri çekilmesinden memnun olacağını düşündü. Tam bir gümbürtüyle ve itiraz eden bir gıcırtyla düşmesine izin verdiği sırada kapısı çalındı.

Maylee'ydi.

Hiç sormadan içeri girip kapıyı arkasından kapattı ve elleri iki yanında öylece durdu.

Odanın duvarları sessizliğin içinde uçup gidiyor gibiydi ve Viv sessizliğin daha fazla uzamasına dayanamadı. Konuşmak için ağzını açtı.

"Sus," dedi cüce. "Hiçbir şey söylemeden gitmeyeceğini biliyorum."

Viv bunun kendisi için de doğru olduğuna inanmak istiyordu.

"Bunu dışarıda, dünyada yapamazdım." Belli belirsiz arkasını işaret etti ve içeri girdiğinden beri ilk kez Viv'in bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinin kenarları parlıyordu. Burnunu çekti ve ön kolunu kabaca burnunun altında gezdirdi. Kalın bir sesle, "Allah'ın belasası çok uzunsun," diye yakındı.

Viv dizlerinin üzerine çöktü, böylece neredeyse yüz yüze geldiler.

Maylee, "Bu daha iyi," diye fısıldadı ve elini Viv'in yanağına koydu. Viv maya, şeker ve sıcak ten kokusunu alabiliyordu. "Başta sana ne söylediğimi biliyorum. Seni bir süredir tanıdığımı. Hatta buna inanmıştım. Sanırım hâlâ inanıyorum. Ama işte bedelini ödediğim kısım burası. Belki sen de ödersin ama sana neye mal olduğunu sormayacağım. Bilmek istediğimden emin değilim."

Viv'in boğazındaki yumru kelimeleri sığdıramayacağı kadar büyüktü. Bunun yerine Maylee'nin hareketini taklit etti ve kocaman elini cücenin yanağına koydu.

"Muhtemelen seni bir daha göremeyeceğim," diye devam etti Maylee ve bir damla gözyaşı yanağındaki ince unun arasından süzüldü. Viv'in dokunuşuna doğru eğildi ve neredeyse öfkeyle, "Ama pişman değilim," diye ekledi.

Öne doğru itti ve dudakları Viv'inkilere değdi, sıcak, gür ve özlem dolu. Ve çok kısa sürdü.

Sonra geri çekildi ve odadan çıktı, kapıyı arkasından sessizce kapattı.

On

u. Viv tek kelime etmeyi başaramadı ama zamanları dolmuştu.

Biri yukarı, diğeri aşağı gitmişti ve geçiş tekrarlandı.

Viv Thistleburr'a son kez girdiğinde, Satchel onarılmış bazı ciltleri rafa kaldırıyor, Fern ise ayakta kalan yastıklı sandalyelerden birine kıvrılmış, bir kataloğu inceliyordu. Potroast, Satchel'ın bilek kemiklerini deneysel olarak ısırmaktan başını kaldırıp ona baktı.

Fern kataloğu bir kenara bırakıp ayağa kalkmaya başladı, sonra Viv'in sırtındaki çantayı gördü. Yüz ifadesi gülümsemeye giden yolda birkaç sapma yaptı. "Demek gidiyorsun?"

"Yakında," dedi Viv. Maylee'den sonra bunun daha kolay olacağını düşünmüştü ve ö y l e y d i d e , ama umduğu kadar değil. "Ama bunu yapmadan önce sana geri vermek istedim." Fern'in *Crossed Purposes kitabını uzattı*.

Fern homurdandı. "Sana bunu ödünç vermemin bir nedeni olduğunu biliyordum. Seni sinsice kaçırmaktan alıkoydu."

"Ben olsam bunu yapmazdım," diye itiraz etti Viv.

"Hm. Siz savaşçı tipleri bilirim," diye yanıtladı acı dolu bir gülümsemeye. "Lanet olası yeri yıkın ve gidin. Şu dağınıklığa bakın!" Hala Varine'in izlerini açıkça taşıyan dükkâna dramatik bir şekilde el salladı.

izinsiz giriş. "Her neyse, o kitap sende kalabilir. Hakkında ne düşünüyorsun?" Bunu hazırlıksız sormuştu ama Viv bunun hazırlıksız bir soru olduğunu düşünmüyordu.

Kapağı inceledi ve düşüncesizce bir cevap vermenin kırılmasını istemediği bir şeyi kırmak olduğunu anladı. "Şey," dedi yavaşça. "İlk başta, bunun belki biraz burnun üzerinde olduğuna karar verdim. Üzücü. Pembroke işinin bittiğinden o kadar emin ki. Birbirlerini bir daha asla göremeyecekler ve belki de bunun tek nedeni ikisinin de olayları başka türlü göremeyecek kadar inatçı olması. Yazar böyle bırakıyor. Yine de. Düşündükçe... çok açık olması gerekiyormuş gibi geliyor ama kitaplardaki insanlar her zaman yanılıyor. Kahretsin, *yazarlar bile yanılıyor*. Belki de hikayede yazılanlar bunu söylüyor, ama sonunu okuyabilseydiniz? Yazılmayan kelimeleri? Belki de sonunda tamamen başka bir şey olur."

"Hikâyenin ötesinde bir hikâye," diye mırıldandı Fern. Viv ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Evet."

Fern başını salladı. "Benim için iyi bir arkadaş oldun Viv. Ve seni özleyeceğim." Elini sıkmak için uzattı. Viv de sıktı. "Maddi hasara rağmen."

Viv güldü ve burnunu çekti. "Sen de öyle. Ben daha iyi bir anlaşma *yaptım*." Satchel yaklaştı ve düzgün bir selam verdi. "Size sonsuz teşekkürlerimi **sunuyorum** leydim," dedi ve sesindeki bir şey Viv'in onu düzeltiyor. "Özgürlüğümü hayal etmeye asla cesaret edemedim."

"O halde burada kalmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Viv.

Homunculus başını öne eğdi. "Fern bir süreliğine benimle çalışmayı kabul etti ve sanırım sessizliğin tadını çıkaracağım. Gelecek günler için mi? Bunu söyleyemem. Hesaplanması gereken o kadar çok şey var ki."

Viv'in ayaklarının dibinden gelen bir yuhalama Viv'in yere bakmasına neden oldu. Potroast çizmesine sokuldu, yumuşak tüyleri deriye sürtündü.

"Şimdi mi sevecen oldun, ha? Sanırım seni özleyeceğim bile, seni küçük canavar." Cebinden biriktirdiği son pastırma parçasını çıkardı ve ona gösterdi.

Kocaman altın gözleriyle ona baktı ve sonra nazikçe elinden aldı. Gryphet onu bir süre gagasında tuttu, sonra sanki "Bunu daha sonrası için saklayacağım" der gibi yavaşça yere bıraktı. Sonra da kadının uzattığı parmaklardan birini kasıtlı olarak yaladı.

"Huh," dedi Viv, çünkü sesi daha fazlasını duyamayacak kadar kısılmıştı. Her nasılsa, her şeyin üstüne bir de buna katlanmak fazla gelmişti.

Ayağa kalktı ve gitmekten başka yapacak bir şey **k a l m a y a n a** kadar giderek artan yetersizlik sözleri söyledi.

Çıkmak için kapıyı açtığında, üçüne son bir kez daha baktı.

"Hikâyenin ötesindeki hikâyede görüşürüz," dedi

Fern. Ve sonra kırmızı kapı arkasından kapandı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

EPILOG

Daha Sonra Birçok Hikaye

Tandri, Legends & Lattes'in kapısını açtı ve kış soğğunun hemen yanı başında bir bahar esintisi onu içeri kadar takip etti. Boynundaki atkıyı çözdü ve omzundaki kanvas çantayı sallayarak tezgâhın üzerine bıraktı.

Viv gnomish kahve makinesini sildiği yerden başını kaldırıp baktı.

"Yüksük çoktan gitti mi?" diye sordu Succubus.

"Onu az önce kaçırdın," diye cevap verdi Viv. Çıngıraklı fırıncı birkaç dakika önce koşarak eve dönmüştü. "Yine de bunlardan birkaç tane kaldı." Bir tabak dolusu Thimblets'ı elinin tersiyle itti.

"Postaneden yeni geldim ve siparişler çıktı, ama bu sizi orada bekliyordu. Onları bir yolculuktan kurtardım." Çantasını karıştırdı ve kırmızı balmumu mühürlü kahverengi bir zarf çıkardı. "Murk'ta yaptığımız herhangi bir iş hatırlamıyorum?"

Viv şaşkınlıkla bez parçasını yere bıraktı.

Zarfı alarak, Thune'a giden yolu gösteren Bölgesel posta işaretlerini inceledi. Arkasındaki balmumunda bir sayfa ve tüy kalem izi vardı.

Mührü kırdı ve katlanmış bir mektup çıkardı.

Viv,

Uzun yıllar oldu ve onları nasıl özetleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden buna kalkışmayacağım bile. Seni sık sık düşündüm ve dışarıda bir yerlerde hayatta olduğunu umdum. İtiraf etmeliyim ki bazen bundan şüphe ettim, çünkü senin seçtiğin hayat zor bir hayattı. İyi olduğunuzu duyduğumda duyduğum sevinci hayal edin, dahası hayatınız hiç hayal edemeyeceğim şekilde değişti. Dükkânınızın ve başarınızın haberini Zelia Greatstrider'dan aldım. Kahve? Korkarım Bölgenin bu uykulu ucuna henüz gelmedi ama ilgimi çekti.

Hayatımın mükemmel olduğunu, her anı değerlendirdiğimi, sen gittikten sonra hiçbir mücadele ya da şüphe kalmadığını söylemek isterdim ama bu doğru olmazdı. Yine de tatmin ediciydi. Pek çok güzel günüm oldu.

Ama hırslarınızı duyunca aklıma size verdiğim kitap geldi. Crossed Purposes. Bana hikayenin ötesindeki hikayeyi düşündürdü. Bence sen kendininkini buldun. Ve bunu bilmek, benim de kendiminkini bulabileceğimi hayal etmemi sağlıyor. Ve onu aramam gerektiğini.

Yaptığım işi seviyorum. Bunu biliyorum. Bir keresinde bana ne kadar sevdiğimi göstermiştin. Ama farklı bir hava koklamak, farklı yüzler görmek, yeni bağlantılar kurmak istiyorum. Bana ne kadar ilham verdiğini anlatamam.

Satchel artık yok. Burada benimle kalmaktan daha fazlasını yapmayı seçtiği için rahatladım ama onun yokluğunda yalnız olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Maias'ta Thune'a seyahat edeceğim. Sabbatical diyebilirsiniz. Vardığımda seni görmeyi umuyorum. Seni zihnimde kılıcın ve sabırsızlığıyla canlandırabiliyorum ve bu yüzden yanında yeni bir imge tutmayı dört gözle bekliyorum.

Murk'ten ayrıldığından beri kitap okuyor musun? Umarım öyledir. Uzun zaman önce burada mahsur kaldığınızda içinize bir tohum ekilip ekilmediğini ve belki de çiçek açmasının uzun zaman alıp almadığını merak ediyorum. Eğer onu sulamaya bir şekilde yardımcı olduysam, bu beni çok mutlu eder.

Sevgil

er,

Fern

Not: Maylee iyi. Sanırım kimi bulması gerektiğini anlamasına yardımcı oldunuz ve sonunda buldu. Bilmek istersin diye düşündüm.

"Fern," diye mırıldandı Viv.

Tandri meraklı bir gülümsemeye, "Oldukça ilginç bir mektup olmalı," dedi. "Yüzün birkaç yere gitti zaten."

Viv onu tezgâhın üzerine bıraktı ve Legends & Lattes'in etrafına baktı. Dükkâna ve inşa ettiği eve. Zihninde Thistleburr'u, kırmızı kapıyı, kasırga lambasını ve dört bir yandaki kitapların sıcak baskısını görebiliyordu. Tezgâhın altına sıkıştırılmış kitap ve roman yığınınına baktı.

"Sana Murk'ten hiç bahsetmedim, değil mi?" dedi Viv.

"Hayır, yapmadın." Tandri tezgâhın diğer tarafında ona katıldı ve omzunu sıktı. "Ama yüz ifadene bakılırsa iyi bir hikâye."

"Muhtemelen bir ya da iki içkiye ihtiyacımız olacak. Kısa sürmeyecek." Maylee'yle yaşadığı beceriksiz yaz aşkını anlatırken Tandri'nin yüzünde beliren alaycı ifadeyi şimdiden hayal edebiliyordu.

"Konuşmaya başla, ikimize de sıcak bir fincan hazırlayayım."

"Evet..." Viv zihninde bir dizi dişlinin birbirine geçmesiyle sustu. Yirmi yıl sonra birbirine kenetlenen bir şey. "Hey, yandaki ev hâlâ satılık, değil mi?"

"Jeremiah'ın yeri mi? Sanırım öyle. Neden?"

Viv kafasında bazı hesaplamalar yaptı, son birkaç yılda biriktirdikleri tasarrufları, eski bağlantıları ve küçük pencereleri düşündü. "Düşünüyordum da. Eski bir arkadaşım şehre geliyor. Kalmaya karar verebilir ve eğer öyleyse ..." Tandri'ye baktı. "Yan tarafa bir kitapçı açmaya ne dersin? Acaba Cal yeni bir tadilat için hazır mı?"

"Bir kitapçı mı?" Tandri gözlerini kırıştırdı. "Bunun o mektupla bir ilgisi var mı?"

Viv, Berk'in yıllar önce ona söylediği sözleri düşündü.

Bazen henüz doğru insanlar değildir.

Ama şimdi, belki de öyleydi.

"Evet, bir kitapçı." Viv Tandri'ye baktı ve hiç düşünmeden bir tutam saçını karısının kulağının arkasına sıkıştırdı. "Biliyorsun, beni sana getiren şey kitaplar."

"Mmm. Kahve değil mi?"

"Ondan çok önce."

"Sanırım o zaman minnettarım."

Viv bir an için bunu düşündü.

"Aslında bunu yapan muhtemelen bacağından bıçaklanmasıydı."

Tandri hikâyenin tamamını bekleyerek gülerken, Viv bu doğru hikâyeye yol açan tüm yanlış zamanlar için minnettardı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com